

မောင်ထွန်းသူ

တော်လှန်စွဲလျှင် ဝတ္ထုတိုများ

Twenty Three Tales
by
LEO TOLSTOY

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

ကျွန်တော်သည် တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲကို ၁၉၅၁ ခု နှစ်တွင် အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ထိုနှစ်မှာပင် ကျွန်တော်သည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသို့ရောက်ကာ တက္ကသိုလ်ကျောင်း သားဖြစ်လာခဲ့ရပါသည်။ ခြောက်တန်း၊ ခုနစ်တန်း လောက်ကတည်းက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်လိုသောဆန္ဒ ကြီးမားခဲ့သည့် ကျွန်တော်သည် ဝမ်းသာမဆုံးဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝတွင် ပထမဆုံး သင်ကြားခွင့် ရခဲ့သည့် စာအုပ်မှာ “ပုံပြင်နှစ်ဆယ့်သုံး” အမည်ရှိ စာအုပ်ဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ်ပထမနှစ် ကျောင်းသားများအတွက် မယူမနေရ ဘာသာရပ်ဖြစ်သည့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာ၏ ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ် ဖြစ်ပါသည်။ ။ရေးသူမှာ စာရေးဆရာ “လီယိုတော်စတိုင်း ” ဖြစ်၏ ။

စတင်သင်ကြားရသည့် ပထမနေ့တွင် ဆရာသည် စာအုပ်အကြောင်း ကိုပြောသည်။ စာအုပ်ထဲမှ ပုံပြင်များ၏ အကြောင်းကို အကျဉ်းချုပ်၍ ဝေဖန်ပြသည်။ နှစ်ဆယ့်သုံးပုဒ်စလုံးကို ဝေဖန်ခြင်းမပြုပါ။ အားလုံးကိုခြုံငုံ၍ လေ့လာပြခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ပြင်လည်း စာရေးဆရာကြီး လီယိုတော်စတိုင်း ၏ လက်ရာတစ်ခုဖြစ်သော “ဝတဏ္ဍတို ကိုးပုဒ်” စာအုပ်နှင့်လည်းနှိုင်းယှဉ်ချက် ထုတ်ပြသည်။ ကျွန်တော်သည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်ရခြင်း၏ “အရသာ” ကို ပထမဆုံးအကြိမ် ခံစားခဲ့ရပါသည်။

နောက်တစ်ရက်တွင် ဆရာထံမှ “ပုံပြင်နှစ်ဆယ့်သုံး” ကိုရေးသားခဲ့သော စာရေးဆရာ လီယိုတော်စတိုင်း၏ အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ကြားခဲ့ကြသည်။

ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး တစ်ဦးဖြစ်သော လီယိုတော်လီစတိုင်း၏ “စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး” “အင်နာ ကရင်နီနာ” “ပြန်လည်ရှင်သန်ခြင်း” အစရှိသော ဝတ္ထုကြီးများ အကြောင်းကို ယေဘုယျသဘော သိလာရ၏။ ကျွန်တော်တို့အား “စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး ” “အင်နာကရင်နီနာ” နှင့် “ပြန်လည်ရှင်သန်ခြင်း ” စသော ဝတ္ထုကြီးများအပေါ် စိတ်ဝင်စားလာအောင် ပေးလိုက်သော “အသိ” ဟုထင်ပါသည်။

*

နောက်တစ်ရက်တွင် ဆရာသည် “ပုံပြင်နှစ်ဆယ့်သုံး” ၏ ပထမဆုံး ဝတ္ထုတိုဖြစ်သည့် * “ဘုရားသခင်သည် အမှန်ကို သိသော်လည်း စောင့်နေသည်” ဟူသော ဝတ္ထုကို သင်ကြားပို့ချသည်။ အပြစ်မကျူးလွန်ပါပဲလျက် နှင့် အပြစ်ဒဏ်ခံရသည့် လူရိုး၊ လူကောင်းတစ်ယောက် အကြောင်း ရှေးဦးစွာထားသည့် ဝတ္ထုတိုဖြစ်ပါသည်။

ဤဝတ္ထုတိုကို ဖတ်ရှုအပြီးတွင် ကျွန်တော့်၌ စဉ်းစားစရာတွေ အများကြီး ရှိလာခဲ့ပါသည်။ ။ “ဘုရားသခင်သည် အမှန်ကို သိပါလျက်နှင့် ဘာကြောင့် စောင့်နေရပါသနည်း . . .။ ရိုးသားဖြူစင် ဖြောင့်မတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်ပါလျက်နှင့် ဘာကြောင့် မိမိမပြုသော ပြစ်မှုအတွက် အပြစ်ဒဏ်ကို ခံရပါသနည်း . . .။ လောကကို တရားသဖြင့်ဖြစ်အောင် စောင့်ရှောက်နေသည့် နတ်ဆိုသည်မှာ ရှိပါ၏ လော . . .။ အကယ်၍ ရှိသည်ဆိုပါမူ မတရားမှုကို တရားမှုဖြစ်အောင် ဘာကြောင့် မစောင့်ရှောက်ရပါသနည်း ” စသည် . . . စသည် အတွေးအမြင် များသည် ဝင်ပါလာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်အမြင်အရ ပြောရလျှင် ဤသည်မှာလည်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်လာရခြင်း၏ “အရသာ” တစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် ဤပုံပြင် နှစ်ဆယ့်သုံးထဲမှ ဝတ္ထုတိုများကို ဘာသာပြန်လိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ ဝတ္ထုတိုများထဲ၌ ထင်ဟပ်ထားသော ဘဝအမြင်

သို့မဟုတ် လောကအမြင်များကို လူအများ သိစေချင်သော ဆန္ဒသည် ကျွန်တော့်ရင်တွင်း၌ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရပါသည်။ သို့သော်လည်း ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်အသက်အရွယ် ၊ စာဖတ်ဝါ၊ စာရေးသားခြင်းအတွေ့အကြုံ သည် ကိုယ့်မှာ အဆမတန် နည်းပါးလှသည်ဖြစ်ရာ “ခါချဉ်ကောင် မာန်ကြီးလို့ တောင်ကြီးကိုဖြိုမည့် ကြံ- ခါးကမသန်” ဟူသော အဖြစ်မျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ “ဖြစ်ချိန်တန်မှ ဖြစ်သည်” ဟူသော စကားရှိသည်။ ထိုစကားသည် မှန်ပါသည်။ ၁၉၅၁ ခုနှစ်အတွင်း က ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော ကျွန်တော့်ဆန္ဒသည် နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကျော်ခါမှပင် အကောင်အထည် ပေါ်လာခဲ့၏ ။ ကျွန်တော် အတိအကျတော့မမှတ်မိပါ။ ၁၉၉၁ သို့မဟုတ် ၁၉၉၂ ခုနှစ်အတွင်းက ဖြစ်မည်ဟုထင်ပါသည်။ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်က ကျွန်တော့်ထံမှ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် တောင်းသည်။ ကျွန်တော်သည် ဤစာအုပ် ပုံပြင်နှစ်ဆယ့်သုံးထဲမှ .. “ဘုရားသခင်သည် အမှန်ကို သိသော်လည်း စောင့်နေသည် ” ဟူသော ဝတ္ထုကို ဘာသာပြန်ခဲ့ပါသည်။ ဤသည်မှစ၍ ကျွန်တော်သည် ပုံပြင်နှစ်ဆယ့်သုံးပုဒ်စလုံးကို တစ်ဆက်တည်း ဘာသာပြန်ဆိုဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

*

“တော်လှန်တိုင်းဝတ္ထုတိုများ” ဟု အမည်ပေးထားသော ဤစာအုပ် “ပဲပြင်ချစ်ဆယ့်သုံး” ကို အပိုင်း ခုနစ်ပိုင်းခွဲထားသည်။ အပိုင်တစ်ကို “ကလေးသူငယ်များအတွက် ပုံပြင်များ” ဟု အမည်ပေးထားသည်။ ဤအပိုင်းတွင် ဝတ္ထုတိုသုံးပုဒ်ပါဝင်သည်။ ယင်းပုံပြင်များ သို့မဟုတ် ဝတ္ထုတိုများကို ၁၈၇၂ ခုနှစ်အတွင်းက ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က တော်လှန်တိုင်း သည် သူ၏ ပစ္စည်းဥစ္စာများကို စွန့်ပစ်ကာ လူ့လောက ကောင်းကျိုးများကို ပြုတော့မည်ဟု စိတ်ကူးနေချိန်ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် လယ်သမား ၊ ယာသမား တို့၏ သားသမီးများအား အသိဉာဏ် မြင့်မားလာအောင် ပညာသင်ကြားပေးရေး

အလုပ်ကို ဇောက်ချလုပ်ကိုင်နေချိန်ဖြစ်သည်။

အပိုင်းနှစ်ကို မူ “လူအများကြိုက်ပုံပြင်များ” ဟု အမည်ပေးထားသည်။ ဤအပိုင်းတွင် ပုံပြင်ဝတ္ထုတို လေးပုဒ်ပါသည်။ ဤဝတ္ထုတိုများကို ၁၈၈၁ ခုမှ ၁၈၈၅ ခုနှစ်အတွင်း ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ဤလေးပုဒ်ထဲမှ “လူတွေ ဘာနဲ့နေကြသလဲ” ဟူသော ဝတ္ထုတိုသည် လူကြိုက်အများဆုံးဟု ဆိုကြသည်။ ဘုရားသခင်က လူတွေကြား၌ ခဏတဖြုတ် သွားရောက်နေထိုင်လေ့လာရန်စေလွှတ်လိုက်သော နတ်သာတစ်ယောက်အကြောင်းအပေါ် အခြေခံသည့် ဝတ္ထုတိုဖြစ်သည်။ လူတို့၏ လက်တွေ့ဘဝ ၊ လူတို့၏ ယုံကြည်ကိုးကွယ် ရာ ဘာသာတရား ၏ အဆုံးအမ စသည်တို့ကို ပေါင်းစပ်၍ တင်ပြထားသည့် ဘဝအမြင်ကို ဤဝတ္ထုတို၌ တွေ့နိုင်သည်။

“ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်တစ်ပုဒ်” ဟု အမည်ပေးထားသော အပိုင်းသုံးတွင်မူ “အရူးအီဗန်” အမည်ရှိ ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ်တည်းပါသာ ပါသည်။ ဤဝတ္ထုတိုသည် အလွန် ဒဏ္ဍာရီ ဆန်သော်လည်း ဟာသနှော၍ ပြောထားသည့် ဘဝဒဿနများ ကိုမြင်တွေ့ကြရသည်။ အပိုင်းလေးတွင်မူ ဝတ္ထုတိုသုံးပုဒ်ပါသည်။ ယင်းအပိုင်းကို “ဘဝပုံရိပ်များ” ဟု အမည်ပေးထားသည်။

အပိုင်းငါးကိုမူ “ရိုးရာပုံပြင်များ ” ဟု အမည်ပေးထားသည်။ ဤအပိုင်းတွင် ကုံပြင် ခုနစ်ပုဒ်ပါဝင်သည်။ အားလုံးမှာ “ရိုးရာပုံပြင်များ ” ပေါ်အေခံသည်။ ဤဝတ္ထုတိုများထဲတွင် လယ်သမား တစ်ဦး၏ လောဘကို ဖော်ပြသည့် “လူတစ်ယောက် မြေဘယ်လောက်များများ လိုသလဲ” ဝတ္ထုတိုသည် လူတိုင်းနှစ်သက်သည့် ဝတ္ထုတို ဖြစ်လေသည်။

“ဆီလျော်အောင် ပြုပြင်ထားသည့် ပြင်သစ်ဝတ္ထုများ” ဟုအမည်ပေးထားသည့် အပိုင်းခြောက်တွင် ပုံပြင်နှစ်ပုဒ် ပါသည်။ နှစ်ပုဒ်စလုံးသည် ပြင်သစ်စာပေမှ သူနှစ်သက်သော ဝတ္ထုတိုများကို ရုရှားများနှင့် ကိုက်ညီအောင် “ရုရှားမူ ပြုထားသည့် ပုံပြင်များ” ဖြစ်၏ ။ သာမန် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် ဘာသာ

ပြန်ဆိုခြင်းမဟုတ်ဘဲ ပြုပြင်သင့်သမျှကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲကာ သူ၏ ကိုယ်ပိုင်များအဖြစ် နေ့တိုင်းတည်ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

နောက်ဆုံးပိုင်းဖြစ်သည့် အပိုင်းခုနစ်ကို “အဖိနှိပ်ခံ ဂျူးများအတွက် ရည်ညွှန်းသည့်ဝတ္ထုများ” ဟု အမည်ပေးထားသည်။ ဤအပိုင်းတွင် ပုံပြင်သုံးပုဒ်မှပါဝင်ရာ အားလုံးမှာ ၁၉၀၃ ခုနှစ်အတွင်းက ရုရှားနိုင်ငံ နေရာအနှံ့အပြား၌ အဖိနှိပ်ခံခဲ့ကြရသည့် ဂျူးလူမျိုးများအား ရည်ညွှန်း၍ ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်၏ပုံပြင်များကို ဘာသာပြန်ပြီးစက “ပုံပြင်နှစ်ဆယ့်သုံး” ဟု အမည်ပေးခဲ့သည်။ ထို့နောက် တော်လစ်တိုင်း၏ ပုံပြင်နှစ်ဆယ့်သုံး ဟု အမည်ပြောင်းခဲ့သည်။ ထိုအမည်ကိုလည်း ကျွန်တော်မကြိုက်ပါ။ ဤသို့ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် “တော်လစ်တိုင်းဝတ္ထုတိုများ” ဟု ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝက မကြာခဏ ကျောင်းသုံးစာအုပ် အဖြစ် ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ဖူးသော တော်လစ်တိုင်း၏ စာအုပ်တစ်အုပ် ရှိပါသည်။ “ဝတ္ထုတို ကိုးပုဒ်” ဟု အမည်ပေးထားသော ထိုစာအုပ်မှ ဝတ္ထုတိုများသည် တကယ် စစ်မှန်သော ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်ပါသည်။ ယခု ဤစာအုပ်၌ ပါရှိသော ဝတ္ထုတိုများ မဟုတ်ပါ။

ဝတ္ထုတိုကိုးပုဒ်တွင်ပါရှိသည်များမှာ တော်လစ်တိုင်း ၏ ဘဝတစ်ကွေ့ အတွေ့အကြုံ များကို အခြေခံသည်ဟု သိရပါသည်။ ဝတ္ထုတိုများဟု အမည်ပေးထားသော်လည်း အချို့ဝတ္ထုများမှာ ကျွန်တော်တို့ စာပေလောက၏ အမြင်အရ “ဝတ္ထုလတ်” ဟုခေါ်ဆိုနိုင်ပါသည်။ ယင်းဝတ္ထုတိုများမှာလည်း ရုရှားစာပေနယ်၌ သာမက ကမ္ဘာ့စာပေလောက၌ ပါ ထင်ရှားကျော်ကြားသော ဝတ္ထုများ ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းဝတ္ထုတိုများကို ၁၉၉၆ ခုနှစ်က ကျွန်တော် စတင်ဘာသာပြန်အပြီးတွင် အကြောင်းအမျိုးမျိုး ကြောင့် ရပ်ထားခဲ့ပါသည်။ စာပေလောက ပြန်လည်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာပြီ ဆိုပါက ထိုဝတ္ထုတိုများကို ဆက်လက်၍ ဘာသာပြန်ဆို ထုတ်ဝေနိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ရပါသည်။

စာရေးဆရာကြီး လီယိုတော်လ်စတိုင်းသည် သူ၏ ဘဝအမြင်၊
 လောကအမြင် နှင့် လူ့ကိုယ်ကျင့်တရားများကို သူ့ဇာတ်ကောင်များမှတစ်ဆင့်
 စာဖတ်ပရိသတ်ထံ တင်ပြလေ့ရှိသည်။ ဤအုပ်ပါ ပုံပြင်ဝတ္ထုကို
 နှစ်ဆယ့်သုံးပုဒ်တွင်လည်း ထိုသဘောပတိုင်းပင် ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။ အချို့သော
 ရုရှားစာရေးဆရာကြီး တော်လ်စတိုင်း ၏ အတွေးအမြင် နှင့် အယူအဆများသည်
 ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် အလွန်နီးစပ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လူတို့၏ ကိုယ်ချင်းစာတရား နည်းပါးမှု၊ မမေ့မလျော့
 လျော့ နေတတ်မှု၊ လောဘ၊ ဒေါသ မောဟနှင့် မာန်မာနကြီးမားမှု၊ ငါနှင့်ငါသာ
 နှိုင်းယှဉ်စရာ ဟူသော အမြင်ကျဉ်းမြောင်းမှု၊ အချင်းချင်း
 အကြင်နာတရားကင်းမဲ့မှု၊ အသိပညာ နည်းပါးခြင်း ကို အခြေခံသော မိုက်မဲမှု . . .
 စသည် များနှင့် ဆက်စပ်ပတ်သက်နေသည့် အကြောင်းအရာများကို မူကား
 ဤပုံပြင်ဝတ္ထုတိုများထဲတွင် တွေ့မြင်ကြရလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

မောင်ထွန်းလူ

၂၉.၉.၁၉၉၉

ကံကြမ္မာ

ဗလာဒီမာမြို့တွင် ‘အီဗန်ဒီမီထရဂစ် အက်ဆီနော့ဗ်’ အမည်ရှိ လူရွယ်ကုန်သည်တစ်ယောက်ရှိသည်။ သူ့တွင် ဆိုင်နှစ်ဆိုင်ရှိ၍ ကိုယ်ပိုင်အိမ် တစ်လုံးတည်း ရှိသည်။ ။

အက်ဆီနော့ဗ်သည် လူချော လူလှ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ့ဆံပင်သည် အရောင်ခပ်ဖျော့ဖျော့ ။ အခွေအလိပ်ကလေးများကျနေသဖြင့် ကြည့်လို့ကောင်းသည်။ ပျော်ပျော်နေတတ်ပြီး သီချင်းဆို ဝါသနာကြီးသည်။ လူငယ်ဘဝတုန်းကတော့ အရက်သောက်တတ်သည်။ များများသောက်မိသောပခါ များတွင်လည်း ဆူဆူပူပူ လုပ်ချင်သည်။ သို့သော်လည်း အိမ်ထောင်ကျပြီဆိုကတည်းက တစ်ခါတစ်ရံ မရှောင်မလွှဲသာ၍ သောက်သည်မှတစ်ပါး အရက်ကို လုံးဖြတ်လိုက်သည်။

တစ်ခုသောနေ့တွင် အက်ဆီနော့ဗ်သည် လစ်ဇ်နီဈေးသို့ သွားရန် အိမ်မှမထွက်မှ သူ့မိသားစုကို နှုတ်ဆက်သည့်အခါ သူ့မိန်းမက . . .

‘အက်ဆီနော့ဗ်ရယ်၊ ကနေ့မသွားပါနဲ့ဦးလား ၊ ကျွန်မရှင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အိက်မက်ဆိုးတစ်ခုမက်ထားလို့ပါ’

ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ အက်ဆီနော့ဗ်က ရယ်မောပြီး ပြန်ပြောသည်။

မင်းက ငါဈေးရောက်တဲ့အခါ အပျော်ကျူးနေမှာကို စိုးရိမ်နေဟန်တူပါရဲ့ သူ့မိန်းမက ပြန်ပြောသည်။

‘ကျွန်မ ဘာကို စိုးရိမ်နေမိတယ်ဆိုတာ အတိအကျတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ အိပ်မက်ထဲမှာ တော့ ရှင်မြို့ကပြန်လာတယ်၊ ရှင့်ခေါင်းက ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်တော့ ရှင့်ဆံပင်တွေဟာ ဖွေးဖွေးလှုပ်အောင်ဖြူနေတာ မြင်ရတယ်’

အက်ဆီနော့ဗ်က ထပ်၍ ရယ်ပြန်သည်။

‘အဲဒါ ကံကောင်းတဲ့ အတိတ်နိမိတ်တွေ ကွ’ ဟုပြောသည်။

‘ငါယူသွားတဲ့ ကုန်တွေ အကုန်ရောင်းပြီး အပြန်မှာ မကံအတွက် လက်ဆောင်တွေ ဝယ်လာနိုင်မလား မဝယ်လာနိုင်ဘူးဆိုတာ မင်းစောင့်ကြည့် ’ ယင်းကဲ့သို့ ပြောဆိုပြီးသော် အက်ဆီနော့ဗ်သည် သူ့မိသားစု ကိုနှုတ်ဆက်ကာ အိမ်မှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ခရီးတစ်ဝက်ရောက်သည့်အခါ သူနှင့် သိကျွမ်းခင်မင်နေသော ကုန်သည်တစ်ယောက်နှင့် ဆုံမိကြသဖြင့် အတူတူသွားကာ ထိုနေ့ညအဖို့ ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင် ၌ အတူတူပင် တည်းကြသည်။ သူတို့သည် ထမင်းဆိုင်ထဲတွင် အတူတူတွဲ၍ လက်ဖက်ရည်သောက်ကာ အိပ်ခန်းချင်းဆက်နေသော အခန်းမျိုး၌ တစ်ယောက်တစ်ခန်းခွဲ၍ အိပ်ကြသည်။ အက်ဆီနော့ဗ်သည် နေမြင့်အောင် အိပ်တတ်သူတစ်ဦးမဟုတ် ။ အိပ်ယာမှ စောစောစီးစီးထကာ နေမပူခင် ခရီးထွက်ချင်တတ်သော အလေ့အထရှိသည်။ အခုလည်း သူသည် အရုဏ်မတက်ခင် သူ့ရထားသမားကို နှိုးပြီး မြင်းများ ပြင်ခိုင်းသည်။

ထို့နောက် သူသည် ထမင်းဆိုင်၏ နောက်ဘက်၌ ကော့တေ့ချ် တိုက်ကလေးတစ်လုံးနှင့် သီးခြားနေသော ထမင်းဆိုင်ရှင်ထံဝင်၍ အခန်းခန့် စားသောက်စရိတ်များကိုပေးကာသူ့ခရီး ကို ဆက်ခွဲလေ၏ ။

နှစ်ဆယ့်ငါးမိုင် နီးပါးမျှ ခရီးပေါက်သောအခါ သူသည် မြင်းများကိုအစာရေစာ ကျွေးမွေး နိုင်ရန် ထမင်းဆိုင် တစ်ဆိုင်၌ ဝင်နားသည်။

သူကိုယ်တိုင်လည်း ဆိုင်ထဲ၌ ခဏတာမျှ အပန်းဖြေသည်။ ထို့နောက် သူသည် ဆင်ဝင်သို့ထွက်ကာ ရေနွေးကြမ်းတစ်အိုးဘေး၌ ချပြီး ဂစ်တာတီးလျက်ရှိ၏ ။

ထိုအခိုက်တွင် ရုတ်တရက် အချက်ပေး ခေါင်းလောင်းကို ဆူညံစွာ တီးလာနေသော မြင်းသုံးကောင်တပ် ရထားလုံးတစ်လုံးစီ ဆိုက်ရောက်လာပြီး အထဲမှ အရာရှိ တစ်ယောက်နှင့် ရဲသားနှစ်ယောက်ဆင်းလာသည်။။ အရာရှိသည် အက်ဆီနော့ဗ်ထံ လျှောက်လာပြီး . . .

‘ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်တုန်းက ဒီကိုရောက်လာသလဲ’ စသော မေးခွန်းများမေးသည်။ အက်ဆီနော့ဗ်ကလည်း ချေငံစွာ ဖြင့်ပြည့်ပြည့်စုံစုံ အဖြေပေးပြီး . . .

‘ရေနွေး သောက်ပါဦးလားခင်ဗျာ’ ဟု အရာရှိကို ဖိတ်သည်။ သို့သော်လည်း အရာရှိသည် သူ၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကိုဂရုမထားဘဲ သူမေးစရာရှိသမျှကိုသာ ဆက်မေးသည်။

‘မနေ့ညက ခင်ဗျား ဘယ်မှာအိပ်လဲ ၊ တစ်ယောက်တည်းအိပ်တာလား ၊ မိတ်ဆွေကုန်သည်တစ်ယောက်နဲ့အိပ်တာလား ၊ ဒီကနေ့မနက် အဲဒီ ကုန်သည်ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့သေးလား၊ ဘာကြောင့် ထမင်းဆိုင်က အရုဏ်မတက်ခင် ထွက်သွားရတာ လဲ’

အက်ဆီနော့ဗ်သည် အံ့အားသင့်လျက်ရှိ၏ ။ သူ့အား ဘာကြောင့် ဤမေးခွန်းတွေ လာမေးနေတာပါလိမ့် ဟု စဉ်းစားသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူကတော့ အရာရှိမေးသမျှကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြေသည်။ ပြီးတော့ ပြန်မေးသည်။

‘ကျွန်တော့ကို သူထိုးဓားပ တစ်ယောက်မေးသလို ဘာပြုလို့ စစ်ဆေးမေမြန်းနေရတာ လဲ ၊ ကျွန်တော် အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းနဲ့ ခရီးထွက်လာတာပါ ဒါမျိုးတွေ ကျွန်တော့ကို မေးဖို့ မလိုအပ်ဘူးထင်ပါတယ်’

ထိုအခါ အရာရှိက သူတပည့် ရဲသားနှစ်ယောက်ကို

လှမ်းခေါ်ပြီးအက်ဆီနော့ဗ်အားပြောသည်။

‘ကျုပ်ဟာ ဒီခရိုင်ထဲက ရဲအရာရှိတစ်ယောက်ပဲ၊ ကျုပ်ခင်ဗျားကို မေးခွန်းတွေ လာမေးနေတာ တခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊ မနေ့ညက ခင်ဗျားနဲ့ အတူတူ ထမင်းဆိုင်မှာ တည်းခွဲတဲ့ကုန်သည်ဟာ လည်ပင်းမှာ ဓားဒဏ်ရာ ကြီးနဲ့ အိပ်ရာထဲ သေနေတာတွေ့ရတယ်၊ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားပစ္စည်းတွေကို ရှာကြရလိမ့်မယ် ’

ရဲများသည် ထမင်းဆိုင်ထဲသို့ ဝင်၍ အက်ဆီနော့ဗ်၏ ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေကြသည်။ ရဲအရာရှိသည် အက်ဆီနော့ဗ်၏ အိတ်တစ်လုံးထဲမှ ဓားတစ်ချောင်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး . . .

‘ဒါ ဘယ်သူ့ ဓားလဲ’ ဟု အော်ကြီးဟစ်ကျယ် လှမ်းမေးသည် ။

အက်ဆီနော့ဗ်သည် ဓားတစ်လက်ထွက်လာသည်ကိုမြင်သောအခါ ထိတ်လန့်လျက်ရှိလေ၏ ။

‘ဒီဓားမှာ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သွေးတွေစွန်းနေရတာ လဲ’

အက်ဆီနော့ဗ် ကအဖြေပေးရန် အားထုတ်ပါသော်လည်း ချက်ချင်းမဖြေနိုင်။ စကားတစ်ခွန်းမှ သူ့ပါးစပ်မှ ရှောရှောရှူရှူ ထွက်မလာ ။ သူသည် ထစ်တီးထစ်ငေါ့ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

‘ကျွန် . . .ကျွန် . . .ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ ကျွန် . . .ကျွန်တော် ဓားလည်းမဟုတ်ပါဘူး ’

ထိုအခါ ရဲအရာရှိက ရှင်းပြသည်။

‘ဒီနေ့မနက် ခင်ဗျားမိတ်ဆွေ ကုန်သည်ကို အိပ်ယာထဲမှာ လည်ပင်းဓားဒဏ်ရာရပြီးသေနေတာ တွေ့ခဲ့ကြရတယ်၊ သတ်တဲ့လူဟာ ခင်ဗျားကလွဲပြီး တခြားလူမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သော့တွေက အတွင်းကပိတ်ထားတာ ၊ အပြင်လူဝင်နိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ အခန်းထဲမှာ တခြားလူ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ အခုတစ်ခါ

ခင်ဗျားရဲ့ အိတ်ထဲက သွေးစွန်းနေတဲ့ ဓားမြှောင်ကို တွေ့ရပြန်တယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ အမူအရာတွေကလည်း သိပ်ပျက်နေတယ် ၊ ခင်ဗျား သူ့ကို ဘယ်လိုသတ်ခဲ့သလဲ၊ သူ့ဆီက ငွေတွေ ဘယ်လောက် ခိုးသွားသလဲ ဆိုတာသာ ကျုပ်ကိုပြောပါ’

အက်ဆီနော့ဗ်က ထိုရာဇဝတ်မှုကို သူမကျူးလွန်ကြောင်းကို အမျိုးမျိုး ကျိန်တွယ်ပြီးပြောသည် ။ သူတို့နှစ်ယောက် ဆိုင်ထဲ၌ အတူတူ လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးနောက် လူချင်းမတွေ့ တော့။ သူ့ထံတွင် သူပိုင်ငွေ ရှာယံရှစ်ထောင်သာပါသည်။ ဓားမှာလည်း သူ့ဓားမဟုတ် စသည်ဖြင့် ရှင်းပြပါသည်။ သို့သော်လည်း ပြောရင်းပြောရင်းနှင့် သူ့အသံသည် အက်ကွဲလာသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လာသည်။ အပြစ်ရှိသူတစ်ဦးသဖွယ် ကြောက်စိတ်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ယင်လှုပ်ရှားသည်။

အရာရှိက အက်ဆီနော့ဗ်ကို လက်ထိပ်ခတ်ပြီး ကြိုးနှင့် ချည်၍ ရထားပေါ်တင်ဟု သူ့ရဲသားနှစ်ယောက်ကို အမိန့်ပေးသည်။ ရဲသားများက အက်ဆီနော့ဗ်၏ ခြေထောက်များကို ကြိုးနှင့် ပူးချည်ပြီး ရထားပေါ် တင်ကြသည့်အခါ သူသည် ဘုရားသခင်ကို တမ်းတကာ ဝမ်းနည်ပက်လက် ငိုကြွေးရှာသည်။ ရဲသားများသည် သူ့ကုန်ပစ္စည်းအားလုံးကို သိမ်းယူလိုက်ကြပြီး သူ့အားအနီးဆုံးမြို့တစ်မြို့ သို့ပို့ကာ ထောင်သွင်းအကျဉ်းချထားလိုက်ကြလေ၏ ။

သူ၏ အကျင့်စာရိတ္တနှင့် ပတ်သက်၍ ဗလာဒီမာမြို့သို့ လှမ်း၍ စုံစမ်းမေးမြန်းကြသည်။ ထိုမြို့မှ ကုန်သည်ကြီးများ နှင့် လူအများက အက်ဆီနော့ဗ်သည် ဟိုးတစ်ချိန်တုန်းကတော့ အရက်သေစာ သောက်စားမှုးယစ်ပြီး အချိန်ဖြုန်းနေသည့် လူပေါ်ကြော့ တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ပြောကြသည်။ ထို့ဗနာက သူ့အမူကို ရုံးတင်သည်။ သူ့အား ရာဇရာဇ်မြို့မှ ကုန်သည်တစ်ဦးကို သတ်ပြီး ရှာယံငွေ နှစ်သောင်းခိုးယူမှုဖြင့် တရားစွဲကာ စစ်ဆေးခံရသည်။

ဤသို့ဖြင့် အက်ဆီနော့ဗ်၏ မိန်းမသည် မျှော်လင့်ချက် ဟူ၍

မထားနိုင်တော့သည့် အခြေသို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည်။ သူ့အနေဖြင့် ဘယ်ဟာကို ယုံရမှန်းမသိ။ သူ့သားသမီးတွေအားလုံး အရွယ်မရောက်ကြသေး။ ကလေးတစ်ယောက်မှာ ယခုချိန်ထိ သူ့ရင်ခွင် ၌ တင်၍ နို့တိုက်နေဆဲ ။ သူသည် ကလေးအားလုံးကို ခေါ်၍ သူ့ယောက်ျားရှိရာမြို့ မှ အကျဉ်းထောင်သို့ ပို့ပေးကြသည်။

သူ့ယောက်ျားအားထောင်အဝတ်အစား ဝတ်၍ ခြေနွစ်ဖက်တွင် သံခြေခြင်းများခတ်ကာ အခြားသော သူခိုးဓားပြ ရာဇဝတ်သားများနှင့် တွဲထားသည်ကို မြင်သောအခါ အက်ဆီနော့ဗ်၏ မိန်းမသည် သတိလစ်ပြီး လဲကျသွားသည်။ အချိန်တော်ကြီးကြားမှ သတိပြန်လည်လာသည်။

ထို့နောက် သူသည် ကလေးများကို သူ့အနီး၌ ခေါ်ထားပြီး သူ့ယောက်ျား နား၌ ထိုင်သည်။ အိမ်မှ ကိစ္စဝိစ္စများ အကြောင်းပြောပြပြီးသည့်အခါ ကျမပင် သူ့ယောက်ျား၏ အဖြစ်ကို မေးမြန်းသည်။ အက်ဆီနော့ဗ်ကလည်း သူ့ကြုံခဲ့ရသမျှကိုပြောပြသည်။ ထိုအခါ သူ့မိန်းမက . . .

‘ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မတို့ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ’ ဟုမေးသည်။

‘အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲကဘာကို ပျက်စီးမသွားအောင် တားမြစ်ပေးဖို့ ဇာဘုရင်စီ အသနားခံစာ တင်ရဗတာ့မှာပေါ့ကွယ်’

ထိုအခါ သူ့မိန်းမက ဇာဘုရင်ထံ အသနားခံစာ တစ်စောင်တင်ခဲ့ပြီး ပြီဖြစ်ကြောင်းကို ၊ ထိုစာကို လက်မခံဘဲ ပယ်ချလိုက်ကြောင်း ပြောသည်။ အက်ဆီနော့ဗ်သည် ဘာပြောရမှန်း မသိဖြစ်ကာ ခေါင်းငုံ့နေသည်။ သူ့မိန်းမက . . .

‘ရှင့်ဆံပင်တွေ ဖြူကုန်တယ်လို့ ကျွန်မ အိပ်မက်မက်ခဲ့တာ အဓိပ္ပာယ်ရှိနေပြီပေါ့ ။ ရှင် မှတ်မိသေးရဲ့လား ၊ အမှန်တော့ အဲဒီ နေ့က ရှင်ခရီးမထွက်သင့်ဘူး ’ ဟုပြောသည် ။ သူ့မိန်းမသည် အက်ဆီနော့ဗ်၏ ဆံပင်များကို လက်ချောင်းလေးများဖြင့် အသာအယာ ထိုးဖွပေးနေရာမှ . . .

‘အချစ်ရယ် ၊ ရှင့်မိန်းမကိုတော့ အမှန်အတိုင်းပြောပြပါလားဒီကိစ္စကို လုပ်တဲ့သူ ရှင်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ တကယ်ပဲလား...ဟင်’ ဟုမေးသည်။

‘ဪ... မင်းကပါ သံသယ ရှိနေတာကိုး’

ဟု အက်ဆီနော့ဗ်က သူ့မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်၍ ပြောသည်။ ပြီးတော့ ဝမ်းနည်းကျေကွဲစွားဖြင့် ငိုကြွေးသည်။ မကြာခင် ထောင်ကြပ်တစ်ဦးရောက်လာပြီး သူ့မိန်းမနှင့် သားသမီးများအား အချိန်စေပြီ ဖြစ်၍ ပြန်ကြဖို့နှင့်သည်။ အက်ဆီနော့ဗ်သည် သူ့မိသားစုကို နောက်ဆုံး အကြိမ်အဖြစ် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

သူ့မိသားစု ပြန်သွားသည့်အခါ အက်ဆီနော့ဗ်သည် သူနှင့် သူ့မိန်းမ ပြောခဲ့ဆိုခဲ့ကြသည့် စကားများကို ပြန်လည်ဆင်ခြင်စဉ်းစားသည်။ ဤအမှုကိစ္စတွင် သူ့မိန်းမကပါ သူ့အပေါ် သံသမကင်း ဖြစ်နေပြီဟူသော အချက်ကို သတိရလိုက်သည့်အခါ သူ့ကိုယ်သူ ပြောမိသည်။

‘ဒီကိစ္စမှာ အမှန်ကို သိနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဘုရားသခင်ဘဲရှိတော့ဟန်တူပါရဲ့ ၊ ငါ့အနေနဲ့ ဘုရားသခင်ဆီမှာပဲ အသနားခံမှဖြစ်တော့မှာပါ။ ကရုဏာတရားကို ဘုရားသခင်ဆီကပဲ မျှော်လင့်ရတော့မှာပဲ’

ထိုအချိန်မှစ၍ အက်ဆီနော့ဗ်သည် အသနားခံစားများလုံးဝမတင်တော့ပေ။ မျှော်လင့်ချက်ဟူသမျှကို စွန့်လွှတ်ကာ နေ့စဉ်အချိန်ရသမျှ ဘုရားသခင်ကိုသာ အာရုံပြုလျက်ရှိ၏ ။

တရားရုံးက အက်ဆီနော့ဗ်အား ကြိမ်ဒဏ်ပေးရန်နှင့် သတ္တုတွင်းများသို့ အလုပ်ကြမ်းနှင့်ပို့ရန် စီရင်ချက်ချသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အား ကြိမ်ဒဏ်ပေးသည်။ ဒဏ်ရာများ ပျောက်ကင်းသွားသည့်အခါ သူ့အား ကြိမ်ဒဏ် ပေးသည်။ ဒဏ်ရာများ ပျောက်ကင်းသွားသည့်အခါ သူ့အား အခြားထောင်ကျများနှင့်အတူ

ဆိုက်ဘေးရီးယားသို့ ပို့လိုက်လေ၏။

အက်ဆီနော့ဗ်သည် ဆိုက်ဘေးရီးယားပြည်နယ်တွင် ထောင်သား အဖြစ် နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကြာမျှနေခဲ့ရ၏။ သူ့ဆံပင်များသည် ဆီးနှင်းသဖွယ် ဖွေးဖွေး လှုပ်နေကြလေပြီ။ သူ့မုတ်ဆိတ်မွေးဖြူဖြူသည် ရှည်လျားလှလေပြီ။ သူ့တွင် သာယာပျော်ရွှင်မှုဟူသမျှ ဆိတ်သုဉ်း သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်စ၏။

ခါးသည်ပင်လျှင် ကိုင်းနေပြီဖြစ်၍ သလမ်းလျှောက်လျှင် ဖြည်းဖြည်း သာသာလေး လျှောက်တတ်သည်။ စကားအလွန်နည်းလာသည်။ ဘယ်တော့မှပြုံးသည်ရယ်ဟုလည်းမရှိ၊ သို့ဗသ် ဘုရားကိုတော့ မကြာခဏ ရှိခိုးနေတတ်သည်။

ထောင်ထဲတွင် ရှိနေသည့် အလင်းရောင်ဖြင့် ထိုစာအုပ်ကိုဖတ်သည်။ တနင်္ဂနွေနေ့များတွင်မူ သူသည် ထောင်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ သွား၍ သမ္မာကျမ်းစာ ဖတ်ခြင်းနှင့် ဓမ္မတေးစီချင်းသီဆိုခြင်းများ ဆောင်ရွက်လေသည်။ သူ့အသံသည် ဤအသက်အရွယ်အထိ ကောင်းနေဆဲဖြစ်သည်။

ထောင်အာဏာပိုင်များသည် မာန်မာနလုံးဝမရှိသော အက်ဆီနော့ဗ်ကို အလွန်သဘောကျသည်။ ခင်မင်လေးစားကြသည်။ ဘဝတူထောင်သားများ ကလည်း အက်ဆီနော့ဗ်အား ရိုသေလေးစားကြသည်။ သူတို့က အက်ဆီနော့ဗ်အား ‘အဘိုး’ ဟုလည်းကောင်း၊ ‘သူတော်စင်ကြီး’ ဟုလည်းကောင်း ခေါ်ကြသည်။ သူတို့အနေဖြင့် အကြောင်းကိစ္စ တစ်စုံတစ်ခုပေါ်လာ၍ ထောင်အာဏာပိုင်များထံ အသနားခံစာတင်လိုသည့်အခါ အက်ဆီနော့ဗ်အား သူတို့၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ရွေးချယ်ပြီး တာဝန်ပေးကြသည်။ ထောင်သား ချင်း ပဋိပက္ခဖြစ်ကြသည့် အခါများတွင်လည်း သူတို့သည် အက်ဆီနော့ဗ်ထံ ရောက်လာပြီး နှစ်ဖက် အငြင်းပွားမှုကို အမှန်အတိုင်းဖြစ်အောင် ပြေလည်သွားအောင် ဆုံးဖြတ်ခိုင်းတတ်ကြလေသည်။

အက်ဆီနော့ဗ်ထံသို့ သူ့အိမ်မှ ဘာသတင်းမှရောက်မလာ။ သူ့မိန်းမနှင့် သားသမီးများ ဘယ်လိုနေထိုင်ကြသည်ကို သိဖို့မဆိုထားနှင့် ၊
သေသည်ရှင်သည်ကိုပင် သူမသိရ။

တစ်ရက်တွင် ထောင်သားအသစ်များ ဆိုက်ရောက်လာကြသည်။
ညပိုင်းတွင် ထောင်သား ဟောင်းများသည် လူသစ်များအနီး၌ စုဝိုင်းထိုင်ကာ
ဘယ်မြို့ဘယ်ရွာက ရောက်လာကြတာလဲ၊ ဘမ္မတွေနဲ့လဲ စသည်များကို
မေးမြန်းစုံစမ်းကြသည်။ အကျဉ်းသားတစ်ဦးဖြစ်သော အက်ဆီ နော့ဗ်သည်လည်း
လူသစ်များအနီး၌ ဦးခေါင်းငိုက်စိုက် ချထိုင်ကာ ပြောသမျှစကားများကို
နားစွင့်လျက်ရှိ၏ ။

လူသစ်များထဲမှ အရပ်မြင့်မြင့် ၊ လူလုံးလူဖန်တောင့်တောင့်
မုတ်ဆိတ်မွေးတို့နဲ့နဲ့နှင့် အသက် ခြောက်ဆယ်ခန့်လူသည်
သူဘာ့ကြောင့်ထောင်ကျလာသည်ကို အခြာလူများအား ပြောပြလျက် ရှိသည်။

‘ကျုပ်အဖြစ်က ဒီလိုဗျ ’ ဟု အစချီသည် ။

‘ကျုပ်က စွပ်ဖားလှည်းတစ်စီးမှာ တပ်ထားတဲ့ မြင်းတစ်ကောင်ကို
သွားဖြုတ်မိတာ၊ အဲဒါ ခိုးပါတယ်လို့ စွပ်စွဲခံရတာ ပဲ၊ ကျုပ်က အိမ်ကို
မြန်မြန်ပြန်ရောက်ချင်လို့ ယူတာ၊ ခိုးတာမဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြောပေမယ့် မရဘူးဗျ၊
ပြီးတော့လည်းလှည်းသမားဟာ ကျုပ်ရဲ့သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့အတွက် သည်ကိစ္စမှာ
ဘာပြဿနာမှ ပေါ်စရာမရှိပါဘူးလို့ ရှင်းပြတယ်၊ အဲဒါလဲ သူတို့က လက်မခံဘူး
‘မင်းသူခိုး’တဲ့ ။ သူတို့အနေနဲ့ သည်မြင်းကို ဘယ်နေရာက
ဘယ်လိုခိုးလာတယ်ဆိုတာကျတော့ ပြောနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ချိန်တုန်းက
ကုပ်အခုထက်ဆိုးတဲ့ ပြိမှုတစ်ခုကျူးလွန်ခဲ့ဖူးတယ်ဗျ၊ သိလား။

‘အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျုပ်ဒီနေရာကိုရောက်သင့်နေတာကြာပြီ၊
ဒါပေမယ့် အဲဒီ ပြစ်မှုတုန်းကတော့ သူတို့က နည်းနည်းလေးမှ မသိကြတော့

ဘမှမလုပ်ကြဘူးပေါ့၊ ကျုပ် အခုရောက်လာတာက တော့
ဘာအပြစ်မှမလုပ်ဘဲရောက်လာတာအမှန်ပဲ၊ အဲ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ အခု
ကျုပ်ပြောနေတာ လိမ်ပြောတာလို့ ဆိုရမယ်ထင်တယ်၊ ကျုပ် ဆိုက်ဘေးရီးယားကို
အရင်က တစ်ကြိမ်ရောက်ခဲ့ဖူးသေးတယ်၊ ကြာကြာတော့မနေခဲ့ရပါဘူး’

‘ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက ဘယ်မြို့ကလဲ’

ဟု ထောင်သားတစ်ယောက်ကကြားဖြတ်မေးသည်။

‘ကျုပ်လား . . . ကျုပ်က ဗလာဒီမာမြို့က ပါ၊ မိသားစုလည်း အဲဒီ မှာပဲ၊
ကျုပ်နာမည်က ‘မာကာ’ လို့ခေါ်တယ်၊ တစ်ခါတစ်လေကျတော့လဲ ‘ဆီမျိုနစ်’
လို့ခေါ်ကြတယ်’

အက်ဆီနော့ဗ်၏ ငုံ့နေသောခါင်းသည် ဖျတ်ခနဲ ထောင်လာသည်။

‘ငါတစ်ခုလောက်သိပါရစေ၊ ဗလာဒီမာမြို့က ကုန်သည် အက်ဆီနော့ဗ်
မိသားစုကို မင်းသိမလား၊ အခုသူတို့ ကျန်းကျန်းမာမာပဲလားကွယ့် ’ ဟုမေးသည်။

‘ဟား . . . သူတို့ကို သိပ်သိတာပေါ့၊ အက်ဆီနော့ဗ်မိသားစုက
လူချမ်းသာတွေပဲ၊ သူတို့ အဖေကတော့ ဒီ ဆိုက်ဘေးရီးယားမှာရောက်နေတယ်၊
သူလည်း ကျုပ်တို့လို ဒုစရိုက်သမား တစ်ယောက်ပဲ ထင်ပါရဲ့၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊
အဘိုးကကော ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီရောက်လာတာလဲ’

အက်ဆီနော့ဗ်သည် သူ၏ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှခဲ့သည့် အဖြစ်ကို
ပြန်လည်၍ ပြောပြလိုစိတ်မရှိ၊ သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး . . .

‘ငါ ကံမကောင်းလွန်းလို့ ထောင်ထဲ ရောက်လာခဲ့ရတာ
နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် ရှိသွားပါပြီကွယ် ’

ဟုသာ ပြောသည်။

‘ဘယ်လို ကံမျိုးလဲဗျာ ’ ဟု မာကက ပြန်မေးသည်။

သို့သော်လည်း အက်ဆီနော့စ်သည် မေးခွန်းကို မဖြေ။

‘ထိုက်တန်လို့ ရတဲ့အပြစ်လို့ပဲ ဆိုကြပါစို့ကွာ ’ ဟုစာ ပြောသည်။

ထို့ ထက်ပို၍ မပြော၊ ထိုအခါ ဝိုင်းထိုင်နေကြသူများက

တစ်ယောက်တစ်ပေပေါက် ဝင်ပြောကြသည် ။ ကုန်သည်တစ်ယောက်ကို လူတစ်ယောက်က သတ်သွားပြီး ဓားကို အက်ဆီနော့စ် အိတ်ထဲထည့်ခဲ့ရာမှအစ အက်ဆီနော့စ်ခမျာ တရားရုံးက မတရားသဖြင့် အပြစ်ပေးခြင်းကို ခံခဲ့ရရှာ ကြောင်း ရှင်းပြ ကြသည်။ ထိုအခါ မာကာသည် အက်ဆီနော့စ်ကို တအံ့တဩ ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ဒူးကို လက်ဝါးနှင့် တစ်ချက်ပုတ်လိုက်ပြီး ရေရွတ်သည်။

‘အင်း . . . အတော့်ကို အံ့ဩစရာကောင်းတာပါလား၊ တကယ်ပါဗျာ၊ အံ့ဩစရာ သိပ်ကောင်းတယ် အတော်ထူးဆန်း တာပဲနော် ၊ အခု အဘိုးအသက် ဘယ်လောက်ရှိသွားပြီလဲ’

အခြားလူများက မာကာအား ဘာကြောင့် အခုလောက်ထိ အံ့ဩသွားရတာ လဲ၊ အရင်က အက်ဆီနော့စ် ကို တွေ့ဖူးမြင်ဖူးလို့လား စသည်ဖြင့် ဝိုင်းမေးကြသည်။ သို့သော်လည်း မာကာသည် ထိုမေးခွန်းများကို ပြန်မဖြေပဲ . . .

‘ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ဒီနေရာမှာ လာဆုံမိကြတာကတော့ ဖြင့် အတော့်ကို အံ့ဩစရာ ကောင်းတာပဲ ကိုယ့်လူတို့ရေ ’ ဟုသာ ပြန်ပြောသည်။

ဤစကားကြောင့် အက်ဆီနော့စ်သည် စိတ်ထဲမှ ကြိတ်၍ အံ့ဩလျက်ရှိသည်။ ကုန်သည်ကို သတ်သွားသည် တရားခံအစစ်အား ဒီလူ သိများ သိလေသလား ဟုလည်း တွေးမိသည် ။ထို့ကြောင့် လည်း . . .

‘အဲဒီ လူသတ်မှုအကြောင်း မင်းကြားခဲ့ဖူးလို့လား မာကာ၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း ငါ့ကိုအရင်က တစ်နေရာရာမှာ မင်းတွေ့ဖူးမြင်ဖူးခဲ့သလား’ ဟု မေးမိ၏ ။

‘ဟာ . . . ဗျာ၊ ကြားတာကတော့ ဘယ်မကြားဘူး နေပါ့မလဲ ၊

ဒီကမ္ဘာလော ကကြီးတစ်ခုလုံးဟာ ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကိစ္စက ဖြစ်ပြီးခဲ့တာ ကြာပြီဆိုတော့ ကျုပ်ကြားဖူးခဲ့တာ အားလုံးကို အသေးစိတ် ဘယ်မှတ်မိတော့မှာလဲ’

‘ကုန်သည်ကို ဘယ်သူသတ်သွားတယ်ဆိုတဲ့ ထင်ကြေးပေးကြတဲ့

စကားတွေကော ကြားများကြားခဲ့ဖူးသလားကွယ်’ ဟု

အက်ဆီနော့ဗ်ကထပ်မေးသည်။

မာကာက ရယ်မောပြီး. . .

‘လူသတ်သမားကတော့ ဓားတွေတဲ့ အိတ်ပိုင်ရှင်ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ ’

ဟုပြောသည်။

‘တကယ်လို့ တခြားလူတစ်ယောက်က တိတ်တိတ်ကလေး လာပြီး

ထည့်ထား တယ်ဆိုရင်လည်း ပြောရတာ ခက်သားပဲ၊ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မိသမျှ

သူခိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ စကားလည်းရှိသားပဲ ၊ နောက်ပြီးတော့

တစ်ခုလည်းစဉ်းစားကြည့်လေ၊ ခင်ဗျားခေါင်းအောက်မှာ ထားတဲ့အိတ်ထဲကို

ဘယ်သူကဓားလပြီး ဝှက်ထားနိုင်မာတဲ့လဲ ၊ လာဝှက်ရင်ကော ရမတဲ့လား၊

ခငှားနိုးမှာပေါ့ဗျာ’

ထိုစကားများသည် ကြားရသည့်အခါ အက်ဆီနော့ဗ်စိတ်ထဲတွင်

ကုန်သည် အား သတ်သွားသူသည် ဤလူပင်ဖြစ်ရမည်ဟု တစ်ထစ်ချတွက်လိုက်မိ၏

။ သူသည် ထိုင်ရာမှထကာ အကျဉ်းသားများအပါးမှထွက်ခွာသွားသည်။ ထိုက

အက်ဆီနော့ဗ်သည် တစ်ညလုံးအိပ်မပျော် ။ စိတ်ဆင်းရဲကြီးစွာ ဖြစ်ရ၏ ။

လူရုပ်လွှာများသည် သူ့စိတ်အာရုံတွင် ထင်ဟပ်လာနေကြသည်။

ပထမဆုံးပေါ်လာသည့် ရုပ်လွှာသည် သူ့မိန်းမ၏ ရုပ်လွှာဖြစ်၏ ။

အခုပင် သူ့အနား၌ ကပ်၍ ရင်နင့်သည့်နှယ် ပီပြင်ပြတ်သားစွာ

မြင်နေရသည်။ သူ့မိန်းမ၏ မျက်နှာနှင့် မျက်လုံးများ ။ သူ့မိန်းမ ၏ စကားပြောသံနှင့်

ရယ်သံများ ၊ ထို့ဗနာက် သူသားသမီးများ ။ သူထွက်လာခဲ့စဉ်က သားသမီးများသည် အလွန်ငယ်ကြရှာ၏ ။ အငယ်ဆုံးတစ်ယောက်သည် မိခင်ရင်ခွင်၌ နို့ချိုစို့ကောင်းတုန်း ။ ထို့နောက်တွင်မူ သူငယ်စဉ်က အလေ့အထ များကို သတိရသည်။ ။ ဟိုတုန်းကတော့ သူသည် နုနယ်ပျိုမျစ်သောဘဝ၊ အရွယ်ကကောင်းတုန်း ၊ အလွန်ပျော်တတ်သည် ။ သူအဖမ်းခံခဲ့ရသည့် နေ့က ထမင်းဆိုင်ရှေ့ ဆင်ဝင်အောက်၌ သူဘယ်လိုဘယ်နည်းဂစ်တာတီးနေခဲ့သည်ကို ပြန်မြင်ယောင်သည်။

ဪ... သူသည် မည်မျှလောက် သတိလက်လွတ် နေခဲ့မိပါသနည်း။ သူကြိမ်ဒဏ် ခံရသည့် နေရာကို မြင်ယောင်မိပြန်သည်။ သူ့အား ကြိမ်နှင့် ရိုက်နေသူ ဘေးပတ်လည်မှ ရပ်၍ ကြည့်နေကြသူများ ၊ သံခြေကျင်းများ၊ ထောင်သားများ... ။

ထောင်သားဘဝဖြင့် အချိန်တွေကုန်လာခဲ့သည်မှာ နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် ပင်ရှိခဲ့ပြီ။ အရွယ်ကလည်း အသက်နှင့်မလိုက်အောင်ပင် အိုစာကျနေခဲ့ပြီ။ သူ့ဘဝ အစအဆုံးကို ပြန်တွေးလိုက်မိသည့်အခါ များစွာယူကြိုးမရ ဖြစ်သည်။ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ဒုက္ခကို ပြင်းတန်စွာ ခံစားရသည်။ ထိုအခါ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေမိတော့မလို ဖြစ်လာလေ၏ ။

‘ဒီလို ဖြစ်ရတဟာ ဟိုလူ့ဘုတ်မာရဲ့ လက်ချက်ပဲ’

ဟု အက်ဆီနော့ဗ်တွေ့မိသည်။ မာကွအပေါ် ဒေါသဖြစ်လွန်းသဖြင့် လက်စားချေလိုစိတ် ပြင်းစွာ ပေါ်လာသည်။ သူသည် စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ထိန်းပါသော်လည်း မရ။ တစ်ညလုံးထိုင်၍ ဘုရားရှိခိုးသည်။ သို့တစေ လည်း စိတ်၏ ငြိမ်းချမ်းမှုကို မရ။ နေ့ခင်းဘက်ရောက်သည့်အခါ မာကွအနီးသို့ မသွားမိအောင် သတိထား၍ ရှောင်သည်။ မတတ်သာလွန်း၍ ဆုံမျပါကလည်း မာကွမျက်နှာကို မကြည့်။

ဤသို့ဖြင့် ဆယ့်ငါးရက်မျှ ကုန်လွန်လာ၏ ။ ညဆိုလျှင်

သူလုံးဝအိပ်မပျော် ။ စိတ်ဆင်းရဲ လွန်းသဖြင့် တစ်ခုခုကို လုပ်ချင်မိသော်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ တစ်ညတွင် အက်ဆီနော့ဗ်သည် အိပ်မပျော်သဖြင့် လမ်းလျှောက်နေသည် ။ ထိုအခိုက်တွင် ထောင်သားများ၏ အိပ်စင်တစ်ခုအောက်မှ မြေမှုန့်များထွက်လာနေသည်ကို သတိပြုလိုက်မိ၏ ။ သူသည် ချပ်ခနဲ ရပ်လိုက်ပြီး ဘာများပါလိမ့် ဟု တွေးကာ ငုံ့ကြည့်သည်။

ရုတ်တရက် အိပ်စင်အောက်မှ လူတစ်ယောက် လေးဘက်တွား၍ ထွက်လာသည်။ တခြားလူမဟုတ်။ မာကာဆီမျိုနစ်။ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ သည့် မျက်နှာထားဖြင့် သူ့ကို မော့ကြည့်နေသည်။ အက်ဆီနော့ဗ်က သူ့ကို မကြည့်ဘဲ ဆက်လျှောက်သွားသည် ။ မာကာက နောက်မှလိုက်ပြီး အက်ဆီနော့ဗ်၏ လက်မောင်းကို ဆွဲ၍ နံရံအောက်ခြေတွင် သူ့အပေါက်တစ်ပေါက် ဖောက်ထားကြောင်း ၊ အပေါက်မှထွက်လာသမျှ ၊ မြေကြီးများကို သူ့ရှူးဖိနပ်များထဲထည့်ကာ နေ့စဉ်အပြင်သို့ အလုပ်ထွက်လုပ်သည့် အခါတိုင်း လမ်းပေါ်၌ သွန်ပစ်ခဲ့ကြောင်း ပြောသည်။

‘ဒီမယ် အဘိုးကြီး၊ ခင်ဗျားကြီး ပါးစပ်ပိတ်ထားနော် ၊ ပြေးရင်ကျုပ်ခင်ဗျားကိပါ ခေါ်သွားမယ်၊ ခင်ဗျားကြီး ပါးစပ်ဖွာလို့သူတို့သိသွားရင် ကျုပ်ကို သေအောင်ရိုက်ကြမှာ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ခင်ဗျားကို အရင်ဆုံးသတ်မယ် ၊ ဒါပဲ’

သူ့ရန်သူကို စူးစူးရဲရဲကြည့်နေသော အက်ဆီနော့ဗ်သည် ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ယင်နေသည်။ သူသည် မာကာဆီကိုငိုထားသည့် သူ့လက်ကို ဆောင့်ရုန်းလိုက်ပြီး ပြန်ပြောသည်။

‘ငါ ထောင်က ထွက်ပြေးဖို့ စိတ်မကူးဘူး၊ မင်းပါကို သတ်လိုက်တာနှစ်ပေါင်း ကြာပြီပဲကွာ ၊ မင်းပြောတဲ့ ကိစ္စကတော့ ငါပြောချင်လည်း ပြောမယ်၊ မပြောချင်လည်းမပြောဘူး ၊ ဘုရားသခင်က လမ်းညွှန်တဲ့ အတိုင်းငါလုပ်မှာပဲ’

နောက်တစ်နေ့တွင် ထုံးစံအတိုင်း ထောင်သားများသည် ထောင်အပြင်သို့ထွက်၍ အလုပ်လုပ်ကြရ၏။ ထောင်သားများကို လိုက်လံ

စောင့်နေသည့် စစ်သားများသည် ထောင်သားတစ်ယောက်၏ ရှုံးဖိနပ်ထဲမှ သဲများသွန်ထားသည်ကို သတိပြုမိသွားကြသည်။ ထိုအခါ တစ်ထောင်လုံးကိ ပိုက်စိပ်တိုက်၍ ရှာကြသဖြင့် ဖောက်ထားသော အပေါက်ကို တွေ့သွားကြလေ၏။ ချက်ချင်းပင် ထောင်မှူးကြီးရောက်လာပြီး ထောင်သားအားလုံးကို စစ်ဆေးသည်။

‘ဒီအပေါက်ကို ဘယ်သူတူးသလဲ’

ထောင်သားအားလုံးက ငြင်းနေကြသဖြင့် လက်သည်မပေါ်။ မာကာဆီမိုနစ်တူးမှန်း သိထားကြသူများကလည်း ဘယ်နည်းနှင့်မှ ပြောကြလိမ့်မည်မဟုတ်။ အကယ်၍ သိသွားလျှင် ထောင်အာဏာပိုင်များက မာကာကိုသေလုမျောပါးဖြစ်သည်အထိ ရိုက်ကြနက်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလော။ နောက်ဆုံးတွင် ထောင်မှူးကြီးသည် မှန်မှန်ကန်ကန် ပြောတတ်သည်ဟု ယုံကြည်စိတ်ချထားသော အက်ဆီနော့ဗ်ဘက်လှည့်၍ ပြောသည်။

‘ခင်ဗျားဟာ မလိမ်မညာတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျွန်တော်သတိတယ်၊ ဒီအပေါက်ကို ဘယ်သူဖော်တယ်ဆိုတာ ပြောပါ’

မာကာကတော့ သူနှင့် လုံးဝဆက်စပ်ပတ်သက်သည့် ကိစ္စတစ်ခု မဟုတ်သည့်နှယ် တုန်လှုပ်ခြင်းကင်းမဲ့စွာဖြင့် ခပ်တည်တည်ရပ်နေသည်။ သူသည် ထောင်မှူးကြီးအားစေ့စေ့ ကြည့်နေသော်လည်း အက်ဆီနော့ဗ်ကိုမူ မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ မကြည့်ရဲ။ အက်ဆီနော့ဗ်၏ နှုတ်ခမ်းများနှင့် လက်များသည် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေကြသည်။

အက်ဆီနော့ဗ်သည် စကားတစ်ခွန်းမျှမထွက်ဘဲ အကြာကြီး ရပ်နေသည်။

‘ငါ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့တဲ့ ကောင်ကို ငါက ဘာဖြစ်လို့
အကာအကွယ်ပေးနေရမှာလဲ ၊ ငါ နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်လုံးလုံး ခံစားခဲ့ရသလို
သူလည်းခံစားရအောင် လုပ်လိုက်ပေါ့ ။ ဒါပေမယ့် . . . အင်း ငါက
သိထားသမျှပြောလိုက်ရင် သူတို့က ဒီအကောင်ကို သေလုမျောပါးဖြစ်တဲ့အထိ
ရိုက်ကြတော့မှာ ။ အေးပေါ့လေ၊ ဟိုကုန်သည်ကို သတ်ခဲ့တဲ့လူဟာ
သူပါပဲလို့ငါအတိအကျသိသေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ၊ တကယ်လို့
ငါထင်ထားတာလွဲနေရင် ဘယ့်နှယ့်လုပ်မလဲ၊ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စမှာ
သူအရိုက်ခံရလို့ကော ငါ့မှာ ဘာများအကျိုးရှိမှာလဲ ’

‘ကဲအဘိုးကြီးဟု ထောင်မှူးကြီးက အသံပေးသည်။’
အမှန်အတိုင်းပြောပါ ဒီနံရံအောက်ကအပေါက်ကို
ဘယ်သူဖောက်တာလဲ

အက်ဆီနော့ဗ်သည် မာကာဆီမျိုနစ်ဘက် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး
...

‘ကျုပ်မပြောနိုင်ပါဘူး ထောင်မှူးကြီး ’ ဟု ပြန်ပြောသည်။

‘ကျုပ်ပြောလိုက်ရင် ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်နဲ့ မကိုက်ညီပါဘူး၊
ကျုပ်က မပြောလို့ ကျုပ်ကိုအရေးယူမယ်ဆိုရင်လည်း ထောင်မှူးကြီး တို့သဘော ပါ။
ကျုပ်ကို ကြိုက်သလို လုပ်ပါ။ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားတို့ လက်ခုပ်ထဲကရေပါ’

ထောင်မှူးကြီး သည် ချက်ချင်းတော့လက်လျှော့မသွား၊
အက်ဆီနော့ဗ်အား ချော့ချည်တစ်ခါ ခြောက်ချည်တစ်လှည့် လုပ်၍ မေးသည်။
အက်ဆီနော့ဗ် ကတော့လုံးဝမပြော ။ ထို့ကြောင့် ဤကိစ္စကို အရေးမယူနိုင်ဘဲ
ထားလိုက်ရသည်။ ထိုညတွင် အက်ဆီနော့ဗ်သည် သူ့အိပ်ယာထက်၌
လဲလျောင်းနေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ငိုက်မျဉ်းစပြုလာသည် ။ထိုအခိုက် တွင်
သူ့အနီးတစ်စုံတစ်ယောက် တိတ်တိတ်လေးချဉ်ကပ် လာပြီးသူ့အိပ်ယာ ပေါ်ဝင်ထိုင်

လိုက်သည်ကို ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်ရ၏။ သူသည် အမှောင်ထုထဲမှ လူကို သေသေချာချာ ကြည့်သည်။ မာကာဆီမျိုနစ်မှန်း ချက်ချင်း သိလိုက်၏။

‘မင်း ငါ့ကို နောက်ထပ်ဘာများ ဒုက္ခပေးချင်သေးလို့လဲ’

ဟု အက်ဆီနော့ဗ်ကမေးသည်။

မင်းအခု ဘာ့ကြောင့် ငါ့ဆီကို လာပြန်ရတာ လဲကွာ’

မာကာသည် ငြိမ်နေသည်။ ထို့နောက် အက်ဆီနော့ဗ် သည် လှဲနေရာမှ ထထိုင်ပြီးပြောသည်။

‘မင်းဘာလိုချင်လို့လဲ ၊ မင်း အခုချက်ချင် ထွက်သွား၊ မသွားရင် ငါ အစောင့်ကို အော်ခေါ်လိုက်မယ်’

မာကာသည် အက်ဆီနော့ဗ်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ကာ တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။

‘အီဗန် ဒီမီထရစ်ရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ’

‘ငါက မင်းကို ဘာအတွက် ခွင့်လွှတ်ရမှာလဲ’

ဟု အက်ဆီနော့ဗ်က ပြန်မေးသည်။

‘ကုန်သည်ကို သတ်ပြီး ဓားကို ခင်ဗျားရဲ့ ပစ္စည်းတွေထဲ ထည့်ထားခဲ့တဲ့လူဟာ ကျွန်တော်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်အဲဒီ တုန်းက ခင်ဗျားကိုပါ သတ်ဖို့ စိတ်ကူးထားတာပါ။ ဒါပေမယ့် အပြင်က အသံတစ်သံကြားလိုက်တာနဲ့ ဓားကို ကဗျာကယာ ထိုးထည့်ပြီး ပြတင်းပေါက်က ခုန်ဆင်းထွက်ပြေးခဲ့တာပါ’

အက်ဆီနော့ဗ်သည် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိသဖြင့် နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ မာကာသည် အိပ်ရာပေါ်မှ ဆင်းကာ မြေပေါ်တွင် ခူးနှုတ်ဖက်ထောက်၍ ထိုင်ပြီး ...

‘အီဗန်ဒီမီထရစ်ရယ် ဟုခေါ်သည်’

‘ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ ၊ ဘုရားသခင်ကို မေတ္တာထားတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ။ ကုန်သည်ကို သတ်ခဲ့တဲ့လူဟာ ကျွန်တော်ပါပဲလို့ ဖွင့်ဟပြီး ဝန်ခံလိုက်ရင် ခင်ဗျား ထောင်က လွတ်မှာပါ ၊ ထောင်ကလွတ်ပြီဆို ရင် ခင်ဗျားအိမ်ကို ပြန်နိုင်မှာပါ ’ ဟုပြောသည်။

‘အင်းပေါ့လေ... မင်းတို့အဖို့ကတော့ လွယ်လွယ်လေး ပေါ့ပေါ့ပြောလို့ မေးလို့ပေါ့ကွယ် ’ ဟု အက်ဆီနော့ဗ် ကဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘ ဒါပေမယ့် ငါက မင့်အစား နှစ်ဆယ့် ခြောက်နှစ်တိတိ ဒုက္ခခံခဲ့ရပြီးပြီ ၊ မင်းပြောသလို ငါထောင်က လွတ်ပြီ ဆိုပါတော့ ၊ ငါဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ ၊ ငါ့မိန်းမလည်း မရှိတော့ဘူး ၊ သေပြီ။ ငါ့သားသမီးတွေကလည်း ငါ့ကိုမေ့ကုန်ကြပြီ ၊ ငါ့မှာ နေစရာမရှိတော့ပါဘူး မာကာရယ်’

‘အီဗန်ဒီမီထရစ်ရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ ’ ဟု ပြောပြီး ရှိုက်ကြီးတစ်ငင် ငိုကြွေးသည်။

‘သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ကြိမ်ဒဏ်ပေးလို့ ဝေဒနာထက် အခု ခင်ဗျားအဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး စိတ်ထိခိုက်ရတဲ့ ဝေ ဒနာက ပိုပြီး ပြင်းထန်ပါတယ်ဗျာ ၊ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ချစ်ခင် ကရုဏာ ထားတုန်းပါပဲလား ၊ ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်ကို ခင်ဗျား ဖွင့်မပြောခဲ့ဘူးနော်၊ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ’

မာကာသည် ပြောဆိုနေရင်းက ရှိုက်ကြီးတငင် ထပ်၍ ငိုပြန်သည်။ မာကာ၏ ဝမ်းနည်း ပက်လက် ငိုကြွေးနေသံကို ကြားရသော အက်ဆီနော့ဗ်သည် သူပါရေး၍ ငိုသည်။

‘ဘုရားသခင် မင်းကို ခွင့်လွှတ်မှာပါကွယ် ’ဟု အက်ဆီနော့ဗ်က ပြောသည် ။

‘အေးကွယ် ... တကယ်ဆန်းစစ်ကြည့်ရင် ငါက မင့်ထက် အဆပေါင်း

တစ်ရာလောက်ပိုပြီး ဆိုးချင်ဆိုးနေမှာပါ’

ဤစကားကို ပြောလိုက်ပြီးသည့်အခါ အက်ဆီနော့ဗ်၏ နှလုံးသား ပေါ့ပါးသွားသည်။ အိမ်ကို လွမ်းဆွတ်တသနေသော စိတ်သည်လည်း လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ထောင်မှ ထွက်ခွာသွားလိုသော စိတ်သည်လည်း မရှိတော့။ သို့သော်လည်း သူ၏ နောက်ဆုံးအချိန်ကိုတော့ မျှော်လင့်မိသည်။

အက်ဆီနော့ဗ်က ပြောပြလိုက်သည့် စကားများရှိနေပါလျက် နှင့်ပင် မာကာဆီမျိုးနစ်သည် သူတစ်ချိန်ကကျူးလွန်ထားသည့် ပြစ်မှုကို ထောင်အာဏာပိုင်များထံ ဖွင့်ဟ၍ ဖြောင့်ချက်ပေးလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း သူ၏ ဖြောင့်ချက်အရ လွှတ်မိန့်ရောက်လာသည့် အခါတွင်မူ အက်ဆီနော့ဗ်သည် ကွယ်လွန်သွားခဲ့လေပြီ။

**GOD SEES THE TRUTH , BUT WAITS (၁၈၇၂) ကို
ဘာသာပြန်ဆိုသည်။**

*

ကျော့ကေးဆပ်စ် တောင်တန်းပေါ်မှ အကျဉ်းသား တစ်ယောက်

အခန်း (၁)

ဧဟီလင်အမည်ရှိ အရာရှိတစ်ယောက်သည် ကျော့ကေးဆပ်စ်
တောင်တန်းဒေသတွင်း ရှိ စစ်တပ်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက်ရှိသည်။

တစ်ရက်တွင် အိမ်မှ စာတစ်စောင်ကို သူရသည်။ စာမှာ သူ့အမေ
ထံမှဖြစ်၍ စာထဲတွင် ...

‘အမေအိုလှပြီ ၊ အမေမသေသခင် အမေချစ်တဲ့သားကို တစ်ခါလောက်
မြင်သွားချင်တယ် ၊ အိမ်ကိုပြန်လာပြီး အမေ့ကို နှုတ်ဆက်ပါဦး ၊ ထိုအမေ့ကို
သင်္ဂြိုဟ်ပါဦး၊ ပြီးတော့မှ တကယ်လို့
ဘုရားသခင်ကဆန္ဒရှိနေသေးတယ်ဆိုရင်လည်း အမေ့မေတ္တာကိုခံယူပြီး
တပ်ကိုပြန်အမှုထမ်းပါ၊ ဒါပေမယ့် သားအတွက် အမေ
မိန်းကလေးတစ်ယောက်တွေ့ ထားတယ် ၊ မိန်းကလေးက သဘောမနော
ကောင်းကလေးပါ ၊ ပစ္စည်း လဲ အထိုက်အလျောက်ရှိတယ် ငါ့သား သူ့ကို
မေတ္တာရှိနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ သူနဲ့လက်ထပ်ပြီး အိမ်မကွာ အိုးမကွာ နေစေချင်တယ်
' ဟု ရေးထားသည်။

ဧလီဟင်သည် စာဖတ်အပြီးတွင် ဆင်ခြင်စဉ်းစားသည် ။ သူ့အမေ
ရေးထားသည်မှာ မှန်သည်။ အဘွားကြီးခမျာ အိုလှပြီ။ သူ့အနေဖြင့် သူ့အမေ့ကို
အသက်ရှင်လျက် မြင်တွေ့ရဖို့ နောက်တစ်ကြိမ် အခွင့်အရေး ရလာဖို့

လွယ်မည်မထင်။ သူပြန်မှ ကောင်းလိမ့်မည် ။ အကယ်၍ အမေတွေ့ထားသည့် မိန်းကလေးသည် အမေပြောသည့် အတိုင်း သဘောမနောကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်နေလျှင် သူဘာကြောင့် လက်မထပ်ဘဲ နေမည်နည်း။

သူသည် သူ့ဗိုလ်မှူးကြီး ထံသွား၍ ခွင့်ယူသည် ။ သူရဲဘော်များ အား နှုတ်ဆက်သည် ။ နှုတ်ဆက်ပွဲ အဖြစ် သောက်ပွဲကလေးတစ်ပွဲကျင်းပခဲ့ရာ ဗောဒ်ခါအရက် လေးပုံးမျှကုန်သည်။ ထို့နောက် ထွက်ခွာရန် အဆင်သင့် ဖြစ်သွားသည်။

ထိုအချိန်သည် ကော့ကေးဆပ်စ် တောင်တန်း ဒေသဘက်၌ စစ်ဖြစ်နေချိန်ဖြစ်၏ ။ လမ်းများသည် ညရောနေ့ပါ မလုံခြုံသော ကာလဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ရုရှား တစ်ယောက်သည် မြင်းနှင့် ဖြစ်စေ ခြေလျင်ဖြစ်စေ ခံတပ်နှင့် ဈေးရာ တစ်နေရာသို့ ထွက်သွားမည်ဆိုပါက ကာတာလူမျိုးများ၏ သတ်ဖြတ်ခြင်း သို့မဟုတ် တောင်တန်းမျိုးဆီသို့ ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်ခြင်းကို ခံရသည်။ ထို့ဧကကောလည်း တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ကြိမ်မျှ တစ်မြို့မှတစ်မြို့ သွားခရီးသည်များအား စစ်သားများ စောင့်ရှောက်၍ ပို့ပေးကြသည်။

နွေရာသီ ဖြစ်၏ ။ နံနက်လင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပစ္စည်းတင် မြင်းလှည်းများသည် ခံတပ်အတွင်း၌ ခရီးထွက်ရန် အသင့်ဖြစ်နေကြပြီ။ စစ်သားများသည် ခံတပ်အတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားကြသည် ။ မကြာမီ အားလုံး လမ်းမကြီး ပေါ်သို့ ရောက်သွားကြသည်။ ဇေလီလ်သည် သူ့မြင်းကျားပေါ်၌ ထိုင်၍ လိုက်ပါသွားသည်။ သူ့ပစ္စည်းများ မှာမူ ပစ္စည်းတင်လှည်းကြီးများ ထဲမှ တစ်စီးပေါ်တွင် လိုက်ပါသွားပြီဖြစ်၏ ။ သူတို့သွားရမည့်ခရီးမှာ ဆယ့်ခြောက်မိုင်ဝေးသည်။

ပစ္စည်းတင်လှည်တန်းကြီးသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွေ့လျားလျက်ရှိ၏ ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် စစ်သားများသည် လှည်းတစ်စီးစီမှ လှည်းဘီးကျွတ်သွားလျှင် သို့မဟုတ် မြင်းတစ်ကောင်က ဆက်မသွားဘဲ ပေကပ်နေလျှင် ရပ်နားကြသည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် လူတိုင်းသည် စောင့်ဆိုင်းနေကြရလေသည်။

မွန်းတည့်ချိန် လွန်သွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူတို့သည် ခရီးတစ်ဝက်ပင် မရောက်ကြသေး။ ဖုန်ကလည်းထူ နေကလည်းပူ လှ၏။ နေသည် ခြစ်ခြစ်တောက်မျှ ပူပြင်းလျက်ရှိသည်။ ဘယ်နေရာမှ အရိပ်ခိုစရာ သစ်ပင်ဝါးပင်မရှိ ၊ ပတ်ပတ်လည်တွင် ကွင်းခေါင်လွင်ပြင်သာလျှင်ရှိ၏။ လမ်းဘေးဝဲယာတွင်လည်း သစ်ပင် ချုံပင်ဟူ၍ တစ်ပင်တစ်လေပင်မရှိ။

ရှေ့ဆုံးမှနေ၍ သူ့မြင်းကို စီးလျက်ရှိသော ဇေလီဟင်သည် ပစ္စည်းတင်လှည်းများ သူ့ကို မီလာစေရန် တစ်နေရာမှ ရပ်၍ စောင့်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် သူ့နောက်ဘက်မှ အချက်ပေးခရာမှုတ်သံကို ကြားလိုက်ရသည် ။ တပ်ခွဲသည် နောက်တစ်ကြော့ ရပ်နားပြန်လေပြီ။ ထိုအခါ သူသည်

‘ငါ့မြင်းနဲ့ငါ ရှေ့ကသွားနှင့်တာအကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်၊ ငါ့မြင်းက မြင်းကောင်းပဲ ၊ တကယ်လို့ တာတာတွေက လာတိုက်လဲ ငါ့မြင်းကို စိုင်းပြီး ပြေးနိုင်တာပဲ ၊ အင်း . . . စောင့်နေတာကများ အကောင်းဆုံးဖြစ်လေမလား ’ စသည်ဖြင့် သူထိုင်၍ စဉ်းစားနေခိုက်ပင် ကော့စတီလင် အမည်ရှိ အရာရှိ တစ်ဦးသည် သေနတ်တစ်လက် ကို အသင့်ကိုင်၍ သူထံသို့ မြင်းစိုင်း၍ ရောက်လာသည်။

‘လာဗျာ ၊ ဇေလီဟင် ၊ ကျွန်တော်တို့ဘာသာ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ကသွားနှင့်ကြစို့ ၊ ဖြစ်နေပုံ ကဖြင့် စိတ်ပျက်စရာကောင်းတာပဲ ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ဆာလိုက်တာ အလွန်ပဲ ၊ နေကလဲ ပူလိုက်တာဗျာ၊ ကြောက်စရာပဲ ၊ ကျွန်တော့်ရှုပ်အကျ..ဆိုရင် ရေလောင်းထားသလား အောက်မေ့ရတယ်’

ကော့စတီလ်သည် ၀၀တုတ်တုတ်နှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ထွားကျိုင်းတောင့်တင်းသည် ။ သူ၏ နီရဲရဲမျက်နှာထက်တွင် ချွေးများစီးကျလျက် ရှိ၏ ။ ဇေလီဟင်သည် တစ်ခဏမျှ ငိုငံ၍ တွေးနေပြီး ပြန်မေးသည်။ ။

‘ခင်ဗျား သေနတ်မှာ ကျည်အပြည့်ထည့်ထားသလား’

‘ထည့်ထားတယ်’

‘ကဲ . . . ဒီလိုဆိုလည်း သွားကြမယ်၊ ဒါပေမယ့် ကတိတစ်ခုတော့ပေး၊

သွားရင် လူချင်းမခွဲစတမ်းနော်’

ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် ကွင်းပြင်ကြီးပေါ်မှ ဖြတ်သွားနေသော လမ်းမကြီးပေါ် အတိုင်းမြင်းများကို နှင်၍ ခရီးဆက်ကြသည်။ နှစ်ယောက်သား စကားစမြည် ပြောသွားနေကြသော်လည်း ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ကိုမူ အလစ်မပေး၊ သတိကြီးစွာ ထား၍ ကြည့်သွားကြသည်။

သစ်ပင်ချုံပင်မရှိသော ကွင်းပြင်ကြီးဖြစ်သဖြင့် ပတ်ပတ်လည်ကို ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် မြင်နေရ၏။ သို့သော်လည်း ကွင်းပြင်ကြီးကို လွန်သွားသည့်အခါ လမ်းသည် တောင်ကုန်းနှစ်ကုန်းကြားရှိ တောင်ကြားတွင်းသို့ဝင်သွားသည်။ ထိုအခါ ဇေလီဟင်က . . .

‘ကျွန်တော်တို့ တောင်ကုန်းပေါ်တက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မသိလိုက်ခင် တာတာတွေ ဖြုန်းခနဲ ရောက်လာပြီး ဝင်တိုက်မှာ စိုးရတယ်’ ဟု ပြောသည်။

သို့သော်လည်း ကော့စတီလင်ကလက်မခံ။

‘ဘာလုပ်မှာလဲ၊ အလကား အချိန်ကုန်မှာ၊ ဆက်သာသွားစမ်းပါ’

ဇေလီဟင်ကတော့ သဘောမတူ။

‘မဟုတ်သေးဘူးဗျာ’ ဟု သူကပြောသည်။

‘ခင်ဗျား မလိုက်ချင်ရင်လည်း ဒီနေရာက စောင့်နေခဲ့’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် သူသည် မြင်းကို ဘယ်ဘက်သို့ ခေါင်းတည် ပေးကာ တောင်ကုန်းပေါ်တက်သည်။ ဇေလီဟင်၏ မြင်းည် မြင်းကောင်းဖြစ်သည့်

အားလျော်စွာ အတောင်နှစ်ဖက် တပ်ထားသည့်အလား တောင်ကုန်းပေါ်သို့ အလွန်လျင်မြန်စွာတက်သွားသည်။ သူသည် မြင်းကို မြင်းအုပ်တစ်ထဲမှ မြင်းငယ်ကလေးဘဝတွင် ရှာဖွေတွေ့ရှိရာပေး၍ ဝယ်ယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏ ။

သူသည် တောင်ကုန်းထိပ်သို့ ရောက်သွားသည် ။

ရောက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ့ရှေ့တည့်တည့် ကိုက်တစ်ရာကျော် အကွာခန့်မှ တာတာသုံးဆယ်ခန့်ကို မြင်တွေ့ရသည်။ မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် မြင်းကိုနောက်ပြန်လှည့်သည်။ သို့သော်လည်း ထိုအချိန်တွင် တာတာများက သူ့ကိုမြင်သွားကြပြီးဖြစ်သဖြင့် သူရှိရာ ဘက်သို့ မြင်းများ ကိုစိုင်းလာကြသည်။

သေနတ်များကိုထုတ်၍ အသင့်ပြင်လာကြသည်ကိုလည်း မြင်ရသည်။ ဇဟီလင်သည် သူ့မြင်းကို တောင်စောင်းအတိုင်း စိုင်း၍ ဆင်းသည် ။ ကော့စတီလင် ဘက်သို့ တစ်ချက်မျှလှမ်းကြည့်ပြီး . . .

‘ခင်ဗျားသေနတ်ကို အသင့်ထုတ်ထား’ ဟု အော်ပြောသည်။

သူသည် စိတ်ထဲမှ ကြိတ်၍ . . .

‘ငါ့ကို ဒီအန္တရာယ်စက်ကွင်းထဲက လွတ်အောင်

အားထုတ်လိုက်စမ်းပါကွာ၊ ချော်ပြီးလဲတာမျိုးတော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့ ၊ ငါ့သေနတ်ကို ထုတ်နိုင်ပြီဆိုရင် ဒီကောင်တွေ ငါ့ကို မိမသွားနိုင်ပါဘူး’ ဟု သူ့မြင်းအား ပြောနေသည်။

သို့သော်လည်း သူ့အဖော် ကော့စတီလင်သည် သူ့အား

စောင့်ခေါ်ရမည့်အစား တာတာများကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြင်းကို နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ ခံတပ်ဆီသို့ ဦးတည်၍ စိုင်းသည်။ လက်ထဲမှ ကြာပွတ်ဖြင့် မြင်းကို ဘက်ပြန်ညှာပြန်ရိုက်ကာ တရကြမ်းနှင်သည်။ တစ်ခဏအတွင်းမှပင် တထောင်းထောင်းထနေသော ဖုန်များကြားမှ မြင်း၏ အမြီးကိုသာမြင်လိုက်ရ၏ ။

ဇဟီလင်သည် ဆိုးရွားသည့် အခြေနေကို မြင်သည်။ သေနတ်က

လည်းပါသွားပြီ။ ဓားတစ်ချောင်းတည်းနှင့် သူ ဘာလုပ်နိုင်ပါမည်နည်း။ သူသည်မြင်းကို အစောင့်အရှောက်တပ်ရှိရာ ဘက်သို့ မှန်း၍ စိုင်းသည်။ လွတ်မြောက်ရန်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် အားထုတ်ခြင်းဖြစ်၏။ သို့ဗသ်လည်း တာတာမြောက်ယောက် သည် သူ့ရှေ့မှ ပိတ်ရန် တာစူနေကြလေပြီ။

သူ့မြင်းသည် မြင်းကောင်းဖြစ်ပါ၏။ သို့သော်လည်း တာတာများ၏ မြင်းများက ပိုကောင်းသလို ဖြစ်နေသည်။ တာတာများသည် သူသွားရာလမ်း ကို ရှေ့မှဖြတ်နေကြလေပြီ။ သူသည် မြင်းဇက်ကို ဆတ်ခနဲဆတ်ခနဲ ဆောင့်ဆွဲကာ အခြားတစ်ဖက်သို့ စိုင်းထွက်ရန်ဟန်ပြင်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့မြင်းသည် ရုတ်တရက် ချက်ချင်း မရပ်နိုင်။ အရှိန်လွန်ကာ တာတာများရှိရာ သို့ ထိပ်တိုက်ဝင်သွားသည်။

သူသည် မီးခိုးရောင် မြင်းပေါ်မှ မုတ်ဆိတ်နီနီနှင့်တာတာကို မြင်လိုက်သည်။ တာတာသည် သေနတ်ကို မြှောက်ကာ အသံကုန်အော်ဟစ်ပြီး သူ့ဆီသို့ ပြေးဝင်လာနေသည်။

‘မင်းဟာ မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်ဆိုတာ ငါသိတယ်’ ဟု ဇဟီလင်ကတွေးသည်။

‘မင်းငါ့ကို အရှင်မိရင် တွင်းထဲချထားပြီး ရိုက်နေမှာ သေချာတယ်၊ ငါ့ကို အရှင်တော့မမိစေရဘူး’

ဇဟီလင်သည် ထွားကျိုင်းတောင့်တင်းသူတစ်ဦးမဟုတ်သော်လည်း သတ္တိကတော့ ကောင်းသည်။ သူသည် ဓားအိမ်မှ ဓားကို ဆွဲထုတ်ကာ မုတ်ဆိတ်နီ တာတာထံ မြင်းကို စိုင်း၍ ဝင်သည်။ စိတ်ထဲမှလည်း . . .

‘ငါ့မြင်းနဲ့ဝင်တိုက်ပြီး လဲကျသွားအောင် လုပ်ပစ်မယ် ၊ ဒါမှမဟုတ် လည်း ဓားနဲ့ ခုတ်ပြီး ဒဏ်ရာရအောင် တော့လုပ်မှ ’ ဟုတွေးသည်။

သူ့မြင်းသည် မုတ်ဆိတ်နီမြင်းနှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာသို့

ရောက်သွားသည်။ ထိုအခိုက်မှာ ပင် သူ့နောက်မှ သေနတ်နှင့် ပစ်လိုက်ခြင်းကို ခံရသည်။ ကျည်ဆန်သည် သူ့မြင်းကို မှန်သည်။ မြင်းသည် မြေပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ လဲကျသည်။ ဇဟီလင်သည် မြင်းပေါ်မှ နေ၍ မြေပြင်ထက်သို့ လွင့်ကျသွားသည်။

သူသည် လဲကျနေရာမှ ထရန်အားထုတ်သည်။ သို့သော်လည်း တာတာနှစ်ယောက်သည် သူ့အပေါ်မှ ဖိထိုင်ကာလက်နှစ်ဖက်ကို လိမ်ချိုးပြီး လက်ပြန်ကြိုး တုပ်သည်။ သူသည် အားကုန် ထုတ်၍ ရုန်းသည်။ တာတာနှစ်ယောက်စလုံး သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ လွင့်စက်ကြသွားသည်။ နောက်ထပ် တာတာသုံးဦးသည် မြင်းများပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ သူ့ခေါင်းကို သေနတ်များဖြင့် ထုဆောင့်ကြသည်။ သူ့မျက်လုံးများ၏ အမြင်သည် မှုန်ဝါးဝါး ဖြစ်လာပြီး ပက်လက်လန်လဲသည်။ တာတာများသည် ဇဟီလင်ကို ဝိုင်းချုပ်ပြီး သူတို့မြင်းကုန်းနှီးများမှ မြင်းပတ်ကြိုးများဖြုတ်ယူကာ ဇဟီလင်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို လက်ပြန်တုပ်ကြသည်။ ဖိနပ်များကိုချွတ်ယူသည်။ အဝတ်များကို ဆွဲဆုတ်ပစ်ပြီး သူ့အိတ်ထဲမှ ငွေနှင့် လက်ပတ်နာရီကို လုယူကြသည်။

ဇဟီလင်သည် သူ့မြင်းကို လှမ်းကြည့်သည် ။ မြင်းသည် မြေပြင် ပေါ်တွင် လဲကျနေသည်။ ခြေထောက်များသည် မြေကြီးနှင့် မထိ။ လေထဲမြောက်ကာ တစ်ဆတ်ဆတ်တုန်လှုပ်ပြီး ရုန်းကန်နေဆဲ ။ ဦးခေါင်းတွင် အပေါက်တစ်ပေါက်ရှိ၍ ထိုအပေါက်မှ မည်းနက်သော သွေးများ ယိုထွက်နေသည်။ ပတ်ပတ်လည် နှစ်ပေခန့် အကွာရှိ ဖုန်းများသည် သွေးများဖြင့် ခဲနေသည်။

တာတာတစ်ယောက်သည် မြင်းရှိရာသို့ သွားကာ မြင်းကုန်းနှီးကို ဖြုတ်ယူသည်။ မြင်း၏ ခြေထောက်များသည် လေထဲတွင် ကန်ကျောက်နေဆဲ။ တာတာသည် ဓားကောက်တစ်ချောင်းကို ထုတ်ကာ မြင်း၏ လည်ပင်း အသက်ရှူပြွန်ကို ဖြတ်လိုက်သည်။ မြင်း၏ လည်ချောင်းတွင်းမှ လေသံတစ်ချက်ထွက်လာပြီး တစ်ချက်မျှ ဆတ်ခနဲ လှုပ်သည်။ ထို့နောက် ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

တာတာသည် မြင်းကုန်းနှီးနှင့် ကကြိုးတန်ဆာပလာများကို ဖြုတ်ယူသည်။ မုတ်ဆိတ်နီ တာတာသည် သူ့မြင်းပေါ်ပြန်တက်သည်။ တခြားလူများက ဇဟီလင်အားပွေ့ချီပြီး မုတ်ဆိတ်နီ နောက်တွင် တင်ပေးသည်။ လိမ့်မကျစေရန်အတွက် ဝမ်းပတ်ကြိုးများဖြင့် သိုင်းချည်ပေးသည်။ ထို့နောက်တစ်ဖွဲ့လုံး တောင်ကုန်းများဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်။

ဇဟီလင်သည် မြင်းပေါ်တွင်ယိမ်းထိုး လှုပ်ရှားကာ လိုက်ပါသွားသည်။ သူ့ဦးခေါင်းသည် မကြာခဏ ရှေ့သို့ငိုက်ကြကာ တာတာ၏ ကျောပြင် နှင့်ထိသည်။ သူ့မျက်လုံး အစုံသည် တာတာ၏ ကျောပြင် ၊ အကြောပြိုင်းပြိုင်း ထနေသော လည်ပင်း၊ အမွှေးအမှင်မရှိသည့် လည်ကုပ်များမှ တစ်ပါး ဘာမှမမြင် ရ။ ဇဟီလင်၏ ခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာရထားသည်။ သွေးများသည် သူ့မျက်လုံး များပေါ်တွင် ခြေက်သွေနေကြသည်။ သူသည် သွေးများကို သုတ်မပစ်နိုင် ။ သူ့လက်နှစ်ဘက်ကို ကြိုးများဖြင့် တင်းကျပ်စွာ ချည်နှောင်ထားသဖြင့် ညှပ်ရိုးများပင် နာကျင်ကိုက်ခဲ လျက်ရှိ၏ ။

တာတာများသည် တောင်ကုန်းများကို တစ်ထောင်တက် တစ်တောင်ဆင်းကာ ခရီးရှည် ကကြီးကို ဆက်လာကြသည်။ ထို့နောက် မြစ်တစ်ခု သို့ ဆိုက်ရောက်ကြသည်။ ရေတိမ်သော မြင်ဖြစ်၍ မြင်းများဖြင့် ဖြတ်ကူးကြသည်။ တစ်ဖက်ကမ်းရှိ မြေမာလမ်းအတိုင်း လိုက်သွားကြပြီး တောင်ကြားတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းလာကြသည်။

ဇဟီလင်သည် တာတာများ ဘယ်ဆီသွားနေသည်ကို ကြည့်နိုင်ရန်အားထုတ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်လုံးများပေါ်တွင် သွေးများ ဖုံးနေသဖြင့် ဘာကိုမှမမြင်ရ။ ဦးခေါင်းမှာလည်း ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ လှည့်၍ မရ။

နေဝင်ဆည်းဆာချိန်ကို ဆိုက်ရောက်လာခဲ့လေပြီ ။ တာတာများသည် နောက်တစ်မြစ်ကို ဖြတ်ကူးကြပြန်သည်။ ထို့နောက် ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများ

ထူထပ်သည့် တောင်စောင်းတစ်ခုပေါ် တက်ကြသည်။ မီးခိုး များကို မြင်လာရသည်။
ခွေးဟောင် သံများကို ကြားလာရသည်။ သူတို့သည် တာတာရွာတစ်ရွာသို့
ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြပြီ။ တာတာများသည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကြသည်။
တာတာကလေးသူငယ်များသည် ဇဟီလင်ထံ ရောက်လာကြပြီး
ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသည်။ ပျော်ရွှင်မြူးတူးကာ
ခုန်ကြပေါက်ကြအော်ကြဟစ်ကြသည်။ တချို့က ဇဟီလင်အား ကျောက်ခဲများနှင့်
ပေါက်ကြသည်။ တာတာကလေးများ အား အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းကာ
မောင်းထုတ်လိုက်ပြီး ဇဟီလင်အား မြင်းပေါ်မှ ချ၍
သူ့လူတစ်ယောက်ကိုလှမ်းခေါ်သည် ။ ပါရိုး ကြီးကြီးနှင့် ရုပ်အကျ...
အစုတ်ဝတ်ထားသော နီဂေး(တာတာလူမျိုးစုနွယ်ဝင်) တစ်ယောက်
ရောက်လာသည်။ တာတာက တစ်စုံတစ်ရာ လှမ်းအမိန့်ပေးသည်။ နီဂေးသည်
ခြေထိပ်သံကွင်း များကို သွားယူသည်။ သံကွင်းကြီးများ တပ်ထားသည့်
ဝက်သစ်ချသားတုံးကြီး နှစ်တုံးကိုလည်း သယ်လာသည်။ တုံးနှစ်တုံးကို
သံကွင်းတစ်ကွင်းတွင် တွဲလိုက်သည်။

သူတို့သည် ဇဟီလင်၏ လက်မှကြိုးများကို ဖြည်ပေးကြသည်။
သူ့ခြေကျင်းဝတ်တွင် သံကွင်းများစွပ်ကာ တပ်ပေးကြသည်။ ထို့ဗနာက်
ကျီတစ်လုံးဆီသို့ ဆွဲခေါ်သွားပြီး အထဲသို့ တွန်းသွင်းသည်။ ပြီးတော့ တံခါးကို
အပြင်မှ သော့ခတ်လိုက်ကြ၏

ဇဟီလင်သည် မြေဩဇာတစ်ပုံပေါ် လဲကျသည်။ သူသည် တစ်ခဏမျှ
ငြိမ်နေသည်။ ထို့နောက် မှောင်ထဲတွင် စမ်းတဝါးဝါး တွားသွားပြီး
သက်တောင့်သက်သာ နေနိုင်မည့် နေရာရှာဖွေသည်။ တွေ့သော်အခါ ထိုနေရာတွင်
ခြေချလိုက်သည်။

*

ထိုညတွင် ဇဟီလင်သည် ကောင်းစွာအိပ်မပျော်ပေ။ အချိန်ကာလသည် ညတာတိုသော အချိန်ဖြစ်၍ နေ့၏ အလင်းရောင်သည် မကြာလိုက် ခင်မှာပင် နံရံကြားမှ တိုးဝင်လာသည်။ ဇဟီလင်သည် လှဲနေရာမှ ထကာ နံရံပေါက် ကို ခပ်ကြီးကြီး ဖြစ်သွားအောင် ချဲ့ပြီး အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်သည်။

အပေါက်မှနေ၍ တောင်ကုန်းဆင်ခြေလျှောအတိုင်း ဆင်းသွားသော လမ်းကို မြင်ရသည်။ ညာဘက်တွင် သစ်ပင်နှစ်ပင် ကပ်ပေါက်နေသော တာတာတဲတစ်လုံးရှိ၍ တဲဝတွင် ခွေးနက်တစ်ကောင်အိပ်နေသည်။ ဆိတ်မတစ်ကောင်နှင့် သားငယ်များသည် အမြီးတရမ်းရမ်းနှင့် ဟိုသည်လျှောက်သွား နေကြသည်။ ထို့နောက် သူသည် အရောင် တောက်ပသော ဂါနြီအရှည်ဖားဖားကြီး ဝတ်ထားသည့် တာတာအမျိုးသမီးငယ် တစ်ဦးကို မြင်သည်။ အမျိုးသမီးသည် ခေါင်းထက်တွင် ကုတ်အကျ...တစ်ထည် စုတင်ကာ ရေအပြည့် ပါသည့် အိုးတစ်လုံးရွတ်ထားသည်။ တာတာသူငယ် တစ်ယောက်သည်။ ရှေ့မှနေ၍ အမျိုးသမီး၏ လက်ကို ဆွဲခေါ်လာနေသည်။ အမျိုးသမီးသည် ရေအိုးကို ရွတ်ကာ တဲထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

အမျိုးသမီးသွားပြီးမကြာခင်မှာပဲ တဲအတွင်းမှ မနေ့ကသူတွေ့ခဲ့သော မုတ်ဆိတ်နီ နှင့် တာတာထွက်လာသည်။ သူသည် ပိုးသားကြူးနစ်အကျ...ကြီးဝတ်ထားသည်။ ခါးတွင် ငွေရိုးတပ်စား ချိတ်ထားသည်။ ခြေအိတ်မစွပ်ဘဲ ရှူးဖိနပ်များစီးပြီး အနက်ရောင် သိုးရေဦးထုပ် ဆောင်းထားသည်။ တာတာသည် အပြင်ရောက်သည့်အခါ ခြေညောင်းလက်ဆန့်လုပ်ရင်း သူမုတ်ဆိတ်မွေးများကို ဆွဲဗန်သည်။ သူသည် တစ်ခဏမျှရပ်ကာ သူ့အစေခံအား တစ်စုံတစ်ရာလှမ်းပြောပြီး ထွက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏ ။

မြင်းများကို ရေတိုက်ပြီး ပြန်လာသော လူငယ်နှစ်ယောက်သည် ကျီရှေ့မှ ဖြတ်သွားသည်။ မြင်းနှာခေါင်းများတွင် ရေများစိုရွဲလျက်ရှိကြ၏ ။ အကျ...သာယာတီးထားပြီး ဘောင်းဘီမပါသည့် လူငယ်တစ်ချို့သည် ပြေးလာကြသည်။

သူတို့သည် ကျိန်းတွင် လာ၍ စုကြသည်။ တုတ်တစ်ချောင်းကောက်၍
အပေါက်မှနေပြီး ထိုးသွင်းနေကြသည်။ ဧဟီလင်က အထဲမှနေ၍ အော်သည်။
သူငယ်များသည် ကစဉ့်ကလျားပြေးကုန်ကြသည်။

ဧဟီလင်သည် ရေအလွန်ငတ်လျက်ရှိ၏ ။

သူ့လည်ချောင်းတစ်ခုလုံးမှာလည်း ပူလောင် ခြောက်သွေ့နေသည်။

‘သူတို့မကြာမကြာ ငါ့ကိုလာကြည့်ကြရင်ကောင်းမှာပဲ ’
ဟုတွေးနေမိသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အပြင်မှ သောဖွင့်သံကြားရသည်။ မုတ်ဆိတ်နီတာတာ
ဝင်လာသည်။ သူနှင့် အတူ မျက်လုံးနက်နက် ပါးနီနီ မုတ်ဆိတ်တို့ နံနံနှင့်
ခပ်သေးသေးညှက်ညှက် လူတစ်ယောက် ပါလာသည်။ ထိုလူသည်
ပျော်ပျော်နေတတ်သည့် မျက်နှာပိုင်ရှင်ဖြစ်၍ အမြဲတစေ ရယ်မောနေတတ်သည်။
ထိုသူသည် မုတ်ဆိတ်နီ တာတာထက်ပို၍ ကောင်းသော အဝတ်များ
ဝတ်ထားသည်ကို ထောက်၍ မုတ်ဆိတ်နီထက် ချမ်းသာပုံရသည်ဟု ဧဟီလင်က
တွက်လိုက်သည်။

ထိုလူသည် အပြာရောင် ဝိုးသားကြိုးနစ်အကျဲ့ ဝတ်ထားသည်။
ရွှေကွပ်ထားသည့် ငွေဓားကြီး ကို ခါးတွင်ချိတ်ကာ ရှူးဖိနပ် အကောင်းစားများ
စီးထားသည်။ ခေါင်းတွင် ဆောင်းထားသည့် ဦးထုပ်အဖြူရောင် သိုးရေ
ကက်ဦးထုပ်။

မုတ်ဆိတ်နီတာတာသည် စိတ်အနှောက်အယှက် ဖြစ်နေသည့်
လေသံဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို ရေရွတ်လိုက်လာသည်။ သူသည် တံခါးတိုင်ကို
မှီရပ်ကာ ခါးမှ ဓားရိုးကို လက်နှင့် ကိုင်တွယ်ပွတ်သပ်ရင်း
ဝံပုလွေတစ်ကောင်မျက်နှာ ထားမျိုးဖြင့် ဧဟီလင်အားကြည့်နေသည်။ သူနှင့်
ပါလာသော အလွန်သွက်လက် ဖျတ်လတ်ပုံရသည့် လူသည် ခြေထောက်နှစ်ဖက်တွင်

စပရိန်တပ်ထားသည့်နှယ် ဇဟီလင်ထံ လျင်မြန်စွာ လျှောက်လာသည်။
ဇဟီလင်ရှေ့၌ ထိုင်ချပြီး ဇဟီလင်၏ ပခုံးကို လှမ်းပုတ်သည်။ သူ့ဘာသာစကားဖြင့်
ဇဟီလင်အား စကားလှမ်းပြောသည်။ သူသည် သွေးဖြူသည် ။မျက်စိမှိတ် ပြသည်။

‘ရွတ်ရှာ... ကောင်းတယ်၊ရွတ်ရှာ ကောင်းတယ်’

ဟူသောစကားကို ထပ်တလဲလဲ ရေရွတ်လျက်ရှိ၏ ။

ဇဟီလင်သည် သူပြောနေသည့် စကားများကို တစ်လုံးမျှနားမလည်။

သို့သော်လည်း...

‘ရေငတ်တယ်.. ရေသိပ်ငတ်တယ်၊ ငါ့ကို ရေပေးပါ’ ဟု ပြောမိသည်။

အသားမည်းမည်းလူကတော့ ရယ်၍ သာနေသည်။

‘ရွတ်ရှာ ... ကောင်းတယ်’

ဟု ထပ်မံ ရေရွတ်ကာ သူ့ဘာသာစကားဖြင့် ဆက်ပြောနေသည်။

ဇဟီလင်က လက်များနှင့် နှုတ်ခမ်းများကို လှုပ်ရှားပြီး

သူ့ရေငတ်နေကြောင်း ထပ်ပြောသည်။

အသားမည်းမည်း လူသည် ချက်ချင်း နားလည်းသွားသဖြင့်

အားရပါးရရယ်သည်။ သူသည် တံခါးဝမှ အပြင်သို့ မျှော်ကြည့်ကာ အော်ခေါ်သည်။

‘ဒိုင်နာရေ... ဟေး ဒိုင်နာ’

သူငယ်မလေးတစ်ယောက် ပြေးဝင်လာသည်။ အသက် ဆယ့်သုံးနှစ်ခန့်

ပိန်ပိန်ပါးပါး သေးသေးသွယ်သွယ် ဖြစ်သည်။ အသား မည်းမည်း တာတာနှင့်

မျက်နှာချင်းဆင်သည် ။ သူ့သမီးမှန်းချက်ချင်းသိသည်။ ကလေးမ၏

မျက်လုံးများသည် ကြည်လင်တောက်ပသည်။ သူ့အဖေလိုပင်

အနက်ရောင်ဖြစ်သည်။ မျက်နှာ ချောမောလှပသဖြင့် ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ရှိသည်။

အပြာရောင် ဂါဝန်ပါးပါးဝတ်ပြီး လည်ပင်းတွင်

ငွေဆွဲကြိုးလေးဆွဲထားသည်။ သူ၏ မည်းနက်သော ဆံပင်များကို ဖွတ်မြီးထိုးကာ ကြိုးလေးဖြင့်ချည်ထားပြီး ရွှေဆံထိုးလေး ညှပ်ထားသည်။

သူ့ဖေက ဆီး၍ အမိန့်ပေးလိုက်သောအခါ မိန်းကလေးသည် ပြေးထွက်သွားပြီး ချက်ချင်းပင် ရေကရားတစ်လုံးယူ၍ ပြန်လာသည်။ သူသည် ရေကရားကို ဇဟီလင်လက်ထဲသို့ လှမ်းပေးပြီး သူ့ရှေ့တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ မိန်းကလေးသည် ရေကို အငမ်းမရသောက်နေသော ဇဟီလင်အား တိရစ္ဆာန်ရိုင်းတစ်ကောင်ကိုကြည့်သလို ပြူး၍ ကြည့်နေသည်။

ဇဟီလင်က ဂေမရှိတော့သည့် ရေကရားကို ပြန်ပေးသည့်အခါ မိန်းကလေးသည် လန့်ဖျပ်ပြီး ထိုင်ရာမှ ခုန်ထလိုက်သည်။ သူ့အဖေက သူပသမီး အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီးရယ်သည်။ မိန်ကလေးသည် ရေကရားကို ယူကာ ပြေးထွက်သွားပြန်သည်။ နောက်တစ်ခဏတွင် ပေါင်မုန့်တစ်လုံးတင်ထားသည့် လင်ပန်းကို ယူ၍ ဝင်လာသည်။ စောစောကလိုပင် ပေါင်မုန့်ကို လှမ်းပေးပြီး ဇဟီလင်စားနေသည်ကို ထိုင်ကြည့်နေသည်။

ထို့နောက် တာတာများသည် ကျီထဲမှ ပြန်ထွက်ကာ တံခါးကို အပြင်မှသော့ခတ်၍ နိုဂေးရောက်လာပြီး...

အတန်ကြသည့်အခါ နိုဂေးရောက်လာပြီး...

‘အေဒါ၊ သခင်၊ အေဒါ၊’ ဟုပြောသည် နိုဂေးမှာ လည်း ရုရှားစကားမပြောတတ်။ သူ့ပြောဟန် ဆိုဟန်ကို ကြည့်၍ မိမိအား တစ်နေရာသို့ သွားခိုင်းနေသည်ဟု ဇဟီလင် နားလည်လာသည်။

ဇဟီလင်သည်နိုဂေးနောက်မှလိုက်သွားသည်။ ခြေချင်းများ ခတ်ထားသဖြင့် ကောင်းစွာ လမ်းမလျှောက်နိုင်သော ဇဟီလင်သည် ထော့နင်း ထော့နင်းဖြစ်လျက်ရှိ၏ ။ ကျီထဲမှ အပြင်သို့ ရောက်သွားသည့်အခါ ဇဟီလင်သည်

အိမ်ခြေဆယ်အိမ်ခန့်မျှ ရှိသော တာတာရွာနှင့် မျှော်စင်တစ်ခုပါသော ဗလီကိုမြင်ရသည်။ အိမ်တစ်လုံးရှေ့တွင် ကုန်တင်ထားသည့် မြင်းသုံးကောင် ရပ်ထားသည်ကို လည်းတွေ့ရ၏။ မြင်းသုံးကောင်၏ ဇက်ကြိုးများကို သူငယ်လေးသုံးယောက်က ကိုင်ထားသည်။

ထိုအိမ်ထဲမှ အသားမည်းမည်း တာတာထွက်လာပြီး ဇဟီလင်အား သူ့နောက်မှလိုက်ရန် လက်ဟန်ခြေဟန်ပြသည်။ ထို့ဗနာက သူသည် အားရပါးရ ရယ်လိုက်ပြီး သူ့ဘာသာစကားဖြင့် စကားတစ်ခွန်းပြောကာ အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွား၏။

ဇဟီလင်သည် တာတာ၏ နောက်မှ ဝင်လိုက်သွားသည်။ အခန်းသည် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိ၏။ နံရံများကိုရွံ့များ သုတ်ထား၏။ ရှေ့ဘက်နံရံအနီးတွင် ငှက်မွေးအိပ်ယာ အကောင်းစားများ ချထားသည်။

ဘေးဘက်နံရံများလွှမ်းထားသည့် ကော်ဇော်များ မှာ ခန်းဆီးများသဖွယ် အသုံးပြုထားခြင်း ဖြစ်၍ ယင်းတို့အပေါ်တွင် သေနတ်များ ခန်းဆီးများဖွယ် အသုံးပြုထားခြင်းဖြစ်၍ ယင်းတို့အပေါ်တွင် သေနတ်များ၊ ပစ္စတိုများနှင့် ဓားများ ချိတ်ဆွဲထား၏။ နံရံတစ်ခုနှင့် ကပ်၍ မီးဖိုသေးသေးတစ်လုံးချထားသည်။ မြေပြင်မှာ သန့်ရှင်လှ၏။

အခန်းထောင့် တစ်ထောင့်တွင် သက္ကလပ်စများ ခင်းထားသည်။ ယင်းတို့အပေါ်မှ ကော်ဇော်များခင်းထားပြီး ကော်ဇော်များအပေါ်မှ ထိုင်ဖုံများ ခင်းထားသည်။ ထိုင်ဖုံငါးခုမျှရှိရာ ယင်းတို့အပေါ်တွင် တာတာငါးရောက် ထိုင်နေကြသည်။ အသားမည်းမည်းစ်ယောက် ၊ ဆံပင်နီနီတစ်ယောက်နှင့် အခြားဧည့်သည်သုံးယောက်ဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံး ညှပ်ဖိနပ်များ စီးထားကြပြီး တစ်ယောက်စီ၏ နောက်ဘက်တွင်မှီအုံးတစ်လုံးစီ ချထား၏။ သူတို့ရှေ့တွင် ကိတ်မုန့် ထောပတ်ပန်းကန်များကို ထောပတ်နှင့် တို့၍ စားနေကြသည်။

အသားမည်းမည်း လူသည် ထိုင်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ ထလိုက်ပြီး ဇဟီလင်အား ကော်ဇော်ပေါ်မထိုင်ပဲ ပြေကြီးပေါ်၌ ထိုင်ရန် အမိန့်ပေးသည်။

ထို့နောက်သူသည် သူ့နေရာ၌ ပြန်ထိုင်ကာ ဧည့်သည်များအား ကိတ်မုန့်နှင့် ဘီယာကို စားကြသောက်ကြရန် ပြောသည်။

အစေခံတစ်ယောက်သည် ဇဟီလင်အား ထိုင်နိုင်အောင်လာကူ၏ ။
ထို့ဗနောက်သူသည် ဖိနပ်ကိုချွတ်၍ တံခါးပေါက်အနီးရှိ အခြားဖိနပ်များ
လေဘေးတွင်ချထားသည်။ ပြီးသော် သူ့သခင်အနီးရှိ သက္ကလပ်လမ်းပေါ်၌ ထိုင်ကာ
လူငါးယောက် စားသောက်နေကြသည်ကို ကြည့်ပြီး
သွားရည်တများများဖုတ်လျက်ရှိလေ၏ ။

တာတာများသည် အစားအစာများကို တစ်ဝတစ်ပြ စားသောက်ကြ၏ ။
သူတို့စားသောက်အပြီးတွင် ဘောင်းဘီရှည်နှင့် အကျ...ဖားဖားပွပွဝတ်ထားသည့်
အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ရောက်လာပြီး စားကြွင်းစားကျန်များ သိမ်းသည်။
လက်ဆေးရေ ဇလုံချကာ ဧည့်သည်များအား လက်ဆေးစေသည်။
ဧည့်သည်များအတန်ကြာမျှ ဘုရားဝတ်ပြုကြသေးသည်။ ထို့ဗနောက် ဝိုင်းဖွဲ့ ထိုင်ကာ
စကားစမြည်ပြောကြသည်။ သူတို့ထဲမှ တစ်ဦးက ဇဟီလင်ဘက်လှည့်၍
ရုရှားဘာသာဖြင့် စကားပြောသည်။

‘မင့်ကို ကာဇီ-မိုဟာမက်က ဖမ်းမိလာတာ’ ဟုပြောကာ မုတ်ဆိတ်နီနီနှင့်
တာတာအား လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

‘အခုတော့ ကာဇီမိုဟာမက်က မင့်ကို အက်ဘဒူ မူရတ်လက်ထဲ
လွှဲအပ်ပေးလိုက်ပြီ ’ ဟု ဆိုကာ အသားမည်းမည်း တာတာဘက်
လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

‘ဒါ့ကြောင့်မို့ အခုချိန်ကစပြီး အက်ဘဒူမူရတ်ဟာမင့် သခင်ဖြစ်သွားပြီ’
ဇဟီလင်ငြိမ်နေသည် အက်ဘဒူမူရတ်သည် ရယ်မောပြီး
စကားပြောသည်။

‘စစ်သား ရွတ်ရှ... ကောင်းတယ်’ ၊ ထပ်တလဲလဲ ရေရွတ်နေသည်။

စကားပြန်က . . .

‘မင့်ကို အက်ဘဒူမူရတ်က ခိုင်းနေတယ် ၊ အိမ်ကို စာရေးပြီး ငွေပို့ခိုင်းပါတဲ့။ ငွေရောက်လာရင် မင့်ကိုသူက ပြန်လွှတ်ပေးမယ်တဲ့ ဟု ရှင်းပြသည်။

ဇဟီလင်သည် တစ်ခဏမျှငြိမ်၍ စဉ်းစားနေသည်။

‘သူက ငွေဘယ်လောက် လိုချင်နေတာလဲ’ ဟုမေးသည်။

တာတာများသည် အချင်းချင်း စကားပြောကြပြန်သည်။ ထို့နောက် စကားပြန်က ဇဟီလင်အားလှည့်ကြည့်သည်။

‘ရူဘယ်ငွေ သုံးထောင်ပို့ခိုင်းပါတဲ့’

‘ဟင့်အင်း . . . ကျုပ်အဲသလောက်တော့မပေးနိုင်ဘူး ’ ဟုဇဟီလင်က ပြန်ပြောသည်။ အက်ဘဒူသည် ဆတ်ခနဲခုန်ထလာပြီး ဇဟီလင်အား တာတာစကားဖြင့်ပြောသည်။ ။ စကားပြန်က . .

‘မင်းဘယ်လောက် ပေးမလဲလို့ မေးနေတယ်’ ဟု ဝင်ပြောသည်။

‘ရူဘယ် ငါးရာပေးမယ် ’ဟု ဇဟီလင်ကဖြေသည်။ တာတာများသည် ဆူဆူညံညံ ဖြစ်လာကြပြန်သည်။ အက်ဘဒူက မုတ်ဆိတ်နီအား လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ ဒေါသတကြီးပြောနေသည်။ ပါးစပ်ထဲမှ တံတွေးများပင် စင်ထွက်လာနေကြသည်။ ။ မုတ်ဆိတ်နီကတော့ မျက်မှောင်ကုပ်ကာ သူ့လျှာကို ကိုက်ထားသည်။

ခဏမျှမအကြာတွင် အားလုံးပြန်၍ ညင်မ်ဆိတ်သွားကြသည်။ စကားပြန်က . . .

‘ရူဘယ် ငါးရာဆိုရင် သခင်အတွက် နည်းတယ်တဲ့ ၊ မင်းကို ရူဘယ်နှစ်ရာပေးပြီး ဝယ်ထားရတာ တဲ့ ၊ ကဇီမိုဟာမက်က သူ့ကို ကြွေးပေးစရာရှိတယ်၊ အကြွေးအစား မင့်ကို ယူထားတာ ၊

ရူဘယ်သုံးထောင်ရမှဖြစ်မယ်။ အဲဒီ ထက်နည်းရင် မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့။ တကယ်လို့ မင်းက အိမ်ကို စာမေ့ရူးဘူးဆိုရင် မင်းကိုတွင်းထဲမှာ ချုပ်ထားပြီး ကြာပွတ်နဲ့ ရိုက်ရလိမ့်မယ် လို့ပြောတယ်’ ဟု ရှင်းပြသည်။

‘အင်း . . . သူတို့ကို ကြောက်နေရင် ပိုပြီး ဖြောင့်တော့မှာပဲ ’ ဟု ဇဟီလင်ကတွေ့သည်။ သူသည် ထိုင်ရာမှ ခုန်ထလိုက်သည်။

‘မင့် အဲဒီ ခွေးကို ပြန်ပြောလိုက် အဲဒီ လို ခြိမ်းခြောက်နေရင် ငါစာမေ့ရူးဘူး သူလဲဘာ မှရမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ မင်းတို့ခွေးတွေကို ငါ လုံးဝမကြောက်ဘူး’ ဟု ပြောသည်။

စကားပြန်က ဇဟီလင်စကားကို ဘာသာပြန်၍ ပြောလိုက်သည့်အခါ တာတာအားလုံး တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောလာကြပြန်သည် ။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် အချိန်အကြာကြီး စကားပြောကြ သည်။ ထို့နောက် အသားမည်းမည်း တာတာသည် ဇဟီလင်ထံထလာသည်။

‘ရွတ်ရှု . . . သတ္တိကောင်းတယ် ၊ရွတ်ရှု . . . သတ္တိကောင်းတယ် ’ ဟု ရေရွတ်ကာ စကားပြန်ကို စကားလှမ်းပြောသည်။

‘ရူဘယ်တစတ်ထောင်ရရင် သူကျေနပ်မယ်လို့ပြောတယ်’

ဇဟီလင်က အလျှော့မပေး။

‘ငါကတော့ ရူဘယ် ငါးရာထက် ပိုမပေးဘူး ၊သူငါ့ကို သတ်ရင်လည်း သူ ဘာမှရမှာမဟုတ်တော့ဘူး ၊အဲဒါဘဲ’

တာတာများသည် ဆူဆူညံညံ ဖြစ်လာကြပြန်သည်။ ထို့နောက် အစေခံကို အပြင်သို့လွှတ်သည် ။ သူတို့သည် ဇဟီလင်ကိကြည့်လိုက် တံခါးပေါက်ဆီ ကြည့်လိုက်နှင့် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေကြသည်။ အစေခံသည် တုတ်ခိုင်ခိုင် လူတစ်ယောက်နှင့်အတူ ပြန်ရောက်လာသည်။ တိုလူတွင်လည်း ခြေထိပ်များ

ခတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

အံ့အားသင့်သွားသော ဇဟီလင်သည် ဝင်လာသူအား ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဝင်လာသူသည် ကော့စတီလင်ဖြစ်၏။ သူ့ကိုလည်း ဖမ်းမိထား၏။ သူတို့နှစ်ယောက်အား ဘေးချင်းယှဉ်၍ ထိုင်ခိုင်းထားပြီး တာတာများက ငြိမ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေကြသည်။

ဇဟီလင်က သူဖြစ်ခဲ့ရပုံကိုပြောပြသည်။ ကော့စတီလင်က လည်းသူကြုံခဲ့ရပုံကိုရှင်းပြသည်။ ကော့စတီလင်၏ မြင်းကိုလည်း တာတာများက ဝိုင်းဝန်းပိတ်စို့ကာ ဖမ်းခြံကခြင်းဖြစ်သည် သူက သေနတ်နှင့် ပစ်သေးသော်လည်း မထိ။ နောက်ဆုံးတွင် သူ့အက်ဘဒူက ဖမ်းမိသွားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

အက်ဘဒူသည် ထိုင်ရာမှထကာ ကော့စတီလင်အား လက်ညှိုးထိုးပြပြီး စကားပြောသည်။ စကားပြန်ကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို သခင်တစ်ယောက်တည်း က ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း၊ တောင်းထားသည့် ငွေအရင်ရောက်လာသူကို အရင်ဆုံးလွှတ်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။

‘အခုဆိုရင် မင်းက စိတ်ဆိုးနေတယ်’ ဟု စကားပြန်ကပြောသည်။

‘မင့် သူငယ်ချင်းက မင်းလိုမဟုတ်ဘူး၊ သိမ်မွေ့တယ်၊ သူက အိမ်ကို စာရေးပြီးပြီ သူ့အိမ်က ရူဘယ်ငါးထောင် ပို့ပေးတော့မယ်၊ ဒါ့ကြောင့် သူ့ကို ကောင်းကောင်းကျွေးပြီး ကောင်းကောင်းထား တော့မှာ’

‘ငါ့သူငယ်ချင်းအနေနဲ့ သူကြိုက်တာလုပ်နိုင်တယ်၊ သူကချမ်းသာချင် ချမ်းသာမှာ၊ ငါကတော့ ဆင်ရဲတယ်၊ ငါပြောထားတဲ့ အတိုင်းပဲ လုပ်ရမှာပဲ၊ မင်းတို့ သတ်ချင်လဲသတ်၊ ရတယ် ငါသေသွားရင် မင်းတို့ဘာမှရမှာ ချောတယ်။ ရူဘယ်ငါးရာ ထက်တော့ ပိုပြီးမပေးနိုင်ဘူး’

တာတာအားလုံးငြိမ်နေကြသည်။ ။ အက်ဘဒူသည် ဖျတ်ခနဲ ထကာ သေတ္တာတစ် လုံးသွားယူသည်။ အတွင်းမှ ကလောင်တံ၊ မင်အိုးနှင့် စက္ကူတစ်ရွက်

ထုတ်ကာ ဇဟီလင်အား လှမ်းပေးသည်။ ပခုံးကိုပုတ်ကာ လက်ဟန်ခြေဟန်ပြ၍ စာရေးခိုင်းသည်။ ရူဘယ်ငါးရာကို လက်ခံရန် သဘောတူလိုက်လေပြီ။

‘ခဏနေဦး’ ဟု ဇဟီလင်က စကားပြန်အား လှမ်းပြောသည်။

‘သူ့ကိုပြောပါ ၊ ငါတို့ကို ကောင်းကောင်းကျွေးထားရမယ် ၊ အဝတ်တို့ ထိနပ်တို့လည်း ပေးရမယ်၊ အတူတူလည်း နေခွင့်ပေးရမယ် ၊ အတူတူဆိုရင် နေရတာ ပိုပျော်မယ်၊ပြီးတော့ ခြေထိပ်တွေဖြုတ်ပေးရမယ်။’

ဇဟီလင်က သူ့သခင်ကို ကြည့်ပြီးရယ်သည် ။ သခင်ကလည်း လိုက်ရယ်ပြီး စကားပြန်ပြောနေသည့် စကားကို နားထောင်သည်။ ပြီးတော့ သူက ပြန်ဖြေသည်။

‘သူတို့ကို အကောင်းဆုံးအဝတ်တွေ ပေးမယ်၊

မင်္ဂလာတောင်ဆောင်လို့ရမယ့် အဝတ်မျိုးတွေ ပေးမယ်၊ အစားအစာကိုလဲ မင်းညီမင်းသားတွေကျွေးသလို ကျွေးမယ်၊သူတို့ အတူတူနေချင်ရင်တော့ ကျီထဲမှာ အတူတူ နေခွင့်ပေးမယ်၊ ဒါပေမယ့် ခြေထိပ်တွေကို တော့ ငါဖြုတ်မပေးနိုင်ဘူး ၊ ဖြုတ်လိုက်ရင် ဒီကောင်တွေ ထွက်ပြေးမှာ ၊ဒါပေမယ့် ညကျရင်တော့ ခဏဖြုတ်ပေးမယ်’

စကားဆုံးသော် သူသည် ဇဟီလင်၏ ပခုံးကို တအားပုတ်ပြီး . . .

‘မင်းကောင်းတယ်၊ ငါကောင်းတယ် ’ ဟုရေရွတ်သည်။

ဇဟီလင်သည် စာကိုရေးပေးသော်လည်း လိပ်စာကို အလွဲတပ်ထားသည်။ မရောက်နိုင် သောလိပ်စာဖြစ်၏ ။

‘ငါ ထွက်ပြေးမယ်’ ဟုလည်း ကျိတ်၍ တွေ့သည်။

ဇဟီလင်နှင့် ကော့စတီလင်တို့အားကျီထဲသို့ ပြန်ပို့ပေးသည်။ ပြောင်းဖူးရိုးများ ယူလာပြီးခင်းပေးသည်။ ရေတစ်အိုး၊ ပေါင်မုန့်အနည်းငယ်၊

ဝတ်ရုံအကျကြီးနှစ်ထည်နှင့် အနည်းငယ် ပေါက်ပြဲနေသော ဘွတ်ဖိနပ်ကြီးများလည်း လာပေးသည်။ အကျများနှင့် ရှူးဖိနပ်များမှာ ရုရှားစံသား အလောင်းများမှ ချွတ်ယူလာသည်မှာ သိသာထင်ရှားသည်။ ညပိုင်းတွင် ခြေထိပ်များကို ဖြုတ်ပေးပြီး ကျီကို အပြင်မှ သော့ခတ်ထားလေသည်။

*

အခန်း(၃)

ဇဟီလင်နှင့် သူ့မိတ်ဆွေတို့သည် `ဤပုံစံဖြင့် တစ်လတာမျှ ကုန်လွန်သွားခဲ့သည်။ သူတို့သခင်သည် အမြဲတစေ ရယ်မောကာ...

‘မင်း အိဗန်ကောင်းတယ် ၊ ငါအက်ဘဒူကောင်းတယ်’ ဟု ပြောလေ့ရှိသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ကျွေးနေသည့် အစားအစာများသည် ညံ့ဖျင်းလွန်းလျ၏ ။ အညံ့ဖျင်းဆုံး ပေါင်မုန့် များနှင့် ကိတ်မုန့်များကိုသာ ထည်လဲနှင့် ကျွေးသည်။

ကော့စတီလင်ကတော့ သူ့အိမ်ကို စာတစ်စောင် ထပ်ရေးခဲ့ပြီးပြီ။ ငွေရောက်အလာကိုသာ မှိုင်တွေချ၍ စောင့်မျှော်နေသည်။ ကျီထဲတွင် ထိုင်၍ အိပ်၍ ရက်တွေကို လက်ချိုးရေတွက်ကာ စတစ်စောင်ပြန်ရောက်အလာကို မျှော်တလင့်လင့် ဖြစ်နေရ၏ ။

သူ့စာ ဘယ်ဆီကိုမှ မရောက်ဟု သိနေသော ဇဟီလင်ကတော့ နောက်ထပ် စာတစ်စောင်မှမရေးတော့ပေ ။

‘ငါ့အမေက ဒီငွေကို ဘယ်မှ သွားရှာရမှာလဲ။ တကယ်လို့သာ ရှာဘယ်ငါးရာ ရှာပေးမယ်ဆိုရင် သူ့ဘဝပျက်တော့မှာပေါ့ ၊ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကူညီမှုနဲ့ ငါလွတ်မြောက် အောင်လုပ်ရတော့မှာပဲ ’ဟုသာ တွေးသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် ထွက်ပြေးရန် အတွက် အခါအခွင့်ကိုသာ ချောင်နေသည်။

ဧဟီလင်သည် ရွာထဲတွင် လေတချွန်ချွန် ဖြင့် လမ်းသလားသည့် အခါ လမ်းသလားသည်။ တစ်နေရာတွင်ထိုင်၍ ရွံ့များဖြင့် အရပ်လုပ်ခြင်း ၊ ကြိမ်များ စားများဖြင့် တောင်များ ၊ ခြင်းများ ရက်လုပ်ခြင်း ဖြင့် အချိန်ကုန်သည့် အလှုပ်ကုန်သည်။ ဧဟီလင်၏ လက်များသည် လက်မှုပညာတွင် ကျွမ်းကျင်သည် မဟုတ်ပါလား

တစ်ခါသော် သူသည် နှာခေါင်း လက်နှင့်ခြေထောက်များပါသော လူရုပ်တစ်ရုပ်လုပ်ကာ တာတာ ဝတ်ရုံအကျွံကြီး ဝတ်ပေးပြီး ခေါင်မိုးတစ်ခု ပေါ်တင်ထားလိုက်သည်။ ရွာထဲမှ အမျိုးသမီးများ ရေခပ်ထွက်လာသည့်အခါ သူ့သခင်၏ သမီး ဒိုင်နာသည် အရပ်ကို မြင်သွားသည် ။ သူသည် အဖော် အမျိုးသမီးများအားခေါ်၍ ပြသည်။ အမျိုးသမီးများသည် ခေါင်းပေါ်မှ ရေအိုးများကိုချကာ အသေအချာ ရပ်ကြည့်ပြီး ရယ်ကြသည်။

ဧဟီလင်သည် အရပ်ကို ယူ၍ အမျိုးသမီးများအားလှမ်းပေးသည်။ သူတို့သည် ဧဟီလင်အား ကြည့်ပြီး ရယ်မောနေကြသော်လည်း အရပ်ကိုမူ မယူဝံ့ကြပေ။ ဧဟီလင်သည် အရပ်ကို သူ့နေရာတွင် ပြန်တင်ထားပြီး ကျီထဲပြန်ဝင်ကာ အသာလေး ချောင်းကြည့်နေသည်။ ဒိုင်နာသည် အရပ်ဆီ သို့ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

နောက်နေ့မနက်တွင် ဧဟီလင် အပြင်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့် နေခိုက် အိမ်ထဲမှ ဒိုင်နာထွက်လာပြီး အိမ်ရှေ့တံခါး ခုံ၌ ထိုင်သည်ကို မြင်ရသည်။ မနေ့က ယူသွားသည့် အရပ်ကို အနီရောင်အဝတ်စ တစ်စုံဖြင့် ထုပ်ကာ ကလေး တစ်ယောက်ပွေ့သလို ပွေ့၍ လှုပ်သိပ်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏ ။ နှုတ်မှလည်း တာတာ ကလေးချော သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သီဆိုလျက် ရှိသည်။ ထိုအခိုက်တွင် အိမ်ထဲမှ အဘွားကြီး တစ်ယောက် ထွက်လာပြီး ဒိုင်နာအား ဆူပူကြိမ်းမောင်း နေသည်။ ဒိုင်နာလက်ထဲမှ အရပ်ကို ဆွဲယူပြီး ကိုင်ပေါက်ပစ်သဖြင့် အရပ်သည် တစ်ပိုင်းတစ်စစီဖြစ်သွားသည်။

သို့သော်လည်း ဇဟီလင်သည် ယခင်အရပ်ထက် ပို၍ လှအောင် အရုပ်တစ်ရုပ်ထပ်လုပ်ပြီး ခိုင်နာအားပေးည်။ တစ်ကြိမ်တွင် ခိုင်နာသည် ကရားတစ်လုံးယူလာပြီး ပြုံးကာရယ်ကယဖြင့် ကရားကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

‘ဒီကလေးမ ဘာတွေများ သဘောကျနေပါလိမ့် ’

ဟု ဇဟီလင်တွေ့ကာ ကရားကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ သူကစိတ်ထဲတွင် ရေကရားဟု ပင်ထင်မိ၏ ။ သို့သော်လည်း သူထင်သလို မဟုတ်။ ကရားထဲမှ အရည်သည် နွားနို့ဖြစ်နေသည်။ သူသည် နွားနို့ကို သောက်သည်။

‘သိပ်ကောင်းတယ်’ ဟုလည်း ပြောလိုက်မိသည်။

ခိုင်နာသည် များစွာ ကျေနပ်လျက်ရှိ၏ ။

‘ကောင်းတယ် . . . အီဗန် ၊ ကောင်းတယ်’ ဟုပြောကာ ခုန်၍ ထလိုက်သည် ။ ကရားကို ဖျတ်ခနဲကောက်ယူကာ ပြေးထွက်သွားသည်။ ထို့ဗနာက ခိုင်နာသည် နေ့စဉ် သူ့ထံသို့ နွားနို့တစ်ကရား လာ . . . လာ ပို့လေသည်။

တာတာများသည် ဆိတ်နို့နှင့် ဒိန်ခဲများ လုပ်ပြီး သူတို့ အိမ်ခေါင်မိုး များပေါ်တွင် လှမ်းလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဒီဇနာသည် ထိုဒိန်ခဲမျိုးကို ဝှက်ယူလာပြီး ဇဟီလင်အားပေးလေ့ရှိ၏ ။ တစ်ခါတွင်မူ အက်ဘဒူသည် သိုးတစ်ကောင်ပေါ်သည် ။ ခိုင်နာသည် သိုးသားကို အကျလက်မောင်းထဲဝှက် ယူပြီး ဇဟီလင်ထံပို့သည်။ ပစ္စည်းများ လာပို့သည့်အခါ တိုင်းခိုင်နာသည် လက်ထဲမှ ပစ္စည်းကို ဇဟီလင်ရှေ့၌ ဆတ်ခနဲချထားပြီး ဖျတ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားတတ်သည်။

တစ်ရက်တွင် အတော်ကြီး ပြင်းထန်သော မုန်းတိုင်းကျ သည်။ နာရီ ပေါင်းများစွာ ကြာသည်အထိ မိုးရွာနေသည်။ မြစ်ချောင် များထဲရှိ ဗဂျများသည် နောက်ကျီလျက်ရှိသည်။ ရေတိမ် ရာနေရာများတွင် ရေသည် ခုနစ်ပေ အမြင့် ထိတက်လာသည်။ ရေစီးကသန်လွန်းသဖြင့် ရေထဲတွင် ကျောက်ခဲများပင် မျောပါနေကြ၏ ။

နေရာတိုင်းတွင် ရေများသည် ဒလဟော စီးဆင်းနေကြသည်။

တောင်ကုန်းများ အတွင်း၌ မိုးခြိမ်းသံများသည် စဲသွားသည်မရှိ။ မုန်တိုင်းစဲ သါဝသောအခါ ရေများသည် ရွာလယ်လမ်းမပေါ် တွှဲ စီးဝင်လျက် ရှိနေလေပြီ။

ဇဟီလင်သည် သူ့သခင်ထံမှ ဓားတစ်ချောင်း ခဏငှားကာ ဆလင်ဒါ တစ်ခုလုပ်သည် ။ သစ်သားများကို ဖြတ်တောက်ပြီး ဘီးတစ်ခုလည်းသည်။ ဘီး၏ တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် အရုပ်နှစ်ခုတပ်သည်။ အရုပ်တစ်ခု လည်းလုပ်သည်။ လယ်သမားဖြစ်၍ အခြားအရုပ်သည် လယ်သူမ။ ရွာထဲရှိ မိန်းကလေး များက အရုပ်နှစ်ရုပ်အတွက် အကျှေ့ဘောင်းဘီများချုပ်၍ ဝတ်ဆင်ပေးကြသည်။ ရေစီးအရှိန်ဖြင့် လည်နေသော ဘီး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ဘီးကို ရေထဲချသည်။ ရေစီးအရှိန်ဖြင့်လည်နေသော ဘီး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ တပ်ထားသော အရုပ်များ ကနေကြလေပြီ။ တစ်ရွာလုံးမှ လူများသည် ဝိုင်းအုံ၍ ကြည့်နေကြသည်။ ယောက်ျားကလေးများနှင့် မိန်းကလေးများသာမက တာတာ ယောက်ျားကြီးများနှင့် မိန်းမကြီးများပါလာ၍ ကြည့်ကြခြင်းဖြစ်၏ ။ သူတို့သည် တအံ့တဩ စိတ်ဖြင့် စုတ်တသတ်သတ် ဖြစ်နေကြသည်။

‘အား . . . ရွတ်ရှု . . . အား . . . အီဗန်’ စသည်ဖြင့် ရေရွတ်ကြသည်။

အက်ဘဒူဉ် ရှိသော ရုရှားနယာရီတစ်လုံးသည် စက်ပျက်လျက်ရှိ၏ ။ သူသည် ဇဟီလင်အား ခေါ်၍ ပြသည်။

‘ကျွန်တော့်ကိုပေး ပြင်ပေးမယ်’ ဟု ဇဟီလင်ကပြောသည်။

သူသည် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းဖြင့် နာရီအတွင်းရှိ ပစ္စည်း အစအနများကို ထုတ်ယူသည်။ နေသားတကျ ပြန်တပ်လိုက်သည့် အခါ နာရီသည် ပြန်ကောင်းသွားသည်။

သူ့သခင် အက်ဘဒူသည် များစွာ ဝမ်းသာသွားသည်။ ။ပအား အပေါက်တွေ ဗရပွနှင့် ကြူးနစ်အကျှေ့ဟောင်းကြီးတစ်ထည်ကို ညကျလျှင်

စောင်အဖြစ် အသုံးပြုနိုင်သည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့နောက်တော့ ဇဟီလင်၏ နနာမည်သည် ကျော်ကြားသွားသည်။
အလှမ်းကွာဝေးသော ကျေးရွာများမှ တာတာများသည် သေနတ်ပျက်များ ပစ္စတို
ပျက်များ ၊ နာရီပျက်များကို ယူလာပြီး ဇဟီလင်အား ပြင်ခိုင်းတတ်ကြသည်။
သူ့သခင်ကလည်း သံနုတ်၊ဝက်အူလှည့် နှင့် တံစဉ်း စသည်များ ပေးထားသည်။
တစ်ရက်တွင် တာတာတစ်ယောက် ဖျားသဖြင့် ဇဟီလင်အား လာခေါ်သည်။

‘အိမ်လိုက်ပြီး လူနာကို ကုပေးပါ’ ဟုဆိုသည်။ဇဟီလင်သည်
ဆေးကုတတ်သူမဟုတ် ၊သို့သော်လည်း လိုက်သွားပြီး ကြည့်သည်။

‘အဆင့်သင့်သွားရင်လည်း ပျက်ကသွားချင်ပျောက်သွားမှာပေါ့’ ဟုလည်း
သူတွေးသည် ။ သူသည် လူနာအိမ်မှ ပြန်လာပြီး ကျီထဲတွင် ရေအနည်းငယ်နှင့်
သဲတစ်ဆုပ်ကို ဖျော်သည်။ ထို့နောက် တာတာများ၏ ရှေ့မှာပင် ‘သဲရည်’
ထည့်ထားသည့် ခွက်တွင် ပါးစပ်ဖြင့် တွေ့၍ တီးတိုးရေရွတ်သည်။ ပြီးတော့
ဖျားနေသူကို တိုက်၏ ။ သူ့အတွက် အလွန်ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။
လူနာ တာတာသည် အဖျားမှ သက်သာသွားလေသည်။

ကြာလာတော့လည်း ဇဟီလင်သည် တာတာတို့၏ စကားကို
အတနည်းငယ်မျှ ပြောတတ်လာသည်။ အချို့ တာတာများမှလည်း သူနှင့်
ခင်မင်လာကြသည်။ သူတို့ စကားပြောချင်သည့် အခါ ဇဟီလင်အား ‘ဟေး အီဗန်
အီဗန်’ ဟု ခေါ်တတ်သည်။ တချို့ကတော့ ယခုအချိန်ထိ သူ့အား တိရစ္ဆာန်
အရိုင်းတစ်ကောင်ကို ကြည့်သလို ကြည့်နေဆဲပင်ဖြစ်၏ ။

မုတ်ဆိတ်နီနီနှင့် တာတာသည် ဇဟီလင်ကို လုံးဝသဘောမကျ ပေ။
ဇဟီလင်ကို မြင်လျှင် သူသည် မျက်မှောင်ကုပ်ကာ မျက်နှာကို လွှဲသွားတတ်သည်။
ဆဲဆိုကျိန်ဆဲသည့်အခါ ကျိန်ဆဲတတ်၏ ဇဟီလင်ကို မနှစ်သက်သော
အဘိုးအိုတစ်ယောက် လည်းရှိသေးသည်။ ယင်းအဘိုးအို သည် ရွာထဲ၌

နေထိုင်သူမဟုတ်၊ တောင်ခြေမှနေ၍ တက်လာလေ့ရှိသူဖြစ်၏။

အဘိုးအိုသည် အရပ်ပုပု ၊ အဝတ်ဖြူကို ခေါင်းတွင် ပေါင်းထားတတ်သည်။ သူ့မှတ်ဆိတ်မွေးနှင့် နှုတ်ခမ်းမွေးများသည် နှင်းခဲများသဖွယ် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေကြပြီ။ သူပျက်နှာရဲရဲတွင် ပါးရေနားရေများတွန့်နေကြပြီ။ သူ့နှာခေါင်းသည် သိမ်းငှက်တစ်ကောင်၏ နှုတ်သီးနှင့်တူသည်။ သူ့မျက်လုံး အစုံသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ခြင်းကို ဖော်ပြနေကြသည်။ သူ့တွင် သွားအစွယ် နှစ်ချောင်းမှတစ်ပါး သွားတစ်ချောင်းမှ မရှိတော့ ။ ဘေးဘီကို ကြည့်လျှင် ဝံပုလွေတစ်ကောင်နှင့်တူသည်။ သူသည် ဇဟိလင်ကို မြင်လျှင် ရဗူးရဗူးရှားရှား ဖြစ်ကာ မျက်နှာကို ချက်ချင်းလွှဲပစ်တတ်၏ ။

တစ်ခါသော် ဇဟိလင်သည် တောင်စောင်းအတိုင်းဆင်းကာ အဘိုးအိုနေသော နေရာကို သွားကြည့်သည်။ ကျော်ကနံရံပတ်ပတ်လည် ဝိုးရံထားသည့် ဥယျာဉ်ကလေးတစ်ခုနေဆက်မှ တဲတစ်လုံးကို သူတွေ့နေရသည်။ သူဝင်းခြံနားသို့ တိုးကပ်သွားသည့်အခါ ပျားအုံများကို မြင်ရသည်။ တဝီဝီပျံသန်းနေကြသော ပျားသံများကိုလည်း ကြားရ၏ ။ တစ်နေရာတွင်မူ ဒူးထောက်၍ ထိုင်ကာ ပျားအုံတစ်အုံဖြင့် အလုပ်များနေသော အဘိုးအိုကို မြင်ရလေ၏ ။

ဇဟိလင်သည် အဘိုးအိုကို ပို၍ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်လိုသဖြင့် ရှေ့သို့ တိုးလိုက်မိ၏ ။ ခြေထောက်မှ သံခြေခြင်းများ ရိုက်ခတ်မြည်သွားသည်။ အဘိုးအိုသည် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး လှမ်းအော်သည်။ သူ့ခါးကြားမှ ပစ္စတိုကို ဆွဲထုတ်ကာ ဇဟိလင်အား လှမ်းပစ်သည်။ ကျောက်နံရံအောက်သို့ ကပျာကယာ ဝပ်ချလိုက်သဖြင့် ဇဟိလင်ကို မထိ။

အဘိုးအိုသည် ဇဟိလင်၏ သခင်ထံသွား၍ တိုင်သည်။ သူ့သခင်က ဇဟိလင်အား ခေါ်ပြီး ...

‘မင်း ဘာပြုလို့ အဘိုးကြီးအိမ်ကို သွားတာလဲ ’ ဟု မေးသည်။

‘ကျွန်တော် သူ့ကို အန္တရာယ်ပြုဖို့ သွားတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ဘယ်လို နေသလဲဆိုတာ သိချင်လို့ သွားကြည့်တာပါ’

သူ့ဖခင်းက ဇဟီလင်ပြောသည့်အတိုင်း ပြန်ရှင်းပြသော်လည်း အဘိုးအိုက မကျေနပ်။ ဒေါသပူနီထကာ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းသည်။ ဇဟီလင်ဘက်လှည့်၍ လက်သီးတဆုပ်ဆုပ် အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြစ်နေသည်။

ဇဟီလင်သည် အဘိုးအိုပြောနေသည့် စကားအားလုံးကို နားမလည်သော်လည်း ရွာထဲတွင် ရုရှားများကို မွေးမထားသင့် ။ အားလုံးကို သတ်ပစ်သင့်သည်ဟု အက်ဘဒူအား ပြောနေမှန်း သူသိသည်။ နောက် တစ်ခဏအကြာ တွင် အဘိုးအို ပြန်ထွက်သွား၏ ။

ဇဟီလင်က သူ့သခင်အား အဘိုးကြီးအကြောင်းမေ၏ ။

‘သူဟာ ထင်ရှားကြော်ကြားခဲ့တဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ပဲ’

ဟု အက်ဘဒူက ပြောပြသည်။

‘ငါတို့ တာတာတွေထဲမှာ သတ္တိအကောင်းဆုံး လူတစ်ယောက် ပေါ့။ သူဟာ ရုရှားတွေ အများကြီး သတ်ခဲ့ဖူးတယ် ၊ တစ်ချိန်ကဆို သိပ်ချမ်းသာခဲ့တဲ့ လူပေါ့။ သူ့မှာ မယားသုံးယောက်နဲ့ သားရှစ်ယောက်ရှိတယ်၊ အားလုံး ရွာတစ်ရွာတည်ပြီးနေကြတယ်။ တစ်ရက်မှာ ရုရှားတွေရောက်လာပြီး ရွာကိုလဲ ဖျက်ဆီးပစ်တယ် ။ သားခုနစ်ယောက်ကိုလဲ သတ်ပစ်တယ်၊ ကျန်တဲ့ သားတစ်ယောက်ကလဲ ရုရှားတွေဆီ အညံ့ခံလိုက်တယ် ၊ သူတို့သားအဖ ရုရှားတွေ လက်ထဲမှာ သုံးလနေခဲ့ရတယ် ၊ နောက်ဆုံးတော့ အဘိုးအိုဟာ သူ့သားကို လည်ပင်းညစ်သတ်ပြီး ရုရှားတွေလက်ထဲက ထွက်ပြေးလာခဲ့တာပဲ ၊ အဲဒီ အချိန်က စပြီး သူဟာ တိုက်တဲ့ခိုက်တဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်တော့ဘူး ။ မက္ကာမြို့ကို သွားပြီး ဘုရားဖူးတယ် ၊ ဒါ့ကြောင့် သူ့ခေါင်းကို ပေါင်းထုပ်ကြီး ပေါင်းထုပ်ထားတာ၊

မက္ကာကို သွားပြီး ပြန်လာတဲ့ လူကို ‘ဟာဂျီ’ လို့ ခေါ်တယ် ၊
ပေါင်းထုပ်လည်းပေါင်းထားရတယ် ၊ အဘိုးကြီးက မင်းတို့ ရုရှားတွေကို မုန်းတယ်၊
သူက မင်းကို သတ်ပစ်ခိုင်းနေတယ် ၊ ဒါပေမယ့် ငါကတော့ မင်းကို
သတ်မပစ်ရဘူး ၊ ငါက မမင်းကိုငွေပေးပြီး ဝယ်ထားတာ ပြီးတော့လည်း
ငါမင်းကို ခင်နေပြီ အီဗန်၊ သတ်ဖို့မပြောနဲ့ ။ ငါမင်းကို ဘက်တိမပေးထားရင်
ပြန်မလွှတ်ချင်တော့ဘူး’

စကားဆုံးသော် သူ့သခင်က ရယ်သည်။ ရုရှားစကားဖြင့် . . .

‘မင်း . . . အီဗန် ကောင်းတယ်၊ ငါ . . . အက်ဘဒူ ကောင်းတယ်’
ဟုပြောသည်။

*

အခန်း(၄)

ဧဟီလင်သည် ဤပုံစံဖြင့် နောက်ထပ်တစ်လ ကုန်သွားပြန်သည်။
နံနက်ခင်းဘက်တွင် သူသည် ရွာထဲ၌ လျှောက်လည်ခြင်း ၊ လက်မှုအလုပ်ဖြင့်
တောက်တိုမယ်ရများလိုခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်သည်။ ညပိုင်းရောက်၍
တစ်ရွာလုံးအိပ်မောကျကာ တိတ်ဆိတ်ချိန်တွင်မူ ကျီအတွင်းမှ မြေကြီးကို တူးသည်။
တူးရသည်မှာ ကျောက်စရစ်များခံနေသဖြင့် လက်ဝင်လှ၏ ။ သို့သော် လည်း
သူသည် အားမလျော့ ။ ကျောက်တုံးများကို တံစဉ်းနှင့် ကော်၍ ကလန်၍
ဖယ်ပစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ကျီ၏ နံရံအောက်တွင် သူထွက်နိုင်သည့်
အပေါက်တစ်ပေါက်ကို ဖော်လုပ်နိုင်ခဲ့လေပြီ။

‘တကယ်လို့သာဒီတိုက်က မြေတည်နေရာနဲ့ အနေအထားကို
ငါကောင်ကောင်း သိရင်ဘယ်ဘက်သွားရမယ်ဆိုတာ သိမှာပဲ’ ဟုတွေးသည်။

‘ငါ စုံစမ်းလို့ကတော့ ဘယ်တာတာမှ ပြောမှာမဟုတ်ဘူး’

သူသည် သူ့သခင် ခရီးဝေးသွားသည့် ရက်တစ်ရက်ကို ရွေးသည်။ ထိုနေ့ ညနေစာစားအပြီးတွင် ရွာ၏ တစ်ဖက်ရှိ တောင်ကုန်းပေါ်တက်၍ ပတ်ဝန်းကျင် မြေအနေအထားကို ကြည့်ရှုလေ့လာရန် စိတ်ကူးသည်။ သို့သော်လည်း သူ့သခင်သည် ခရီးဝေးသွားတိုင်း သူ့သားအား ဇဟိလင် ကို မျက်ခြေမပြတ်စောင့်ကြည့်ရန်မှာခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ဇဟိလင်သွားရန်ပြင်လိုက် သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူငယ်သည် သူ့နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသည်။

‘ဟေ့ လူ . . . ဘယ်မှမသွားနဲ့ ၊ အဖေက ခင်ဗျားကို သွားခွင့်မပေးရဘူးလို့ မှာထားတယ် ၊ ပြန်မလာရင် ကျုပ်အိမ်နားနီးချင်းတွေကို အော်ခေါ်မှာနော် ’ ဇဟိလင်သည် သူငယ်အား ချော့မော့သွေးဆောင်ရန် ကြိုးစားသည်။

‘ငါ အဝေးကြီးမသွားပါဘူးကွာ ၊ဟောဟို တောင်ကုန်းပေါ် တက်ချင်လို့ပါ ၊ဆေးပင်ဆေးမြစ်ရှာမလို့ပါ ။ ဒါမှ ဖျားနာတဲ့ လူတွေကို ကုဖို့ဆေးဖော်နိုင်မှာကွ ၊ မင်းမယုံရင် ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ပါ၊ ဒီသံခြေကျင်းကြီးတွေနဲ့ ငါထွက်ပြေးလို့ ရမှာတဲ့လားကွာ’ မနက်ဖြန်ကျရင် ငါ မင်းအတွက် လေးနဲ့မျှားလုပ်ပေးပါ့မယ်’

ဤသို့ဖြင့် ဇဟိလင်သည် ကောင်ကလေးအား ခေါ်သွားနိုင်ခဲ့သည်။ အောက်မှနေ၍ ကြည့်သည့်အခါ တောင်ထိပ်သည် သိပ်မမြင့် ဟု ထင်ရသော်လည်း တကယ်တမ်းတက်သည့်အခါ သံခြေကျင်းများ နှင့် တက်ရခြင်းဖြစ်၍ အလွန်ပင်ပန်းလှချေသည်။ ဇဟိလင်သည် အားမလျှော့ပဲ တက်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် တောင်ထိပ်သို့ ရောက်သွားခဲ့လေ၏ ။

သူသည် တစ်နေရာ၌ ထိုင်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်မြေပြင် တည်နေပုံကို ကြည့်ရှုမှတ်သားသည်။ သူ့အား ချုပ်နှောင်ထားရာ ကျီ၏ တောင်ဘက်တွင် တောင်ကြားတစ်ခုရှိ၏ ။ ထိုတောင်ကြားထဲ၌ မြင်းတစ်အုပ် အစာစားနေကြသည်။ တောင်ကြား၏ ခြေရင်း တစ်နေရာတွင် ရွာတစ်ရွာရှိသည်။ ရွာ၏ အခြားတစ်ဘက်

တွင် မတ်ဆောက်သော တောင်တစ်လုံးရှိ၍ ထိုတောင်၏ တစ်ဖက်တွင်
နောက်တစ်လုံး မားမားကြီး တည်ရှိနေ၏။

တောင်ကုန်းများအကြားရှိ သစ်တောများသည် စိမ်းပြာရောင် အဆင်းကို
ဆောင်နေကြသည်။ သစ်တောများ၏ အခြားတစ်ဖက် အလှမ်းဝေး ကွာသော
နေရာများတွင်မူ ပို၍ ပို၍ မြင့်မားသော တောင်တန်းကြီးများ ၊ ယင်းတို့အထဲမှ
အမြင့်ဆုံးတောင်ထိပ်၏ ထိပ်တွင် ဖြူဖွေးသော ဆီးနှင်းများလွှမ်းခြုံလျက်ရှိ၏။
ဆီးနှင်းအုပ်ထားသော ထိုတောင်ထိပ်ကျန်တောင်ထိပ်များအား အပေါ်မှ
အုပ်မိုးထားလေသည်။

အရှေ့ဘက်နှင့် အနောက်ဘက်ကို မျှော်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ တွင်
လည်း အလားတူ တောင်ကုန်း များကိုပင် မြင်တွေ့ရသည်။ တောင်ကုန်းများ ကြား
ဟိုနေရာသည်နေရာဆီမှ တလိပ်လိပ် တက်လာနေသည့် မီးခိုးများ။
တောင်ကြားရွာများဆီမှ တက်လာနေကြသော မီးခိုးများပေတည်း။

‘အင်း . . . ဒီနေရာအားလုံးဟာ တာတာတွေရဲ့နယ်ပဲ’

ဟုဇဟီလင်က တွေးသည်။ သူသည် ရုရှားနယ်မြေဘက်သို့
လှည့်ကြည့်သည်။ သူထိုင်နေသော တောင်ကုန်းခြေရင်းတွင် မြစ်တစ်ခုစီးဆင်းနေပြီး
သူနေထိုင်ရွာသည် မြစ်နှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ တည်နေသည်။ ရွာပတ်ပတ်လည်တွင်
ဟင်းသီးဟင်းရွက်ခင်းများ ဝိုင်းရံလျက်ရှိ၏။ မြစ်ကမ်းဘေး၌ ထိုင်၍
အဝတ်လျှော်နေကြသော အမျိုးသမီးများသည် အရပ်က လေးများနှင့် တူလှ၏။

ရွာ၏ အခြားတစ်ဖက်ရှိ တောင်ကုန်းစုံသည် တောင်ဘက်ရှိ
တောင်ကုန်းလောက်မမြင့် ၊ ထိုတောင်ကုန်း၏ အခြားတစ်ဖက်တွင်
သစ်တောများလွှမ်းနေသည့် တောင်ကုန်းနှစ်ခု တည်ရှိသည်။ ထိုတောင်ကုန်းများ၏
ကြားတွင် ပြာရောင်သန်းနေသည့် မြေပြန့်လွင်ပြင် ။ ယင်းတစ်ဖက်
အလှမ်းအလွန်ဝေးကွာလှသော နေရာတစ်ခုဆီမှ မီးခိုးလုံးတစ်လုံး။

ဇဟီလင်သည် သူ့ခံတပ်တွင်နေစဉ်က မှတ်သားခံဖူးသည့်
နေထွက်ရာအရပ်နှင့် နေဝင်ကုအရပ်ကို ပြန်၍ စဉ်းစားသည်။ ဘယ်နည်းနှင့်မှ
သူ့အတွက် မလွဲနိုင်။ ရုရှားခံတပ်သည် ထိုလွင်ပြင်ပေါ်၌ ရှိရမည်။
သူ့ထွက်ပြေးသည့်အခါ တောင်ကုန်းနှစ်ခုကြားမှပြေနိုင်မှ ပြေးနိုင်မှဖြစ်မည်။

နေသည် ဝင်လုလုဖြစ်နေပြီ ။ ဆီးနှင်းများ အုပ်ထား၍
ဖွေးဖွေးလှုပ်နေကြသော တောင်တန်းများသည် အနီရောင်သို့ ပြောင်းသွားသည်။
မည်းနက်နေသော တောင်ကုန်းများသည် ပို၍ မည်းနက်လာကြသည်။
ချောက်လျှိုမြောင်များကြားမှ မြူများသည် တရိပ်ရိပ်တက်လာနေကြပြီ။
ရုရှားခံတပ်ရှိရမည်ဟု သူတွက်ထားသော တောင်ကြားဘက်တွင်လည်း
မြူများဆိုင်းကာ မှိုင်းမုန်လာပြီ။ ဇဟီလင်သည် ထိုနေရာကို အသေအချာ
ထပ်ကြည့်၏ ။ တောင်ကြားထဲတွင် လှုပ်ရှားနေသော အရာတစ်ခုကိုမြင်နေရ၏ ။
ခေါင်းတိုင်မှ ထွက်နေသည့် မီးခိုးလိုလို ဘာလိုလို။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ထိုနေရာ၌
ရုရှားခံတပ် ရှိရမည်ဟု အခိုင်အမာ တွက်မိသည်။

အချိန်သည် အတော်နောက်ကျသွားပြီ ။ ဗလီဆရာ၏ အော်သံကို
ကြားနေရဲပီ။ နွားအုပ်များ တစ်အုပ်ပြီး တစ်အုပ် ရွာထဲသို့ မောင်းသွင်းသွားနေကြပြီ။

‘လာဗျာ... အိမ်ပြန်ကြစို့’

ဟု သူ့အဖော် သူငယ်က တစ်တွက်တွက် နားပူနားဆာ လုပ်နေသည်။
ဇဟီလင်ကတော့ ပြန်လိုစိတ်မရှိ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နောက်ဆုံးတော့လည်း ဇဟီလင်သည် သူငယ်နှင့်
အတူရွာသို့ ပြန်လာခဲ့ရ၏ ။

‘အခုဆိုရင် ငါ လမ်းသိပြီ’ ဟု သူတွေးသည်။

‘ထွက်ပြေးဖို့ အချိန်ကုန်ပြီ’ သူသည် ထိုညမှညပင် ထွက်ပြေးရန်
စိတ်ကူးသည်။

ညသည် မှောင်မည်းလျက်ရှိ၏။ လသည်ဝင်သွားခဲ့လေပြီ။

ဇဟီလင်အတွက် ကံမကောင်းဟု ဆိုရမည်။ ထိုညတွင် တာတာများ ပြန်လာကြသည်။ အများအားဖြင့် သူတို့သည် နွဲ့အုပ်ကြီးများကို မောင်း၍ ပျော်ရွှင်မြူးတူးစွာ ပြန်လာလေ့ရှိကြသော်လည်း ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ နွဲ့အုပ်ပါမလာ။ သူတို့နှင့် ပြန်ပါလသည်မှာ တာတာအလောင်းတစ်လောင်း၊ မုတ်ဆိတ်နီ၏ ညီဖြစ်သည်။ အသတ်ခံထားရခြင်းဖြစ်၏။ ပြန်လာသူအားလုံး၏ မျက်နှာများ သည် ကြည်လင်ရွှင်ပြခြင်းမရှိ။ သူတို့သည် အလောင်းကို မြေမြှုပ်ရန် စုဝေးနေကြသည်။ ဇဟီလင်သည် အသုဘ အခမ်းအနားကို ထွက်ကြည့်သည်။

သူတို့သည် အလောင်းကို အဝတ်ထည်တစ်ထည်ဖြင့် ပတ်၍ ထုပ်သည်။ အလောင်းကိုခေါင်းထဲ ထည့်သည်။ ထို့နောက် ဝိုင်း၍ မကာရွာပြင်သို့ ထုတ်သွားကြပြီး သစ်ပင်များအောက် မြက်ခင်းပြင်ပေါ်ချထားသည်။ ဗလီဆရာနှင့် အမျိုးသားများသည် သူတို့ဦးထုပ်များကို အဝတ်များနှင့် ပတ်ကာ ဖိနပ်များကို ချွတ်၍ အလောင်းနားတွင် တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်ကြသည်။ ဗလီဆရာက ရှေ့ဆုံးမှ။ သူ့နောက်တွင် ပေါင်းထုပ်ကြီး များနှင့် အဘိုးအိုသုံးဦး သူတို့နောက်တွင် အခြားတာတာများ ။ အားလုံး မျက်လွှာများချကာ ငြိမ်ဆိတ်နေကြသည်။ ဤပုံစံအတိုင်း ထိုင်နေကြသည်မှာ အချိန်အတော်ကြီး ကြာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဗလီဆရာသည် ဦးခေါင်းကိုမော့၍ ...

‘အလ္လာဟ်...’

ဟုရေရွတ်သည်။ ။ အားလုံး မျက်လွှာများပြန်ချကာ ငြိမ်ဆိတ်နေကြပြန်၏။ ကိုယ်ခန္ဓာလည်း လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ။ အံလည်းမထွက်။ ။

ဗလီဆရာသည် ဦးခေါင်းကိုမော့၍ နောက်တစ်ကြိမ်...

‘အလ္လာဟ်...’ရေရွတ်ပြန်သည်။ ကျန်လူများကလည်း...

‘အလ္လာဟ်... အလ္လာဟ်’ ဟုလိုက်၍ ရေရွတ်ကြပြီး

ငြိမ်ဆိတ်နေကြပြန်သည်။

မြက်ခင်းပြင်ထက်မှ အလောင်းသည် လှုပ်ရှားခြင်းမှရိသကဲ့သို့ ထိုင်နေသူ အားလုံးသည်လည်း နည်းနည်းလေးမျှ ရွေ့လျားခြင်းမရှိ။ တိတ်ဆိတ်လွန်းသဖြင့် တရံရဲမြည်နေသည့် သစ်ရွက် လေတိုးသံများမှ တစ်ပါး အခြားဘာသံမှ မကြားရ။ ထို့ဗနာန် ဗလီဆရာထံမှ ‘အလ္လာဟ်’ ဟူသော ရေရွတ်သံတစ်သံ ထပ်မံ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် အားလုံး ထိုင်ရာမှ ထကြသည်။

သူတို့သည် အလောင်းကို ‘မ’ ကာ တွင်းဆီသို့ သယ်ဆောင်သွားကြသည်။ တွင်းမှာ ရိုးရိုးတွင်းမဟုတ်။ လိုက်သဖွယ် အနက်ကြီးတူးထားသော တွင်းဖြစ်၏။ သူတို့သည် အလောင်းကို တွင်းထဲသို့ ထိုင်လျက် အနေအထားဖြင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း ချသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့တွင် ကွေး၍ တင်ပေးထားသည်။

တစ်ဦးက ကျူပင်များသယ်ယူလာပြီး တွင်းထဲသို့ အပြည့်အသိပ်ချသည်။ ထို့နောက် အပေါ်မှ မြေကြီးများဖုံး၍ မာသွားအောင် ပိုင်းပြီး နင်းကြဆောင့်ကြသည်။ မြေပုံ၏ ထိပ်ဖက်တွင် ကျောက်တိုင်တစ်တိုင် စိုက်ကြသည်။ ပြီးသွားသည့်အခါ အားလုံးမြေပုံရှေ့၌ တန်းစီ၍ ထိုင်ကာ ငြိမ်ဆိတ်စွာ နေကြပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် အားလုံး ထိုင်ရာမှ ထကာ...

‘အလ္လာဟ်... အလ္လာဟ်... အလ္လာဟ်’ ဟုရေရွတ်ကြသည်။

မုတ်ဆိတ်နီတာတာသည် အဘိုးအိုများအား ငွေထုတ်ပေးပြီး ထိုင်ရာမှ ထကာ ကြာပွတ်ဖြင့် သူပနဖူးကို သုံးကြိမ်တိတိရိုက်သည်။ ထို့ဗနာန် သူ့အိမ်ဘက်သို့ ပြန်သွားသည်။

နောက်နေ့မနက်တွင် ဇဟီလင်သည် အခြားတာတာသုံးယောက်နှင့် အတူ မြင်းမတစ်ကောင်ဆွဲ၍ ထွက်လာသော မုတ်ဆိတ်နီတာတာကို မြင်ရပြန်သည်။ ရွာပင်တစ်နေရာအောက်တွင် မုတ်ဆိတ်နီသည်

သူ့ကြူးနစ်အကျ...ကိုချွတ်၍ ဓားတစ်ချောင်းကိုထုတ်ကာ
ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်တွင် တင်၍ သွေးသည်။ ကျန်တာတာများက မြင်းမ၏
ဦးခေါင်းကိုကိုင်ပေးထားသည်။

မုတ်ဆိတ်နီသည် လက်ထဲမှ ဓားဖြင့် မြင်းမ၏ လည်ပင်းကို ဖြတ်သည်။
ထို့နောက် အားလုံးဝိုင်း၍ ဖျက်ကြသည်။ မြင်းသေကောင်သည်။ တစ်ပိုင်းစီ
တစ်ခြမ်းစီ ဖြစ်သွားသည်။ ရွာထဲမှ မိန်းမကြီးများနှင့် မိန်းကလေးများ
ထွက်လာကြသည်။ ဝိုင်း၍ ဆေးကြကြောကြ ကူညီကြသည်။ အသားများကို
မုတ်ဆိတ်နီ၏ တဲဆီသို့ သယ်ပို့ပေးကြသည်။ တစ်ရွာလုံးမှ လူငယ်များကို
မုတ်ဆိတ်နီ၏ တဲဆီသို့ သယ်ပို့ပေးကြသည်။ တစ်ရွာလုံးမှ လူများသည်
အသုဘအခမ်းအနား စားသောက်ပွဲအတွက် စုရုံးရောက်ရှိလာကြသည်။

တာတာများသည် သုံးရက်တိတိ မြင်းသားကို စား၍ ဘူဇာ(ဘီယာ)
ကိုသောက်ကာ သေသွားသူအတွက် ဆုတောင်းကြသည်။
တာတာအားလုံးခရီးမထွက်ကြ။ လေရက်မြောက်နေ့ ညစာစားချိန်တွင် တာတာများ
ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်နေကြသည်ကို ဇဟီလင်မြင်ရသည်။ မြင်းများ ထုတ်လာကြပြီး
မုတ်ဆိတ်နီအပါအဝင် တာတာဆယ်ယောက်ခန့်သည် ရွာထဲမှ မြင်းများကို စိုင့်၍
ထွက်သွားကြသည်။ သို့သော် အက်ဘဒူပါသွားသည်ကိုမတွေ့ရ ။ လဆန်းရက်ဖြစ်၍
ညသည် မှောင်မည်းလျက်ပင် ရှိလေသည်။

‘ဒီညဟာ ထွက်ပြေးဖို့ ကောင်းတဲ့အချိန်ပဲ ’ ဟု ဇဟီလင်ကတွေးသည်။
သူသည် သူ့အစီအစဉ်ကို ကေ့စတီလင်အား ဖွင့်ပြောသည်။ သို့သော်လည်း
ကေ့စတီလင်၏ စိတ်ဓာတ်ပျော်ညံ့မှုကြောင့် သူများစွာစိတ်ပျက်သွားမိ၏ ။

‘ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လွတ်မလဲဗျာ’ ဟု ကေ့စတီလင်က
ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ လမ်းတောင် သိတာမှ မဟုတ်ဘဲ’

‘ကျွန်တော် လမ်းသိတယ်ဗျာ ’ ဟု ဇဟီလင်ကပြန်ပြောသည်။

‘ခင်ဗျား လမ်းသိလည်း တစ်ညတည်းနဲ့တော့ ခံတပ်ကို

မရောက်နိုင်ပါဘူး’

‘တကယ်လို့ မရောက်တော့လဲ ကျွန်တော်တို့ သစ်တောထဲဝင်အိပ်မယ်။

ဟောဒီမှာ တွေ့လား၊ လမ်းမှာစားဖို့ ကျွန်တော်ရထားတဲ့ ဒိန်ခဲတွေ၊ ကျွန်တော်တို့

ဒီမှာထိုင်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျနေလို့ ဘာမှထူးလာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်လို့ ဟိုမှာ

ငွေစုလို့ မရပါဘူးဆိုပါတော့ ၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အခုဆို

တာတာတွေဒေါပွနေပြီ၊ ‘ဂျရှားတွေက သူတို့ လူတစ်ယောက်ကို တ်လို့တဲ့ ၊ သူတို့က

ကျွန်တော်တို့ ကို သတ်ဖို့တောင် ပြောနေကြပြီ’

ကျော့စတီလင်သည် ဇဟီလင်၏ စကားကို စဉ်းစားနေသည်။

‘ကောင်းပြီလေ . . . ဒီလိုဆိုလဲ ထွက်ပြေးကြတာပေါ့’ ဟု

ကျော့စတီလင်က ပြောသည်။

*

အခန်း(၅)

ဇဟီလင်သည် သူတူးထားသည့် တွင်းပေါက်ထဲသို့

လေးဘက်တွားသွား၍ ဝင်ကာ ကေယုစတီလင်ထွက်သာအောင် ထပ်၍ ချဲ့သည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား တစ်ရွာလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် သွားချိန်ထိ ထိုင်၍

စောင့်ကြသည်။

တစ်ရွာလုံး ငြိမ်တိတ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဇဟီလင်သည်

နံရံအောက် ဘက်ရှိ တွင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ တွားထွက်သည်။ သူ့နောက်မှ

ကျော့စတီလင်အား ‘လာတော့ ’ ဟု တီးတိုးလေသံဖြင့် လှမ်းခေါ်သည်။ အပေါက်မှ

လေးဘက်ထောက်၍ ထွက်လာသော ကျော့စတီလင်သည် ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို

နင်းမိသဖြင့် အသံတစ်ချက်မြည်သွားသည်။

သူတို့သခင်ထံ တွင် အလွန်အနံ့ခံကောင်းပြီး နားပါးသော ယူလီယာ ရှင်းဟု ခေါ်သည့် ခွေးတစ်ကောင်းရှိသည်။ဇဟီလင်သည် ထိုခွေးအား အစာကျွေးပြီး ခင်အောင်ကြိုတင်၍ လုပ်ထားခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ယူလီယာ ရှင်းသည် အသုကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်ချက်မျှ ထိုးဟောင်ကာ ခုန်ပေါက်ပြီး ပြေးလာသည်။ သူ့အသံကြောင့် အခြားခွေးများကပါ လိုက်ဟောင်ကြသည်။ ဇဟီလင်က လေတစ်ချက်ချွန်၍ အသံပေးလက်ပြီး ဒိန်ခဲ တစ်လုံးကို ယူလီယာရှင်းထံပစ်ပေးသည်။ ဇဟီလင်ကိုသိနေသော ယူလီယာရှင်းသည် အဟောင်ရပ်သွားပြီး အမြီးတစ်နှံ့လုပ်လျက်ရှိ၏ ။

သို့သော်လည်း ခွေးဟောင်သံကို ကြားလို့ရသော သူတို့သခင် သည် တဲထဲမှ နေ၍ သူပခွေး ယူလီယာရှင်းအား လှမ်းအသံပေးသည်။

ဇဟီလင်သည် ခွေး၏ နားရွက်ဖျားနောက်ဖက်ကို အသာအယာပွတ်၍ ချောသည်။ ခွေးသည် ဇဟီလင်၏ ခြေထောက်များကိုခေါင်းနှင့် ခွေ့ကာ အမြီးတစ်နှံ့လုပ်နေသည်။

သူတို့သည် တစ်နေရာတွင် ဝပ်ကာ အသာကလေး ငြိမ်ကုပ်နေကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ တင်းကုပ် တစ်ခု အတွင်းမှ သိုးတစ်ကောင်၏ ချောင်းဆိုးသံမှတစ်ပါး အခြားဘာသံမှမကြားရ ။ မှောင်မိုက်နေသော်လည်း ကောင်းကင်ထက်ရှိ ကြယ်များကတော့ အကောင်တလက်လက် ။ တောင်ကုန်း နောက်ဘက်သို့ လျောဆင်းနေသော လရောင်သည် ဝင်တော့မည်ဖြစ်၍ နီရောင်သန်းနေသည်။ တောင်ကြားများထဲတွင်မူ မြူများသည် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေကြသည်။

ဇဟီလင်သည် ဝပ်နေရာမှ ဖျပ်ခနဲထကာ သူ့အဖော်ဘက်လှည့်၍

‘ကဲ . . . သူငယ်ချင်း၊ လာ . . . လစ်ကြစို့ ’ ဟုပြောသည်။

သူတို့သည် ပုန်းနေသည့်နေရာမှ ထွက်လာကြသည်။ သို့သော် လည်း
ခြေလှမ်း လေးငါးလှမ်းမျှအရောက်တွင် ဗလီမျှော်စင်မှ ‘အလ္လာဟ်... ဘစ္စမီလာ
အီလာရာမန်’ ဟူသော အော်သံထွက်ပေါ်လာသည်။ ဤအသံသည် ရွာထဲမှ
လူများအား ဗလီသို့သွားကြရန် နှိုးဆော် နေခြင်းပေတည်း ။ သူတို့သည်
နံရံတစ်ခုနောက်တွင် ကပ်ထိုင်ကာ လူတွေဖြတ် သန်းသွားပြီးသည်အထိ
စောင့်နေကြရပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် အားလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်
သက်သွားပြန်လေ၏ ။

ကဲ... သွားကြစို့၊ ဘုရားသခင်သည် တပည့်တော်တို့နှင့်အတူ တကွ
ရှိတော်မူပါ

သူတို့သည် နောက်တစ်ကြိမ် ထွက်ကြပြန်သည်။ သူတို့သည်
ခြံတစ်ခုအတွင်းမှ ဖြတ်ကာ တောင်ကုန်းအောက်ဘက် မြစ်ဆီသို့ ဆင်းသည်။
မြစ်ကိုဖြတ်ကာ တောင်ကြားအတိုင်း ခရီးဆက်သည်။

မြူများသည် မြေပြင်နှင့် အနီးကပ်ဆုံး နေရာများ၌ ထူထပ်သိပ်သည်းစွာ
ကျနေကြသည်။ အထက်ကောင်းကင်ယံတွင် ကြယ်များသည် ဝင်းလက်နေကြဆဲ။
ဇဟီလင်သည် ကြယ်များကိုကြည့်၍ လမ်းကို ရှာသွားသည်။ မြူများမှကြားမှ
ဖြတ်နေရသဖြင့် အအေးဓာတ်ကို ရရှိနေသည်ဖြစ်ရာ လမ်းလျှောက်ရသည်မှာ
သက်စာလှချေသည်။ သို့သော်လည်း ဖိနပ်များက တော့ ပေါက်ပြဲဗန်သဖြင့်
သွားလာလှုပ်ရှားကြရသည်မှာ မသက်သာလှ။

ဇဟီလင်သည် သူ့ဘွတ်ဖိနပ် ကြီးကို ချွတ်၍ လွင့်ပစ်လိုက်ပြီး
ဖိနပ်မပါဘဲ လျှောက်သည်။ ကျောက်တုံးတစ်တုံးမှ တစ်တုံးသို့ ခုန်၍ ကူးသွားသည်။
ကော့စတီလင်သည် သူ့နောက်ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

‘ဖြည်းဖြည်းသွားပါဗျာ’ ဟု ကော့စတီလင်က ပြန်ပြောသည်။

‘ဖိနပ်တွေကြောင့်ခြေထောက်တွေ ပေါက်ပြဲကုန်ပြီ’

‘ချွတ်ပစ်လိုက်ပါလားဗျာ ’ ဟု ဇဟီလင်က ပြန်ပြောသည်။

‘ဖိနပ်မပါဘဲ လျှောက်ရတာ ပိုသက်သာတယ် ’

ကော့စတီလင်သည် ဖိနပ်မပါဘဲ လျှောက်သည် ။ သို့သော်လည်း ယခင်ကထက် ပို၍ ဆိုးလာသည်။ ကျောက်တုံးများ က စူးသဖြင့် သူ့ခြေထောက်များကွဲပြဲကုန်သည်ဖြစ်ရာ ယခင်ကထက် တိုး၍ နောက်တွင် ကျန်ခဲ့သည်။

ခြေထောက်တွေ ကွဲပြဲကုန်တာက ဆေးထည့်ရင် ပြန်ပျောက်သွားမှာပါ။ တာတာတွေ ကျွန်တော်တို့ကို မိသွားလို့ကတော့ ပိုဆိုးမယ်၊ အသတ်ခံရမှာ ဟု ဇဟီလင်က ပြန်ပြောသည်။

ကော့စတီလင်သည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ တညည်းညည်း တညူညူ လုပ်ကာ ဆက်လျှောက်လာသည်။

သူတို့ခရီးသည် တောင်ကြားထဲ၌ အချိန်များစွာ ကုန်လျက် ရှိ၏ ။ ထို့နောက် သူတို့၏ ညာဘက်တစ်နေရာမှ ခွေးဟောင်သံများကြားရသည်။ ဇဟီလင်သည် ဖျတ်ခနဲရပ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ တောင်ကုန်းပေါ် တွားတက်သည်။

‘ဟာ... ခွကျတာပဲ ’ ဟု သူ့နှုတ်မှ ရေရွတ်သည် ။

‘ကျွန်တော်တို့လမ်းမှာနေပြီ ၊ ညာဘက်ကို လျှောက်လာတာ သိပ်များနေပြီ ၊ ဒီနေရာမှာ ရွာတစ်ရွာ ရှိတာကို ကျွန်တော်တောင်ကုန်းပေါ် တက်ကြည့်တုန်းက မြင်ထားခဲ့တာ။ ကျွန်တော်တို့ ပြန်လှည့်ပြီး ဟိုဘယ်ဘက်က တောင်ကုန်းပေါ် တက်မှဖြစ်မယ်၊ အဲဒီ ဘက်မှာ တောအုပ် တစ်ခုရှိရမယ်’

‘ခဏ နားပါဗျာ ၊ ကျွန်တော် သိပ်မောနေပြီ၊ ခြေထောက် နှစ်ဖက် စလုံးလဲ စုတ်ပြဲနေပြီ’ ဟု ကော့စတီလင်ကပြောသည်။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ၊ ခြေထောက်က ကုလို့ရမှာပါ၊ ခင်ဗျား

ဟောဒီလို ခုန်ခုန်ပြီးသွားရင် ပိုကောင်းမယ်’

ဧဟီလင်သည် ပြောပြောဆိုဆို လာလမ်းဘက်ပြန်လှည့်ပြေးပြီး ဘယ်ဘက်တောင်ကုန်းပေါ်မှ တောအုပ်ဆီသို့ ဆက်လျှောက်သည်။ ကော့စတီလင်ကတော့ နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဧဟီလင်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် တစ်ချက် ညည်းညူလိုက်ပြီး ရှေ့မှ မရပ်မနား ဆက်လျှောက်သည်။ သူတို့တောင်ကုန်းပေါ်ရောက်သည့်အခါ ဧဟီလင်ပြောခဲ့သည့် တောအုပ်ကို တွေ့ရသည်။ တောအုပ်တွင်းဝင်ခဲ့ကြသည် ။ ဆူးခြံများကြားမှ တိုးဝှေ့သွားရ သဖြင့် အကျူးများစုတ်ပြဲကုန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် လူသွားလမ်းတစ်လမ်းတွေ့သဖြင့် ထိုလမ်းအတိုင်းလိုက်ကြသည်။

‘ရပ်ဦး ’

လမ်းပေါ်မှ မြင်းခွာသံများလိုလို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ရပ်၍ နားစွင့်နေကြသည်။ မြင်းခွာသံများနှင့်တူ၏ ။ သို့သော်လည်း အသံများ ရပ်သွားသည်။ သူတို့ ဆက်လျှောက်ကြပြန်သည်။ ခြေနင်းသံများ ထပ်မံ၍ ကြားရပြန်၏ ။ သူတို့ရပ်လျှင် ခြေသံရပ်သွားသည် ။ ဧဟီလင်သည် အသာလေးဘက်ထောက်ကာ သိပ်မမှောက်သည့် လမ်းမပေါ်မှ ရပ်နေသော အရာကို လှမ်းကြည့်သည်။ မြင်းနှင့် တူသယောင်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း သိပ်ပြီးတူလှသည်တော့မဟုတ်၊ သူ့အပေါ်တွင် တစ်ခုခုရှိနေ၏ ။ လူနှင့်တော့မတူ။ နှာမူတ်သံကို ကြားနေရ၏ ။

‘ဘာများပါလိမ့်’

ဧဟီလင်က လေချွန်သံတစ်ချက် ပေးလိုက်သည့်အခါ ထိုအရာသည် လမ်းမပေါ်မှ တစ်ရှိန်ထိုးပြေးထွက်သွားပြီး ချုံပုတ်ကြီးများကြားသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ တောအုပ်အတွင်းမျှ တိုးသံ ဝှေ့သံများ၊ သစ်ကိုင်းကျိုးသံများ သောသောညံသွားသည်။ အလွန်ထိပ်လန့်ကြောက်ရွံ့

လျက်ရှိသော ကော့စတီလင်သည် မြေပေါ်သို့ ခူးထောက်လျက် လဲကျသွားသည်။ သို့သော်လည်း ဇဟီလင်ကရယ်၍ . . .

‘သမင် ဖိုကြီးတစ်ကောင်ပါ ကိုယ့်လူရ သူ့ချို့တွေနဲ့ သစ်ကိုင်းတွေကို တိုက်ချသွားစံ အသံတွေ ခင်ဗျားမကြားလိုက်ဘူးလား ။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း သူ့ကိုလန့် သူကလည်း ကျွန်တော်တို့ကိုလန့် ဖြစ်နေကြတာ’ ဟုပြောသည်။

သူတို့သည် ဆက်လျှောက်ကြသည်။ နံနက်လင်းတော့မည် ။ သူတို့ သွားနေသည့်လမ်း မှန်သည် မှားသည်ကိုမူ ဝေခွဲ၍ မရ။ ဇဟီလင်ကတော့ ဤလမ်းသည် သူ့အား တာတာတွေ ခေါ်လာခဲ့သည့် လမ်းဟု ထင်နေသည်။ သို့ဆိုလျှင် ရုရှားခံတပ် နှင့် ခုနစ်မိုင်ခန့် ဝေးလိမ့်ဦးမည်ဟု ယူဆရ၏ ။ သို့သော်လည်းမသေချာ ဖြစ်နေသည်က ခက်၏ ။ ညဆိုလျှင် မည်သူမဆို လမ်းမှာနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။ အတန်ကြသည့်အခါ ကွင်းပြင် တစ်ခုထဲသို့ ရောက်ကြသည်။ ကော့စတီလင်သည် တစ်နေရာတွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး . . .

‘ခင်ဗျားကြိုက်သလိုသာလုပ်တော့ဗျာ ။ ကျွန်တော် မသယ်နိုင်တော့ဘူး’ ဟုပြောသည်။

ဇဟီလင်က ချော့မော့ဖျောင်းဖျခေါ်သည်။

‘မလိုက်တော့ဘူး ၊ ကျွန်တော် ခံတပ်ကို ရောက်မှာမဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ဆက်မသွားနိုင်တော့ဘူး’

ဇဟီလင်က ဒေါပွလာသည်။

‘ဒါဆိုရင်လည်း ခင်ဗျားသဘောပဲ၊ နေရစ်ခဲ့တော့ ၊

ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲ ဆက်သွားတော့မယ်’ ဟု စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးပြောသည်။

ကော့စတီလင်က ထိုင်နေရာမှ ခုန်ထကာ နောက်မှ လိုက်ပြန်သည်။

သူတို့ ဤပုံစံဖြင့် နောက်ထပ် ခရီးသုံးမိုင်ခန့် ပေါက်ခဲ့ကြသည်။ တောဘုပ်တွင်းရှိ မြူများသည် ပို၍ ထူထပ် သိပ်သည်းလာသည်။ သူတို့ ရှေ့ တစ်ကိုက်ခန့် အကွာကို ဝီဝီပြင် မမြင်ရ။ ကြယ်ရောင်များသည်လည်း မှေးမှိန်စပြုလာသည်။

ရုတ်တရက် သူတို့ရှေ့မှ မြင်းခွာသံများပေါ်လာသည်။ မြင်းခွာများနှင့် ကျောက်တုံးများ ထိခိုက်နေသည့်အသံများ ဖြစ်သည်။ ဇဟီလင်သည် အလျား မှောက်ကာ မြေပြင်တွင် နားနှင့် ကပ်၍ နားထောင်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ ၊ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို မြင်းတစ်ကောင်လာ နေတယ်’

သူတို့သည် လမ်းပေါ်မှ ပြေးဆင်းကာ ချုံပုတ်များကြားသို့ တိုးဝင်ပြီး စောင့်ကြည့်ကြသည်။ ဇဟီလင်သည် လမ်းပေါ်သို့ တွား၍ တက်ကာ ချောင်းကြည့်သည်။ နွားမတစ်ကောင်ကို မောင်းလာနေသည့် မြင်းတစ်ကောင်ပေါ်မှ တာတာတစ်ယောက်။ တာတာသည် သီချင်းတညည်းညည်းဖြင့် သူတို့ ရှေ့မှ ကျော်ဖြတ်သွားသည်။ ဇဟီလင်သည် ကော့စတီလင်ထံ ပြန်လာသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ကို မမြင်ဘူး ဘုရားသခင်ကျေးဇူးပဲ ၊ ကဲ...ထ၊ ဆက်သွားကြမယ်’

ကော့စတီလင်သည် ဝပ်နေရာမှ ကြိုးစား၍ ထသော်လည်း မရ၊ ပြန်၍ လဲကျသွားသည်။

‘ကျွန်တော် မသွားနိုင်တော့ဘူး၊ အားမရှိတော့ဘူး’

တုတ်ခိုင်ကြီးမားလှသည့် ကော့စတီလင်၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ချွေးများဖြင့် စိုရွဲနေသည် ။ မြူများကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်ကာ ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည်။ ခြေထောက်များမှလည်း သွေးများ ယိုကျလျက်ရှိ၏ ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ပင်ပန်းနွမ်းရိကာ ခွေပျော့နေ၏ ။

ဇဟီလင်သည် ကော့စတီလင်အားတွဲ၍ ထူသည်။

‘အား . . . နာလိုက်တာ ’ ဟု ကော့စတီလင်က အော်သည်။

ဇဟီလင်သည် အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားသည်။

‘ခင်ဗျားဘာပြုလို့ အော်ရတာ လဲဗျာ၊ ဟို တာတာကြီးသွားရင် ဂျောက်ပဲ’

ဇဟီလင်သည် ကြိရာမရဖြစ်ကာ စဉ်းစားကြံဆလျက်ရှိသည်။

‘ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ ၊ ဒီလူကတော့သွားပြီ။ လိုက်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး ၊ ကိုယ့်ရဲဘော်တစ်ယောက်ကို ပစ်ထားခဲ့လို့ တော်ပိုမလား’

‘ကဲဗျာ ဒီလူဆိုရင်လည်း ခင်ဗျား ကျွန်တော့ကျောပေါ်တက်၊ ခင်ဗျား ကို ကုန်းပိုပြီး ခေါ်သွားမယ်’

သူသည် ကော့စတီလင်အား ကျောပိုးကာ လမ်းမပေါ်ပြန်တက်ပြီး ခရီးဆက်သည်။

‘ခင်ဗျား ဖက်ထားတာက ကျွန်တော့လည်ပင်းကို ညှစ်ထားသိုဖြစ်နေပြီး ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ပြောင်းကိုင်ပါလားဗျာ ’

ဇဟီလင်သည် ကော့စတီလင်၏ ကိုယ်ခန္ဓာ အဆမတန် လေးလံသည်ကို တဖြည်းဖြည်း နှင့် သတိထားမိလာသည်။ ခြေနှစ်ဖက်မှ သွေးများထွက်နေသည်ကိုလည်း သတိထားမိသည်။ သူသည် အလွန်အမင်း ပင်ပန်းနွမ်းဟိုက်နေပြီ ဖြစ်၏ ။ သူသည် ကျောပေါ်မှ မကြာခဏ လျှောကျသွား နေသော ကော့စတီလင်အား သွားရင်းလာရင်း မ၍ မ၍ တင်ပေးသွားသွားနေရသဖြင့် ပိုပင်ပန်းလျက်ရှိ၏ ။

သို့သော်လည်း စောစောက ဖြတ်သွားခဲ့သော တာတာသည် ကော့စတီလင်၏ အသံကို ကြားသွားဟန်တူသည်။ သူတို့နောက်မှစိုင်းလိုက် လာသော မြင်းခွာသံနှင့် အော်သံများကို ဇဟီလင်ကြားသည်။ သူသည်

ချုံပုတ်များဆီသို့ ပြေးသည်။ တာတာက သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်သည်။ သို့သော်လည်း ကျည်ဆန်သည် သူတို့ကိုမထိ ။ တာတာ၏ အော်သံနှင့် မြင်းခွာသံများ။

‘ကျွန်တော်တို့ရှုံးပြီ သူငယ်ချင်း’ ဟု ဇဟီလင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပြောသည်။

‘ဒီခွေးကောင်က သူပအဖော်တွေ သွားစုပြီး လိုက်လာမှာသေချာတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ခရီးနှစ်မိုင်လောက်ပေါက်အောင် သွားမှဖြစ်မှာ၊ မသွားနိုင်လို့ကတော့ သွားပြီ’

ထို့နောက် သူ့ဘာသာသူ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်၍ တွေးသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ ဒီမနိုင်ဝန်ကြီးကို ထမ်းလာမိပါလိမ့်။

အမှန်ငါတစ်ယောက်တည်း ပဲ ပြေးဖို့ကောင်းတာ’

‘ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း ဆက်သွားပါတော့ ဗျာ’ ဟု ကော့စတီလင်က ပြောသည်။

‘ကျွန်တော့်ကြောင့် ခင်ဗျာဘာပြုလို့ ဒုက္ခအရောက်ခံတော့မှာလဲ’

‘ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျာ ၊ အခုအချိန်ကျတော့မှ တစ်ယောက်တည်း မသွားတော့ဘူး၊ ကိုယ့်ရဲဘော်တစ်ယောက်ကို ပစ်ထားခဲ့လို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ’

ဇဟီလင် သည် ကော့စတီလင်အား ကျောပိုးကာ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ခရီးဆက်သည် ။ ဤပုံစံဖြင့် သူတို့သည် နောက်ထပ် ခရီးမိုင်ဝက် ကျော်ကျော် ခန့်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် ယခုအချိန်အထိ တောထဲမှ မထွက်နိုင်သေး။ တောအုပ်၏ အဆုံးကိုလည်း မမြင်ရသေး။ မြူများကတော့ ပြယ်လွင့်စပြုနေပြီ။ ကောင်းကင်တွင်လည်း တိမ်များ စုစပြုနေပြီ။ ကြယ်များကို လုံးဝမမြင်ရတော့။ သူတို့သည် လမ်းဘေးတစ်နေရာရှိကျောက်တုံးများ ဝိုင်းရံနေသည့် စမ်းချောင်းတစ်ခုဆီသို့ရောက်ကြသည်။ ဇဟီလင် သည် ကျော်ပေါ်မှ

ကျော့စတီလင်ကို အောက်သို့ချကာ ခဏမျှ ရပ်နားသည်။

‘ခဏနားပြီး ရေဗလးဘာလေး သောက်ဦးမှ’ ဟုပြောသည်။

‘ဒိန်ခဲလဲနည်းနည်းစီ မျှစားကြရအောင်၊ အခုလောက်ဆို ခံတပ်က သိပ်ပြီး ဝေးမယ် မထင်တော့ပါဘူး’

သူသည် ခဲယဉ်းပင်ပန်းစွာ အလျားမှောက်လိုက်ပြီး ရေသောက်သည်။ သူ့နောက်မှ မြင်းခွာသံများ ကြားရပြန်သည်။ သူတို့သည် ချုံပုတ်များ ကြားသို့ တိုးဝင်ကာ မတ်စောက်စောင်ဆင်ခြေလျော တစ်ခုတွင်ကပ်၍ ဝပ်နေကြသည်။

တာတာများ၏ စကားပြောသံကို ကြားကြရသည်။ တာတာများသည် လမ်းမပေါ်မှ ဇဟီလင်တို့ ဆင်းလာသည့်နေရာ၌ ရပ်ကာ ဆူဆူညံညံဖြစ်တေကြသည်။ ငွားတစ်ကောင်အား အနံ့ခံခိုင်းနေဟန် တူ၏ ။ တို့ဗနာက သစ်ကိုင်းကျိုးသံများ၊ ချုံများကြားမှ ဘွားခနဲပေါ်လာသည့် ခွေးတစ်ကောင် ၊ ခွေးသည် တန့်ခနဲရပ်၍ တအားထိုးဟောင်သည်

ထို့နောက် မျက်နှာစိမ်းတာတာများသည် ဆင်ခြေလျောအတိုင်း ဆင်းလာသည်။ ဇဟီလင်နှင့် ကျော့စတီလင်အား ကြိုးများဖြင့် တုပ်က မြင်းများပေါ်သို့ တင်ပြီး ထွက်ခွာကြသည်။

နှစ်မိုင်ခန့် သွားမျသောအခါ သူတို့သခင် အက်ဘဒူနှင့် ဆုံမိသည်။ အက်ဘဒူနှင့်အတူ အဖော်နှစ်ယောက်ပါလာသည်။ မျက်နှာစိမ်းတာတာများ နှင့် စကားပြောအပြီးတွင် အက်ဘဒူသည် ဇဟီလင်နှင့် ကျော့စတီလင်တို့အား သူ့မြင်းနှစ်ကောင်ပေါ်တင်၍ ရွာသို့ ပြန်ခေါ်လာသည်။ အခုတစ်ကြိမ်တွင် အက်ဘဒူသည် ရယ်လည်းမရယ် ၊ ပြုံးလည်းမပြုံး ၊ စကားလည်း တစ်ခွန်းမျှ မပြော။

မိုးစင်စင်လင်းသည့် အချိန်တွင် သူတို့ရွာသို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ ရွာလယ်လမ်းမပေါ် ရောက်သည်နှင့် တစ်ပိုင်နက် ကလေးများသည် အုပ်လိုက်သင်းလိုက် ရောက်လာကသည်။ ခဲများဖြင့် ပေါက်သည်။ အော်ဟစ်

ဆဲဆိုကြသည်။ ကြာပွတ်များနှင့် လှမ်းရိုက်ကြသည်။

တာတာများသည် စုပြုံကာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ငြင်းခုံ ပြောဆိုနေကြသည်။ လူအုပ်ထဲတိုင် တောင်ခြေရင်းထဲမှ အဘိုးအိုလည်း ပါသည်။ သူနှင့် ကော့စတီလင်တို့အား ဘယ်လိုလုပ်ရမည်ကို တိုင်ပင်နေကြခြင်းဖြစ်၏ ။ တချို့က သူတို့နှစ်ယောက်ကို အလှမ်းအလွန်ဝေးသော တောင်တန်းများဆီသို့ ပို့ထားသင့်သည်ဟု ပြောကြသည်။ အဘိုးအိုကတော့ . . .

‘သူတို့ကို သတ်ပစ်တာ အကောင်ဆုံးပဲ ’ ဟုဆိုသည်။

အက်ဘဒူသည် အဘိုးအိုနှင့် အငြင်းအခုံဖြစ်သည်။

‘ကျုပ်သတို့ကို ငွေပေးပြီးဝယ်ထားတာ၊ သူတို့အတွက် တောင်းထားတဲ့ ငွေကို မရလို့ မဖြစ်ဘူး’

‘ဒီကောင်က မင်းကို ဘာမှပေးမှာမဟုတ်ဘူး ၊ သူတို့ဆီက ကံကြမ္မာဆိုးပဲ မင်းရမယ်၊ ရရှားတွေကို အစားအစာ ကျွေးနေတာဟာ ဒုစရိုက်မှုတစ်ခုပြုနေတာ ၊ သူတို့ကို သတ်သပစ်လိက်၊ ဒါဆိုရင် အေးသွားမှာပဲ’ ဟု ပြန်ပြောသည်။ လူအုပ်စုသည် ကွဲသွားသည်။ လူတစ်ဦးမှ မရှိတော့သည့်အခါ အက်ဘဒူသည် ဇဟီလင်ထံ ရောက်လာသည်။

‘တကယ်လို့ ငါတောင်းထားတဲ့ငွေ ဆယ့်ငါးရက်အတွင်းရောက်မလာရင် မင်းတို့ကို ငါကြာပွတ်စာကျွေးမယ်၊ မင်းတို့နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး ထွက်ပြေးရင် ခွေးတစ်ကောင် သတ်သလို သတ်ပစ်မယ်၊ စာတစ်စောင်ဆီထပ်ရေးပေး။ ကောင်းကောင်း ရေးနော်’ ဟု ပြောသည်။

စာရွက်များ ယူလာပေးသဖြင့် စာထပ်ရေးကြသည်။ သူတို့ ခြေထောက်များတွင် သံခြေကျင်းများ ပြန်ခတ်ပြီး ဗလီနောက်ရှိ ဆယ်နှစ်ပေခန့် နက်သော တွင်းထို့ ချထားခြင်း ခံခဲ့ကြရလေ၏ ။

အခန်း(၆)

ယခုအခါတွင်မူ ဘဝသည် သူတို့အတွက် များစွာခက်ခဲပင်ပန်းလာသည်။ သုခြေကျင်းများကို လုံးဝဖြုတ်မပေးတော့ ။ လေကောင်းလေသန့်ရှူခွင့်ကိုပင် မပေးတော့။ မုန့်များကို ခွေးကျွေးသလို ကျွေးသည်။ ရေကိုလည်း ပုံးတစ်ပုံးတွင် ကြိုးတပ်၍ ချပေးသည်။

တွင်းထဲတွင် အမြဲတစေ စိုစွတ်လျက်ရှိသဖြင့် အနံ့အသက်များသည် ကြောက်စဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ဆိုးရွားလျက်ရှိ၏ ။ ကော့စတီလင်သည် ဖျားလျက်ရှိလေပြီ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ရောင်ရမ်းကိုက်ခဲနာကျင်လျက်ရှိ၏ ။ ယခုတစ်ကြိမ်လုပ်ထားပုံသည် ဆိုးရွားလွန်းလှချေသည်။ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်စရာ နည်းလမ်းဟူ၍ ရှာမရနိုင်လောက်အောင်ပင် တင်းကျပ်လျက်ရှိလေပြီ။ ဇဟီလင်သည် ဥမင်လှိုင်ခေါင်းတစ်ခုဖောက်ရန် အားထုတ်ပြန်သည်။ သို့သော်လည်း တူးထားသည့်မြေကို ထားစရာနေရာမရှိ။ သူ့သခင်က သတိထားမိသွားသဖြင့် သူ့အား သတ်ပစ်မည်ဟု ဘက်ိမ်းသည်။

တစ်ရက်တွင် သူသည် တွင်းထဲ၌ လွတ်မြောက်ရေးကို တွေးကာ ဒိတ်ဓာတ် အလွန်အမင်း ကျလျက်ရှိ၏ ။ ထိုအခိုက်တွင် ရုတ်တရက် အပေါ်မှ ကိတ်မုန့် တစ်လုံး သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ကျလာသည် ။ ထို့နောက် နောက်တစ်လုံး ၊ ပြီးတော့ ချယ်ရီသီးများ ။ သူ့အပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ခိုင်နာကို မြင်သည်။ ခိုင်နာသည် သူ့ပုကိုကြည့်ပြီးရယ်နေသည်။ ခဏနေတော့ ထွက်ပြေးသွားသည်။ ဇဟီလင်...

‘ငါ့ကို ခိုင်နာ ကူညီမလား မသို့’ ဟု တွေးနေမိ၏ ။

သူသည် တွင်းတစ်နေရာကို တူးကာ အထဲမှ ရွံ့များကို ကော်ထုတ်ပြီး အရပ်မျိုးစုံလိုပသည်။ လူရပ်များ၊ မြင်းရပ်များနှင့် ခွေးရပ်များဖြစ်သည်။

‘ဒီတစ်ခေါက် ခိုင်နာလာရင် ဒီအရပ်တွေကို ပစ်တင်ပေးမယ်’

ဟုလည်း စိတ်ကူးသည်။

သို့သော်လည်း နောက်တစ်ရက်တွင် ဒိုင်နာ ပေါ်မလာ ။ ဇဟီလင်သည် မြင်းခွာသံများကို ကြားသည်။ တာတာတချို့က မြင်းစီးပြီး အများစုက ခြေကျင်လျှောက်ကာ ဗလီအနီးတွင် စုရုံးနေကြသည်။ သူတို့အားလုံး ငြင်းကြခုန်ကြ အော်ကြ ဟစ်ကြ။ ရုရှားတွေဟူသော စကားလုံးကို အကြိမ်ပေါင်း များစွာ ထပ်တလဲလဲ ပြောကြသည်။ တောင်ခြေမှ အဘိုးအိုအသံကိုလည်း ကြားရသည်။

ဇဟီလင်သည် ပြောနေကြသည့် စကားအကုန်လုံးကို ပြတ်ပြတ်သားသား မကြားရသော်လည်း ခြုံ၍ စဉ်းစားလိုက်သည့်အခါ ရုရှားတပ်များ ဤအနီးတစ်ဝိုက်၌ ရောက်နေသဖြင့် ရွာထဲဝင်လာမည်ကို ကြောက်ရွံ့နေကြ ဟန်တူသည်ဟု ခန့်မှန်းသည်။ သူတို့ရွာထဲ၌ ရှိနေသည့် ရုရှားအကျဉ်းသားများ အား ဘယ်လိုလုပ်လျှင် ကောင်းမည်ကို စဉ်းစားဆွေးနွေးဟန်လည်း ရှိသည်ဟု တွေးမိသည်။ အတန်ကြာသောအခါ တာတာများ ပြန်ထွက်သွားကြသည်။ မကြာခင် တွင်းပေါ်မှ အသံတစ်သံကြားရသဖြင့် မော့ကြည့်၏ ။ တွင်းနှုတ်ခမ်းမှနေ၍ ငုံ့ကြည့်နေသော ဒိုင်နာ . . ။ ဖွတ်မြီးထိုးထားသည့်ဆံပင်သည် တွင်းနှုတ်ခမ်းတွင် တွေ့လောင်းကျလျက် ။ ထုတ်၍ ဇဟီလင်ထံ ပစ်ချပေးသည်။ ဇဟီလင်သည် ဒိန်ခဲများကို ကောက်ထားလိုက်ပြီး စကားလှမ်းပြောသည်။

‘မင်း မနေ့က ဘာပြုလို့ မလာတာလဲ၊ ငါအရုပ်တွေ လုပ်ထားတယ် ၊ ရော့ အပေါ်ကနေ ဆီးဖမ်း ’

ပြောပြောဆိုဆို ဇဟီလင်သည် အရုပ်များကို တစ်ရုပ်ပြီးတစ်ရုပ် တင်ပေးသည်။ ဒိုင်နာသည် ခေါင်းကိုခါပြသည်။ အရုပ်များကို လည်းမကြည့်။

‘ကျွန်မအရုပ်မလိုချင်တော့ဘူး ’ ဟုပြောကာ လည်ပင်းကို လက်ညှိုးနှင့် လှီးပြသည်။

‘ဘယ်သူတွေက သတ်မှာလဲ’

‘အဖေကသတ်မှာ၊ ဟို . . .အဘိုးကြီးကပြောတယ်၊ သတ်ပစ်တဲ့။

ကျွန်မစိတ်မကောင်းဘူး’

‘မင်းစိတ်မကောင်းဖြစ်ရင် ငါ့အတွက်

ဝါးလုံးကြီးတစ်လုံးယူလာပေးပါလား’

‘ဟင့်အင်း ယူမပေးရဲဘူး’ ဟုပြောကာ ခိုင်နာက ခေါင်းယမ်းသည်။

ဇဟီလင်သည် လက်နှစ်ဖက်ကိုယှက်ကာ ခိုင်နာအား

တောင်းပန်တိုးလျှိုးသည်။

‘ခိုင်နာရယ် ၊ ငါ့ကို ကူညီပါကွယ်။ ငါတောင်းပန်ပါတယ်’

‘ယူမပေးရဲဘူး’ ဟု ခိုင်နာက ပြန်ပြောသည်။

‘ယူလာရင် သူတို့က မြင်သွားမှာ၊ သူတို့ ဘယ်မှမထွက်ကြဘူး’

သူသည် ဖျတ်ခနဲပြေးထွက်သွားသည်။

ညမိုးချုပ်သည့်အခါ ဇဟီလင်သည် တွင်းပေါ်သို့ မကြာမကြာ

မော့ကြည့်သည်။ ဘာများ ဖြစ်လာမလဲဟုလည်း တွေးသည်။ ကောင်းကင်တွင် ကြယ်တွေမြင်နေရပြီ။ လကတော့ အခုချိန်ထွက်သေး။ ဗလီဆရာ၏ အော်သံကို ကြားရပြီ။ ထို့နောက် တိတ်ဆိတ်ခြင်း။ ဇဟီလင်ငိုက်မျဉ်းစပြုပြီ။ စိတ်ကတော့ . . .

‘ကောင်မလေးခမျာ ကြောက်ရှာမှာပေါ့ ၊ ဘယ်လုပ်ပေးရဲပါ့မလဲ’ ဟု

တွေးသည်။ ရုတ်တရက် သူပခေါင်းပေါ်သို့ မြေကြီးခဲများကျလာသဖြင့် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။ တွင်း၏ နံရံတစ်ဖက်ကိုလာ၍ ထောက်နေသည့် ဝါးလုံးရှည် တစ်လုံး၊ ဖြည်းဖြည်းချင်း တွင်းထဲသို့ ကျလာနေသည်။ ဇဟီလင် ဝမ်းသာသွားသည်။ သူသည် ဝါးလုံးကို လှမ်း၍ ဖမ်းကာ ဆွဲချသည်။ အလွန်ခိုင်မာတောင့်တင်းသည့် ဝါးလုံးဖြစ်၏ ။ သူ့သခင်၏ တဲခေါင်မိုးပေါ်တင်ထားသည်ကို သူမြင်ဖူးခဲ့၏ ။

သူမော့ကြည့်သည်။ ။ ကောင်းကင်တွင် ကြယ်ရောင်များတလက်လက်။
မျက်လုံးအစုံသည် ကြောင်တစ်ကောင်၏ မျက်လုံးများသဖွယ် တောက်ပနေသည်။
ဒိုင်နာသည် ခေါင်းကို တအားကိုင်၍ စကားတိုးတိုး လှမ်းပြောသည်။

‘အီဗန်...အီဗန်’

ဒိုင်နာသည် လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်ယမ်းပြကာ စကားတိုးတိုးဟောရန်
အချက်ပေးနေသည်။

‘ဘာလဲ...ဒိုင်နာ’

‘အစောင့်နှစ်ယောက်ကလွဲပြီး အားလုံးအပြင်သွားကုန်ကြပြီ’

ဇဟီလင်သည် နောက်သို့လှည့်၍...

‘ကဲ...ကော့စတီလင် ၊ ကျွန်တော်တို့ နောက်ဆုံး ကြိုးစားတဲ့ အနေနဲ့
တစ်ချို့ပြေးပြစို့ ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အပေါ်ရောက်အောင် တင်ပေးမယ်’

ဟုပြောသည်။

ကော့စတီလင်ကတော့ သူပစကားတွင် အာရုံ စူးစိုက်ပုံမပေါ်။

‘ဟင့်အင်းဗျာ ကျွန်တော်မလိုက်တော့ဘူး’ ဟုပြန်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော့မှာ အားမှမရှိတော့တာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
လွတ်အောင်ပြေးနိုင်တော့မှာလဲ’

‘ဒီလိုဆိုလည်း ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်ဗျာ ၊
ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ တစ်လွဲတော့မထင်ပါနဲ့’

ဟု ဇဟီလင်ကပြောသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်
ဖက်ရမ်းနမ်းရှုပ်ပြီး နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ဇဟီလင်သည် ဝါးလုံးကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး
ဒိုင်နာအား အပေါ်မှ ကိုင်ပေးထားရန် လှမ်းပြောကာ တွယ်၍ တက်သည်။

သံခြေကျင်းများကြောင့် တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်ချော်ကျတော့မလို ဖြစ်သည်။

ကော့စတီလင်က ဝင်ကူပေးသည်။ ။ ဤသို့ဖြင့် ဇဟီလင်သည် တွင်းထိပ်သို့ ချောချောမောမော တက်သွားနိုင်ခဲ့၏။ ခိုင်နာသည် သူ၏ သေးသေးသွယ်သွယ်လက်ကလေးများဖြင့် ဇဟီလင်၏ အကျစ်ကို ဆွဲဆုပ်ကာ ဆွဲတင်ပေးသည်။ အပေါ်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဇဟီလင်က...

‘ဒီဝါးလုံးကို သူ့နေရာသူပြန်ထားလိုက် ခိုင်နာ၊ သူတို့တွေ့သွားရင် မင်းကို ရိုက်လိမ့်မယ်’ ဟုပြောသည်။

ခိုင်နာက ဝါးလုံးကို ဆွဲယူသွားသည်။ ဇဟီလင်သည် တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းသည်။ သူသည် ကျောက်တုံး အချွန်တစ်တုံးကို ကောက်ယူကာ သံခြေကျင်းများကို ထုရိုက်ဖြုတ်သည်။ သို့သော်လည်း မရ၊ တောင်ကုန်းပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာနေသည့် ခြေသံများ ကြားသည်။ သူသည် ဆတ်ခနဲခုန်ထလိုက်ပြီး...

‘ခိုင်နာ ထင်ပါရဲ့’ ဟုတွေးသည်

ခိုင်နာသည် ကျောက်ခဲတစ်လုံးကောက်ယူလာပြီး...

‘ကျွန်မထုကြည့်ပေးမယ်ဟု’ ပြောသည်။

ခိုင်နာသည် ဒူးထောက်၍ကာ သံခြေကျင်းတွင် ခတ်ထားသည့် သော့ကို ကျောက်ခဲနှင့်ထုသည်။ သစ်ကုင်းသေးသေးတစ်ကိုင်ကဲ့သို့ ပိန်လှိုလှိုနိုင်လွန်းလှသော ခိုင်နာ့လက်များသည် အားရှိလှသည်မဟုတ်။ သူသည် ကျောက်ခဲကို လွှင့်အစ်လိုက်ပြီး ငိုသည်။ ဇဟီလင် သည် နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်၍ ထုရိုက်ပြီး ချိုးကြည့်ပြန်သည်။ ခိုင်နာသည် သူ့ဘေးတွင်ထိုင်ကာ လက်တစ်ဖက်ကို ပခုံးပေါ်တင်၍ စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေသည်။

ဇဟီလင် သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်မျှလှည့်ကြည့်သည်။ သူ့ဘယ်ဘက်တောင်ကုန်း၏ နောက်ကွယ်တွင် နီရဲရဲအလင်း ရောင်တစ်ခု

လထွက်လာနေခြင်းဖြစ်၏။

‘လမတက်ခင် တောင်ကြားကို ဖြတ်မိပြီး

တောအုပ်ထဲဝင်မအောင်သွားမှဖြစ်မယ်’ ဟု ဇဟီလင်တွေးသည်။ သူသည်
ထိုင်ရာမှထကာ လက်ထဲမှ ကျောက်ခဲကို လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ သံခြေကျင်း
ပါနေသော်လည်း သူ သွားမှဖြစ်မည်။

‘သွားမယ်... ဒိုင်နာ၊ ငါမင်းကို တစ်သက်လုံးမမေ့ပါဘူး’

ဒိုင်နာက ဇဟီလင်အား ဆွဲထားပြီး သူယူလာသည့် ဒိန်ခဲများ
ထပ်ပေးသည်။ ဇဟီလင်က လှမ်းယူသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကလေးရယ် ၊ တို့မရှိရင် မင်းကို အရုပ်ကလေး
တွေ ဘယ်သူပေးမလဲ’

ပြောပြောဆိုဆို ဒိုင်နာ၏ ခေါင်းကို အသာအယာပွတ်သည်။

ဒိုင်နာ၏ မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်များ ပြည့်လာသည်။ မျက်နှာကို
လက်ဖဝါးများနှင့် အုပ်ထားသည်။ ထို့ဗနောက် ဆိတ်မလေးတစ်ကောင်သဖွယ်
တောင်ကုန်းပေါ် ပြေးတက်သွားသည်။

ဇဟီလင်သည် သံခြေကျင်း သော့တွဲသံကြိုးများကို
အသံမမြည်စေလိုသဖြင့် မ၍ ကိုင်ကာ လမ်းမပေါ် အတိုင်း လျှောက်လာသည်။
ယခုဆိုလျှင် သူလမ်းကို သိနေပြီ။ အကယ်၍ တည့်တည့်မတ်မတ်
လျှောက်သွားမည်းဆိုပါက အနည်းဆုံး ခြောက်မိုင်နီးပါးခန့် လျှောက်ရပေလိမ့်မည်။
သူပအနေဖြင့် လအတော်မမြင့်မီ ခြောက်မိုင်နီးပါးခန့် ရောက်နိုင်မည်ဆိုပါက . . .။

သူသည် မြစ်ကို ဖြတ်ကူးခဲ့သည်။ တောင်ကုန်း၏ နောက်ဘက်မှ
အလင်းရောင်သည် ပု၍ ဖြူလျက်ရှိသည်။ သူသည် လကို မျက်ခြေမပြတ် ကြည့်ကာ
တောင်ကြားအတိုင်း မရပ်မနားဆက်လျှောက်သည်။ လကိုကောင်းစွာ မမြင်ရပေသေး။

အလင်းရောင်သည် ပို၍ တောက်ပလာနေပြီ။ တောင်ကြား၏ တစ်ဖက်တွင်လည်း စောစောကထက် လင်း၍ လာနေသည်။ အရိပ်များသည် တောင်ခြေဘက်သို့ ဆင်းလာနေကြသည်။

ဧဟီလင်သည် အရိပ်များကို ခို၍ ဆက်လျှောက်သည်။ သူသည် ရှိသမျှအားကို ထုတ်ကာ လျင်မြန်စွာ လျှောက်သွားသည်။ သို့သော်လည်း လမြင့်တက်နေပုံက လင်း၍ လင်း၍ လာလျက်ရှိသည်။ သူတောအုပ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်မိချိန်တွင် လသည် တောင်ကုန်းများနောက်မျှ အထက်သို့ တက်လာခဲ့လေပြီ။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အလင်းရောင် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်စပြုနေပြီ။ သစ်ပင်များထက်မှ သစ်ရွက်များကိုပင် ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်လာပြီ။ တောင်ကုန်းများပေါ်တွင် လင်းနေပြီဖြစ်သော်လည်း တိတ်ဆိတ်မှုကတော့ မင်းမူဆဲ။ သက်ရှိဟူ၍ ဘာမှမရှိတော့သည့်နှယ် ဖြစ်၏ ။ အောက်ဘက်ရှိမြစ်စဆီမှ ရေစီးသံ သဲ့သဲ့သာလျှင် ကြားနေရသည်။

ဧဟီလင်သည် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့် မဆုံမိဘဲ တောအုပ်ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ တောအုပ်တွင်း မှောင်ရိပ်ကျကျနေရာကို ရွေးကာထိုင်၍ အမောဖြေသည်။ ဒိန်ခဲတစ်တုံး စားသည်။ ကျောက်ခဲတစ်လုံးနှင့် သံခြေကျင်းများကို ထုဖြုတ်ရန် အားထုတ်ပြန်သည်။ သူပလက်များသာလျှင် ယောင်လာသည်။ သံခြေကျင်းများကတော့ မပြုတ်။

သူသည် ထိုင်ရာမှထကာ ဆက်သွားသည်။ တစ်မိုင်နီးပါး လျှောက်သွားမိပြီးနောက် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်း၍ မရနိုင်အောင် ပင်ပန်းမောဟိုက်လာသည်။ ခြေထောက်များမှလည်း နာကျင်ကိုက်ခဲနေကြပြီး ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းခန့် လျှောက်ပြီး တိုင်း တစ်ခဏမျှရပ်၍ နားရသည်။

‘ဒီနည်းကလွဲပြီး တခြားလုပ်စရာနည်းက ရှိမှ မရှိတော့တာ’ ဟု

သူတွေေးသည်။

‘ငါ့မှာ ရှိသမျှ အားကို ထုတ်ပြီး သွားနိုင်သမျှသွားရမှာပဲ ခုအချိန်မှာ ငါထိုင်ပြီး နားလိုက်ရင် ပြန်ထနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ တကယ်လို့ နေထွက်လာရင်တော့ တောထဲမှာ ပုန်းနေမှ ဖြစ်မယ် ၊ ညနေကျမှ ဆက်သွားမယ်’

သူသည် တစ်ညလုံး ခရီးဆက်သည်။ မြင်းစီးသမား တာတာနှစ်ယောက်သည် သူ့ကို ကျော်ဖြတ်သွားကြသည်။ သူသည် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်နောက်မှ မှေးမှိန် ဖျော့တော့လာသည်။ နှင်းမြူများ တဖွဲဖွဲ ကျလာနေပြီ။ အရုဏ်တက်လုနီးနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဇဟီလင်သည် တောအုပ်အထွက်သို့ မရောက်သေး။

‘နောက်ထပ် ခြေလှမ်းသုံးဆယ်လောက် လျှောက်ပြီးရင် သစ်ပင်တွေ ကြားသွားပြီး ထိုင်မှ ဖြစ်တော့မယ်’ ဟု တွေးသည်။

နောက်ထပ် ခြေလှမ်းသုံးဆယ်လောက် လေဆာက်လိုက်သောအခါ တောအုပ်၏ ။ အစွန်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်သွားသည်။ သူသည် တောအုပ်အစပ်ထိ လျှောက်သွားသည်။ အလင်းရောင် လွှမ်းခြုံနေပြီ။ သူ့ရှေ့တည့်တည့်တွင် ကွင်းပြင်နှင့် ခံတပ်။ သူ့ဘယ်တောင်ကုန်း ဆင်ခြေလျှောခြေရင်းနှင့် အနီးတစ်ဝိုက်၌ မီးသေစပြုနေသော မီးဖိုတစ်ဖို ။ မီးခိုးငွေ့များသည် အနီးတစ်ဝိုက်၌ ပျံလွင့်နေဆဲ၊ ပြီးတော့မီးဖိုကို ဝိုင်းထိုင်နေကြသည့် လူများ။

ဇဟီလင်သည် အတိုင်းအဆ မသိနိုင်လောက်အောင် ပျော်မြူးသွားသည်။ ကန်ရှိနေသမျှ ခွန်အားကို ထုတ်ကာ တောင်ကုန်း အောက်သို့ ဆင်းသည်။ နှုတ်မှလည်း ‘

‘ကွင်းထဲရောက်သွားချိန်မှာ တာတာ မြင်းစီးသမားတစ်ယောက်နဲ့ မဆုံမိအောင် ဘုရားသခင်ကတော့ ကယ်မှာပါ’ ဟုရေရွတ်မိသည်။

ထိုအခိုက်တွင် တောင်ကုန်းဘယ်ဘက် ကိုက်နှစ်ရာခန့်အကွာမမှ

တာတာသုံးယောက် ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

တာတာများသည် သူ့ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကဆုန်စိုင်းလာကြသည်။ ဇဟီလင် သည် အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ သူသည် လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ကာ ရှိသမျှ အားကိုထုတ်၍ အော်သည်။

‘အစ်ကိုတို့... အစ်ကိုတို့၊ ကယ်ကြပါဦး... ကယ်ကြပါဦး’

သူအော်သံကို ကော့ဆက်များကြားသည်။ မြင်းစီးသမား ကော့ဆက်တစ်စုသည် တာတာများနှင့် ဇဟီလင်ကြားမှဖြတ်ရန် အားထုတ်ကြသည်။ ဇဟီလင်နှင့် ကော့ဆက်များသည် အလှမ်းကွာဝေးလျက်ရှိကာ တာတာများကတော့ သူနှင့် များစွာနီးကပ်နေသည်။ သို့သော်လည်း ဇဟီလင်သည် ကျန်ရှိသမျှအားကို ညစ်ထုပ်ကာ နောက်ဆုံး အားထုပ်မှုကို ပြုသည်။

သူသည် သံခြေကျင်းများကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်မကာ ငော့ဆက်များဆီသို့ တအားကုန်ပြေးသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဘာလုပ်၍ ဘာပြောနေမိသည်ကို ပင်မသိ။

‘အစ်ကိုတို့... အစ်ကိုတို့... အစ်ကိုတို့’ ဟု အဆက်မပြတ် အော်လျက်ရှိသည်။ ကော့ဆက်များသည် ဆယ့်ငါးယောက်ခန့်ရှိ၏။ တာတာများသည် ကော့ဆက်များကို ရပ်ကြည့်ကာ ထိတ်လန့်နေကြသည်။ ဇဟီလင်သည် ကော့ဆက်များဘက်သို့ ဒဃီးဒယိုင် လျှောက်သွားလျက်ရှိ၏။

ကော့ဆက်များသည် ဇဟီလင်အား ဝိုင်းရွထားကြပြီး မေးခွန်းများ အဆက်မပြတ် မေးနေကြသ်။

‘ခင်ဗျာ ဘယ်သူလဲ၊ဘာလဲ၊ဘယ်ကလာလဲ’

သို့သော်လည်း ဇဟီလင်သည် သူတို့မေးခွန်းများကို မဖြေနိုင်သူသည် ရှိုက်ကြီးတင် ငို`ကြွေးကာ ...

‘အစ်ကိုတို့ရယ် . . . အစ်ကိုတို့ရယ်ဟုသာ ’ ထပ်တလဲလဲ

ရေရွတ်လျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် စစ်သားအားလုံးရောက်လာကြသည်။ ဇဟီလင် အား
ဝိုင်း၍ ပေါ်မုန့်ပေးသူကပေး သည်။ ဗောဒိခါ တိုက်သူက တိုက်သည်။
ဂရိတ်ကုတ်အကျွန်းကြီး ခြံပေးသူက ပေးသည်။ တချို့က သူ့ခြေထောက်မှ
သံခြေကျင်း များကို ဝိုင်းဖြုတ်ပေးကြသည်။

အရာရှိများက ဇဟီလင် ကို မှတ်မိကြသဖြင့် ချက်ချင်းပင် ခံတပ်ဘက်သို့
ခေါ်သွားကြသည်။ သူ့ရဲဘော်များသည် သူပုဘေးတွင် ဝိုင်းအုံနေကြလေသည်။

ဇဟီလင် က သူကြံခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကို အစမှအဆုံး ပြောပြသည်။

‘ကျွန်တော် လက်ထပ်ဖို့ အိမ်ပြန်တာ အဲဒါပဲရတယ်’ ဟု
သူကပြောသည်။

‘လက်မထပ်ခွဲရဘူး ၊ ကံက လက်မထပ်ဖြစ်အောင် ပိတ်ပင် တားဆီး
လိုက်တာပဲ’

ဤသို့ဖြင့် သူသည် ကော့ကေးဆပ်စ် တောင်တန်းဒေသရှိ စစ်တပ်တွင်
ဆက်လက်၍ အမှုထမ်းသည်။ တစ်လခန့် အကြာတွင် ကော့စတီလင်
လွတ်မြောက်လာသည် ။ ရုဘယ်ငွေ ငါးထောင်ပေး၍ ရွေးယူသဖြင့်
လွတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏ ။ သူ့ကိုပြန်၍ သယ်ယူလာသောအခါ အသက်သေလုမြှောပါး
ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။

A PRISONER IN CAUCASUS (၁၈၇၀) ကိုပြန်ဆိုသည်။

*

ဝက်ဝံတစ်ကောင် အမဲလိုက်ခြင်း

ဤထူးခြားသော ဖြစ်ရပ်သည် ၁၈၅၈ခုနှစ်အတွင်းက တော်လ်စတိုင်း ကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပေတည်း။ နောက်နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် အကြာ တွင် တော်လ်စတိုင်းသည် သတ္တဝါများအပေါ် ကရုဏာတားကာ ကိုယ်ချင်း စာနာစိတ်ဖြင့် အမဲလိုက်ဝါသနာကို လုံးဝစွန့်လွှတ် လိုက်လေသည်။

*

ကျွန်တော်တို့ ဝက်ဝံတစ်ကောင်အား အမဲလိုက်ခဲ့စဉ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့မိတ်ဆွေသည် ဝက်ဝံတစ်ကောင်ကို သေနတ်နှင့် ပစ်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း သူ့ကျည်ဆန်သည် ချက်ကောင်းကိုမထိ။ အပေါ်ယံ ရုပ်တိုက်၍ မှန်သဖြင့် ဒဏ်ရာသာရသွားခဲ့သည်။ ဆီးနှင်းပြင်ပေါ်တွင် သွေစက်များ ကျကျန်ရစ်ခဲ့သော်လည်း ဝက်ဝံကတော့ လွတ်သွားခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တောအုပ်ထဲတွင် လူပြန်စုကြသည်။ ဒဏ်ရာရသွားသော ဝက်ဝံနောက်သို့ အခုချက်ချင်း လိုက်ကြလျှင် ကောင်းမလား သို့မဟုတ် ဝက်ဝံ စိတ်အေးနားအေး ဖြစ်ပြီး တစ်နေရာတွင် ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ် နေသွားသည်အထိ နှစ်ရက်သုံးရက်ခန့် စောင့်နေပြီးမှ လိုက်ကြလျှင် ကောင်းမလား စဉ်းစားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဝက်ဝံခြေရာခံသည့် လယ်သမားများအား အခုချက်ချင်း လိုက်လျှင် ဝက်ဝံကို ရနိုင်မရနိုင် မေးမြန်းကြည့်သည်။

‘ဒါကတော့ ဖြစ်နိုင်ယမမထင်ဘူးဗျ’ ဟု ဝက်ဝံ ခြေရာခံသူ အဘိုးအို တစ်ယောက်က ပြောသည်။

‘ဝက်ဝံ ငြိမ်သွားအောင်တော့ စောင့်ဦးမှ ဖြစ်မှာ ၊ နောက်ငါးရက်လောက် ဆိုရင်တော့ ဒီအကောင်ကို ဝိုင်းမိနိုင်လောက်ပါတယ်။ အခုချက်ချင်း လိုက်လို့ကတော့ သူ့ကို လိုက်ပြီး ခြောက်သလို ဖြစ်သွားမှာ’

သို့သော်လည်း ဝက်ဝံခြောက်သူ လူငယ်တစ်ဦးက အဘိုးအို၏ အမြင်ကို လက်မခံ အခုချက်ချင်း လိုက်လျှင် မိနိုင်သည်ဟု ပြောစရာမှအစ အငြင်းအခုန် ဖြစ်လာကြသည်။

‘အခုလို ဆီးနှင်းပြင်ပေါ်မှာဆိုရင် ဒီအကောင် သိပ်မဝေးဘူးဗျ’ ဟု လူငယ်ကပြောသည်။

‘ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီကောင်က ၀၀တုတ်တုတ် ကောင်ကြီး၊ မိုးမချုပ်ခင် တစ်နေရာမှာ ဝင်ခိုမှာ သေချာတယ် ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှိုးထဲစီးဖိနပ်နဲ့ သာဆိုရင် ကျုပ်သူ့ကို မီအောင်လိုက်ပြမယ်’

ကျွန်တော့မိတ်ဆွေကမူ ယခုချက်ချင်း မလိုက်ချင် အဘိုးအို ပြောသည့်အတိုင်း စောင့်ချင်သည်။ ။သို့သော်လည်း ကျွန်တော်က . . .

‘ကျွန်တော်တို့ ငြင်းခုန်စရာ မလိုပါဘူး ၊ ခင်ဗျားလဲ ခင်ဗျားကြိုက်သလို လုပ်ပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီမီယန်နဲ့ အတူ အခုချက်ချင်းပဲ ခြေရာခံပြီး လိုက်မယ်၊ တကယ်လို့ ဝက်ဝံတွေကိုတွေ့ရင်ကိစ္စကပြီးပြီ၊ မတွေ့ဘူးဆိုရင်လဲ ဘာမှနစ်နာစရာမရှိပါဘူး၊ အခုဆို စောနေသေးတာပဲ၊ ဒီနေ့အဖို့ ကျွန်တော်တို့မှာ တခြားလုပ်စရာ ဘာမှ ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဝက်ဝံနောက် လိုက်ရန် စီစဉ်ကြသည်။ အခြားလူများ သည် စွပ်ဖားများစီးကာ ရွာသို့ပြန်ာကသည်။ ဒီမီယန်နှင့် ကျွန်တော်ကတော့ ပေါင်မုန့်များ ခွဲဝေယူစားကြပြီး တောအုပ်တွင်း၌ နေခဲ့ကြသည်။

သူတို့လူစု ထွက်ခွာသွားကြသည့်အခါ ဒီမီယန်နှင့် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တို့၏ သေနတ်များကို စစ်ဆေးကြသည်။ ကုတ်အကျွဲကလနားများ ကို

ခါးပတ်အောက်သို့ ထိုးသွင်းကြပြီးသော် ဝက်ဝံ၏ သွေးစက်များကို ခြေရာခံ၍ လိုက်ခဲ့ကြပါသည်။

ရာသီဥတုသည် အေးမြသာယာလျက်ရှိ၏ ။ သို့ဗသ်လည်း နှင်းစီးဖိနပ်များ သွားရသည်မှာ ခက်ခဲပင်ပန်းလှ၏ ။ ဆီးနှင်းပြင်သည် ပျော့လွန်းလှသည်။ ဆီးနှင်းခဲများသည် ယခုအထိ မာကျောခြင်းမရှိကြသေး။ တမြန်မနေ့ကမှ အသစ်တစ်ဖန် ပြန်ကျထားသော လတ်ဆတ်နေဆဲဖြစ်၏ ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့ ဖိနပ်များသည် နှင်းလိုက်ည့် အခါတိုင်း ဆီးနှင်းပြင်အတွင်းသို့ ခြောက်လက်မခန့်အထိ နစ်ဝင်သွားတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ထိုမျှမကပါ။

ဝက်ဝံ၏ ခြေရာများကို အတော်လှမ်းလှမ်းမှ ပင်မြင်နေရသည်။ သူဘယ်လို လှုပ်ရှားသွားလာသည်ကို ကောင်းစွာ ခန့်မှန်၍ ရသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံတွင် သူသည်ဆီးနှင်းပြင်ထဲသို့ ဝမ်းဗိုက်အထိ ကျုံ့ဝင်သွားသည့် အရိပ်လက္ခဏာများကိုလည်း တွေ့ရ၏ ။ ပထမတွင် သစ်ပင်ကြီးများအောက်၌ သူ့ခြေများကို ကျွန်တော်တို့ ပီပီပြင်ပြင်မြင်တွေ့ နေရသော်လည်း ထင်းရှူးပင် ပုပုနိမ့်နိမ့် များကြား ရောက်သည့်အခါ တစ်မျိုးဖြစ်လာသည်။ ဤတွင် ဒီမီယန်သည် တစ်ခဏမျှ ရပ်၍ စဉ်းစားနေသည်။

‘ကျုပ်တို့ ခြေရာကောက်ပြီး လိုက်ဖို့မလိုတော့ဘူး’

ဟု ဒီမီယန်က ပြောသည်။

‘ဒီကောင်ကြီး ဒီနားတဝိုက်မှာ ကပ်နေပြီလို့ထင်သည် ၊ သူဒီအနားမှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်သွားတာ သခင်ကြီး မြင်နေတာပဲ၊ ကျုပ်တို့ ဒီဘက်က ပတ်သွားကြရအောင် ၊ ဒါပေမယ့် တိတ်တိတ်ကလေး သွားမှဖြစ်မှာ။ မအော်နဲ့၊ ချောင်းမဆိုးနဲ့။ လန့်ပြီး ထွက်ပြေးလိမ့်မယ်’

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဘယ်ဘက်သို့ ကွေ့ပတ်သွားကြသည်။

ကိုက်ငါးရာခန့် လျှောက်မိသောအခါ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့တည့်တည့်တွင်
ဝက်ဝံခြေရာများ ထပ်တွေ့ရပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ခြေရာကောက်၍
လလိုက်သွားကြရာ လမ်းတစ်လမ်းပေါ် ရောက်သွားကြသည်။ လမ်းမပေါ်၌
ခဏရပ်ကာ ဝက်ဝံ ဘယ်ဖက်ထွက်သွားသည်ကို ကြည့်ကြသည်။
ဝက်ဝံခြေရာများမှာ ထင်ရှားလွန်းသဖြင့် ခြေသည်းရာများကိုပင် မြင်နေရသည်။
လယ်သမားတစ်ယောက်၏ သစ်ခေါက်ဖိနပ်ရာများကိုလည်း တွေ့နေရ၏ ။
ဝက်ဝံသည် ရွာဘက်သို့ ဦးတည်ထွက်သွားသည်မှာ ထင်ရှားလျက်ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ လမ်းမအတိုင်း လိုက်အသွားတွင် ဒီမီယန်က ...

‘အခုအချိန်မှာတော့ လမ်းမပေါ်မှာ ခြေရာခံနေလို့ အလကားပဲ၊
သူ့ဘယ်ဖက်

ထွက်သွားတယ်ဆိုတာ ကြည့်ဖို့ပဲလိုတယ်။ လမ်းဘေးကခြေရာကို
ခံမှရတော့ မယ်။ သူ့လမ်းပေါ် ဆင်းသွားတာတော့ မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့်
ရွာဆီကိုတော့ သွားမှာမဟုတ်ဘူး’ ဟုပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့ လမ်းမပေါ်အတိုင်းတစ်မိုင်ခန့်လျှောက်မိသောအခါ
ရှေ့တည့်တည့်တွင် လမ်းဘေးသို့ ဖဲ့ဆင်းသွားသော ဝက်ဝံခြေရာများ
မြင်ရပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အသေအချာ ရရစိုက်၍ ကြည့်ကြသည်။
ထူးဆန်းလွန်းလှချေသည်။ လမ်းမပေါ်ဖဲ့ဆင်းပြီး တောအုပ်ထဲ ဝင်သွားသည့်
ဝက်ဝံတစ်ကောင်၏ ခြေရာများ သာမက တောအုပ်ဆီမှ လမ်းပေါ်တက်လာသည့်
ခြေရာများကို ပါ တွေ့နေရ၏ ။ ခြေချောင်းများသည် လမ်းမဘက်သို့
ဦးတည်လျက်ရှိသည်ကို အဝီအပြင်မြင်နေရပါသည်။

‘ဒီခြေရာဟာ တစ်ခြားဝက်ဝံတစ်ကောင်ရဲ့ ခြေရာဖြစ်မယ်’ ဟု
ကျွန်တော်ကပြောသည်။

ဒီမီယန်သည် ကျွန်တော်ပြောသည့် ခြေရာကို ကြည့်ကာ အတန်ကြာမျှ

ငြိမ်၍ စဉ်းစားနေသည်။

‘မဟုတ်ဘူးဗျ ဟု သူက ရေရွတ်သည်။

‘ကျုပ်တို့ လိုက်နေတဲ့ ဝက်ဝံပဲ ၊သူက ကျုပ်တို့ကို လှည့်နေတာ ၊
လမ်းပေါ်က ဆင်းသွားပြီးမှ လမ်းဘက်က ပြန်လှည့်လာတာ’

ကျွန်တော်တို့သည် ခြေရာများနောက်သို့ လိုက်သွားကြသည်။
ဒီမီယန်ဟေသည့်အတိုင်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏ ။ သူသည်
ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းခန့် လမ်းမပေါ်မှ ဆင်းသွားပြီး ထင်ရှူးပင် တစ်ပင်ကို ပတ်၍
ပြန်လှည့်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီမီယန်သည် တစ်ခဏမျှရပ်ကာ ကျွန်တော့်အား
လှမ်းပြောသည်။

‘ဒီကော်ဒီအနား တစ်ဝိုက်မှာ ရှိမယဆိုတာ သေချာသွားပြီ
ကျုပ်တို့ရှေ့တည့်တည့် မှာ ရွံ့ဗွက်တစ်ခုရှိတယ်၊ ဒီကောင်ကြီး အဲဒီ မှာ ရောက်နေပြီ၊
သွားကြစို့’

ကျွန်တော်တို့သည် ထင်ရှူးပင်ငယ်များ ကြားမှဖြတ်၍
ပတ်သွားရသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် အတော်ကြီး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပြီ။
ထင်ရှူးပင်ပေါက်များလဲကာ ဖိနပ်များသည် ကိုင်းများနှင့် ငြိပြီး
ကျွတ်ကျန်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ချီသော် ကျွန်တော်သည် ဆီနှင်းခဲများဖုံးအုပ်နေသည့်
သစ်ငှက်တစ်ခုနှင့် ဝင်တိုက်မိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ချွေးများ ရွံ့နေသဖြင့်
သားမွေးကုတ်အကျ...ကိုပင် ချွတ်ပစ်ရသည်။

ဒီမီယန်၏ နှင်စီးဖိနပ်များကတော့ လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလျက်ရှိကြ၏ ။
သူ့ဖိနပ်များကျတော့ မည်သည့် အရာနှင့်မျှ ထိမိတိုက်မိခြင်း လည်းမရှိ။
ချော်လည်းမချော် ။ ကျွန်တော့်ကုတ်အကျ...ကြီးကို ပခုံးပေါ်တင်ကာ ရှေ့မှနေ၍
မရပ်မနား သွားလျက်ရှိလေသည်။

နောက်ထပ် နှစ်မိုင်ခန့် လျှောက်မိသွားသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည်

ရွံ့ဗွက်၏ တစ်ဖက်သို့ ရောက်သွားသည်။ ကျွန်တော်ကတော့နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ဖိနပ်များသည် ချော်မြဲတိုင်း ချော်နေသည် မဟုတ်ပါလား ။ ရှေ့မှသွားနေသော ဒီဗီယန်သည် ရုတ်တရက် ဖျတ်ခနဲ ရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့် အားလက်ယမ်းပြနေသည်။ ကျွန်တော် သူ့အနား ရောက်သွား အခါ သူသည် ခါးကုန်း၍ တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြီး တိုးတိုးပြောသည်။

‘ဟိုချူပင်တွေအထက်နားက တကျိကျိ အော်နေတဲ့ သပိတ်လွယ်ငှက်ကို မြင်တယ်မဟုတ်လား ။ သူ့ဝက်နံ့ကို ရလို့ အော်နေတာ ၊ ဝက်ဝံဟာ အဲဒီ နား တစ်ဝိုက်မှာ ရှိရမယ်’

ကျွန်တော်တို့သည် နောက်ထပ် မိုင်ဝက်ကျော် ခန့် ဆက်လျှောက်ကြသည်။ ဝက်ဝံခြေရာများကို ထပ်၍ တွေ့မြင်နေကြရလေပြီ။ ကျွန်တော်တို့နှင့် မနီးမဝေးတွင် ရှိနေမည်မှာ သေချာလျက်ရှိ၏ ။ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာတွင် ရပ်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်သည်။ အကျူကြယ်သီးများကို ဖြုတ်ကာ ရင်ဘတ်ဟောင်းလောင်းနှင့်ထားလိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးပူလောင်လျက်ရှိကာ ရေနစ်ထားသည့် ကြွက်တစ်ကောင်သဖွယ် ချွေးတွေဖြင့် ရွံ့စွဲစိုနေသည်။ ဒီဗီယန်များလည်း တစ်မျက်နှာလုံးနီရဲနေသည်။ သူ့မျက်နှာမှ ချွေးသီးချွေးပေါက်ကြီးများကို ရှုပ်အကျူလက်ဖြင့် သုတ်နေသည်။

‘ကျူပဲတို့ အလုပ်ကတော့ ပြီးသလောက် ဖြစ်သွားပြီ သခင်ကြီး’ ဟု ဒီဗီယန်ကပြောသည်။

‘အခုဆိုရင် ဒီနေရာမှာထိုင်နားရုံ ပဲရှိတော့တယ်’

ညနေခင်း နေရာသည် နီရဲသော အဆင်ဆောင်နေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် နှင်းစီးဖိနပ်များကို ဖင်ခုထိုင်ကာ ကျောပိုးအိတ်များထဲမှ ပေါင်မုန့် ဆားများ ထုတ်ယူကြသည်။ ပထမဆုံး ကျွန်တော်သည် နှင်းခဲတစ်ဆုပ်ယူပြီး ပါးစပ်ထဲထည့်၍ ဝါးစားလိုက်သည်။ ထိုနောက်မှ ပေါင်မုန့်ကိုဖွဲစားသည်။

ဤမျှလောက် အရသာထူးသည့်ပေါ်မိုနဲ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ မစားခဲ့ဖူးဟုပင် စိတ်ထဲက ထင်နေမိသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် နေဝင်မိုးချုပ်သည်အထိ ထိုနေရာ၌ ထိုင်၍ အမောဖြေကြသည်။ ကျွန်တော်က ဒီမီယန်အား ရွာနှင့် အလှမ်းဝေးမဝေးမေးကြည့်သည်။

‘နည်းနည်းဝေးတယ် ’ ဟု သူကဖြေသည်။

ရှစ်မိုင်ခရီးလောက်တော့ရှိမယ်ထင်တယ်ဗျာ ၊ ကျုပ်တို့ ဒီညရွာကို အရောက်သွားကြမှပဲ၊ လောလောဆယ်တော့ နားဦးမှဖြစ်မယ်။ ရော့. . .သင်ကြီးရဲ့ အနွေးထည် ပြန်ဝတ်ထား၊ အအေးမိသွားမှာ စိုးရတယ်’

ဒီမီယန်သည် ထင်းရှူးပင်ပုများမှ အကိုင်းများကိုချိုး၍ ဆီးနှင်းပြင်ပေါ်ခင်းသည်။ နှစ်ယောက်သား ဘေးချင်းကပ်ကာ လက်မောင်းများပေါ်ခေါင်းတင်၍ လှဲလိုက်ကြသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အိပ်ပျော်သွားမှန်းကျွန်တော်မသိလိုက်ပါ။ နှစ်နာရီခန့်ကြာ အိပ်ပျော်သွားပြီးမှ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် အသံများ ကြားရသဖြင့် လန့်နိုးလာသည်။

နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျသွားခြင်းဖြစ်၍ လန့်နိုးလာသည့်အခါ နဝေတိမ်တောင် ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်ရောက်နေမှန်းပင်မသိ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ မည်မျှ အံ့သြစရာကောင်းပါသနည်း ။ ကျွန်တော်တို့သည် အရောင်တလက်လက် တောက်ပနေသော တိုင်ကြီးများရှိသည့် ခန်းမကြီးတစ်ခုထဲရောက်နေသည်။ ရောင်စုံမီးလုံးများ ထွန်းညှိထားသည့် ဥမင်လှိုင်ခေါင်းကြီး တစ်ခုလိုလို ဘာလိုလို အရာဝတ္ထုကြီးကိုလည်း မြင်နေရ၏ ။ အသေအချာ ထပ်၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင်မူ ခန်းမကြီးနှင့် တိုင်များဟု ကျွန်တော်ထင်သမျှ အားလုံး လွဲဗန်သည်ကို တွေ့ရသည် ။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်တို့ တောအုပ်ထဲ ရောက်နေကြခြင်း ဖြစ်၏ ။ တိုင်များဟု ထင်နေသော အရာအားလုံးသည် ဆီးနှင်းများလွှမ်းခြုံနေသည့် သစ်ပင်ကြီးများ သာဖြစ်၏ ။ ရောင်စုံမီးလုံးများဟု မိုးကောင်းကင်ထက်မှ ကြယ်များ ပေတည်း။

ညအမှောင်ထဲတွင် ဖြူဖွေးသော ဆီးနှင်းများသည် တဖွဲဖွဲကျ နေသည်။ သစ်ခက်သံရွက်များတွင်လည်း ဆီးနှင်းများ ကပ်ငြိနေကြသည်။ ဒီမီယန်၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင်လည်း ဆီးနှင်းများလွှမ်းခြုံ ဖုံးအုပ်နေသဖြင့် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည်။ ကျွန်တော်၏ သာမွေးကုတ် အကျ..ပေါ်တွင်လည်း ဆီးနှင်းများ ဖုံးအုပ်လျက်ရှိ၏ ။ သစ်ပင်ကြီးများမှတစ်ဆင့် ကျဆင်းလာသော ဆီးနှင်းများ ပေတည်း။ ကျွန်တော်သည် ဒီမီယန်ကို လှုပ်၍ နှိုးသည်။ နှစ်ယောက်သား နှင်းဆီးဖိနပ်များစီးကာ ခရီးဆက်ကြသည်။ တောထဲတွင် တိတ်ဆိတ်ခြင်းသာ လျှင် မင်းမူ လျက်ရှိပါသည်။ ဆီးနှင်းပြင်ပေါ် နင်းသွားသည့် နှင်းဆီးဖိနပ်များ အသံမှတစ်ပါး တခြားအသံများ မကြားရပါ။ ရံဖန်ရံခါဆတွင် သစ်ကိုင်းပွတ်မိသံများ ပေါ်လာတတ်သည်။

တစ်ကြိမ်တွင် သက်ရှိသတ္တဝါတစ်ကောင်၏ လှုပ်ရှားသံကြားရသည်။ ကျွန်တော်တို့အနီးမှ ကပ်၍ လှုပ်ရှားနေခြင်းဖြစ်၏။ မကြာမီ ထိုအသံသည် ပျောက်သွားသည်။ အဝေးသို့ပြေး ထွက်သည့်အခါ ယုန်ခြေရာများကို လန့်ဖျပ်ကာ ထွက်ပြေးကြခြင်းပေတည်း။

ကျွန်တော်တို့ လမ်းပေါ် ပြန်ရောက်လာကြသည်။ ခဲဆွဲထားသလိုလေးလံလျက်ရှိသော နှင်းဆီးဖိနပ်များ နှေးကွေးစွာ ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ယခုကျတော့လည်း လမ်းလျှောက်ရသည်မှာ သက်တောင့်သက်သာရှိနေပြန်၏ ။ ဖိနပ်များ နှင့် နင်းလိုက်တိုင်း ရေခဲများ ကွဲအက်သံကို ကြားနေရသည်။ ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်လိုက်တိုင်း ကြယ်များသည် သစ်ကိုင်းများကိုဖြတ်၍ ကျွန်တော်တို့ထံ ပြေးလာနေသည်၊ ထင်ရသည်။ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် ဖြစ်သွားလိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက်နှင့် ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ဂွေ့လျားနေသည့်နှယ် ရှိသည်။

ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားချိန်တွင် ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေသည် အိပ်မောကျနေဆဲ။ ကျွန်တော်သူ့ကိုနှိုး၍ ဝက်ဝံတွေ့ခဲ့ပြီဟု အသိပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်တို့၏ အိမ်ရှင် လယ်သမားအား မနက်ကျလျှင် တောခြောက်သမားများ စုထားပေးဖို့မှာပြီး ညလယ်စာ စားကာ အိပ်ရာဝင်ကြသည်။

ကျွန်တော်သည် ပင်ပန်းလွန်းဖြင့် ချက်ချင်း အိပ်မောကျသွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေသာ လာမနှိုးလျှင် နေကနေ နေမွန်းတည့်ချိန်အထိ အိပ်ပျော်နေဖို့ရှိပါသည်။ သူလာနှိုး၍ အိပ်ရာမှ ခုန်ထလိုက်သည့်အခါ သူသည် အဝတ်လဲဖယ်နေပြီ။ သူသည် သူ့သေနတ်ကို တိုက်ချွတ်သည့် အလုပ်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

‘ဒီမီယန် ဘယ်ရောက်နေလဲ’ ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

‘တောအုပ်ဘက် ထွက်သွားတာ ကြာလှပြီ၊ ခင်ဗျားတို့တွေ့ခဲ့တဲ့ ခြေရာတွေကို တစ်ခေါက်သွားကြည့်ပြီး ဒီကို ပြန်လာတယ်၊ အခု သူတောခြောက်သမားတွေဆီသွားပြီး အစီအစဉ်တွေလုပ်နေတယ် ’

ကျွန်တော် ကပျာကယာ မျက်နှာသစ်ကာ အဝတ်လဲသည်။ သေနတ်များတွင် ကျည်ထည့်သည်။ ထို့နောက် စွပ်ဖားပေါ်တက်ကာ ခရီးဆက်ခဲ့သည်။ စူးစူးရှရှ နိုင်လွန်းလှသော ဆီးနှင်းများသည် ဆက်လက်၍ ကျနေဆဲ။ ပတ်ဝန်းကျင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိသည်။ နေထွက်လာသည်ကို လုံးဝမမြင်ကြရသေး။ ကျွန်တော်တို့ဗခင်းဆောင်များ၏ အပေါ်ဘက်တွင် မြူများသည် ထူထပ်သိပ်သည်းစွာ ကာဆီးနေသည်။ ဖြူဖွေးသော နှင်းမှုန်များသည် အရာရာတိုင်းကို ဖုံးလွှမ်းနေဆဲ ဖြစ်၏ ။

လမ်းပေါ်အတိုင်း နှစ်မိုင်ခန့်သွားမိကြပြီး နောက် တောအုပ်ဘက်သို့ နီးကပ်လာသည့်အခါ ရှေ့တစ်နေရာ အနိမ့်ပိုင်းထဲမှ မီးခိုးများ တလူလူတက်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ နောက်ဆုံးကျွန်တော်တို့

ရောက်သွားသည့်အခါ လယ်သမား ယောက်ျားမိန်းမတစ်စုနှင့် ဆုံမိသည်။
သူတို့သည် တုတ်များ ၊ တင်းပုတ်များ ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ စွပ်ဖားပေါ်မှ ဆင်းကာ သူတို့ထံ လျှောက်သွားကြသည်။
ယောက်ျားများသည် အာလူးများကို မီးဖုတ်ရင်းမိန်းမများနှင့် စကားပြောကာ
တသောသောရယ်မောနေကြသည်။

ဒီမီယန်သည် ထိုအုပ်စုထဲ၌ ရောက်နေသည် ။
ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားသည့်အခါ လူအားလုံး မီးဖိုဘေးမျှ ထရပ်ကြသည်။
ဒီမီယန်သည် သူတို့ကို ဦးဆောင်၍ ခေါ်သွားပြီး စက်ဝိုင်းပုံနေရာချပေးသည်။
ထို့နောက် တန်းစီ၍ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ လူအားလုံး သုံးဆယ်မျှရှိ၏ ။
သူတို့သည်ရှေ့မှနေ၍ တောအုပ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားကြသည်။

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေနှင့် ကျွန်တော်သည် သူတို့နောက်မှခြေရာခံ၍
လိုက်သွားကြပါသည်။ သူတို့ လျှောက်နေကြရသည်မှာ ခက်ခဲလှ၏ ။
ဆီးနှင်းနံရံကြား၌ လျှောက်သွားနေရသည်နှင့် တူလှပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုပုံစံအတိုင်း မိုင်ဝက်နီးပါး
ခန့်လျှောက်သွားကြသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ဒီမီယန်သည် အခြားတစ်ဖက်မှနေ၍
ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ ပြေးလာသည်။ လက်ဝှေ့ယမ်းပြကာ သူ့ဆီသို့
လာရန်ခေါ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် သူ့ဆီသို့ ရှေ့ရှု၍ သွားကြသည်။ သူက
ဆီးကြိုပြီး ကျွန်တော်တို့ ရပ်နေရမည့် နေရာကြို ပေးသည်။ ကျွန်တော်သည်
ဒီမီယန်ချပေးထားသည့် နေရာ၌ ရပ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။

ကျွန်တော့်ဘယ်ဘက်တွင် အလွန်မြင့်မားသော ထင်းရှူးပင်များရှိသည်။
ပင်စည်ကြီးများကြားမှ လမ်းတစ်လမ်းကို ကောင်းစွာမြင်တွေ့နေရ၏ ။
သစ်ပင်များနောက်၌ ကွယ်ရပ်နေသော တောခြောက်သမားတစ်ဦးကို
ပင်လှမ်းမြင်နေရသည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့ တည့်တည့်တွင်မူ ထင်ရှူးပင်ငယ်များ

အစုလိုက်အပြုံလိုက် တည်ရှိနေသည်။ ယင်းတို့၏ ကိုင်းများသည် အောက်သို့
ကွေးညွတ်ကျကာ ဆီးနှင်းပြင်ကြားတွင် ကပ်ညပ်နေကြသည်။

ယင်းတို့ကြားတွင် ဆီးနှင်းပြင် ဖုံးအုပ်နေသော လူသွားလမ်း
တစ်လမ်းရှိရာ ထိုလမ်းသည် ကျွန်တော်တို့ထံ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်
ရောက်သည့်လမ်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ညာဘက်မှ တန်းစီ၍ ထွက်သွားသောချုံပင်
နွယ်ပင်များ အဆုံးတွင် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေအား နေရာချထားပေးနေသည့်
ဒီမီယန်ကို ကောင်းစွာ မြင်တွေ့နေရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သေနတ်နှစ်လက်စလုံးကို ပြန်၍ စစ်ဆေး ကြည့်ပြီး
ဘယ်နေရာ၌ ရပ်စောင့်လျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်ကို စဉ်းစားသည်။
ကျွန်တော့်နောက်ခြေသုံးလှမ်းခန့် အကွာတွင် ထင်းရှူးပင် မြင့်မြင့်ကြီး
တစ်ပင်ရှိနေ၏။

‘အဲဒီ မှာ ငါသွားရပ်ရင် ပိုကောင်းလိမ့်မယ် ’ ဟု တွေးမိသည်။

‘အဲဒီ နေရာကိုရောက်ရင် ငါ့သေနတ်တစ်လက်ကို စ်ပင်မှာ
ထောင်ထားနိုင်တယ် ’

ကျွန်တော်သည် ထင်းရှူးပင်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။
ခြေလှမ်းလှမ်းတိုင်း ဆီးနှင်းထဲသို့ ခူးမြုပ်မြုပ်သွားသည်ကို သတိထားမိသည်။
ကျွန်တော်သည် သစ်ပင်နောက်ဘက်ရှိ ဆီးနှင်းခဲများကို ထုရိုက်ဖြိုဖဲ့ ကာရပ်၍
ကောင်းအောင်ညှိလိုက်သည်။ စတုရန်း တစ်ကိုက်ခန့် အကျယ်ရအောင်
ရှင်းလင်းပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် သေနတ်တစ်လက်ကို ကိုင်ထားပြီး
မောင်းအသင့်တင်ထားသော ဒုတိယသေနတ်ကို ထင်းရှူးပင်တွင်မှီ၍
ထောင်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် မြေရှင်းစဉ်က လိုအပ်လာရင် ထုတ်ထားသော
ဓားကို ဓားအိမ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ အရေးဆတကြီး လိုအပ်လာလျှင်

အလွယ်တကူ ထုတ်နိုင်အောင် သတိထား၍ ပြန်ထည့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဤကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများ လုပ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
တောအုပ်တွင်းမှ ဒီဗီယန် အော်ဟစ်သံကို ကျွန်တော်ကြားလိုက်ရသည်။

‘သူ့ထလာပြီဟေ့ ၊ သူ့ထလာပြီ’

ဒီဗီယန် စတင်ပြီး အော်လိုက်သည့်အတွက် အဝိုင်းလိုက်လူခွဲ၍
ရပ်နေကြသော လယ်သမားများထံမှ အသံမျိုးစုံဖြင့် အော်သံများထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ဟူး... အား ၊ ဂူး... ဂူး၊ ဝါး... ဝေး’

‘အေး... ဟေး... ဟေး’

မိန်းမများ၏ ရူးရူးရဲရဲအော်သံများလည်း ထွက်ပေါ်လာနေသည်။
ဝက်ဝံသည် လူအုပ်၏ အလယ်တွင် ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ဒီဗီယန်သည်
ဝက်ဝံအား နောက်မှနေ၍ မောင်းနှင်ပေးလျှင်ရှိပြီး ကျန်လူစုက အဆက်မပြတ်
ညာသံပေး၍ အော်ကာ ခြောက်လှန့်ပေးနေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်ဝက်ဝံ
ရောက်အလာကို စောင့်မျှော်နေကြသည်။ ကျွန်တော့်နှလုံးခုန်သံသည်
ပြင်းတန်လျက်ရှိသကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လှုပ်ရှားနေသည်။ သို့သော်လည်း
လက်ထဲမှ သေနတ်ကိုတော့ သတိကြီးစွာထား၍ မြဲမြံစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားပါသည်။

‘ဒီကောင် ရောက်လာတော့မယ် ၊ ငါ့သေနတ်နဲ့ ကျကျနန
ချိန်ပစ်ရင်လဲမှာပဲ၊ ဒီတော့ကာ...’

ကျွန်တော်တွေ့မဆုံးမီ ကျွန်တော့် ဘယ်ဘက်အတော်ဝေးဝေး
တစ်နေရာရှိ ဆီးနှင်းပြင်ပေါ် လေးလံသော အရာဝတ္ထုတစ်ခု လဲကျသံကြားလိုက်ရ၏
။ ကျွန်တော်သည် ထင်းရှူးပင်မြင့်မြင့်ကြီးများကြားသို့ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။
ခြေလှမ်း ငါးဆယ်ခန့်အကွာ သစ်ပင်စည်ကြီးများနောက် တွင် ကြီးမားသော
မည်းမည်းသဏ္ဌာန်ကြီးတစ်ခု ။ ကျွန်တော် သေနတ်နှင့် လှမ်းချိန်ထားသည်။

ဒီအကောင် ငါ့ဘက်ကို ပိုပြီးနီးအောင် လာလေမလား' ဟုတွေးမိသည်။

ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်နေခိုက် မှာပင် နားရွက်များခတ်ကာ

နောက်ပြန်လှည့် သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထို့နောက် တော့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ပီပြင်ထင်ရှားစွာ မြင်လာရသည်။ ဧရာမအကောင်ကြီး ပေတည်း။

အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားနေသော ကျွန်တော်သည် ဝက်ဝံကြီး ဘက်သို့ သေနတ်ဖြင့် ချိန်၍ ပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့် ကျည်ဆန်သည် သစ်ပင် တစ်ပင်ကိုပင် ဝင်မှန်သည်။

ယမ်းငွေ့များကြားမှနေ၍ တစ်ချက်မှ ချောင်းကြည့်လိုက်မိ၏။

ဝက်ဝံသည်ချာလပတ်လှည့်ကာ သစ်ပင်များကြား တွင်

ဝင်ရောက်ပျော်ကွယ်သွားပါသည်။

‘သွားပြီဟု ’ ဟုကျွန်တော် တွေးလိုက်မိသည်။

‘အခွင့်ကောင်းတော့ လွတ်သွားပြီ၊ ဒီကောင် ငါ့ဘက်ကို ပြန်လာမှာ

မဟုတ်တော့ဘူး ၊ ငါ့မိတ်ဆွေက ပစ်မိလို့ မိရင်မိ၊ မမိရင်

တောခြောက်သမားတွေကြားက လွတ်ထွက်သွားမှာပဲ ၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်

ငါ့အဖို့တော့ သွားပြီ ၊ ဒီကောင် နောက်တစ်ကြိမ် ငါ့ဘက်ပြန်မလာမှာတော့

သေချာသွားပြီ’

ကျွန်တော့် သေနတ်တွင် ကျည်ဆန်ထပ်ထည့်ကာ နောက်တစ်ကြိမ်ရပ်၍

နားစွင့်နေသည်။ တောခြောက်သူများ၏ အော်ဟစ်သံများသည် သောသော

ဘံလျက်ပင် ရှိနေသေးသည်။ တစ်ခဏမျှ အကြာတွင် ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ

ရပ်နေသော နေရံနှင့် အလှမ်းမကမ်း ညာဘက် တစ်နေရာမှ မိန်းမ တစ်ယောက်၏

အနံ့တကြား အော်ဟစ်သံ ကြားရသည်။

‘သူ . . . ဒီဘက်မှာ ၊ သူ ဒီဘက်ကို ရောက်နေပြီ၊ ဒီဘက်ကို

လာကြပါ၊ ဒီဘက်ကို လာကြပါ၊ အိုး . . . အိုး . . . အင်း’

ထိုမိန်းမ ဝက်ဝံကိုမြင်သည်မှာ ထင်ရှားသည် ။ ကျွန်တော်ကတော့

ကျွန်တော့်ဘက် ရောက်လာလိမ့်မည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက် ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီ။
ထို့ဗကြောင့် လည်း ကျွန်တော့်ညာဘက် ရှိ မိတ်ဆွေထံသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေမိသည်။
ထိုအခိုက်တွင် လက်တစ်ဖက်မှ တုတ်ကို မြှောက်၍ နှင်းစီးဖိနှပ်မပါဘဲ
ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေဘက်သို့ ပြေးသွားနေသော ဒီမီယန်ကို မြင်လိုက်ရ၏ ။
ဒီမီယန်သည် မိတ်ဆွေ မိတ်ဆွေ၏ ဘေးတွင် လေးဘက်ကုန်းကာ လက်ထဲမှ
တုတ်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကိညွှန်ပြနေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေသည်။
သူ့သေနတ်ကိုမြှောက်၍ ချိန်ရွယ်ပစ်လိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏ ။

‘သူ့လက်ချက်နဲ့ ဝက်ဝံတော့ ကြွသွားပြီ ’ ဟု ကျွန်တော့်တွေးမိသည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဝက်ဝံဘက်ပြေးသွားသည်ကို
မမြင်ရပါ။ ဤပုံကို မြင်ရရုံနှင့် သူ့ပစ်ချက်သည် ဝက်ဝံကိုမထိသည်မှာ
သေချာလျက်ရှိသည်။

‘ဝက်ဝံတော့ လွတ်ပြေးဦးတော့မှာပဲ’ ဟု ကျွန်တော်တွေးသည်။

‘နောက်ဘက်သို့ လှည့်ပြေးမယ်ထင်တယ်၊ ငါ့ဘက်ကိုတော့
ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဒုတိယတစ်ခေါက် လာမှာမဟုတ်ဘူး ၊ ဒါပေမယ့် ဟာ . .
ဟိုကလာနေတာဘာပါလိမ့်’

ကျွန်တော့်ဘက်သို့ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ရွေ့လျားနေသည့် အရာတစ်ခု၊
နာမူတ်သံရှူးရှူး ရဲ့ရဲ့များကိုလည်း ကြားနေရသည်။ ပြီးတော့ အပေါ်သို့
လွင့်တက်နေသည့် နှင်းမှုန်နှင်းခဲများ။ ကျွန်တော် ရှေ့တည့်တည့်ကို အသေအချာ
ထက်ကြည့်သည်။ ထင်းရှူးပင်များကြားရှိ လူသွားလမ်းပေါ်အတိုင်း ကျွန်တော့်ဘက်
ပြေးလာနေသည့်ဝက်ဝံ။ ကြောက်လန့်တကြား ပြေးလာ နေခြင်းဖြစ်၏ ။

ကျွန်တော်နှင့် ခြေလှမ်းခြောက်လှမ်းအကွာသို့
ရောက်လာသည့်အခါတွင်မူ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ကျွန်တော်
ပြက်ပြက်ထင်ထင်မြင်ရသည်။ သူ၏ မည်းနက်သော ရင်ဘတ်ထိပ်အလည်တွင်

အနီကွက်တစ်ကွက်နှင့် အလွန်ကြီးမားသော ဦးခေါင်း။ ကျွန်တော့်ထံသို့ ကမူးရှူးထိုးနှင့် ပြေးလာ နေခြင်းဖြစ်၏ ။

သူပြေးလာနေသော လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဆီးနှင်းများသည် ဖွာလန်ကြွကာ လွင့်စဉ်နေကြသည်။ သူ့မျက်လူးများ၏ အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်ရုံမျှဖြင့် သူ ကျွန်တော့်ကိုမမြင်သည်မှ ထင်ရှားနေပါသည်။

အမှန်တော့်လည်း သူသည် ကြောက်စိတ်ဖြင့် အရူးအမူးဖြစ်နေခြင်းဖြစ်၏ ။ သူ့အနေဖြင့် ကျွန်တော့်ကို မမြင်သည်မှာလည်း တကယ်မမြင်ခြင်းဖြစ်၏ ။ သူပြေးလာနေသည့် လမ်းက ကျွန်တော်ရပ်နေသော သစ်ပင်ဆီသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် ရှိနေ၍ သာ ကျွန်တော့်ထံ ရောက်လာခြင်း ခြင်ပေတည်း။

ကျွန်တော်သည် လက်ထဲမှသေနတ်ဖြင့် ဆီး၍ ပစ်သည် ။ သူသည် ကျွန်တော်နှင့် ဝင်တိုက်မိတော့မလို ပင်ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော့်ကျည်ဆန်သည် လွဲသွားပြန်လေပြီ။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ ကျွန်တော်ပစ်လိုက်သည့် သေနတ်သံကိုပင် ကြားဟန်မတူပါ။ ကျွန်တော်သည် သေနတ်ကို အောက်သို့ နှိမ့်ကာ နောက်တစ်ချက် ထပ်ပစ်သည် ။ သညတ်စချီတော့ ကျွန်တော့်ကျည်ဆန်သည် သူ့ကိုထိမှန်သည်။ သို့သော်လည်း သေလောက်သည့် ဒဏ်ရာဟူ၍တိပူမရ။

ဝက်ဝံ၏ ဦးခေါင်းသည် ထောင်လာသည်။ နားရွက်များကို နောက်ပစ်ကာ ပါးစပ်ကို ကျွန်တော့်ထံ ပြေးဝင်လာသည်။

ကျွန်တော်သည် ထင်းရှူးပင်၌ ထောင်ထားသည့် သေနတ်ကို လှမ်းယူသည် သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်လက် သေနတ်ဆီမရောက်မီ ဝက်ဝံက ကျွန်တော့်အပေါ်ခုန်အုပ်သည်။ ကျွန်တော် ဆီးနှင်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားသည်။ သူသည် အရှိန်လွန်ကာ ကျွန်တော့်အပေါ်မှ ကျော်သွားသည်။

‘ဒီအကောင်ကြီးငါ့ကို လွှတ်ထားခဲ့ပြီ ၊တော်ပါသေးရဲ့

ကျွန်တော်သည် လဲနေရာမှ ကြိုးထသည်။ သို့သော်လည်း ထ၍ မရ။ ကျွန်တော့်အပေါ်မှ လေးလံသော အရာကြီးတစ်ခုက ဖိထားသည်။ ဘာများပါလိမ့်။ အမှန်တော့ ဝက်ဝံသည် အရှိန်လွန်ကာ ကျွန်တော့်အပေါ်မှ ကျော်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ဗနာက ချက်ခြင်း ပြန်လှည့်ပြီး ကျွန်တော့် ဘက်အလာတွင် ကျွန်တော့်အပေါ်လဲကျလာခြင်းဖြစ်၏ ။’

ကျွန်တော့်မျက်နှာကို လာ၍ ဟပ်နေသည့် အပူငွေ့။ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို သူ့ပါးစပ်ထဲ ဆွဲသွင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်နှာခေါင်းသည် သူ့ပါးစပ်ထဲ ရောက်နေပြီ။ ကျွန်တော့်ခေါင်းသည် အပူရှိန်ကိုသာမက သွေးနံ့ကိုပါ ရှူရှိုက်နေရသည်။ သူ့လက်သည်းများက ကျွန်တော့်ပခုံးများကို တအားကုန်ဖိနှိပ်ထားသဖြင့် ကျွန်တော် လှုပ်ရှား၍ မရပါ။ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားဖို့ အားထုတ်ရပါသော်လည်း အချည်းနှီး ဖြစ်ရပါသည်။

ကျွန်တော် လုပ်နိုင်သည့်အရာဆို၍ တစ်ခုတည်းသာရှိပါသည်။ ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းကို သူ့ပါးစပ်နှင့် ဝေးရာသို့ တိမ်းဖယ်နေရခြင်းဖြစ်သည်။ ဝက်ဝံက ကိုက်ရန် အားထုတ်နေသည့် ကျွန်တော့်နှာခေါင်းနှင့်မျက်လုံးများကို သူ့ပါးစပ်နှင့်ဝေးအောင် ရှောင်တိမ်းဖုံးကာနေရသည်။ ဤအတောအတွင်းမှာပင် သူ့အောက်သွားများသည် ကျွန်တော့်နဖူးကို ခံမိသည်။ မျက်လုံးများအောက်ရှိ အသားများသည် သူ့အပေါ်သွားများ၏ ခြစ်ဆွဲခြင်းကိုခံရသည်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာက ဓားနှင့် အလှီးခံနေရသည့်နှယ် ခံစားရပါသည်။ ကျွန်တော် အတင်းအဓမ္မ အကြောက်အကန်ရုန်းသည်။ သူကလည်း မိမိရရ ဖြစ်ရန် အဆက်မပြတ်အားထုတ်သည်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာတစ်ခုလုံး သူ့ပါးစပ်တွင်းသို့ ရောက်လုလု ဖြစ်နေလေပြီ။

‘သွားပြီ၊ ငါသေတော့မှာပဲ’ ဟု ကျွန်တော်တွေးသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော့်အား အပေါ်မှဖိထားသည့် အလေးချိန်သည် ဖျတ်ခနဲ ပျော်သွားသည်။ ကျွန်တော်မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ

ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်မှခုန်ထကာ ထွက်ပြေးသွားသည့် ဝက်ဝံကြီးကို
မြင်လိုက်ရပါသည်။

ကျွန်တော့် အဖြစ်ကို မြင်လိုက်ကြသော ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေနှင့်
ဒီမီယန်တို့သည် ကျွန်တော့်အား ကူညီရန် ပြေးလာကြသည်။ သို့သော်လည်း
ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေသည် ကျွန်တော့်ထံရောက်မလာ၊ ဆီးနှင်းပြင်ထဲ နစ်ဝင်ကာ
ပြန်အထတွင် ချော်လဲသည်။ သူပြန်ထရန် ကြိုးပမ်းနေခိုက်တွင် ဝက်ဝံက
ကမန်တော့်အားကိုက်ခဲစပြုနေပြီ။ ထိုအခါ လက်ထဲတွင် တုတ်တစ်ချောင်းသာ
ရှိနေသော ဒီမီယန်သည် လမ်းမအတိုင်း အော်ဟစ်ပြီး ပြေးလာသည်။

‘သခင့်ကို ဝက်ဝံကိုက်နေပြီ . . . သခင့်ကို ဝက်ဝံကိုက်နေပြီ’

ပြေးလာနေရင်းမှာပင် ဒီမီယန်သည် ဝက်ဝံကို အော်ငေါက်ပြီး
ခြောက်သည်။

‘ဟေ့ကောင် . . . သွား. . . ထွက်းသွား. . . သွားလိုက်. . . လွှတ်လိုက်’

ဝက်ဝံသည် သူခြောက်သည့် အတွက် ကျွန်တော့်အား လွှတ်ချထားခဲ့ပြီး
ထွက်ပြေးသည်။ ကျွန်တော်သည် လဲကျနေရာမှ ကုန်းရုန်း၍ ထသည်။
ဆီးနှင်းပြင်ပေါ်တွင် သွေးများသည် ချင်းချင်းနီသွားသည်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးများ
အထက်ရှိ အသားများသည် စုတ်ပြကာ တွဲလောင်းကျနေကြသည်။ သို့သော်လည်း
စိတ်လှုပ်ရှားပြီး သွေးပူနေသဖြင့် နာကျင်သည့် ဝေဒနာကို လုံးဝမသိ။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေသည် ကျွန်တော့်အနီးသို့
ရောက်လာသည်။ အခြားလူများလည်း ဝိုင်းအုံလာကြသည်။ သူတို့သည်
ကျွန်တော့်ဒဏ်ရာများကိုကြည့်ကာ နှင်းခဲများဖြင့် အုပ်ပေးကြသည်။ ကျွန်တော်သည်
ကိုယ်ရထားသည့် ဒဏ်ရာများကိုပင် သတိမရ။ ဝက်ဝံအကြောင်းကိုသာ မေးမိသည်။

‘ဝက်ဝံ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ၊ သူဘယ်ဘက်ထွက်ပြေးသွားသဲ’

ထိုအခိုက်တွင် ရုတ်တရက် အော်လိုက်သည့်အသံကို
ကျွန်တော်ကြားရသည်။’ ‘ဝက်ဝံကြီး ဒီမှာဗျို့၊ ဒီမှာဗျ’

ကျွန်တော်ထံ ပြေးလာနေသည့် ဝက်ဝံကိုမြင်ကြရပြန်သည်။
ကျွန်တော်တို့ အားလုံးသေနတ်များကို ဆွဲကိုင်ကြသည်။ သို့ဗသည်လည်း
တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ သေနတ်နှင့် မပစ်နိုင်ဝက်ဝံသည် ကျွန်တော့်အား
ကျော်ဖြတ်သွားသည်။ ဝက်ဝံသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ် သောစိတ်ဝင်နေပြီဖြစ်၍
ကျွန်တော့်အား ထပ်မံကျိုက်ခဲရန် ပြန်လာခြင်းဖြစ်၏ ။ သိသော်လည်း
လူအများစုအော်နေသည်ကို မြင်သဖြင့် လန့်ဖျပ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားခြင်းပေတည်း။

သူပြေးသွားနေခိုက်တွင် သူ့ခေါင်းမှသွေးများ ယိုစိမ့်ထွက်နေသည်ကို
ကျွန်တော်မြင် တွေ့လိုက်ရည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဝက်ဝံနောက်သို့
လိုက်လိုကြသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့် ဒဏ်ရာများက များစွာ နာကျင်လျက်
ရှိသဖြင့် ဝက်ဝံနောက် မလိုက်တော့ဘဲ ဆရာဝန်ပြရန် မြို့ပေါ်သို့ အလျင်အမြန်
ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။

ဆရာဝန်က ကျွန်တော့် ဒဏ်ရာများကို ချုပ်ပေးသည် ။ မကြာခင်မှာပင်
ဒဏ်ရာများ ပျောက်ကင်းသွားခဲ့ပါသည်။

နောက် တစ်လခန့်အကြာတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုဝက်ဝံကို ဖမ်းမိရန်
အမဲလိုက် ထွင်ခဲ့ပြန်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တောသူကို
လက်စသတ်ခွင့်မရလိုက်ပါ ။ သူသည် တောထဲ၌ တလည်လည်လှည့်သွားကာ
ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် အသံဖြင့် အော်ဟစ်ညည်းညူ လျက်ရှိပါသည်။

ဝက်ဝံကို ဒီမီယန်က သတ်ပဟစ်လိုက်သည်။
ကျွန်တော့်ကျည်ဆန်ကြောင့် ဝက်ဝံသည် အောကမေရီးကျိုးကာ
သွားများပြုတ်ထွက်သွားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အလွန်အလွန်ကြီးမားသော
ဝက်ဝံကြီး ဖြစ်သဖြင့် သူ၏ အနက်ရောင်သားမွေးသည်။ တခမ့်တနား

ရှိလှပါတိခြင်း ။ အစာသွပ်ထားသည့် သူနဖူးမှ ဒဏ်ရာများမှာမူ
လုံးဝပျောက်ကင်းသွားပြီဖြစ်၍ အမာရွတ်ကိုပင် မမြင်နိုင်တော့ပါ။

THE BEAR HUNT (၁၈၇၂) ကိုပြန်ဆိုသည်။

*

လူတွေ ဘာနဲ့ နေကြသလဲ

ကျွန်ုပ်တို့သည်သေခြင်းမှလွတ်မြောက်ကာ တစ်ထန်ပြန်၍ ရှင်သန်ခြင်းသို့ရောက်ကြရ၏။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း၊ ညီအစ်ကိုတော်အချင်းချင်း မေတ္တာထားနိုင်ကြ၍ ဖြစ်၏။ မေတ္တာတရားထားနိုင်သူသည် သေခြင်းတွင်မေ့လျော့ခြင်းမရှိ။

ကောင်းမြတ်သော စိတ်နေစိတ်ထားနှင့် အကျင့်စရိုက်ရှိသူ ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေသူများ သူညီစောင့်ရှောက်သူ ၊ အချင်းချင်းကရုဏာတရားထားသူ မည်သူတွင်မဆို ဘုရားသခင်၏ ၊ မေတ္တာတော်သည် ကိန်အောင်းမွေ့လျော်၏ ၊ အို... ကျွန်ုပ်၏ သားသမီးများ ၊ သင်တို့၏ ပါးစပ်၊ သင်တို့၏ လျှာ ဖြင့်သာ နေမတ္တာထားခြင်းသည် ပြည့်စုံလုံလောက်ခြင်းမရှိ။ မေတ္တာဟူသည် လက်တွေ့ ပြရသော အရာဖြစ်သည် ။ လက်တွေ့ အပြုအမူဖြင့်ပြမှသာ ပြည့်စုံလုံလောက်သော အရသာဖြစ်၏ ။

မေတ္တာသည် ဘုရားသခင်၏ အရာဖြစ်သည်။ မေတ္တာထားသူတိုင်း၏ ရင်တွင် ဘုရားသခင်သည် တည်ရှိ၏ ။ မေတ္တာထားသူတိုင်းသည် ဘုရားသခင်ကိုသိ၏ ။ မေတ္တာမထားသူသည် ဘုရားသခင်အားမသိ၊ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဘုရားသခင်သည် မေတ္တာဖြစ်ခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

ဘုရားသခင်သည် မည်သူ့ထံမှာမှ အမြဲတစေ တည်ရှိနေသည် မဟုတ်။ အကယ်၍ သာ ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး မေတ္တာထားနိုင်ကြပါမူကား ဘုရားသခင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ထံတွင် အမြဲတစေ ကိန်းအောင်းနေလိမ့်မည်။

ဘုရားသခင်သည် မေတ္တာဖြစ်၏။ မေတ္တာနှင့် နေသူသည် ဘုရားသခင်နှင့် နေသူဖြစ်၍ ဘုရားသခင်သည် ထိုသူ၏ ထံတွင် အမြဲတစေ ရှိနေပေလိမ့်မည်။

အကယ်၍ လူတစ်ယောက်သည် ဘုရားသခင်အား ချစ်မြတ်နိုး ပါသည်ဟု ဆို၏။ သူ့ညီအစ်ကို တေယံကို မုန်းတီး၏။ ထိုသူသည် လူလိမ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း။ သူ့မျက်စိဖြင့် မြင်တွေ့နေရသည့် ညီအစ်ကိုတော်အား မချစ်ခင်နိုင်သော ထိုသူသည် သူ့မျက်စိဖြင့် မမြင်မတွေ့ နိုင်သော ဘုရားသခင်အား အဘယ်မှာလျှင် ချစ်နိုင်ပါမည်နည်း။

*

အခန်း (၁)

ဆိုင်မွန်အမည်ရှိ ဖိနပ်ချုပ်သမား တစ်ယောက်သည် အိမ်ပိုင်လည်း မရှိ၊ မြေပိုင် ယာပိုင်လည်း မရှိ။ သူ့မိန်းမ၊ သူ့ကလေးများနှင့်အတူ လယ်သမား တစ်ယောက်၏ တဲတွင် နေထိုင်ကာ သူ့လုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေသည်။ အလုပ်က ဈေးပေါသော်လည်း ပေါင်မုန့်ကတော့ရှားပါးသည်။ သူ့အလုပ်မှရလာသမျှ ငွေကို အစားအစာအတွက် သုံးရသည်နှင့် ကုန်ခမ်းလျက်ရှိ၏။

ဆိုင်မွန်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက်တွင် ဆောင်းရာသီဝတ်ဖို့ အနွေးထည်ဆို၍ သိုးရေကုတ်အကျွတ်တစ်ထည်သာရှိ၏။ ထိုတစ်ထည်သော အနွေးထည်မှာလည်း မြင်မကောင်း အောင်ပင် အပေါက်အပြဲတွေ ဗရပွဖြစ်နေပြီ။ ထိုအနွေးထည်ကို သုံးလာခဲ့သည်မှာ ဒုတိယနှစ်အတွင်းသို့ပင် ဆို့ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ ဤဒုတိယနှစ် တွင်မူ သူသည် နောက်ထပ် အနွေးထည်များချုပ်ဖို့အတွက် သိုးရေများဝယ်လို၏။

ထို့ကြောင့် ထိုနှစ်ဆောင်းဥတုမဝင်မီ ဆိုင်မွန်သည် ငွေ

အနည်းငယ်စုသည်သူ့မိန်းမ၏ ဘူးကလေးထဲတွင် ငွေစက္ကူသုံးရှာဘယ်
ယှက်ထားနိုင်သည်ခဲလေပြီ။ ရွာထဲရှိ သူ့ဖော်သည်များထံမှ သူရစရာရှိသည့်
အကြွေးမှာ ငါးရှာဘယ်နှင့် ကိုပက်နှစ်ဆယ်(*) ပင်ရှိနေပြီဖြစ်၏ ။

ဤသို့ဖြင့် ဆိုင်မွန်သည် တစ်နေ့သော နံနက်တွင် ရွာထဲ သို့သွား၍
သိုးရေများဝယ်ရန် ပြင်ဆင်သည်။ သူသည် ရုပ်အကျပေါ်မှထပ်၍ သူ့မိန်းမ၏
ဝမ်းခံထားသည့် သိုးရှယ်ငွေစက္ကူများကို အိပ်ကပ်ထဲထည့်သည်။ တောင်းဝေးအဖြစ်
အသုံးပြုသွားရန်အတွက် တုတ်တစ်ချောင်း ဖြတ်ယူသည်။ ထို့နောက် နံနက်စာ
စားပြီးပြီးချင်း ခရီးထွက်သည်။

‘ငါ့အကြွေး ငါးရှာဘယ်ကိုဝင်တောင်းမယ်’ ဟု သူတွေးသည်။

‘အဲဒီ ငါးရှာဘယ်နဲ့ စုထားတဲ့ သိုးရှာဘယ် ပေါင်းလိုက်ရင် ဆောင်းတွင်း
အနွေးထည်အတွ် သိုးရေဝယ်ဖို့တော့ လုံလောက်မှာပါ’

သူသည် ရွာထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီး လယ်သမားတစ်ယောက်၏ တဲသို့
သွားသည်။ သို့သော်လည်း အိမ်တွင် အိမ်ရှင်လယ်သမားမရှိပေ။ လယ်သမား၏
မိန်းမက ပေးစရာရှိသော ကြွေးကို နောက်အပတ်တွင် ပေးပါမည်ဟုသာ
ကတိပြုသည်။

သူကိုယ်တိုင်တော့ ငွေကိုမပေး ။ ထိုအခါ ဆိုင်မွန်သည်နောက်တစ်တဲသို့
သွားပြန်သည်။ ဤလယ်သမားကမူ သူ့တွင် ငွေမရှိကြောင်း ကျိန်တွယ်ပြောဆို ပြီး
ဆိုင်မွန်ပြင်ပေးခဲ့သော ရှူးဖိနပ်နှစ်ရန်အတွက် ကိုပက်နှစ်ဆယ်သာလျှင် ပေးမည်ဟု
ပြောလိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဆိုင်မွန်သည် သူရလိုသည့် သိုးရေကို အကြွေး
ဝယ်ရန်သာ အားထုတ်ရတော့သည်။ သို့သော်လည်း ဝေးသည်က
ဆိုင်မွန်အားမယုံကြည်။

‘ငွေသာယူခဲ့ပါ’ ဟု ဆိုင်ရှင်ကပြောသည်။

‘အဲဒီ ကျတော့ ခင်ဗျားလိုချင်တဲ့ သိုးရေမှာပေါ့။ ကြွေးဆိုတာ မျိုးက

တောင်းရတာ ခက်တယ်မဟုတ်လား။’

ဤသို့ဖြင့် ဖိနပ်ချုပ်သမား ဆိုင်မွန်သည် သူပြင်ပေးပေးခဲ့သည့် ရှူးဖိနပ်နှစ်ရန်အတွက် ရလာသော အကြွေး ကိုပက်နှစ်ဆယ်နှင့် လယ်သမားတစ်ယောက်က သားရေခွာ အသစ်ပြန်ရိုက်ရန် အပ်လိုက်သော ရှူးဖိနပ်တစ်ရန်ကို ယူကာ အိမ်ပြန်ရမည့်အဖြစ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်။

ဆိုင်မွန်သည် များစွာ စိတ်ထိချွက်ကြေကွဲခြင်းဖြစ်သည်။ ရလာသည့် အကြွေးငွေ ကိုပက်နှစ်ဆယ်နှင့် ဗောဒိခါ ဝယ်သောက်ပြီး သိုးရေဟူ၍ တစ်ချပ်မှမပါဘဲ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ရ၏ ။ မနက်တုန်းကတော့ သူသည် ဆီးနှင်းကြောင့် အအေးဓဇကို ခံခဲ့ရသော်လည်း အခအပြန်ကျတော့ သိုးရေ ကုတ်အကျမပါသော်လည်း သောက်လာခဲ့သည့် ဗောဒိခါ အရှိန်ကြောင့် နွေးနွေးထွေးထွေးရှိလာသည်။ သူသည် ဆီးနှင်းခဲနေသော မြေပြင်ကို တုတ်ဖြင့် ထောက်ကာ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲလာသော ရှူးဖိနပ်များကို ယမ်း၍ နှေးကွေးလေးကန်စွာ လျှောက်သွားလျက်ရှိသည်။

‘အခုကျတော့လည်း သိုးရေကုတ်အကျမပါဘဲနှင့် နွေးနေသလိုပဲ’

ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောသည်။

‘အရက်တစ်ဝက်လောက်က ငါ့တစ်ကိုယ်လုံးမှရှိတဲ့ အကြောတွေထဲ စိမ့်ဝင်သွားတာကိုး၊ ငါ့မှည့်သိုးရေရှိဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ အခြားပူစရာလည်း ဘာမှမရှိတော့ဘူး၊ ငါဆိုတဲ့ ကောင်က အဲသလို လူစားကွ၊ ငါ့အဖို့ ဘာဂရုစိုက်နေစရာလိုလဲ၊ သိုးရေမရှိဘဲလည်း နေလို့ရတာ ပဲ၊ ငါ့အတွက် သိုးဂေမလိုပါဘူး။’

‘အင်း . . . ငါ့မိန်းမကတော့ စိတ်ဆိုးမှာပဲ၊ ဒါကတော့ သေချာတယ်၊ ဟုတ်တာပေါ့၊ စဉ်းစားကြည့်ရင် ရှက်စရာကောင်းတယ် လူတစ်ယောက်ဟာ တစ်နေ့လုံး အလုပ်လုပ်ရပြီး လုပ်ခငွေကျတော့ မရဘူး၊ အဲဒါကောင်းသလား။

တော့်မှာ ငွေမပါလာလို့ကတော့ အရေခွံခွာပစ်မယ်လို့ပြောရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ’

‘သူပေးလိုက်တာက ကိုပက်နှစ်ဆယ်တည်းရယ်၊ ဒီကိုပက်နှစ်ဆယ် နဲ့ ငါဘာလုပ် လို့ရမှာလဲ၊ အခု အရက်သောက်ပစ်လိုက်ပြီ၊ ဒီငွေလောက်ကတော့ ဒါပဲလုပ်လို့ရမှာပေါ့ သူပြောလိုက်တာ ဘာတဲ့၊ သိပ်ကို ကျပ်တည်းတာပဲတဲ့၊ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ငါ့မှာတော့ ဘယ်လိုလဲ၊ ခင်ဗျားက အိမ်နဲ့နွားတွေ ရှိသေးတယ် ၊ ကျုပ်မှာ ဘာမှမရှိဘူး၊ ခင်ဗျားက ဂျုံကို ခင်ဗျားဘာ ခင်ဗျားစိုက်တာ ၊ ကျုပ်က အပြင်က ဝယ်စားရတာ ၊ ပေါင်မုန့်တစ်မျိုးတည်း အတွက် တစ်ပတ်ကို သုံးရုဘယ် သုံးနေရတယ်၊ ကျုပ်အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ပေါင်မုန့်က ကုန်ပြီ နောက်ထပ် တစ်ရုဘယ် ထပ်သုံးရဦးမှာ အဲဒီ တော့ ခင်ဗျားပေးစရာရှိတာသာပေးပါ ။ ပေါက်ကရတွေ ပြောမနေပါနဲ့ဗျာ’

ထိုအချိန်တွင် သူသည် လမ်းကွေ့ရှိ တန်ဆောင်တစ်ခုဘက်သို့ နီးကပ်နေပြီ။ သူလှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါ တန်ဆောင်းနောက်ဘက်ရှိ ဖြူဖြူ အရာ တစ်ခုကိုမြင်ရသည်။ အလင်းရောင်သည် မှေးမှိန်စပြုနေပြီ။ ဆိုင်မွန်သည် ဖြူဖြူအရာကို ထပ်၍ ချောင်းကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း ဘာရယ်ဟု ခွဲခြား၍ မသိ။

‘အရင်က ဒီနေရာမှာ ကျောက်တုံးအဖြူလည်း မရှိပါဘူး ၊ နွားတစ်ကောင်များလား ၊ နွားနဲ့ လည်းမတူပါဘူး၊ ခေါင်းကတော့ လူခေါင်းနဲ့ တူသလိုပဲ ဒါပေမယ့် အလွန်ဖြူလွန်းတယ် ၊ လူဆိုရင် သူဒီနေရာလာပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ’

သူသည် တန်ဆောင်းဘက်သို့ နီးကပ်လာသည် ။ ပို၍ ဝီဝီပြင်ပြင် မြင်လာသည်။ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသဖြင့် သူအံ့အားသင့်လျက်ရှိ၏ ။ အသေလား အရှင်လား ။ အကျမပါဘဲ တန်ဆောင်းအတွင်း၌ ကြောက်စိတ်ဝင်လာသည်။

‘တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကို အဝတ်တွေ ချွတ်ယူသွားသလား၊ ပြီးတော့မှ သူ့ကို ပစ်ထားခဲ့တာလား၊ ငါသွားကြည့်ရင် ပြဿနာဖြစ်မှာ သေချာတယ်’

ထို့ကြောင့် သူသည် တန်ဆောင်းဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်သည့်အခါ တန်ဆောင်းဘက်ကို လှည့်မကြည့်။ အတော်ဝေးဝေးရောက်ကာမှ နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ စောစောက သူမြင်ခဲ့ရသော လူသည် တန်ဆောင်းကိုမှီရပ်နေသည်ကို မတွေ့ရတော့ ။ သူ့ဘက်သို့ ဦးတည်ပြီး ရွေ့လျားနေသည်။ ဆိုင်မွန်သည် စောစောကထက်ပို၍ ကြောက်လာသည်။

‘ငါ သူ့ဆီ ပြန်လှည့်သွားရင် ကောင်းမလား ၊ ဒါမှမဟုတ် ဆက်သွားရင် ကောင်းမလား’ ဟု တွေးသည်။

‘တကယ်လို့ သူ့အနား ရောက်သွားရင် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဟာ တစ်ခုခုဖြစ်လာမလား ။ ဒီလူ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ သိတဲ့လူ ရှိချင်မှရှိမယ်၊ သူလာတာ အကောင်းလုပ်ဖို့လာတာ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာ၊ ငါသူနားရောက်သွားရင် ငါ့ကို ခုန်အုပ်ပြီး လည်ပင်းညှစ်ပစ်ချင် ညှစ်မှာ၊ တကယ်လို့ ငါ့မှာ တာဝန် တက်ချင်တက်လာမှာ၊ ဒီလို ကိယ်လုံးတီးဖြစ်နေတဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ ငါ့အတွက် ဘာအကျိုးရှိလာနိုင်မှာလဲ ၊ ငါ့အကြံတွေကိုလည်း ခွဲပေးဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အဲဒီ တော့ သူနဲ့ဝေးအောင် မြန်မြန်လစ်တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်’

ဤသို့ဖြင့် ဖိနပ်ချပ်သမား သည် ရေးကြီးသုတ်ပြာ ခရီးဆက်သည်။ တန်ဆောင်းသည် သူ့နောက်ဘက်တွင် ဝေး၍ ဝေး၍ ကျန်ခဲ့သည်။ သို့တစေ လည်း ရုတ်တရက် သူ့စိတ်သည် မလုံမလဲဖြစ်လာသည်။ သူ့အခုလို လုပ်တာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားဟု သံသယဝင်လာသည်။တ သူသည် ဖျတ်ခနဲ လမ်းလယ်တွင် ရပ်လိုက်သည်။

‘မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ ဆိုင်မွန်’ ဟု ကိုယ်သူ ပြန်မေးသည်။

‘ဟိုလူဟာ ငတ်ပြတ်ပြီး ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ လူဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ ။ ငတ်ပြတ်ပြီးသေလုမျောပါး ဖြစ်နေတဲ့ လူဆိုရင် မခက်ပေဘူးလား ၊ အဲသလိုလူကို မင်းက လန့်ပြီး ရှောင်လာရသလား၊ ဓားပြတွေကို

ကြောက်ရွံ့နေလောက်အောင်မင်းက ချမ်းသာနေလို့လား။ ဆိုင်မွန်ရယ်... မင်းမရှက်ဘူးလား၊ မင်းလုပ်ပုံ မဟုတ်သေးပါဘူး’ ဤသို့ဖြင့် ဆိုင်မွန်သည် နောက်သို့ပြန်လှည့်ကာ ထိုလူဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။

*

အခန်း(၂)

ဆိုင်မွန်သည် လူစိမ်းဘက်သို့ ပြန်လျှောက်သွားပြီး အသေအချာ ကြည့်သည်။ လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်နေသည်။ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် အညိုအ မည်း အပွန်းအပဲ့ များကိုတောမတွေ့ရ။ ရေခဲလှ မတတ်အေးကာ ထိတ်လန့်ကြောက် ရွံ့ဆိုင်မွန်အား မော့မကြည့်။ သူ့မျက်လုံးအစုံကို ပင့်တင်ရန်ပင် အားမရှိတော့သည့် ပုံစံမျိုး ဖြစ်၏။ ဆိုင်မွန်သည်။ လူငယ်၏ အနီးသို့ တိုးသွားသည်။ လူငယ်သည် ရုတ်တရက် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသူ လိုဖြစ်လာပြီး ဦးခေါင်းကိုမော့ကာ ဆိုင်မွန်အားကြည့်သည်။ ထိုအကြည့် တစ်ခုတည်းနှင့်ပင် ဆိုင်မွန်သည် ထိုလူအား သဘောကျသလို ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် လက်ထဲမှ သက္ကလပ် ရှူးဖိနပ်ကို မြေကြီးပေါ် ပစ်ချလိုက်ပြီး ခါးစည်းကို ဖြုတ်ကာ ဖိနပ်ပေါ်တင် ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် အပေါ်ဆုံးမှ ကုတ်အကျ...ကိုချွတ်လိုက်သည်။

‘အခုလောလောဆယ်တော့ စကားပြောနေရမယ့် အချိန်မဟုတ်သေးဘူး’ ဟု ဆိုင်မွန်က ပြောသည်။

‘ကဲ... ဒီကုတ်အကျ...ကို မြန်မြန်ဝတ်’

ဆိုင်မွန်သည် လူငယ်၏ တံတောင်ဆစ်များကို အသာအယာမပေါ်ပြီး ထနိုင်အောင် ထူပေးသည်။ လူငယ်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် သန့်ပြန့်စင်ကြယ်သည်ကို သတိထားမိသည်။ လက်များ နှင့် ခြေထောက်များ မှာလည်း အချိုးအစားအလွန်ပြေပြစ်သည်။ မျက်နှာကလည်း ကြည်လင်အေး ဆေးပြီး

သနားကြင်နာ တတ်သည့် အရိပ်အငွေ့များ ထင်ဟပ်နေသည်။

ဆိုင်မွန်သည် သူ့အကျ..ကို လူငယ်၏ ပခုံးများပေါ်တင်ပေးထားသည်။ သို့သော်လည်း လူငယ်သည် သူ့လက်များကို အကျ.. ဆွဲဆန့်ကာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်သွားအောင် ပြုပြင်ပေးသည်။ အကျ..ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်သွားသည့်အခါ ခါးစည်းနှင့် ပတ်၍ ချည်ပေးလိုက်သည်။ ဆိုင်မွန်သည် သူပခေါင်းမှ ကက်ဦးထုပ် ကိုချွန်၍ လုံလူစိမ်းခေါင်းတွင် စွပ်ပေးသည်။ သို့သော်လည်း သို့သော်လည်း သူတစ်ခေါင်းလုံး အေးစိမ့်လာသည့်အခါ တစ်မျိုးတွေးမိပြန်သည်။

‘ငါက ထိပ်ပြောင်နေတဲ့ လူ၊ သူ့ဆံပင်တွေက အရှည်ကြီးတွေ ’

သူသည် ဦးထုပ်ကို ပြန်ယူပြီး သူ့ခေါင်းတွင် ဆောင်းလိုက်သည်။

‘သူ့ခြေထောက်တွေကို လုံးသွားအောင် လုပ်ပေးဖို့က အေးကြီးတယ်’

ဟု တွေးမိသောအခါ လူစိမ်းအား ပြန်ထိုင်ခိုင်းပြီး သူ့သက္ကလပ်ရှုတ် ဖိနပ်များ စီးပေးသည်။ ပါးစပ်မှလည်း . . .

‘ကဲ . . . သူငယ်ချင်း ၊ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား နေပြီး မင်းကိုယ်မင်း နွေးသွားအောင် လုပ်လိုက်ဦး၊ ကျန်တဲ့ ကိစ္စတွေကို နောက်ပိုင်းကျမှ ဖြေရှင်းကျတာပေါ့၊ ဘယ်နှယ့်လဲ ၊ လမ်းကော လျှောက်နိုင်ရဲ့လား ’ ဟုပြောသည်။

လူစိမ်းသည် မတ်တပ်ရပ်ပြီး ဆိုင်မွန်အား ကြင်နာသော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်သည် ။ စကားတော့ တစ်ခွန်းမျှပင်မပြော။

‘မင်းကဘာပြုလို့ စကားမပြောတာလဲ’ ဟု ဆိုင်မွန်က မေးသည်။

‘ဒီမှာသိပ်အေးတယ် ၊ အိမ်မြန်မြန်ရောက်အောင် ပြန်မှဖြစ်မယ် ၊ ရော့ . .
. ဟောဒီမှာ တုတ်၊ တောင်ငှေးလုပ်ပြီး ၊ လျှောက် ၊ ကဲ သွားကြစို့

လူစိမ်းသည် ဆိုင်မွန် ခိုင်းသည့်အတိုင်း လျှောက်သည်။

မင်းက ဘယ်ကလာတာလဲ ဟု ဆိုင်မွန်က မေးသည်။

‘ကျွန်တော် ဒီအရပ်ဒေသက မဟုတ်ပါဘူး’

‘အေးပါ . . . ငါလဲ တေးမိပါတယ် ၊ ဒီပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကို ငါသိတယ် ၊ မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နတ်ကွန်းနား ရောက်လာတာလဲ’

‘ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး’

‘တစ်ယောက်ယောက်က မင်းကိုနှိပ်စက်လို့လား’

‘တစ်ယောက်မှ မနှိပ်စက်ပါဘူး ၊ ဘုရားသခင်က အပြစ်ပေးတာခံရတာ ပါ’

‘ဒါပေါ့ကွာ ၊ အားလုံးကို ဘုရားသခင်က အုပ်ချုပ်ထားတာကိုး၊ ဒါတောင်မှ မင်းအခုအစာနဲ့နေစရာ ရှာရဦးတော့မယ်၊ မင်းဘယ်သွားမယ် စိတ်ကူးလဲ’

‘အားလုံးအတူတူပါပဲဗျာ’

ဆိုင်မွန်သည် အံ့အားသင့်လျက်ရှိ၏ ။ သူ့ကြည့်ရတာ လူဆုနဲ့ တော့မတူပါဘူး

ဟုတွေးသည်။ စကားပြောပုံကလည်း နူးညံ့သားပဲ ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အကြောင်းကိုတော့ အခုထက်ထိ မပြောပြသေးဘူး။

‘ဒီလူ ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူက သိနိုင်မှာလဲ’

ဟု ဆိုင်မွန်တွေးမိပြန်သည်။ သူသည် လူစိမ်းအား လှမ်းပြောသည်။

‘ဒီလိုဆိုလဲ ငါနဲ့ အိမ်လိုက်ခဲ့ပေါ့။ အနည်းဆုံး အနွေးဓာတ်ကလေး တော့ရနိုင်တာပေါ့’

ဤသို့ဖြင့် ဆိုင်မွန်သည် သူ့အိမ်ပြန်သည်။ လူစိမ်းသည် သူ့ဘေးမှနေ၍ လျှောက်လိုက်လာသည်။ လေသည် အရှိန်ဖြင့် တိုက်ခတ်လာသည်။ ဆိုင်မွန်သည်

ခိုက်ခိုက်တုန်မျှ အေးလာသည်။ စောစောက တရှိန်ရှိန်တက်နေသော
မူးယစ်ရီဝေခြင်းသည် ပျောက်သွားခဲ့လေပြီ။ အအေးဒဏ်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး
တစစ်စစ်ကိုက်ခဲ့လာသည်။ သူ့မိန်းမ ကုတ်အကျွန်းကို ရှူရှိုက်နေသော ဆိုင်မွန်၏
ခေါင်းထဲတွင် အတွေးစုံ ဝင်လာလျက်ရှိသည်။

‘အင်း . . . သိုးရေအကြောင်း ပြောပြမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ၊
ငါသွားတာ သိုးရေဝယ်ဖို့သွားတာ၊ ပြန်လာတော့ ငါ့ကိုယ်ပေါ်မှာ အိမ်က ဝတ်သွားတဲ့
ကုတ်အကျွန်း တောင်မရှိတော့ဘူး ၊ ငါပြန်လာတော့ အခကြေးငွေလဲ မပါခဲ့ဘူး ၊
ငါနဲ့အတူတူ တစ်ကိုယ်လုံး အဝတ်မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ခေါ်လာတယ် ၊
မက်ထရီနာက ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး ’

သူ့မိန်းမအကြောင်းတွေးမိသောအခါ သူသည် ဝမ်းနည်းခြင်းဖြစ်သည်။
သို့သော်လည်း သူပဘေးမှ လိုက်ပါလာနေသည့် လူစိမ်းကို ကြည့်မိသော အခါ
နတ်ကွန်းကို မှီထိုင်နေရာမှ သူ့အား မော့ကြည့်ခဲ့သော လူစိမ်း၏ အကြည့်ကို
သတိရသည်။ ထိုအခါ သူ့နှလုံးသားတွင် ကြည်နူးခြင်းဖြစ်ရလေသည်

*

အခန်း(၃)

ထိုနေ့နံနက်တွင် ဆိုင်မွန်၏ မိန်းမသည် အိမ်မှုကိစ္စ အဝဝကို
ပြီးပြတ်အောင် လုပ်ထားသည်။ ထင်းခွဲသည်။ ရေခပ်သည်။ ကလေးများ အား
အစာကျွေး၍ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ပြီးပြတ်အောင် စားသောက်ကာ အိမ်ထဲတွင်
ထိုင်၍ ရောက်တတ်ရာရာ စဉ်းစားနေသည်။ ပေါင်မုန့်ကို ဘယ်အချိန်လောက်
ဖုတ်ရလျှင် ကောင်းမလဲ။ အခုပဲဖုတ်လိုက်လျှင် ကောင်းမလား ၊ ဒါမှမဟုတ်
မနက်ဖြန်မှ ကောင်းမလား ။ လောလောဆယ်တော့ ပေါင်မုန့် အတော်များများ
ကျန်နေသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

‘တကယ်လို့ ဆိုင်မွန်က ညနေစာကို ဟိုမှာစားခဲ့ရင် ညလယ်စာကျတော့

သူသိပ်များများ စားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’ ဟုတွေးသည်။

‘ဒီလိုဆိုရင် ပေါင်မုန့်က နောက်ရက်အထိ စားလို့ရမှာ’

သူသည် ပေါင်မုန့်လက်ကျန်ကို လက်နှင့်ဆ၍ မှန်းကြည့်နေသည်။

‘အဲဒီ နေ့တော့ ပေါင်မုန့် ထပ်မဖုတ်တော့ဘူး ၊ ဂျုံကလဲ တစ်လုံးစာပဲ ကျန်တော့တယ် ၊ ကျန်တာလေးနဲ့ သောကြာနေ့အထိ နေနိုင်ရင်ကောင်းမှာပဲ’

မက်ထရီနာသည် ပေါင်မုန့်ကို ပြန်သိမ်းကာ စားပွဲတွင် ထိုင်၍ သူ့ယောက်ျားအကျ...ကို ဖာနေသည်။ သူသည် အပေါက်ကို ချုပ်နေရာမှ ဆောင်းအနွေးထည် တစ်ထည် ချုပ်ဖို့ သိုးရေဝယ်နေမည့် သူ့ယောက်ျားအဖြစ်ကို မြင်ယောင်ထင်ယောင် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

‘ဈေးသည်ကတော့ သူ့ကို မလိမ်လိုက်ပါစေနဲ့ ။ ငါ့ယောက်ျားက အလွန်ကိုရိုးတာ ၊ သူကတော့ ဘယ်...ကိုမှ မလိမ်ညာတတ်ဘူး ၊ သူ့ကျတော့ ကလေးတွေက လိမ်တာတောင်ခံရတယ်၊ ငွေရှစ်ရှာဘယ်ဆိုတာ နည်းတဲ့ ငွေမဟုတ်ဘူး ၊ ဒီငွေနဲ့ ကုတ်အကျ...တစ်ထည်စာ ကောင်မေးကောင်း ရနိုင်တယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ဆောင်းတွင်းတုန်းက ကုတ်အကျ...မရှိဘဲ နေရတာ ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်ခဲ့လဲ။ ငါဆိုရင် မြစ်ဆိပ်လည်း မဆင်းနိုင်ဘူး။ ဘယ်ကိုမှလဲ မသွားနိုင်ဘူး။ သူ့အပြင်ထွက်လို့ ကုတ်အကျ...ဝတ်သွားရတဲ့နေ့ဆိုရင် ငါ့အတွက် ဝတ်စရာ ဘာမှမရှိ တော့ဘူး။ ဒီနေ့ သူထွက်သွားတာ သိပ်မစောဘူး၊ အိမ်တော့်နေ့ချင်း ပြန်ရောက်ကောင်းပါရဲ့။ အပျော်ကျူးပြီး အရက်တွေသောက်ဘာသောက်နဲ့ ထင်ရာမြင်ရာတွေ လျှောက်လုပ်နေမှဖြင့်...’

ထိုအခိုက်မှာပင် တဲရှေ့မှ ခြေသံများ ကြားလိုက်ရပြီး တဲထဲသို့ လူဝင်လာသံ ကြားရသည်။ မက်ထရီသည် အပ်ကို အကျ...ဟောင်းတွင် ထိုးထားလိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့သို့ထွက်ခဲ့သည်။ သူမြင်လိုက်ရသည်မှာ လူနှစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်မှာ ဆိုင်မွန်ဖြစ်၍ သူနှင့် ပါလာသူမှာ

သက္ကလပ်ရှူးဖိနပ်စီးထားသော်လည်း ခေါင်းတွင် ဦးထုပ်မပါသည့်
လူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

မက်ထရီနာသည် ချက်ချင်းပင် သူ့ယောက်ျားထံမှ အရက်နံ့ကို ရသည်။ ‘
‘ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ သူ့အရက်သောက်လာတယ်’

ဟုတွေးသည်။ ထို့နောက် ဆိုင်မွန်သည် အကျမရှိတော့ဘဲ
ဂျက်ကက်အကျသာ ဝတ်ထားသည်ကို လည်းကောင်း၊ လက်ထဲတွင်
ဘာအထုပ်မှပါဘဲ ငြိမ်ဆိတ်စွာ မတ်တပ်ရပ်နေသည်ကိုလည်းကောင်း
သတိထားမိသည်။ ရှက်ကြောက်သလိုလို ဖြစ်နေသော သူ့ယောက်ျားကိုကြည့်ကာ
မက်ထရီနာ စိတ်ထိခိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဟိုငွေနဲ့ သူ့အရက်သောက်လာတာပဲ’ ဟုတွေးသည်။

‘အရက်တွေသောက်ပြီး အသုံးမကျတဲ့ တစ်ကောင်ခါလာပြီး
အိမ်ပြန်လာတာကိုး’

သူတို့နှစ်ယောက်က သူ့ရှေ့မှဖြတ်ပြီး တဲထဲဝင်သွားသည်ကို မက်ထရီနာ
ရပ်ကြည့်နေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် သူတို့နောက်မှ လိုက်သွားသည်။ လူစိမ်းသည်
လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ပိန်ပိန်ပါးပါး ဖြစ်သည်ကို သတိထားမိသည်။
လူစိမ်းသည် သူ့ယောက်ျား၏ ကုတ်အကျကို ဝတ်ထားသည်။
ကုတ်အကျအောက်တွင် ရုပ်အကျမရှိ၊ ခေါင်းတွင်လည်း ဦးထုပ်မရှိ၊ ထိုလူသည်
တဲအတွင်း ရောက်သည့်အခါ တစ်နေရာတွင် ရပ်နေသည်။ လှုပ်ရှားခြင်းဟူ၍
လုံးဝမရှိ။ မော့၍ လည်း မကြည့်။

‘ဒီကောင်ကြည့်ရတာ လူဆိုးပဲဖြစ်ရမယ်၊ ကြောက်နေသလိုလိုပဲ’ ဟု
မက်ထရီနာတွေးသည်။

မက်ထရီနာသည် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ မီးဖိုဘေးတွင်ရပ်နေရာမှ

ဆိုင်မွန်တို့ဘာလုပ် မည်ကို အကဲခတ်နေသည်။

ဆိုင်မွန်သည် သူ့ကက်ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး အနီးရှိ ခုံတန်းလျားပေါ်
ဝင်ထိုင်သည်။ သူ့ပုံပန်းသည် ဘာမှ မဖြစ်သည့်နှယ် ရှိသည်။

‘ကဲ... မက်ထရီနာ၊ ညလယ်စာ အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် လုပ်ကွာ၊
တို့စားကြမယ်’

မက်ထရီနာ၏ ပါးစပ်မှ တီးတိုးရေရွတ်သံ ထွက်လာသော်လည်း
လူကတော့ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ။ သူသည် မီးဖိုဘေးတွင် ရပ်မြဲတိုင်းရပ်နေသည်။
သူသည် ပထမဦးစွာ တစ်ယောက်ကို ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ နောက်တစ်ဦးကို
ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါသည်။

ဆိုင်မွန်သည် သူပမိန်းမ စိတ်ရှုပ်နေသည်ကို သိသည်။ သို့သော်လည်း
မသိချင်ဟန်ဆောင်ကာ ပြေလည်သွားအောင် အားထုတ်သည်။ သူသည် လူစိမ်း၏
လက်မောင်းကို ဆွဲ၍ ...

‘ကဲသူငယ်ချင်း၊ ထိုင် ’ဟုပြောသည်။

‘ကျုပ်တို့ ညလယ်စာ စားကြရအောင် လူစိမ်းက ခုံတန်းပေါ်ထိုင်သည်။ ’

‘တို့အတွက် ဘာမှ ချက်ပြုတ်မထားဘူးလား မိန်းမရယ်’ ဟု ဆိုင်မွန်က
လေးအေးလေးဖြင့် မေးသည့်အခါတွင်တော့ မက်ထရီနာ၏ ဒေါသသည်
ပေါက်ကွဲသွားသည်။

‘ချက်တယ် ... ချက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် တော်တို့အတွက် မဟုတ်ဘူး’ ဟု
အော်ပြောသည်။

‘တော်က အရက်တွေသောက်လာတယ် ၊ သွားတုန်းကတော့
သိုးဂေဝယ်ဖို့ဆိုပြီးသွားတာ ၊ အခုပြန်လာတော့ အျမ်က ဝတ်သွားတဲ့ ကုတ်အကျဲ့ကို
တောင် ဝတ်မလာနိုင်ဘူး ၊ လမ်းဘေးက သူတောငေးစားတစ်ယောက်ခေါ်ပြီး

ပြန်ရောက်လာတယ်။ ကျုပ်ဆီမှာ တော်တို့လို အရက်မူးသမားအတွက် ဘာမှ စားစရာမရှိဘူး’

‘တော်ပါတော့ မက်ထရီနာရယ် ၊ အကြောင်းမရှိဘဲနဲ့ လျှာမရှည်ချင်စမ်းပါနဲ့ကွယ် ၊ သူဘယ်လိုလူစားလဲဆိုတာ ပထမ မေးမြန်းစုံစမ်းဦးမှပေါ့’

‘တော်ငွေတွေကို ဘာတွေ သုံးပစ်ခဲ့သလဲ’

ဆိုင်မွန်သည် အကျ...အိတကပ်ထဲ လက်နှိုက်ကာ သုံးရူဘယ်တန်ငွေစက္ကူကိုထုတ်၍ စားပွဲပေါ်လှမ်းတင်ပေးသည်။

‘ဒီမှာ အိမ်ကယူသွားတဲ့ငွေ၊ ထရီနော့ဗ်ဆီက ကြွေးမရခဲ့ဘူး၊ မကြာခင်ပေးပါ့မယ်လို့တော့ ကတိပေးလိုက်တယ်’

မက်ထရီနာသည် ပို၍ ဒေါသကြီးလာသည်။ သိုးရေဝယ်မည်ဟု သွားခဲ့ပြီး သိုးရေမပါလာ။ သူ့ကုတ်အကျ...ကို ရှုပ်အကျ...ပင်မပါငည့် ကောင်တစ်ကောင်အား ဝတ်ပေးပြီး အိမ်ခေါ်လာခဲ့သည်။ မက်ထရီနာသည် စားပွဲပေါ်မှ ငွေစက္ကူကို ဒေါသတကြီး ကောက်ယူလိုက်ပြီး ထပ်ပြောသည်။

‘တော်တို့ဖို့ ညလယ်စာမရှိဘူး၊ အကျ...မဝတ်တဲ့ အမူးသမားတွေကို ကျုပ် ဘာမှမကျွေးနိုင်ဘူး’

မဟုတ်သေးပါဘူး၊ မက်ထရီနာရယ် ၊ မင်းလျှာကို နည်းနည်းပါးပါး ထိန်းထားစမ်းပါဦးဟာ ၊ ဒီလူ ဘာပြောမလဲဆိုတာ အရင်ဆုံး နားထောင်စမ်းပါ’

‘အရက်မူးသမား အရူးတစ်ယောက်ဆီက စကားကို နားထောင်လို့ ကျုပ်မှာ အကျိုးရှိသွားမယ်ထင်နေလား ၊ ကျုပ် တောင့်ကို လက်မထပ်ချင်ခဲ့တာဟာ သိပ်ကိုမှန်တယ်၊ တော်တို့လို အရက်သမား တစ်ယောက်ကို လင်လုပ်မိတာ သိပ်ကိုမှားတယ်၊ ကျုပ်အမေက ကျုပ်ကို ပေးထားတဲ့ ပိတ်စကိုလည်းရောင်းပြီး

တော် အရ်ကသောက်ပစ်တယ် ၊ အခုလည်း ကုတ်အကျ.. ချုပ်ဖို့ သိုးရေသွားဝယ်တာ အရက်ပဲသောက်ပြီး ပြန်လာတယ်’

ဆိုင်မွန်သည် သူ ကိုပက်နှစ်ဆယ်သာ သုံးခဲ့ကြောင်း ၊ သူခေါ်လာသည့်လူကို သူဘယ်လိုတွေ့ခဲ့ရသည့် အကြောင်းများကို သူ့မိန်းမ နားဝင်အောင် ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော်လည်း မက်ထရီနာ က လုံးဝအပြောမခံ။ သူ့ဘာသာ ခိုင်ခံ့၍ ပြောသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင် နှစ်ဆယ်ခန့် ကဖြစ်ခဲ့သည့် အကြောင်းများကိုပါ မဆီမဆိုင်ဆွဲသွင်းလာသည်

မက်ထရီနာသည် စကားကို မရပ်မနား ပြောနေရာမှ ဒေါသပိုကြီး ကာ ဆိုငမွန်အားခုန်အုပ်ပြီး အကျ..လက်မောင်းကို အတင်းဆွဲထားသည်။

‘ငါ့ ဂျက်ကက်အကျ..ပြန်ပေး ငါ့မှာ ဒီတစ်ထည်ထဲရှိတာဟဲ့ ၊ နင့်မှာလိုတယ်ဆိုပြီး ငါ့ဆီကယူသွားတာ ၊ နင့်သဘောနဲ့ ယူဝတ်သွားတာ၊ အခုပြန်ပေးဟဲ့။ ခွေးဝဲစားကောင် ၊ နင့်လို ကောင်ကို သရဲဖမ်းစားပါစေတော်’

ဆိုင်မွန်သည် ဂျက်ကက်အကျ..ကို ဆွဲချွတ်သည် ။ အကျ..လက်များ သည် အတွင်းအပြင် လန်သွေးသည်။ မက်ထရီနာက ဂျက်ကက်အကျ..ကို ဆာင့်ဆွဲလိုက်သဖြင့် ချုပ်ရိုးတစ်နေရာမှ စုတ်ပြဲသွားသည်။ မက်ထရီနာသည် သူ့လက်ထဲရောက်လာသည့် အကျ..ကို ခေါင်းပေါ်တင် လိုက်ပြီး တဲတံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ အပြင်သို့ ထွက်သွားရန် ဟူသော စိတ်ကူးဖြင့် သွားခြင်းဖြစ်၏ ။ သို့သော်လည်း လမ်းခုလတ်အရောက်တွင် ရုတ်တရက် ဝေခွဲ၍ မရသောစိတ်ကြောင့် ဖျတ်ခနဲရပ်လိုက်သည်။ သူပအနေဖြင့် သူ့ဒေါသကို လည်း အဆုံးသတ်ချင်သည်။ ပြီးတော့ ဆိုင်မွန်နှင့် ပါလာသည့် လူစိမ်း ဘယ်လိုလူစားဖြစ်သည်ကိုလည်း သိချင်စိတ် ပြင်းပြနေသည် မဟုတ်ပါလား။

*

မက်ထရီနာသည် လမ်းခုလတ်တွင် ရပ်နေရာမှ
ဆိုင်မွန်ဘက်လှည့်ကြည့်သည်

‘တကယ်လို့ တော့်လူဟာ လူကောင်းဆိုရင် အကျ..ပါရမှာပေါ့၊ အခု
တော့်ကိယ်ပေါ်မှာ ရှုပ်အကျ..တောင်မရှိဘူး၊ အဲဒါဘာပြုလို့လဲ ၊ သူသာ
လူကောင်းဆိုရင် သူနဲ့ဘယ်လို တွေ့ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ တော်က ရှင်းပြနိုင်ရမှာပေါ့ ’

‘အေးလကွာ၊ ငါ မင်းကို အဲဒါရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားနေတာပဲ’

ဟု ဆိုင်မွန်က ပြောသည်။

‘ငါ တန်ဆောင်းနားရောက်တော့ သူ့အကျ..တုံးလုံးနဲ့ ထိုင်နေတာ
တွေ့ရတယ်၊ တစ်ကိုယ်လုံးလဲ ခိုက်ခိုက်တုန်နေတယ်၊ ရာသီဥတုက အကျ..တုံးလုံးနဲ့
ထိုင်နေလို့ မသင့်လောက်အောင်ကို အေးနေတာကွ ၊ ဘုရားသခင်က ငါ့ကို
သူ့ဆီပို့ပေလို့ပေါ့၊ နို့မဟုတ်ရင် သူသေမှာ ၊ သူ့ကိုတွေ့တော့ ငါဘာလုပ်ရမလဲ ၊
သူဘယ်လိုဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ ကော ငါဘယ်လိုလုပ်သိမလဲ၊ ဒါ့ကြောင့် ငါ့သူ့ကို
ပစ်ထားရက်ဘူး၊ အကျ..ဝတ်ပေးတယ်၊ ထူပေးတယ် ၊ ဒီကို ခေါ်လာခဲ့တယ်၊ အဲဒါပဲ
။ သိပ်ပြီး ဒေါသမကြီးပါနဲ့ မက်ထရီနာရယ်၊ ဒေါသကြီးတာဟာ ဒုစရိုက်မှုတစ်ခုတဲ့ ၊
သတိထားပါ... ငါတို့အားလုံး တစ်နေ့ကျ သေရမှာချည်းပဲ မဟုတ်လား’

ဒေါသပါသော စကားလုံးများသည် မက်ထရီနာ၏ နှုတ်ခမ်း ဖျားဆီ
သို့တက်လာသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် လူစိမ်းမျက်နှာကို
တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ ငြိမ်ဆိတ်နေ၏ ။ လူစိမ်းသည် ခုံတန်းလျားအစွန်းတွင်
ထိုင်လျက်ရှိသည်။ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ။ သူ့ဒူးများကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပိုက်ထားသည်။
ဦးခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချကာ မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ထားသည်။ နာကျင်မှု
ဝေဒနာတစ်ခုခု ခံစားနေရသည့်နှယ် မျက်ခုံးများတွန့်ထားသည်။ မက်ထရီနာသည်
နှုတ်ဆိတ်နေ၏ ။ ဆိုင်မွန်က...

‘မက်ထရီနာရယ်၊ မင်း ဘုရားသခင်ကို မချစ်တော့ဘူးလား’ ဟု

မေးသည်။

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ လူစိမ်းအား ကြည့်နေသည့် မက်ထရီနာ၏ နှလုံးသားသည် ပျော်ပျောင်းသွား၏။ သူသည် နောက်သို့ပြန်လှည့် လာပြီး မီးဖိုဆီသွားသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ဇေလုံတစ်လုံးချကာ ဟင်းရည်လောင်းထည့်၏။ ထို့နောက် နောက်ဆုံးကျန်ညှိ ပေါင်မုန့်ကို ထုတ်ယူလာပြီး ဓား၊ ဇွန်း၊ စသည်များနှင့်အတူ စားပွဲပေါ်၌ ချပေး၏ ။

‘တော်တို့ စားချင်ရင် စားကြတော့ ’ ဟုပြောသည်။

ဆိုင်မွန်သည် ပေါင်မုန့်ကိုလှီးကာ ဟင်းဇေလုံထဲထည့်ပြီး နှစ်ယောက်အတူ စားကြသည်။ မက်ထရီနာသည် စားပါတစ်ဘက်ထောင့်၌ ထိုင်ကာ ဦးခေါင်းကို လက်ပေါ်တင်၍ လူစိမ်းအား ကြည့်နေသည်။

မက်ထရီနာသည် လူစိမ်းအား သနားကြင်နာသောစိတ်လာသည်ဖြစ်ရာ စိတ်ထဲက ခင်မင်စပြုလာသည်။ လူစိမ်း၏ မျက်နှာသည် ကြည်လင်လာသည်နှင့်အမျှ သူ့မျက်လုံးများသည် ကွေးညွတ်ခြင်းမရှိတော့ပေ။ လူစိမ်းသည် မျက်လုံးကိုပင့်၍ မက်ထရီနာအား လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

သူတို့ ညလယ်စာ စားအပြီးတွင် မက်ထရီနာသည် စားပွဲပေါ်မ ပစ္စည်းများကို သိမ်းသည်။ ထို့နောက် လူစိမ်းအား သူသိလိုသမျှကို မေးလေတော့၏ ။

‘တော်က ဘယ်ကလာတာလဲ’

‘ကျွန်တော်က ဒီအရပ်က မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဒီလမ်းပေါ် ရောက်လာတာတုန်း’

‘မပြောပါရစေနဲ့’

‘ဓားပြတိုက်ခံရလို့လား’

‘ဘုရားသခင်ရဲ့ ပြစ်ဒဏ်ခတ်ခံရတာ ပါ ’

‘တော် ဟိုနေရာမှ အကျမပါဘဲ လဲဗနတာလား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ၊ ဆိုင်မွန်ကတွေ့တော့ ကျွန်တော့်ကို သနားလာပါတယ်၊ သူကုတ်အကျကို ချွတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဝတ်ပေးပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီအိမ်ကိုခေါ်လာခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားက အစာရေစာကျွေးပါတယ်။ သနားကရုဏာရှိကြောင်းလည်းပြောပါတယ်၊ ဘုရားသခင်က ခင်ဗျားတို့ကို ဆုချီးမြှင့်မှာပါ’

မက်ထရီနာသည် ထိုနေရာမှ ထကာ သူစောစောက ချုပ်နေသော ဆိုင်မွန်၏ ရုပ်အကျအဟောင်းကို ပြတင်းပေါက်ပေါ်မှ ယူပြီး လူစိမ်းအားပေးသည်။ ဘောင်းဘီဟောင်းကိုလည်း ယူလာပြီး ပေးသည်

‘တော့်မှာ ရုပ်အကျ မရှိဘူးဆိုတာ သိလို့ ကျွန်မပေးတာ ၊ဝတ်ထား လိုက်ပေါ့ ၊ထပ်ခိုးပေါ်များဖြစ်ဖြစ် မီးဖိုနားမှာဖြစ်ဖြစ် တော်ကြိုက်တဲ့ နေရာမှာ လှဲပါ’

လူစိမ်းသည် ကုတ်အကျကိုချွတ်ကာ ရုပ်အကျဝတ်သည်။ အထပ်ခိုးပေါ်သွား၍ လဲလျောင်းသည် ။ မက်ထရီနာသည် ဖယောင်တိုင်မီးကို မှုတ်လှိုက်ပြီး ကုတ်အကျကို ကောက်ယူကာ သူ့ယောက်ျားလှဲဗနသည့် မီးဖိုအထက်မှ အခန်းသို့ တက်လာခဲ့သည်။

မက်ထရီနာသည် ကုတ်အကျကိုခြုံလိုက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲနေသည်။ သို့ဗသ်လည်း အိပ်၍ မပျော် ။သူ့စိတ်ထဲမှ လူစိမ်းကို ထုတ်၍ မရ။

နောက်ဆုံးကျန်သည့် ပေါင်မုန့်ကုန်သွားသည့် အဖြစ်နှင့် မနက်ဖြန်အတွက် စားစရာ ဘာမှမရှိသည့် အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း ၊ရုပ်အကျနှင့် ဘောင်းဘီ ပေးလိုက်ရသည့်အဖြစ်ကို လည်းကောင်း စဉ်းစားမိလိုက်သည့်အခါ စိတ်မကောင်းဖြစ်သည်။ သူ့အား ပြုံးပြလိုက်သည့် လူစိမ်း၏ မျက်နှာကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည့်အခါတွင်မူ သူ ဝမ်းသာမိပြန်၏ ။

မက်ထရီနာသည် လုံးဝအိပ်မရ။ ဆိုင်မွန် အိပ်မပျော်ဖြစ်နေသည်ကို

လည်း သူသတိထားမိသည်။ ဆိုင်မွန်သည် ကုတ်အကျ့စ တစ်ဖက်ကို သူ့ဘက်သို့ဆွဲယူသည်။

‘ဆိုင်မွန်’

‘အင်း’

‘တော်တို့ စားခဲ့ကြတဲ့ပေါင်မုန့်ဟာ နောက်ဆုံးအကျန်ပဲ၊
မနက်ဖြန်ကျရင် စားစရာမရှိတော့ဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာလည်း
ကျွန်မမသိဘူး အိမ်နီးချင် မာသာဆီက နည်းနည်းပါးပါး သွားချေးရင် ကောင်းမလား
မပြောတတ်ဘူး’

‘တို့ အသက်ရှင်နေသေးသမျှ စားစရာရှာရမှာပေါ့ကွယ်’

မက်ထရီနာသည် တစ်ခဏမျှ ငြိမ်နေသည်။

‘သူ့ကြည့်ရတာ တော့ လူကောင်းပုံပါပဲ ဒါပေမယ့် သူ
ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ဘာကြောင့် မပြောရတာ လဲ’

“သူ့မှာ အကြောင်းရှိလို့ နေမှာပေါ့”

‘ဆိုင်မွန်’

‘အင်း’

‘ကျွန်မတို့ကတော့ ပေးတယ်ကျွေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ကျတော့
ဘယ်သူကမှ ပေးလားကမ်းလား မလုပ်ကြဘူး၊ အဲဒါ ဘာပြုလို့လဲဟင် ’

ဆိုင်မွန်သည် ဘာပြန်ပြောရမည်ကိုမသိဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့်
လည်းသူသည်...

‘တော်ပါတော့ကွာ ’ ဟု တစ်ခွန်းတည်း သောစကားကို ပြော၍
တစ်ဘက်သို့ စောင်းအိပ် ပစ်လိုက်သည်။

အခန်း(၅)

မနက်မိုးလင်းသည့်အခါ ဆိုင်မွန်သည် အိပ်ရာမှနိုးလာသည်။

ကလေးများမှာ အိပ်မောကျနေဆဲ ။ သူ့မိန်းမကတော့ ပေါင်မုန့်ခေးရန်အတွက် အိမ်နီးနားချင်း အိမ်တစ်အိမ်သို့ ထွက်သွားပြီး ။ လူစိမ်းနည်းသည်သည် ရုပ်အကျ.. အစုတ်နှင့် ဘောင်းဘီကိုဝတ်ကာ ခုံတန်လျားပေါ်၌ ထိုင်၍ အပေါ်သို့မော့ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် မနော့ကနှင့်မတူ ။ ပို၍ ကြည်လင်လန်းဆန်းလျက်ရှိ၏ ။

‘ကဲ... သူငယ်ချင်း၊ ဗိုက်က ပေါင်မုန့်တောင်းတယ်၊ အလုပ် ၊ တုံးလုံးခနဲဓာကိုယ်က အဝတ်တောင်းတယ်’ ဟု ဆိုင်မွန်ကပြောသည်။

လူတစ်ယောက်ဟာ အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းပြုတဲ့ အလုပ်တစ်ခု တော့ လုပ်မှဖြစ်မယ်၊ မင်းဘာလုပ်တတ်သလဲ

‘ကျွန်တော်ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူး’

ဤစကားကြောင့် ဆိုင်မွန်သည် အံ့အားသွားသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် အလိုက်သင့် ဖြစ်စေလိုသောစိတ်ဖြင့် ...

လူဆိုတာ တတ်ချင်တဲ့ စိတ်ရှိလို့ သင်ကြားရင် တတ်တာချည်းပါပဲကွယ် ဟုပြောသည်။

‘လူတွေဟာ အလုပ်လုပ်ရတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း လုပ်မှာပေါ့’

‘မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ’

‘ဗိုက်ကယ်’

‘အေးပါကွာ ... မင်းအကြောင်းပြောပြချင်တဲ့ စိတ်မရှိဘူးဆိုရင်

လည်းမပြောပါနဲ့၊ ဒါက မင်းကိစ္စပဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်းအတွက် မင်းမှာ အသက်မွေးစရာ တစ်ခုတော့ရှိရယ်။ တကယ်လို့ ငါခိုင်းတံအတိုင်း မင်း အလုပ်လုပ်မယ် ဆိုရင်တော့ ငါက မင်းကို အစားလည်းကျွေးမယ် ၊ နေစရာလည်းပေးမယ်’

‘ခင်ဗျားကို ဘုရားသခင် မစတော်မူပါစေ ၊ ကျွန်တော်သင်ပါမယ်။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာသာ ပြပေးပါ’

ဆိုင်မွန်သည် ချည်မျှင်ကိယူ၍ လက်မတွင်ရစစ်ကာ ကြိုကြည့်သည်။

‘ဒီမှာကြည့်... မြင်လား ၊ လွယ်လွယ်ကလေးကွ’ ဟု မိုက်ကယ်အား လှမ်းပြောသည်။

မိုက်ကယ်သည် ဆိုင်မွန်လုပ်သမျှကို မျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်နေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ချည်မျှင်ကို ယူကာ လက်မတွင် ရစ်လိုက်ပြီး ကြိုးကျစ်သည်။

ထို့နောက် ဆိုင်မွန်က ကြိုးများ အား ဖယောင်းတိုက်ပြသည်။ မိုက်ကယ်သည် ထိုအလုပ်ကို ချက်ချင်း ပင်ကျွမ်းကျင်သွားသည်။ ဆိုင်မွန်က ကြိုးစကို အပ်နဖားထိုးသွင်းပြီး ချုပ်ပြသည့်အခါတွင်လည်း ချက်ချင်းတတ်သည်။

ဆိုင်မွန်ဘာသင်သင် မိုက်ကယ်ချက်ချင်းတတ်သည် ။ သုံးရက်မျှအကြာတွင်မူ မိုက်ကယ်သည် သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဖိနပ်လချုပ်စားခဲ့ရသည့် လူတစ်ယောက်သဖွယ် ရှူးဖိနပ်များကို အလွန်းကျွမ်းကျင်စွာ ချုပ်လျက်ရှိ၏ ။ ။ သည် အစားကို နည်းနည်း သာစားပြီး အလုပ်ကို မနားမနေလုပ်သည်။

အလုပ်ပြီးသွားသည့် အခါများတွင် သူသည်တစ်နေရာ၌ ထိုင်ကာ အပေါ်သို့ မော့ကြည့်နေတတ်သည်။ သူသည် လမ်းထွက်ခဲ့လှ၏ ။ စကားကိုလည်း လိုအပ်မှသာပြော၏ ။ ပြောင်ခြင်း ၊ နောက်ခြင်း၊ ရယ်မောခြင်း ဟူ၍ လုံးဝမရှိ။ ဆိုင်မွန်တို့ လင်မယားအနေဖြင့် မိုက်ကယ် ငါ့သည်ကိုလည်း လုံးဝမမြင်ဘူး မတွေ့ဖူးကြ။ သူပထမဆုံး ရောက်လာသည်။ မက်ထရီနာက ညစာကျွေးချိန်တွင်

တစ်ကြိမ်ပြီးခဲ့ဖူးသည်ကိုသာ မြင်ခဲ့ဖူးကြ၏။

*

အခန်း(၆)

ရက်တွေတစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ၊ သီတင်းပတ်တွေ တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ် ကုန်လွန်သွားကာ တစ်နှစ်ပတ်လည်သွားခဲ့လေပြီ။ မိုက်ကယ်သည် ဆိုင်မွန်နှင့် အတူတူ နေကာ အလုပ်တွဲလုပ်လျက်ရှိသည်။ သူ့နာမည်သည် ကျော်ကြားလာသည်။ ဆိုင်မွန်၏ အလုပ်သမားမိုက်ကယ်သည် ရှူးဖိနပ်များ ချုပ်ရာ၌ အလွန်သေသပ် ပြီး ခိုင်ခံ့သည်ဟူသော သတင်းသည် လူအများ၏ ပါးစပ်တွင် ပြောစမှတ်ပြုနေကြပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်ဒေသမှ လူများသည် သူတို့ ဖိနပ်များကို ဆိုင်မွန်ထံ၌ သာ လာအပ်ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဆိုင်မွန်သည် ကုံလုံကြွယ်ဝလာလေသည်။

ဆောင်းရာသီတစ်ရက်တွင် ဆိုင်မွန်နှင့်မိုက်ကယ်တို့ ထိုင်၍ ဖိနပ်များ ချုပ်နေခိုက် မြင်းသုံးကောင်တပ် လှည်းတစ်စီးသည် ခေါင်းလောင်းများ တီးကာ တဲရှေ့သို့ ဆိုက်လာသည်။ သူတို့သည် တဲပြတင်းပေါက်မှနေ၍ တဲရှေ့သို့ လာရပ်သော မြင်းလှည်းကို လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ မြင်းလှည်းရှေ့ ထိုင်ခုံမှ အစေခံတစ်ယောက်သည် ဗြုန်းခနဲ ခုန်ချလိုက်ပြီး လှည်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။

မြင်းလှည်းအတွင်းမှ သားမွေးအနွေးထည်ကြီး ဝတ်ထားသည့် သပ်ရပ်ခုံညားသည့် လူကြီးတစ်ယောက် ဆင်းလာပြီး ဆိုင်မွန်၏ တဲတံခါးသို့ လျှောက်လာသည်။ မက်ထရီနာသည် ထိုင်နေရာမှ ရှောရှောရှူရှူဝင်နိုင်ဖို့ အတွက် သူ့ခေါင်းကို အတော်ကြီး ငုံ့ရ၏။ တဲထဲရောက်၍ ခေါင်းကို ပြန်မတ်လိုက်သည့်အခါ သူ့ခေါင်းသည် မျက်နှာကြက်နှင့် ထိလုနီးပါးဖြစ်နေသည်ကို မြင်ကြရသည်။

ဆိုင်မွန်သည် ထိုင်ရာမှထကာ ဦးညွတ်၍ နှုတ်ဆက်ပြီး ဧည့်သည်အား အလွန်အံ့ဩစွာဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ဤလိုလူစားမျိုးကို သူလုံးဝမမြင်ဖူး၊ မတွေ့ဖူးခဲ့၊ ဆိုင်မွန်ကိုယ်တိုင်မှာ မပိန်မဝ။ မိုက်ကယ်က ပိန်ပိန်ပါးပါး။ မက်ထရီနာကတော့

အရိုးပဒေသာလိုပိန်ခြောက်ခြောက်။ ဒီလူကြီးကျတော့ သူတို့နှင့် သူတို့နှင့် လုံဝမတူ ၊
တခြားကမ္ဘာက ရောက်လာသည့် လူတစ်ယောက်နှင့်တူသည်။

မျက်နှာက နီရဲရဲ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က ကြီးမားထွားကျိုင်းသည်။
တုတ်ခိုင်သော လည်ပင်းသည် နွားသိုးတစ်ကောင်၏ လည်ပင်းနှင့် တူသည်။
သူ့နွားတစ်ကိုယ်လုံးသံထည်ဖြင့် ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားသလားဟုပင်
ထင်ရလောက်၏ ။ လူကြီးသည် သူ့သားမွေးကုတ်အကျ.. ကပ်ငြိနေသောဆီးနှင်းများ
ကို ပါးစပ်ဖြင့် တစ်ဖူးဖူးမှုတ်ထုတ်ပြီး ခုံတန်း လျားပေါ်ထိုင်ချ ကာလိုက်သည်။

‘မင်းတို့နှစ်ယောက်မှာ ဘယ်သူက ဖိနပ်ချုပ်ဆရာလဲကွ’ ဟု မေးသည်။

‘ကျွန်တော်ပါ ခင်ဗျာ’ ဟုပြောကာ ရှေ့သို့ တိုးလာသည်။

ထိုအခါလူကြီးသည် သူ့တပည့်ဘက်လှည့်၍ . . .

‘ဟေး . . . ဖက်ဒါ၊ သားရေ ယူခဲ့ဟေ့’

အစေခံသည် အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ကိုင်၍ ပြေးဝင်လာသည်။ လူကြီးက
အထုပ်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။

‘ဖြေလိုက်စမ်း ’ ဟု သူကခိုင်းလိုက်သောအခါ အစေခံလူငယ်က
အထုပ်ကို ဖြေလိုက်သည်။ လူကြီးက သားရေကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး. . .

‘ဟေ့ . . . ဖိနပ်ချုပ်သမား ၊ အဲဒီ သားရေကိုမြင်လား’ ဟု မေးသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ . . . မြင်ပါတယ်ခင်ဗျာ’

‘ဘယ်လိုသားရေမျိုးဆိုတာရောမင်းသိရဲ့လား’

ဆိုင်မွန်က သားရေကို ကိုင်ကြည့်ပြီး . . .

‘သားရေက အကောင်းစားပါခင်ဗျာဟု ’ ပြောသည်။

‘ဟုတ်တယ် . . . တကယ့်အကောင်းစားကွ ၊ အရင်က မင့်တစ်သက် မှာ

ဒီသားရေမျိုး မြင်ဖူးခဲ့လို့လား၊ ဒါ ဂျာမန်သားရေကွ၊ တစ်ချပ်ကို ရှာဘယ်နှစ်ဆယ်ကျတယ် သိလား၊’

ဆိုင်မွန်သည် ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်ကာ ပြန်ဖြေသည်။

‘ဒီလိုသားရေမျိုး ကျွန်တော်ဘယ်လိုလုပ် မြင်ဖူးမှာလဲဗျာ ’

‘ကဲ... ဒီသားရေကို မင်းငါ့အတွ် ရှူးဖိနပ်ချုပ်ပေးနိုင်မလား၊’

‘ချုပ်ပေးနိုင်ပါတယ် ခင်ဗျာ’

ထိုအခါ လူကြီးက ဆိုင်မွန်အား ထပ်အော်ပြန်သည်။

‘မင်းချုပ်နိုင်တယ် ဟုတ်လယား၊ အေး... ကောင်းပြီ။

ဘယ်လိုသားရေမျိုးကို ဘယ်လိုလူစားအတွက် ချုပ်ပေးရမယ်ဆိုတာ မင်းနားလည်ထားရမယ်၊ ငါ့ဖိနပ်ကို တစ်နှစ်တိတိခံအေညင် ချုပ်ပေး၊ တစ်နှစ်အတွင် ပုံမပျက်စေရဘူး၊ ကြိုးမပြတ်စေရဘူး၊ အေး... အဲဒီလိုကောင်းအောင်ချုပ်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် သားရေကို ယူပြီးညှပ်၊ မချုပ်ပေးနိုင်ဘူးဆိုရင်လည်းပြော ။ အခုကတည်းက ငါသတိပေးထားလိုက်မယ် ၊တစ်နှစ်အတွင်း မင်းချုပ်ပေးတဲ့ ဖိနပ် ပုံပျက်ရင် ကြိုးပြတ်ရင် ငါမင်းကို ထောင်ထဲပို့မယ်၊ အေး... တစ်နှစ်အတွင်းမပြဘူး မစုတ်ဘူး ဆိုရင်တော့ ချုပ်ခငွေကို ဆယ်ရှာဘယ်ပေးမယ်’

ကြောက်လန့်နေသော ဆိုင်မွန်သည် ဘာပြောရမှန်း မသိ၊ သူသည် မိုက်ကယ်အား လှည့်ကြည့်ကာ တံတောင်နှင့်တွက်၍ ...

‘ ဘယ့်နှယ့်လဲ ငါအလုပ်လက်ခံလိုက်ရမလား ’ ဟု တီးတိုး မေးသည်။ မိုက်ကယ်က လက်ခံလိုက်ပါဟု ပြောသည့်နှယ် ခါင်းညိတ်ပြသည်။

ဆိုင်မွန်သည် မိုက်ကယ်အကြံပေးသည့်အတိုင်း တစ်နှစ်အတွင်းပုံမပျက်စေရ ၊ ချုပ်ရိုးမကွဲစေရဟူသော အာမခံချက်ဖြင့် ရှူးဖိနပ်များ ချုပ်ပေးရမည့်အလုပ်ကို လက်ခံလိုက်သည်။

လူကြီးသည် သူပအစေခံအား လှမ်းခေါ်ပြီး သူ့ဘယ်ဘက်ခြေထောက်ကို ဆန့်တန်းပေးကာ ဖိနပ်ချွတ်ခိုင်းသည်။

‘ကဲဟေ့ . . . ငါ့ခြေထောက်ကို အတိုင်းယူလေကွာ ’

ဆိုင်မွန်သည် ဆယ့်ခုနစ်လက်မအရှည်ရှိသော စက္ကူတစ်ရွက်ကို ယူ၍ ဖြန့်ခင်းသည်။ စက္ကူဘေးတွင် နူးထောက်ထိုင်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကို သူ့ခါးစည်းအဝတ်ဖြင့် ပွတ်၍ သုတ်သည်။ လူကြီးခြေအိတ်များ ကို ကိုင်လျှင်ညစ်ပေရေသွားမည်ကိုစ စိုးရိမ်၍ ဖြစ်၏ ။ ထို့နောက် ခြေတိုင်းယူသည်။ ရှေးဦးစွာ ခြေဖဝါးနှင့် ခြေဖမိုးပြီးတော့ . . . ခြေကျင်းဝတ်၊ သို့သော်လည်း စက္ကူက အဆမတန်တိုနေသည်။ လူကြီး၏ ခြေသလုံးကြွက်သားသည် အိမ်ယက်မကြီး တစ်ချောင်းလောက် ထူထဲကြီးမားသည်ကိုတွေ့ရ၏ ။

‘သိပ်မကျပ်စေနဲ့နော် ၊ အဲဒါကို သတိထား၊ ငါပြောတာ ကြားလား ’

ဆိုင်မွန်သည် စက္ကူတစ်ရွက်ထပ်ယူကာကော်တိုင်းသည် ။ လူကြီးသည် ခြေအိတ်အတွင်းမှ ခြေချောင်းကလေးများကို တလှုပ်လှုပ်လုပ်ရင်း တဲအတွင်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေရာမှ မိုက်ကယ်အား မြင်သွားသည်။

‘ဟိုအကောင်က ဘာလဲကွ’ ဟုမေးသည်။

ကျွန်တော့် အလုပ်သမားပါ၊ ဖိနပ်ကို သူချုပ်မှာပါ

‘အေး . . . ဒါဆိုရင် မင်း သတိထားလုပ်ကြားလား ’ ဟု လူကြီးက မိုက်ကယ်အား လှမ်းပြောသည်။

‘ပြီးတော့ တစ်ခုလည်းသတိထား ၊ ကောင်းအောင် ခိုင်အောင်ချုပ် ဒါမှ တစ်နှစ်ခံမှာ’

ဆိုင်မွန်သည် မိုက်ကယ်အား လှမ်းကြည့်သည်။ မိုက်ကယ်သည် လူကြီးအား ကြည့်နေခြင်းမဟုတ် ၊ လူကြီး၏ နောက် ထောင့်ထဲသို့

မိုက်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်၏။ သူကြည့်နေပုံသည် ထိုထောင့်ထဲ၌ တစ်စုံတစ်ခုမြင်တွေ့နေရသည့် ပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်။ မိုက်ကယ်သည် ကြည့်နေရင်းမှ ရုတ်တရက် ပြုံးသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ကြည်လင်ဝင်းလက်သွားသည်။

‘မင်း ဘာကိုကြည့်ပြီး စပ်ဖြဖြ လုပ်နေရတာ လဲ အရှုံးရဲ့’

ဟု လူကြီးက ဒေါသတကြီး အော်သည်။

‘မင်းကြည့်ရမှာက ငါအပ်တဲ့ဖိနပ် အချိန်မီပြီးဖို့ကွ၊ နားလည်လား၊’

‘အချိန်ကောင်းမှာ အဆင်သင့် ဖြစ်မှာပါ’ ဟု မိုက်ကယ်က ပြန်ပြောသည်။

‘အေး . . . အဲဒါပဲ သတိထားရမှာ’ ဟုရေရွတ်ကာ သူ့ရှူးဖိနပ်များကို ပြန်စီးသည်။ သူ့သာယာမွှေးအကျေကို ယူဝတ်သည်။ ထို့ဗနာကတံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် တံခါးမှအထွက်တွင် ခေါင်းငုံ့ဖို့သတိမရ။ သူ့ခေါင်းသည် တံခါးဘောင်နှင့် ဝင်ဆောင့်သည်။

သူသည် တစ်ခွန်းမျှ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ကျိန်ဆဲလိုက်ပြီး ခေါင်းကို ပွတ်နေသည်။ ထို့နောက် မြင်းလှည်းပေါ်ပြန်တက် သည်။ သူထိုင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြင်းလှည်းသည် ထွက်သွားလေသည်။

လူကြီး ထွက်သွားသည့်အခါ ဆိုင်မွန်က . . .

‘နည်းတဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမဟုတ်ဘူးကွာ ၊ တင်းပုတ်နဲ့ ထုလို့တောင် အသက်ထွက်မယ့် ဟာကြီးမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ခေါင်းနဲ့ ဆောင့်မိလို့ တံခါးပေါင်သာ ပြုတ်မယ် ၊ သူကတော့ ကျောက်တုံးလောက် မာနေတဲ့ လူကို ရုတ်တရက်ဘယ်ထိနှိပ်မလဲ’

ထိုအခါ မိုက်ကယ်က ပြန်ပြောသည်။

‘အသက်ရှင်နေတုန်းမှာတော့ ဒီလောက်မသန်မာလို့ ဖြစ်မတဲ့လားဗျာ၊ သေခြင်းတရားက ကျောက်တုံးလောက် မာနေတဲ့လူကို ရုတ်တရက်ဘယ်ထိ

အခန်း(၇)

ထို့နောက် ဆိုင်မွန်က မိုက်ကယ်အား ပြောသည်။ ။

‘ကဲ...တို့များ အလုပ်တော့ လက်ခံလိုက်ပြီ ဒါပေမယ့် ဒီအလုပ် ဝေကာင့် ဒုက္ခမရောက်အောင်တော့ ဂရုစိုက်ကြမှဖြစ်မယ်။ သူပေးသွားတဲ့ သားရေကလည်းအလွန်ရှား ၊ အလွန်အဖိုးတန်တယ်။ အပ်သွားတဲ့ လူကြီးမင်းကလည်း ဒေါသကကြီးပါတိနဲ့ ၊ ငါတို့ လွဲလို့ မှားလို့ လုံးဝမဖြစ်ဘူး၊ ကဲ... လာကွာ ၊ မင်းမျက်စိနဲ့ မင်းလက်တွေက ပိုကောင်းပြီး ပိုတိကျတယ်၊ အဲဒီ တော့ ဟောဒီအတိုင်းကိုယူ၊ သားရေကိုညှပ်၊ ငါက ဖိနပ်အပေါ်ပိုင်းကို ချုပ်ပေးမယ်’

မိုက်ကယ်သည် ဆိုင်မွန်ခိုင်းသည့် အတိုင်းလုပ်သည်။ သူသည်သားရေကို ယူ၍ စားပွဲပေါ်၍ ဖြန့်လိုက်ပြီး နှစ်ခေါက်ခေါက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဓားကိုယူလှီးသည်။

မက်ထရီနာသည် မိုက်ကယ်လုပ်နေသည်ကို လာကြည့်သည်။ ဘယ်လိုလုပ်နေတာပါလိမ့်ဟု တွေးကာ အံ့အားသင့်နေသည်။ မက်ထရီနာ သည် ရှူးဖိနပ်ချုပ်သည်ကို အမြဲတစေ တွေ့ဖူးမြင်ဖူး သူဖြစ်၏ ။ အခုမိုက်ကယ်သားရေကို ဖြတ်တောက်နေသည်မှာ ရှူးဖိနပ် ပုံစံမဟုတ်၊ အပိုင်းလိုက် ဖြတ်နေခြင်းဖြစ်၏ ။ သူသည် တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုက်ရန် စိတ်ကူးမိသည်။ သို့သော်လည်း ပြောမထွက်။

‘ဟို လူကြီးအင်းရဲ့ ရှူးဖိနပ်ပုံစံက တစ်မျိုးဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ငါ နားမလည်လို့ဗနမှာ ၊ မိုက်ကယ်က ငါ့ထက် ပိုနားလည်တဲ့ လူပဲ၊ ငါက ဝင်ပြီး ပြောနေရင် ဆရာလုပ်သလို ဖြစ်တော့မပေါ့’

သားရေကိုဖြတ်ညှပ်ပြီးသည့်အခါ မိုက်ကယ်သည် အပ်ချည်ကြိုးကို

ယူပြီး ချုပ်သည်။ ရှူးဖိနပ်ချုပ်သလို အစနစ်စကို ပူး၍ ချုပ်ခြင်းမဟုတ်။
တစ်ဖက်အစကို ချုပ်ခြင်းဖြစ်ရာ လျှာဖိနပ်ချုပ်သည့်နည်းဖြစ်နေသည်။

မက်ထရီနာသည် မိုက်ကယ်လုပ်ပုံကိုကြည့်ကာ အံ့သြနေသော်လည်း
ဘာမှဝင်မပြော။ မိုက်ကယ်သည် ထိုပုံစံအတိုင်း မွန်းတည့်အချိန်အထိ ချုပ်နေသည်။
ညနေစာစားရန် အလုပ်ခွံမှ ထလာသော ဆိုင်မွန်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို
လျှောက်ကြည့်သည်။ မိုက်ကယ်သည် ဟိုလူကြီးမင်းအပ်သွားသည့်သားရေကို
လွှာချင်းဖိနပ် ချုပ်နေပါပေါ့လား။

‘ဒုက္ခပါဘဲကွာ ’ ဟု စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ရေရွတ်သည်။

‘မိုက်ကယ်ဆိုတဲ့ကောင် ဘယ်လိုများ လုပ်လိုက်တာပါလိမ့် ၊
ဒီအကောင်ငဲ့ဆီလာနေတာ တစ်နှစ်တောင်ရှိပြီ ဘယ်တုန်းကမှ မမှာခဲ့ဖူးဘူး ၊
အခုကျမှ ဒီလောက် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အလုပ်ကို ဘာကြောင့်များ
လုပ်နေတာပါလိမ့် ၊ ဟိုလူကြီး ကမှာသွားတာ ရှူးဖိနပ် ၊ အခု သူချုပ်နေတာက
လွှာဖိနပ် ၊ သားရေကိုဖျက်ဆီးပစ်တာပဲ၊ ဟိုလူကြီးရောက်လာရင် ငါဘယ်လို
ပြောရပါ့မလဲ၊ ဒီသားရေမျိုးကို ငါလည်း အစားပြန်မထည့်နိုင်ဘူး ’ စသည်ဖြင့်
တွေးသည်။

‘မင်းဘာတွေလုပ်နေတာလဲ မိုက်ကယ်ရာ ’ ဟု ပြောသည်။

‘မင်းငါ့ကို ပျက်စီးအောင်လုပ်တာပဲ ၊ ဟိုလူကြီး ရှူးဖိနပ် မှာသွားတယ်
ဆိုတာသိရဲ့သားနဲ့ မင်းချုပ်ထားတဲ့ ဖိနပ်ကိုပြန်ကြည့်ပါဦးကွာ ’

မိုက်ကယ်အား ပြစ်တင်ကြိမ်းမောင်းရန် တာစူနေခိုက်မှာပင် အပြင်မှ
မြင်းခွာသံကြားရပြီး တဲရှေ့အထိ ရောက်လာသည်ကို သတိထားလိုက်မိ၏ ။
တဲတံခါးကို ခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ
လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ လူတစ်ယောက်မြင်းတစ်စီးနှင့်ရောက်လာသည်ကို
မြင်ရသည်။ တွေးခွင့်ပေးလိုက်သောအခါ ဟိုတစ်နေ့က ဖိနပ်လာမှာသည့် လူကြီး၏

အစေခံဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ကြရလေ၏။

‘မင်္ဂလာနေ့ခင်းပါ’ ဟု သူကနှုတ်ဆက်သည်။

‘မင်္ဂလာနေ့ခင်းပါ’ ဟု ဆိုင်မွန်က ပြန်၍ နှုတ်ဆက်သည်။

‘ကျွန်တော့်သခင်မက ရှူးဖိနပ်အကြောင်းမေးခိုင်းလိုက်လို့ပါ ‘

‘ရှူးဖိနပ်အကြောင်း... ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့် သခင်အတွက် ရှူးဖိနပ် မလိုတော့ဘူး။’

သူသေပြီ’

‘ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဗျာ’

‘သူ ဒီကပြန်တာ အိမ်တောင်ပြန်မရောက်ဘူးဗျာ၊ မြင်းလှည်းထဲမှာ

တင်သေတာ။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရောက်သွားတော့ အစေခံတွေက သူ့ကို

မြင်းလှည်းပေါ်ကချပေးဖို့ လာကြတော့ သူက သေနေပြီ။

တစ်ကိုယ်လုံးတောင့်တင်းနေလို့ မြင်းလှည်းအပြင်ဘက်ကို ရောက်မောင်

မနည်းထုတ်ယူကြရတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် သခင်မက ကျွန်တော့်ကို ချက်ချင်း

လွှတ်လိုက်တာ ’

‘စောစောက ရှူးဖိနပ်လာမှာတဲ့ လူကြီးမင်းအတွက် ရှူးဖိနပ်မိုတော့ဘူး

၊ အလောင်းမှာ ဝတ်ပေးဖို့ လွှာချင်းဖိနပ် ပဲချုပ်ပေးပါ၊ ဖိနပ်ကို ချုပ်ပြီးအောင်

စောင့်ပြီး အခုဒီကို လာပြောတာ ’

မိုက်ကယသည် လက်ကျန်သားရေအတိုအစများကို စုဆောင်းပီး

လိပ်လိုက်သည်။ သူချုပ်ထားသည့် လွှာချင်းဖိနပ်ကို ယူ၍ တစ်ဖက်နှင့်

တစ်ဖက်ရိုက်တာ ဖုန်ခါလိုက်၏။ ပြီးတော့ ဖိနပ်ကိုရော သားရေလိပ်ကိုပါ

လှမ်းပေးသည်။ အစေခံသည် မိုက်ကယ့်လက်ထဲမှ ပစ္စည်းများကို ယူလိုက်ပြီး

‘အားလုံးပဲသွားတော့မယ်၊ ‘မင်္ဂလာနေ့ခင်းပါ’ ဟု နှုတ်ဆက်သွားသည်။

အခန်း(၈)

နောက်တစ်နှစ် ကုန်သွားခဲ့ပြန်သည်။ ထို့နောက်တစ်နှစ်။ ဤသို့ဖြင့် မိုက်ကယ်သည် ဆိုင်မွန်နှင့် အတူတူနေလာခဲ့သည့် ခြောက်နှစ် အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ပြီ။ သူသည် ပုံစံပြောင်းမသွား၊ ယခင်ကလိုပင် နေသည်။ သူသည် ဘယ်ကိုမှလည်းမသွား၊ စကားကိုလည်း လိုအပ်မှသာပြောသည်။ ဤနှစ်များအတွင်း သူပြီးသည်မှာ နှစ်ကြိမ်မျှသာရှိသေး၏။ တစ်ကြိမ်မှာ မက်ထရီနာ ညလယ်စာကျွေးစဉ်က ဖြစ်၍ ဒုတိယတစ်ကြိမ်မှာ လူကြီးမင်း တစ်ယောက် တဲအတွင်း ရောက်နေခဲစဉ်ကက ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဆိုင်မွန်ကတော့ သူ့အလုပ်သမားအပေါ် များစွာ ကျေနပ်သဘောကျလျက်ရှိသည်။ ယခုအခါတွင် သူသည် မိုက်ကယ် ဘယ်က လာခဲ့တာလဲ ဟူသော မေးခွန်းကို မမေးတော့ပေ။ သူ့အနေဖြင့် မိုက်ကယ် တစ်ရပ်တစ်ကျေးသို့ ထွက်သွားမည်ကိုစိုးရိမ်သည်မှတစ်ပါး အခြားမကျေနပ်စရာဟူ၍ ဘာမှမရှိတော့ပေ။ တစ်ရက်တွင် သူတို့အားလုံး အိမ်၌ ရှိနေကြသည်။ မက်ထရီနာသ် အိုးတစ်လုံးကို မီးဖိုပေါ်တင်လျက်ရှိသည်။ ကလေးများသည် ခုံတန်းလျားအနီး တွင် ပြေးလွှား၍ ဆော့ကစားနေရင်း ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ အပြင်သို့ မကြာခဏ လှမ်းလှမ်းကြည့်နေကြသည်။ ဆိုင်မွန်သည် ပြတင်းပေါက်နား၌ ထိုင်၍ ဖိနပ်ချုပ်နေပြီး မိုက်ကယ်သည် ဖိနပ်တစ်ရံ ကို သံခွာရိုက်လျက်ရှိ၏။ ကလေးတစ်ယောက်သည် မိုက်ကယ်ထံပြေးသွားပြီး မိုက်ကယ်၏ ပခုံးကိုမှီရပ်ကာ ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်နေသည်။

‘ဟိုမှကြည့်ပါဦး ဦးလေး မိုက်ကယ်။ ကောင်မလေးတွေနဲ့ မိန်းမကြီး တစ်ယောက် လာနေတယ်၊ သူ့ကြည့်ရတာ ဒီကိုလာနေသလိုပဲ ၊ ကောင်မလေး

တစ်ယောက်ကလည်း ခြေကျိုးနေတယ်’

ကလေး၏ စကားကိုကြားသောအခါ မိုက်ကယ်သည် သူ့အလုပ်ကို ချထားခဲ့ပြီး ပြတင်းပေါက်ဘက်လှည့်ကာ လမ်းမပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ဆိုင်မွန်သည် များစွာ အံ့သြသွားလျက်ရှိ၏ ။ မိုက်ကယ်သည် ဘယ်တော့မှ လမ်းမပေါ်သို့ ကြည့်လေ့ရှိသူမဟုတ် ယခုသော် သူသည် ပြတင်းပေါက် ပေါင်ကိုမှီ၍ အပြင်သို့ငေးကြည့်နေသည် ။ ဆိုင်မွန်လည်း အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်မိ၏ ။ ထိုအခါ ဝတ်ကောင်းစားလှများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်သည် ကလေးမလေးနှစ်ယောက်ကို တစ်ဖက်တစ်ချင်ဆွဲ၍ သူကတဲဘင်္ဂါ လာနေသည်ကို မြင်ရသည်။

ကလေးမနှစ်ယောက်မှာ ရုပ်ချင်းအလွန်ဆင်လှသဖြင့် ရုတ်တရက်ခွဲခြား၍ မရနိုင်သူတို့နှစ်ယောက် အတူညီသည့်အချက်မှာ တစ်ယောက်က ဘယ်ဘက်ခြေ ကျိုးနေခြင်းဖြစ်၍ လမ်းလျှောက်လျှင် ထောင့်င်းထောင့်င်း ဖြစ်နေသည်။

အမျိုးသမီးသည် တဲအိမ်ဆင်ဝင်မှတစ်ဆင့် ပေါင်းကူးအတိုင်း ဝင်လာသည်။ တံခါးပေါက်ကိုစမ်းသည်။ ကန့်လန့်ကို ကိုင်မိသည့်အခါ အသာမ၍ ဖွင့်လိုက်သည်။ သူသည် ကလေးနှစ်ယောက်အား ရှေ့ဆုံးမှဝင်စေပြီး သူကနောက်ဆုံးမှ ဝင်လိုက်လာသည်။

‘မင်္ဂလာနေ့ခင်းပါအိမ်ရှင်တို့’

‘ဝင်ပါခင်ဗျာ ၊ထိုင်ကြပါ’ ဟုဆိုင်မွန်က ခရီးဦး ကြိုပြု၍ ဖိတ်ခေါ်သည်။

‘ကျုပ်တို့ဘာလုပ်ပေးရမလဲပြောပါ’

အမျိုးသမီးသည် စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ကလေးနှစ်ယောက်သည် ဒူးနှစ်ဘက် ကိုမှီ၍ ရပ်ကာ တဲအတွင်းမှ လူများအား ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာ ဖြင့်ကြည့်နေကြသည်။

‘ကျွန်မ ကလေးနှစ်ယောက် နွေဦးပေါက်မှာ စီးဖို့သားရေရှူးဖိနပ် နှစ်ရန် ချုပ်ချင်လို့ပါရှင်’

‘ချုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ ၊ ဒီလောက်ငယ်တဲ့ရှူးဖိနပ်ကလေးတွေကို ဘယ်တုန်းကမှ မချုပ်ခဲ့ဖူးပါဘူး ၊ ဒါပေမယ့် ချုပ်တာကတော့ချုပ်နိုင်ပါတယ်၊ ကြိုက်ကုန်ပြောပါ၊ ကျုပ်ရဲကလူ မိုက်ကယ်ဟာ တကယ်ကျွမ်းကျင်တဲ့လူပါ’

ဆိုင်မွန်သည် ပြောပြောဆိုဆို မိုက်ကယ်အား လှမ်းကြည့်သည်။ မိုက်ကယ်သည် သူ့အလုပ်ကိုချထားပြီး အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်၍ ကလေးများအား ကြည့်နေသည်ကိုမြင်ရ၏ ။ ဆိုင်မွန်သည် အလွန်အမင်းအံ့အားသင့် လျက်ရှိသည်။ ကလေးမများသည် အလွန်လှပသည်မှာ မှန်ပါ၏ ။ မျက်လုံးနက်နက်ဝဝကစ်ကစ် ကလေးတွေဖြစ်သည်။ ပါးကလေးများသည် ပန်းရောင်သမ်းနေကြသည်။ ခေါင်းစည်းလှလှ ကလေးများစည်းကာ သားမွေးကုတ် အကျ..ကလေးများ ဝတ်ထားသည် ။ သို့သော်လည်း ဤမျှလောက်လှပရုံမျှဖြင့် မိုက်ကယ်ဘာကြောင့် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေရပါသနည်း။ ဆိုင်မွန်နားမလည်အောင် ဖြစ်နေသည်။ သူကြည့်နေပုံသည် ဤကလေးများကို သူယခင်က မြင်ဖူးခဲ့သည့်နှယ် ရှိလွန်းလှချေသည်။

ဆိုင်မွန်အနေဖြင့် အံ့အားသင့်နေသည်မှာ မှန်သော်လည်း အမျိုးသမီးနှင့် ကုန်သွယ်မှုပျက် ဈေးစကားဆက်ပြောနေသည်။ ဈေးတည့်သွားသည့် အခါ သူသည် ဆိနပ်အတိုင်း ယူသည်။ အမျိုးသမီးသည် ခြေကျိုးနေသော ကလေးမအား သူ့ရင်ခွင်၌ တင်ထားပြီး...

‘သူ့ကျတော့ အတိုင်းနှစ်ခါယူပါ၊ ကျိုးနေတဲ့ ခြေထောက်အတွက် နပ်တစ်ဖက်ပဲ ချုပ်ပေးပါ။ ခြေထောက်အကောင်းအတွက် သုံးဖက်ချုပ်ပေး ပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲက ခြေထောက်အဂ္ဂယ်အစားက အတူတူပဲ၊ သူတို့က အမွှာညီအစ်မပါရှင် ’ ဟုရှင်းပြသည်။

ဆိုင်မွန်သည် ဖိနပ်အတိုင်းယူရင်းမှ...

‘သူ့ခြေထောက်က ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျာ ၊ ကလေးမက ချစ်စရာကောင်းပါဘိနဲ့ ၊ မွေးရာပါလားဗျ’ ဟုမေးသည်။

‘ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ သူ့ခြေထောက်ကို သူပအမေက ဖိမိလို့ပါ’

ထိုအခါ မက်ထရီနာသည် စကားဝင်ပြောသည် ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ဒီအမျိုးသမီးဘယ်သူလဲ၊ ကလေးတွေအမေက ဘယ်သူလဲ စသည်များကို သိချင်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့် ...

‘ဒါဆိုရှင် က သူပအမေ မဟုတ်ဘူးပေါ့’ ဟုမေးသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူးရှင် ၊ ကျွန်မက သူတို့အမေလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဆွေနှီးမျိုးစပ်လည်း မတော်ပါဘူး၊ ကျွန်မနဲ့ဆိုရင် သွေးသိပ်ဝေးပါတယ် ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ သူတို့ကို မွေးစားခဲ့ပါတယ်’

‘သူတို့ဟာ ရှင်ကလေးတွေမဟုတ်ပဲ နဲ့ သူတို့ကို ရှင်သိပ်ချစ်တယ်နော် ’

‘မချစ်ဘဲ ဘယ်နေနိုင်ပါ့မလဲရှင် ၊ ကျွန်မမှာ ကလေးတစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးတယ် ဒါပေမယ့် ကလေးကို ဘုရားသခင်က ယူသွားတယ်၊ ကျွန်မအနေနဲ့ ကျွန်မကလေးကို တောင် ဒီကလေးတွေအပေါ်မှာ ချစ်သလောက် မချစခဲ့ပါဘူးရှင် ’

‘ဒါဆိုရင် ဒီကလေးနှစ်ယောက်က ဘယ်သူ့ကလေးတွေလဲ’

*

အခန်း(၉)

အမျိုးသမီးသည် သူတို့အား ဇာတ်လမ်းအစမှအဆုံး ပြောပြလေသည်။”

‘သူတို့ မိဘနှစ်ပါးလုံး သေသွားတာ ခြောက်နှစ်လောက်ရှိသွားပါပြီ။

သေတော့လည်း နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ပတ်အတွင်းမှာ သေတာ။ သူတို့ အဖေကို အင်္ဂါနေ့မှာ သင်္ဂြိုဟ်တယ်။ သူတို့အမေက သောကြာနေ့ သေတယ် ၊
ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကို သူတို့အဖေဆုံးပြီး သုံးရက်မြောက်နေ့မှာ မွေးတယ် ၊
သူတို့အမေက သူတို့ကို မွေးပြီးပြီးချင်းသေရှာတာပဲ။’

‘ကျွန်မယောက်ျားနဲ့ ကျွန်မ က လယ်သမားလင်မယားဆိုတော့ ရွာထဲ
မှာနေကြည့်တယ်။ကျွန်မတို့ သူတို့ရဲ့ အိမ်နီးနားချင်းပါ။ သူတို့ အဖေက သိပ်ပြီး
အထီးကျန်ပါတယ် ၊တောထဲမှာ သစ်ခုတ်သမားပါ ၊တစ်ရက်မှာ
သစ်ပင်တွေခုတ်နေတုန်း သူ့အပေါ် သစ်ပင် တစ်ပင်လဲကျလို့ သေသွားပါတယ် ၊
အဖော်သစ်ခုတ်သမားတွေက သူ့ကို အသက်မထွက်ခင်
အိမ်ရောက်အောင်သယ်လာခဲ့ကြတယ် ။ သူသေတဲ့ သီတင်းပတ်အတွင်းမှာပဲ
သူ့မိန်းမ အမြွှာညီအစ်မမွေးခဲ့တယ် ၊ ဒီကလေးနှစ်ယောက်ပေါ့ ၊ အမေလုပ်တဲ့
လူခမျာ မှာလဲ ဆင်းရဲရှာပါတယ် ၊ သူနေရတာ တစ်ယောက်တည်းပါ။ အဖော်ဆီလို့
သူ့အနား မှာ လူငယ်လူရွယ်လဲမရှိဘူး ၊ သက်ကြီးရွယ်အို လဲမရှိဘူး၊
သူ့ခမျာကလေးတွေ မွေးတော့လည်း တစ်ယောက်တည်း ၊
သေတော့လည်းတစ်ယောက်တည်းပါ...’

‘နောက်နေ့မနက်ကျတော့ ကျွန်မသူ့ကို သွားကြည့်ပါတယ်။ ကျွန်မ
တဲထဲဝင်သွားချိန်မှာ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်တောင့်တင်းနေပြီး သူမသေခင်
လူလား လှိုမ့်လားလုပ်တော့ ဟောဒီကလေးရဲ့ ခြေထောက်ကို ဖိမိပြီး ကျိုးသွား
တာပါ။ နောက်တော့ရွာထဲလူတွေ ရောက်လာပြီး သူ့ကို ရေချိုးပေးကြတယ်၊
အလောင်းကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ပြင်ပေးကျတယ်။
ခေါင်းလုပ်ပြီးမြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ် ပေးကြတယ်၊ ရွာသူရွာသား တွေက
သဘောကောင်ကြရှာပါတယ်၊ ကေလေးနှစ်ယောက်ခမျာ မိဘမဲ့ပြီး
ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ် ၊ သူတို့ကို ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ ၊ အဲဒီ အချိန် နို့စို့ကလေးမွေးပြီးစ
မိန်းမ ရွာထဲမှာ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းပဲရှိတယ် ...။’

‘ကျွန်မမွေးတဲ့ကလေးလေးက သားဦးပါ။ ရှစ်ပတ်သားပဲရှိသေးတယ် ၊ ဒီကလေးတွေကို နို့မတိုက်ရင် မဖြစ်လို့ ကျွန်မက ခဏတဖြုတ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဆိုတဲ့သဘာနဲ့ လက်ခံခဲ့ရပါတယ် ၊ ရွာထဲက လူတွေကလဲ ကျွန်မဆီလာကြပါတယ်။ ဒီကလေးတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားကြပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ သူတို့က...’

‘မေရီရယ် ၊ လောလောဆယ်တော့ ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကို မင်းကပဲ ခဏလက်ခံထားပါဦး၊ နောက်ပိုင်းကျမှ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားပြီး တို့လုပ်ပေးပါ့မယ်’ လို့ပြောပါတယ်။

‘ဒါ့ကြောင့် ကျွန်မ ကလေးတွေကို နို့တိုက်ခဲ့ပါတယ် ၊ ပထမတော့ ကျွန်မဟာ ခြေကျိုးနေတဲ့ ကလေးကိုနို့မတိုက်ပါဘူး ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရှင်မှာမဟုတ်ဘူးထင်လို့ပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မအနေနဲ့ ဘာမှအပြစ်မရှိဘဲ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ ဒီကလေးကို ဘာပြုလို့ ပစ်ထားရမှာလဲ လို့ စဉ်းစားခဲ့မိပါတယ်။ အဲဒီ တော့ကျွန်မသူကကို သနားစိတ်ဝင်လာတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်မ သူ့ကို နို့တိုက်ခဲ့ပါတယ် ၊ အဲသလိုနဲ့ ပဲ ကျွန်မသားလေးကိုရော ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကိုပါ နို့တိုက်ပြီး မွေးလာခဲ့ရပါတာပါပဲ။’

‘ကျွန်မအနေနဲ့ အသက်ကလဲ ငယ်ငယ်၊ ကျန်းမာ ကျန်းမာ အစားအသောက်လဲ ကောင်းဆိုတော့ ဘုရားသခင်ကပေးတဲ့ နို့ရည်ဟာ အလျှံပယ်ပဲ ၊ တစ်ခါတစ်လေများ နို့ရည် တွေထွက်တောင်မှ ကျနေတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မဟာ တစ်ချိန်ထဲမှာ ကလေးနှစ်ယောက်ကို နို့တိုက်ရတဲ့ အခါ တတိယကလေးကစောင့်နေတယ် ။ ကျွန်မ နို့တိုက်ရတဲ့ နှစ်တိုက်ရတဲ့ နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ဝသွားတဲ့အခါကျမှ တတိယကလေးကို တိုက်ရပါတယ်။’

‘ကျွန်မအဖို့ ဘုရားသခင်စီမံတဲ့အတိုင်း လိုက်နာပြီး လုပ်ကိုင်ခဲ့ရတာ ပေါ့လေ၊ ကျွန်မသားကလေးကတော့ နှစ်နှစ်သားမပြည့်ခင်မှာ

ဆုံးပါးသွားခဲ့ရပါတယ် ၊ ကျွန်မမှာ တစ်ဖက်က စီးပွားရေး
အခြေအနေကောင်းလာပေမယ့် တစ်ဖက်မှာက သားသမီးထပ်မမွေးတော့ပါဘူး ၊
ဒီအချိန်မှာကျွန်မယောက်ျား က ဂျုံစက်မှာ ဂျုံကုန်သည်ကြီး တစ်ယောက်ရဲ့
ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်အလုပ်လုပ်နေတာ လခလဲ ကောင်းပါတယ် ၊ဒါ့ကြောင့်
အပူအပင် မရှိလောက်အောင် ပြည့်စုံလုံလောက်တာပါ။’

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်မမှာ သားသမီးရယ်လို့ မရှိတော့ ဒီကလေးမလေး
နှစ်ယောက်သာမရှိရင် ဘယ်လောက်အထိ အထီးကျန်နိုင်လိုက်မလဲလို့
စဉ်းစားမိပါတယ် ၊အဲဒီ တော့ ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကို ကျွန်မမချစ်ဘဲ
သံယောဇဉ်မဖြစ်ဘဲ နေနိုင်ပါတော့မလား ၊ ဒီလိုနဲ့ပဲ ဒီကလေးနှစ်ယောက်ဟာ
ကျွန်မဘဝရဲ့ သာယာချမ်းမြေ့မှုဖြစ်လာကြပါတယ်၊ အဖြစ်ကတော့ အဲဒါပါပဲရှင်’

အမျိုးသမီးသည် ခြေကျိုးမလေးအား လက်တစ်ဖက်ဖြင့်
တင်းကျပ်စွာပွေ့ဖက်ထားပြီး အခြာတစ်ဖက်ဖြင့် သူ့ပါးပြင်ထက်သို့
စီးကျလာနေသည့်မျက်ရည်များကို သုတ်လျက်ရှိသည်။ မက်ထရီနာသည်
သက်ပြင်းချသည်။

‘လူတစ်ယောက်ဟာ အဖေမရှိပဲ နေလို့ရပေမယ့်
ဘုရားသခင်မရှိဘဲတော့ နေလို့မရနိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ စကားပုံဟာ သိပ်မှန်ပါကလားနော်’
ဟု ပြောသည်။

သူတို့စကားကောင်းနေခိုက်တွင် ရုတ်တရက် မိုက်ကယ်ထိုင်နေသော
ထောင့်ဆီမှ လျှပ်စီး လက်သည့်နှယ် အလင်းရောင် ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် တစ်တဲလုံး
လင်းလက်သွားသည်။ မိုက်ကယ်သည် သူ့နေရာမှပင်သူ့ဒူးများကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်
ပိုက်၍ ထိုင်ကာ အပေါ်သို့မော့ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာကလည်းပြီးလျက်။

*

အမျိုးသမီးသည် ကလေးများနှင့်အတူ တဲအတွင်းမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။ မိုက်ကယ်သည် ခံတန်းလျားပေါ်တွင်ထိုင်နေရာမှ ထရပ်သည်။ လက်ထဲမှ အထုပ်ကို ချထားပြီး ခါးစည်းကို ဖြုတ်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆိုင်မွန်နှင့် သူ့ဇနီး ဘက်လှည့်၍ ဦးညွတ်ကာ...

‘ဆရာတို့ဇနီးမောင်နှံကို ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်ပါတယ်၊ ဘုရားသခင်က ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါပြီ၊ ကျွန်တော် ဒီမှာနေတုန်း အမှားလုပ်မိခဲ့ရင် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ကျပါလို့ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်’ ဟုပြောသည်။

ဆိုင်မွန်တို့ လင်မယားသည် မိုက်ကယ်ထံမှ အလင်းရောင် တစ်ခုဖြာထွက်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ ဆိုင်မွန်သည် ထိုင်နေရာမှထကာ မိုက်ကယ် ဘက်သို့ ဦးညွတ်လိုက်သည်။

‘မိုက်ကယ်၊မင်းဟာ သာမန်လူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိရပြီ၊ ကျုပ်မင်းကိုခေါ်ထားလို့လဲမရပါဘူး၊ သိချင်တာတွေ မေးနေလို့လဲ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့သိပါရစေ၊ ကျုပ်မင်းကို တွေ့လို့ခေါ်လာတော့ မင်းမျက်နှာဟာ မကြည်မလင်ဖြစ်နေပါတယ်၊ ကျုပ်မိန်းမက မင့်ကို အစားကျွေးချိန်မှာ မင်းပြီးခဲ့ပါတယ်၊ မင့်မျက်နှာဟာ ကြည်လင်လာပါတယ် အဲဒီ နောက်ဟိုလူကြီး ရှူးဖိနပ်လာမှာတော့ မင်း ဒုတိယအကြိမ် ပံ့ခဲ့ပါတယ် ၊ မင့်မျက်နှာဟာ တိုးပြီးတော့ ကြည်လင်လာခဲ့ပါတယ်။ အခု ဒီအမျိုးသမီးကလေး တွေ့နဲ့ရောက်လာတော့ မင်းတတိယအကြိမ်ပြီးခဲ့ပါတယ်၊ မစ်တစ်ကိုယ်လုံးလဲ အလင်းရောင်တွေဖြာထွက်လာခဲ့ပါတယ်၊ ကျုပ်ကို ပြောပြစေချင်ပါတယ် မိုက်ကယ်၊ မင့်မျက်နှာ ဘာ့ဓာကောင့်လဲ’

ထိုအခါ မိုက်ကယ်ကဖြေသည်။

‘ကျွန်တော့်ဆီက အလင်းရောင်ထွက်တာဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ အပြစ်ဒဏ်ခတ်ခြင်း ကိုခံထားရလို့ပါ ဒါပေမယ့် အခုတော့ ဘုရားသခင်က

ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါပြီ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် သုံးကြိမ်တိတိ ပြုံးခဲ့ပါတယ် ၊ ဘာ့ဇာကောင့်လဲဆိုတော့ ဘုရားသခင်က ကျွန်တော့်ကို အမှန်တရားသုံးခု သင်ယူဖို့လွှတ်လိုက်တာပါ။ အခု အဲဒီ သုံးခုစလုံး ကို ကျွန်တော် သင်ယူလေ့လာခဲ့ပြီးပါပြီ။ ပထမအမှန်တရားကို ခင်ဗျားမိန်းမက ကျွန်တော့်အပေါ် သနားကရုဏာဖြစ်ချိန်မှာ ကျွန်တော်ရရှိခဲ့ပါတယ် ၊ဒါ့ကြောင့် ပထမဆုံးအကြိမ် ကျွန်တော်ပြုံးခဲ့ပါတယ်။ ဒုတိယ အမှန်တရားကိုတော့ ဟိုလူချမ်းသာကြီး ရှူးဖိနပ် လာအပ်တဲ့အချိန်မှာရခဲ့လို့ ကျွန်တော်တစ်ကြိမ်ထပ်ပြုံးခဲ့တာပါ ၊ အခု ဒီကိုရောက်လာတဲ့ ကလေးမလေးတွေကို မြင်လိုက်တဲ့အခါမှာ တတိယ အမှန်တရားလို့ခေါ်ရမယ့် နောက်ဆုံး အမှန်တရားကို ကျွန်တော်ရခဲ့လို့ တတိယအကြိမ် ပြုံးခဲ့တာပါပဲ ’ ထိုအခါ ဆိုင်မွန်က . . .

‘ဘုရားသခင်က မင်းကို ဘာကြောင့် အပြစ်ဒဏ်ခတ်ရတာ လဲ မိုက်ကယ်၊ အမှန်တရားသုံးခုဆိုတာက ကောဘာတွေလဲ၊ အဲဒီ သုံးခုကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း သိများသိနေမလား မပြောတတ်ဘူး၊ ကျုပ်ကို ပြောပြပါလား’ ဟု ပြောသည်။ ထိုအခါ မိုက်ကယ်က . . .

‘ဘုရားသခင်ရဲ့ စကားကိုမနာယူလို့ ဘုရားသခင်က ကျွန်တော့်ကို အပြစ်ဒဏ်ခတ်ခဲ့တာပါ’ ဟုဖြေသည်။

‘ကျွန်တော်ဟာ ကောင်းကင်ဘုံက နတ်သားတစ်ပါးပါ ဘုရားသခင်ရဲ့ အမိန့်ကိုမနာခံဘဲ ပျက်ကွက်ခဲ့မိပါတယ် ၊ ဘုရားသခင်က မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဝိညာဉ်ကိုခေါ်ယူဖို့ ကျွန်တော့်ကို ဒီမြေပေါ် စေလွှတ်ခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဒီကမ္ဘာမြေကြီးဆီ ပျံသန်းလာခဲ့တော့ အမြွှာမိန်းကလေးနှစ်ယောက်မွေးပြီး နာမကျန်းဖြစ်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုမြင်ခဲ့ပါတယ်။ ကလေးချစ်ယောက်ဟာ သူတို့အမေရဲ့ ဘေးနားမှာ ယက်ကန်ယက်ကန်နဲ့ မထူနိုင် မထနိုင်ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်၊ သူတို့အမေကလဲ ကလေးတွေကို မပွေ့နိုင်မချီနိုင်ပါဘူး. . . ။’

‘သူက ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ သူ့ဝိညာဉ်ကို ခေါ်ယူဖို့ဘုရား သခင်က

လွှတ်လိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ သူ့ကငိုယိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြောပါတယ် ၊ ဘုရားသခင်ရဲ့ စေတမန် နတ်သားရယ်၊ ကျွန်မယောက်ျားဟာ သစ်ပင်ပိလို့ သေဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ၊ ကျွန်မမှာ အစ်မလည်းမရှိ၊ ညီမလည်းမရှိ၊ အဒေါ်လည်းမရှိ ၊ အမေလည်းမရှိပါဘူး၊ ကျွန်မမရှိရင် ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကို မွေးမယ့်လူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး ၊ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်မရဲ့ ဝိညာဉ်ကို မခေါ်ပါနဲ့ဦး ၊ ကျွန်မ သူတို့ကို မသေခင် သူတို့ခြေထောက်ပေါ် သူတို့ ရပ်နိုင်သည်အထိ ကျွေးမွေး ပြုစုပါရစေဦး ကလေးတွေဟာ အဖေအမေ မရှိဘဲ မရှင်သန်နိုင်ပါဘူးရှင် ' တဲ့

‘ကျွန်တော်သူကားကို နားထောင်ခဲ့ပါတယ် ၊ ကလေးတစ်ယောက်ကို သူရင်ခွင်ပေါ်တင်ပေးပြီး တစ်ယောက်ကို သူ့လက်ထဲသည့် ပေးလိုက်တယ် ၊ ပြီးတော့ ကောင်းကင်ဘုံက ဘုရားသခင်ဆီ ပြန်သွားခဲ့ပါတယ် ၊ ဘုရားသခင်ရှေ့ တော်မှောက် ရောက်တော့...’

‘တပည့်တော် မိခင်ရဲ့ ဝိညာဉ်ကို မယူခဲ့ပါဘူး ၊ သူ့ယောက်ျားက သစ်ပင်ပိလို့ သွားပါပြီ မိန်းမမှာ အမြွှာကလေးနှစ်ယောက်ရှိနေပါတယ်၊ သူက ကလေးတွေနို့တိုက်ကျွေးပြီး မွေးပါရစေဦး။ သူတို့ခြေထောက်ပေါ်သို့ ဘာသာ ရပ်နိုင်သည်အထိတော့ စောင့်ရှောက်ပွရစေဦး ၊ ကလေးတွေဟာ ဖအေမအေမရှိဘဲ အသက်မရှင်နိုင်ပါ။။ အဲဒါကြောင့် တပည့်တော် သူ့ဝိညာဉ်ကို မခေါ်ခဲ့တော့ပါဘူးလို့’ လျှောက်ထားလိုက်ပါတယ်။ ’

‘အဲဒီ တော့ ဘုရားသခင်က ...’

‘မင်းအခုသွားပြီး မိခင်ရဲ့ ဝိညာဉ်ကိုခေါ်ခဲ့ ။ ပြီးရင် အမှန်တရားသုံးခုကိုလေ့လာခဲ့ ၊ လေ့လာရမယ့်အမှန်တရားသုံးကတော့...’

တစ် - လူဆီမှာ ဘာရှိလဲ

နှစ် - လူကီ ပေးမထားတာ ဘာလဲ

သုံး - လူတွေ ဘာနဲ့နေကြသလဲ

ဆိုတဲ့ အချက်သုံးချက်ပဲ။ မင်း အဲဒီ သုံးခုကို လေ့လာသိရှိပြီဆိုမှ ကောင်းကင်ဘုံကိုပြန်ခဲ့လို့ အမိန့်တော်မှတ်ပါတယ်။

‘ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ ကမ္ဘာကြီးဆီကို ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ဆင်လာခဲ့ပြီး မိခင်ရဲ့ ဝိညာဉ်ကိုယူခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှာနို့ဖို့နေတဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ဟာ သူ့ကိုယ်ပေါ်ကို လိမ့်ကျသွားခဲ့ပါတယ် ။ မိခင်လုပ်သူ လူးလှိမ့်လိုက်တဲ့အတွက် ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ခြေတစ်ဖက်ကို ဖိမိပြီး ကျိုးသွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ မိခင်ရဲ့ ဝိညာဉ်ကို ယူပြီး ရွာပေါ်ကနေ ကောင်းကင်ကိုပျံအတက်မှာ လေတစ်ချက်အဝှေ့ခံလိုက်ရတယ်။ အတောင်တွေကလဲ တဖြည်းဖြည်းငိုက်ကျပြီး ကောင်းကင်ကနေ အောက်ကို ပြန်ကျလာပါတယ်။ မိခင်ရဲ့ ဝိညာဉ်ကတော့ သူ့ဘာသာသူ တစ်ကိုယ်တည်းပဲ ဘုရားသခင်ဆီကို တက်သွားခဲ့ပါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ မြေကြီးပေါ်လိမ့်ကျပြီး လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ ကျန်ခဲ့ပါတယ်’

*

အခန်း(၁၁)

‘ထိုအခါဆိုင်မွန်နှင့်မက်ထရီနာသည် သူတို့နှင့် အတူတူနေခဲ့သူ ၊သူတို့က အဝတ်နှင့် အစားအစာပေးထားခဲ့သူမှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို အတိအကျသိသွားခဲ့သည်။ ထိတ်လန့်အံ့သြခြင်း နှင့် ဝမ်းသာခြင်းတို့ ပေါင်းစပ်ကာ နှစ်ယောက်စလုံး ငိုကြွေးကြသည်။ နတ်သားသည် သူ့အဖြစ်ကို ဆက်ပြောသည်။ ’

‘ကျွန်တော်ဟာ လယ်ကွင်းထဲမှာ အကျ.. မပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း ရောက်နေတယ်။ကျွန်တော်ဟာ လူသားတစ်ယောက်ဖြစ်နေပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် လူတွေရဲ့ လှိုအပ်ချက်တွေ ၊ လူတွေရဲ့ခံစားကြရတဲ့ အအေးဒဏ်နဲ့ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှု ဒဏ်တွေကို လုံးဝမသိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော် ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေပါတယ်၊ ရေခဲမတတ် အအေးဒဏ်ကို ခံစားနေရပါတယ် ၊

ဒါပေမယ့် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိပါဘူး။’

‘ကျွန်တော်ရောက်နေတဲ့ လယ်ကွင်းနားမှာ ဘုရားသခင်အတွက် ဆောက်လုပ်ထားတဲ့ တန်ဆောင်းတစ်ခုကိုမြင်ရပါတယ်။ ခိုလှုံစရ ရှိလိုရှိငြား တန်ဆောင်းဆီကို လျှောက်သွားခဲ့ပါတယ် ၊ ဒါပေမယ့် တန်ဆောင်းက သော့ခတ်ထားလို့ အထဲကို မဝင်နိုင်ပါဘူး၊ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော် တန်ဆောင်းနောက်မှာ ဝင်ထိုင်ပါတယ် ၊အနည်းဆုံး လေကတော့ လုံ့သားမှာပဲဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ပါ၊ တဖြည်းဖြည်း နဲ့ နေစောင်းလာပါပြီ၊ ဆာလိုက်တာကလဲ အလွန်ပဲ၊ အေးလိုက်တာကလဲ မခံမရပ်နိုင်အောင်ပါပဲ၊ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲ တဲ့ဝေဒနာကိုလဲ ခံစားနေရပါတယ်။’

‘အဲဒီ တုန်းမှာပဲ ရုတ်တရက် လမ်းမပေါ်က လူတစ်ယောက် လျှောက်လာနေတဲ့ ခြေသံကြားရတယ်၊ သူ့လက်ထဲမှာလဲ ဖိနပ်တစ်ရံကိုင်ထားလို့၊ ပါးစပ်ကလဲ တတွတ်တွတ်နဲ့ တစ်ယောက်တည်းစကားပြောလာပါတယ်။ ကျွန်တော် လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီးတဲ့နောက် သေမျိုးဖြစ်တဲ့ လူသတ္တဝါရဲ့ မျက်နှာကို ပထမဆုံးအကြိမ်မြင်ဖူးတာပါ။ သူ့မျက်နှာ ဟာ အတော့ကို ကြောက်စရာကောင်းတာပါပဲ ၊ဒါ့ကြောင့် ကြာကြာမကြည့်ရဲဘူး၊ ကပ္ပာကယာ မျက်နှာလွှဲလိုက်ရတယ်။’

‘လျှောက်လာနေတဲ့လူဟာ ဆောင်းတွင်းကျရင် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကို အအေးဒဏ်မခံရအောင် ဘာနဲ့ဖုံးရပါ့မလဲ၊ သူ့မယားနဲ့ကလေးတွေကို ဘယ်လိုကျွေးမွေးရပါ့မလဲ၊ စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်တည်း စကားပြောလာနေတာကို ကြားရပါတယ်၊ အဲဒီ တော့ ကျွန်တော်လည်း တွေးမိတာပေါ့။ “ငါ့မှာဖြင့် ဆာလွန်းအေးလွန်းလို့သေတော့မလောက်ဖြစ်နေရတယ်။ အခုလာနေတဲ့ လူကလည်း သူနဲ့သူ့မယားအတွက် အဝတ်အထည်ဘယ်လိုရှာရမလဲသူတို့အတွက် ပေါင်မုန့်ဘယ်လိုရအောင် ရှာရမလဲဆိုတာတွေ တွေးလာနေတယ်။ ဒီလူက ငါ့ကို

ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကူညီနိုင်မှလဲ စသည်ဖြင့် တောင်စဉ်ရေမရ မတွေးဘဲ
ဘယ်နေနိုင်ပါ့မလဲ။ ”

‘လမ်းပေါ်က လျှောက်လာနေတဲ့လူဟာ ကျွန်တော့်ကိုမြင်လာတော့
မျက်မှောင်ကုပ်ပြီး ကြည့်တယ်။ သူပျက်နှာ ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းလာပါတယ်။
ကျွန်တော့်အဖို့တော့ အကြီးအကျယ်စိတ်ပျက်သွားရပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
မကြာခင်မှာပဲ သူပြန်လျှောက်လာတဲ့ ခြေသံတွေကြားရပါတယ်။
ကျွန်တော်မော့ကြည့်လိုက်တော့ စောစောကလူမှ ဟုတ်ရဲ့လား လို့ထင်ရပါတယ်။
စောစောကလူမှဟုတ်ရဲ့ကလားလို့ ထင်ရပါတယ်။ စောစောတုန်းကတော့
သူမျက်နှာမှာသေခြင်းအရိပ်ကို မြင်ခဲ့ရပေမယ့် အခုကျတော့ မရှိတော့ဘူး။
သူပျက်နှာမှာ ရှင်သန်ခြင်းအရိပ်လက္ခဏာကိုသာ မြင်နေရပါတယ်။ သူ့ဆီမှာ
ဘုရားသခင်ရှိနေတာကို လည်း ကျွန်တော် မြင်နေရပါတယ်။ ’

‘နောက်ဆုံးမှာ အဲဒီ လူဟာ ကျွန်တော့ဆီရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို
အကျ..’ဝတ်ပေးပါတယ် ၊ပြီးတော့ သူ့အိမ်ကို ခေါ်လာပါတယ် ၊ကျွန်တော့်တို့
အိမ်ထဲဝင်တော့ မိန်းမတစ်ယောက်က ဆီးကြိုပြီးစကားပြောပါတယ်။ သူ့ပါစပ်က လဲ
သေခြင်းနဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့ အသံတွေ ထွက်လာနေပါတယ်။ သူ့ပတ်ပတ်လည်မှာ
ပျံ့နှံ့နေတဲ့ သေခြင်းရဲ့ ဟောင်စပ်စပ် ပုပ်အက်အက် အနံ့တွေကြောင့် လဲ
ကျွန်တော့မှာလဲ အသက်မရှူနိုင်အောင်ဖြစ်နေရပါတယ်။’

‘အမှန်တော့ မိန်းမက ကျွန်တော့်ကို လက်မခံချင်ဘူး၊ အပြင်ဘက်ကို
ပြန်မောင်းထုတ်ချင်နေတယ်။ အဲဒီ တုန်းမှာပဲ ရုတ်တရက် သူ့ယောက်ျားက မိန်းမကို
ဘုရားသခင်အကြောင်းပြောလိုက်တော့ မိန်းမဟာ ချက်ချင်းပဲ
ပြောင်းလဲသွားပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် အစားလာချပေးရင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကို
လှမ်းကြည့်တဲ့ သူ့မျက်နှာမှာ သေခြင်းဟာမရှိတော့ဘူး၊ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ
ရှင်သန်မှုဟာ အသက်ဝင်နေတယ်၊ ပြီးတော့ဘုရားသခင်လည်း
သူ့ဆီမှာရောက်နေတမြင်ရတယ်။’

‘အဲဒီ အခါမှာ ကျွန်တော်ဟာ ဘုရားသခင်ခိုင်းလိုက်တဲ့ လူဆီမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ လေ့လာပါ တိုတဲ့ စကားကို သတိရလာပါတယ်။ ဘုရားသခင်ဟာ သူပြမယ်လို့ပြောထားတဲ့ ကတိအတိုင်း ငါ့ကိုပြလိုက်တာပဲဆိုတဲ့ အသိကြောင့် ကျွန်တော် ဝမ်းသာလွန်းလို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ပြုံးခဲ့မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်အားလုံးကိုတော့ လေ့လာလို့ မပြီးဆုံးသေးပါဘူး ၊ လူကို ပေးမထားတာဘာလဲ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းနဲ့ လူတွေဘာနဲ့နေကြသလဲ’ဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေရဲ့ အဖြေကိုတော့မသိရသေးပါဘူး။

‘ကျွန်တော် ခင်းဗျားတို့နဲ့ နေလာလိုက်တာ တစ်နှစ်ရှိသွားပြီ ။ တစ်ရက်မှာ လူချမ်းသာတစ်ရောက်ရောက်လာတယ်။ ကျယ်မသွား၊ချောင်မသွား၊ စုတ်ပြမသွားတဲ့ တစ်နှစ်တိတိခိုင်မယ့် ရှုဖွဲ့ဖိနပ်တစ်ရံမှာ တယ်။ ကျွန်တော်သူ့ကို ကြည့်လိုက်တော့ သူ့နောက်မှာရှိနေတဲ့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ သေမင်းနတ်သားကို မြင်လိုက်ရပါတယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မမြင်ကြပါဘူး ၊ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို သိလဲသိတယ်၊ပြီးတော့ အဲဒီ နေ့ နေမဝင်ခင်မှာ အဲဒီ လူချမ်းသာရဲ့ ဝိညာဉ်ကို သူယူသွားတော့မယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် သိနေပါတယ်။ အဲဒီ တော့ ကျွန်တော်တွေးမိတယ် ဒီလူဟာ တစ်နှစ်အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု လိုပနေရှာတယ် ၊ သူဒီနေ့ နေမဝင်ခင် သေမယ့် အဖြစ်ကို မသိပါလား လို့တွေးမိတာပါ။ ပြီးတော့ ချက်ချင်းပဲ ဘုရားသခင် ပြောလိုက်တဲ့ လူကို ပေးမထားတာ ဘာလဲဆိုတာ နားလည်အောင် လေ့လာပါ ’ ဆိုတဲ့ စကားကိုလည်း သတိရလိုက်ပါတယ်။

‘လူဆီမှာဘာရှိလဲ ’ ဆိုတာကို ကျွန်တော်သိခဲ့ရပြီးပြီ၊ အခု လူကို ပေးမထားတာ ဘာလဲ ဆိုတာကို ကျွန်တော် သိခဲ့ရပြန်ပါပြီ၊ လူကိုပေးမထားတာက တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေကို သိခွင့်ပေးမထားတာပါပဲ၊ ကျွန်တော် ဒုတိယအကြိမ်ပြုံးခဲ့မိပါတယ်၊ ကျွန်တော် အနေနဲ့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ နတ်သားကို မြင်ခွင့်ရလိုက်လို့ ဝမ်းသာခဲ့ရသလို ဘုရားသခင်ရဲ့ ဒုတိယစကားအဖြေကို

သိလိုက်ရလို့လည်း ဝမ်းသာခဲ့ရပါတယ်။

‘ဒါပေမယ့် အဲဒီ အချိန်အထိ မေးခွန်းအားလုံးရဲ့အဖြေကို မရသေးပါဘူး၊ လူတွေ ဘာနဲ့နေကြသလဲ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းရဲ့ အဖြေကို ကျွန်တော် မသိရသေးပါဘူး ၊ နောက်ဆုံး အဖြေကို ဘုရားသခင်က ညွှန်ပြတဲ့ အချိန်အထိ ကျွန်တော်ဟာ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်စားနေခဲ့ရပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့နဲ့နေလာလို့ ခြောက်နှစ်တွင်း ရောက်တော့ အမြွှာညီအစ်မ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ချက်ချင်းမှတ်မိပါတယ်၊ သူတို့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ အသက်ရှင်လာကြတယ် ဆိုတာလည်းကြား ခဲ့ရပါတယ်။’

‘ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဖြစ်ကြောင်းကန်စင်ကြားလိုက်ရတဲ့ အခါမှာ ’

‘ဒီကလေးရဲ့ မိခင်ဟာ ကလေးတွေရဲ့ အကျိုးအတွက် ငါ့ကို တောင်ပန်ခဲ့ရာတယ် ၊ အဲဒီ တုန်းက သာသမီးတွေဟာ အဖေအမေမရှိပဲ အသက်မရှင်နိုင်ပါဘူးလို့ သူပြောတော့ ငါသူ့စကားကို ယုံကြည်ခဲ့တယ်၊ အခုတော့ ဒီကလေး တွေကို သွေးသာမစပ်တဲ့ လူစိမ်းတစ်ယောက်က ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လို့ ကြီးပြင်လာခဲ့ရပါပေါ့လားလို့’ တွေးမိခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီ မိန်းမအနေနဲ့ ကလေးတွေအပေါ် ထားတဲ့ သူ့မေတ္တာကို ဖော်ပြရုံမကဘူး ဒီကလေးတွေအတွက် မျက်ရည်ကျတာကိုပါ မြင်လိုက်တော့ သူ့ဆီမှာ ရှင်သန်နေတဲ့ ဘုရားသခင်ကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်၊ အဲဒီ အခါမှာ လူတွေ ဘာနဲ့နေကြသလဲ ဆိုတာကို ကျွန်တော်ချက်ချင်းနားလည်ခဲ့ပါတယ် ၊ ဘုရားသခင်က နောက်ဆုံးသင်ခန်းစာကို ကျွန်တော် သိနားလည်အောင် ဖော်ပြပေးလိုက်ပြီဆိုတာရယ် ၊ ကျွန်တော့်ကို အပြစ်က ခွင့်လွှတ်လိုက်ပြီဆိုတာရယ်၊ နှစ်ခုစလုံး ကျွန်တော် သိလိုက်ရပါတယ် ၊ ဒါ့ကြောင့်လဲ ကျွန်တော် တတိယအကြိမ် ပြုံးခဲ့တာပါ’

*

အခန်း(၁၂)

‘နတ်သား၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် အဖုံးအလွှမ်းကင်းမဲ့သွားသည်။

သူတစ်ကိုယ်လုံးတွင် အလင်းရောင်သာလျှင် လွှမ်းခြုံလျက်ရှိသဖြင့် သာမန်မျက်စိများဖြင့် သူ့အား ကြည့်၍ မရ။ သူအသံသည် မျာစွာကျယ်လောင် လာသည်။ သူ့ထံမှ လာနေသည့် အသံမဟုတ်၊ ကောင်းကင်ဘုံမှ လာနေသည့် အသံမျိုးနှင့် တူနေသည်။’

‘ကျွန်ုပ်သိခဲ့ရပါပြီ’ ဟု နတ်သားက ပြောသည်။

‘လူအားလုံးဟာ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်သိခြင်းဆိုတဲ့ အတ္တနဲ့ နေကြတာမဟုတ်ပါဘူး မေတ္တာ ဆိုနဲ့ တရားနဲ့နေကြတာပါ။’

‘ကလေးတွေရဲ့ ရှင်သန်ရေးအတွက် ကလေးတွေမှာ ဘာလိုသလဲဆိုတာ မိခင်ဖြစ်သူကို သိခွင့်မပေးထားပါဘူး ၊ထိုနည်းတူစွာဘဲ သူ့အတွက် အမှန်တကယ်လိုအပ်နေတာ ဘာလဲဆိုတာ လူချမ်းသာကြီး သိခွင့်မပေးထားပါဘူး၊ အမှန်တော့ ညနေခင်း ကျရင် ငါ့ခန္ဓာကိုယ်အတွက် ရှူးဖိနပ်လိုမှာလား ၊ ငါ့အလောင်းအတွက် လွှာချင်းဖိနပ်လိုမှာလား ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြိုတင်ပေးမထားပါဘူး.. ။’

‘ကျွန်ုပ် လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို ရလာချိန်မှာ အသက်ရှင်သန်ခဲ့ရတာ ဘာကြောင့်လဲ၊ ကိုယ့်အတွက်သာ ကိုယ်စောင့်ရှောက်လိုတဲ့ အတ္တစိတ်ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်ကို မြင်တွေ့သွားတဲ့ ခရီးသွေးနဲ့ သူ့ဇနီးတို့က ကျွန်ုပ်အပေါ် သနားကြင်နာပြီး မေတ္တာ ထားခဲ့ကြလို့ပါ၊ မိဘမဲ့ ကလေးနှစ်ယောက် အသက်ရှင်သန်ခဲ့ရတာ လဲ သူတို့မိခင် ရဲ့ ပြုစုစောင့်ရှောက်မှု ကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး ၊ သူတို့နဲ့ သွေးသားမတော်စပ်တဲ့ သူစိမ်းမိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ မေတ္တာတရား ရှိနေလို့ပါ။ သူစိမ်းမိန်းမက သူတို့အပေါ် သနားကြင်နာပြီး မေတ္တာထားခဲ့လို့ပါ။ အဲဒီ တော့ လူတွေအား သူတို့မှာ ရှိသမျှ အတွေးအခေါ်အားလုံးကို သူတို့ကြီးပွားတိုးတက်ရေး တစ်ခုတည်းအတွက် သုံးစွဲပြီးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါဟာ သူ့နှလုံးသားထဲမှာ

မေတ္တာတရားတည်ရှိနေလို့ပါ။’

‘ဘုရားသခင်ဟာ လူတွေကို တသီးတခြား စီခွဲနေတာကို အလိုမရှိဘူးဆိုတာ ကျွန်ုပ်နားလည်ခဲ့ရပါပြီ။ ဒါ့ကြောင့်မို့လဲ ဘုရားသခင်အနေနဲ့ လူတစ်ဦးချင်းစီကို သူ့အတွက် ဘာလိုသလဲဆိုတာ သိခွင့်မပေးထားတာပါ။ ဘုရားသခင်ဟာ လူတွေကို ညီညီညွတ်ညွတ် စည်းစည်းလုံးလုံး နေစေချင်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့လို့လဲ ဘုရားသခင်ဟာ လူတစ်ဦးချင်းစီအတွက် ဘာလိုသလဲဆိုတာ သိနားလည်အောင် အမြဲတစေ ထုတ်ဖော်ပြသနေတာပါ။’

‘အခုဆိုရင် ကျွန်ုပ် နားလည်ခဲ့ရပါပြီ။ လူတွေဟာ သူတို့ကောင်းစားရေး တစ်ခုတည်းအတွက်သာ သိနားလည်ပြီး သူတို့အတွက်သာ စောင့်ရှောက်ခြင်းဆိုတဲ့ အတ္တတရားနဲ့ နေကြတယ်လို့ တရားတစ်ခုတည်းနဲ့ နေထိုင်ကြတာပါ။ မေတ္တာဆိုတဲ့ တရားရှိတဲ့လူမှာ ဘုရားသခင်ရှိပါတယ်။ ဘာ့ကြောင့် လဲဆိုတော့ ဘုရားသခင်ဟာ မေတ္တာ ၊မေတ္တာဟာ ဘုရားသခင်ဖြစ်နေလို့ပါပဲ’

နတ်သားသည် ဘုရားသခင်၏ ဂုဏ်တော်ကို ချီးကျူးပူဇော်သည့် ဓမ္မတေးကို သီဆိုသည်။ သူ့အသံကြောင့် တဲတစ်တဲလုံး မြည်ဟည်းတုန်ခါလျက်ရှိ၏ ။ တဲခါင်မိုးသည် ဖြုန်းခနဲပွင့်ထွက်သွားကာ မြေပြင်မှ ကောင်းကင်သို့ မီးရှူးမီးတန်းကြီးတစ်ခု တိုးတက်နေသည်။ ဆိုင်မွန်နှင့် သူ့ဇနီးသူသားသမီးများသည် မြေပြင်ထက်သို့ လဲကျကုန်သည်။ နတ်သား၏ ပခုံးနှစ်ဖက်တွင် အတောင်များထွက်လာပြီး ကောင်းကင်ဘုံသို့ ပျံတက်သွားသည်။

ထို့နောက် ဆိုင်မွန် သတိပြန်ဝင်လာသည့် ပါတွင် တဲသည် ယခင်ကလိုပင် မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်လျက်ရှိသည်။ တဲထဲတွင် သူ့မိသားစု မှတစ်ပါး အခြား ဘယ်သူမှမရှိ။

WHAT MEN LIVE BY (၁၈၈၁) ကိုဖြန်ဆိုသည်။

အမှိုက်စက ပြဿဒ်မီးလောင်

တစ်ချိန်က ရွာတစ်ရွာတွင် အိဗန်ရှာချာဘာကော့ဗ် လယ်သမား တစ်ယောက်ရှိသည်။ သူသည် အထိုက်အလျောက် ကြွယ်ဝချမ်းသာရုံမျှမက အရွယ်ကောင်းဖြစ်၍ ရွာထဲတွင် အကောင်းဆုံးအလုပ်သမားတစ်ယောက် အဖြစ်လည်း လူသိများသည်။ သူ့တွင် အလုပ်ကောင်းကောင်းလုပ်နိုင်သည့် သားသုံးယောက်ရှိရာ အကြီးဆုံးသားသည် အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်၍ ဒုတိယသားသည် အိမ်ထောင်ပြုလုဆဲဆဲ ဖြစ်၏ ။ တတိယသားမှာ လူကောင်ထွားကျိုးကြီးမားမြင်းများကို ထိန်းနိုင်ပြီဖြစ်၍ လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင်ကိုလည်း ဝင်စပြုနေပြီဖြစ်သည်။

အိဗန်၏ ဇနီးသည်မှာ အလုပ်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ လုပ်ကိုင်နိုင်သည့်သာမက အသုံးအစွဲ ချွေတာတတ်သော အိမ်ရှင်မ တစ်ယောက်လည်းဖြစ်၏ ။ သူတို့မိသားစုတွင် စကားအလွန်နည်းပြီး အလုပ်ကို တပင်တပန်းလုပ်တတ်သော ချွေးမတစ်ယောက် ရထားသည်မှာ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ သူတို့ အိမ်ထောင်သည် ပျော်ရွှင်သာယာမှု အပြည့်အဝဖြင့် နေထိုင်လျက်ရှိကြသည်။ အိဗန်နှင့် သူ့မိသားစု၏ သာယာချမ်းမြေ့မှုကို ဖျက်ဆီးဟန့်တားနိုင်သည့် အရာမှ ဆို၍ ဘာတစ်ခုမှမရှိပေ။

သူတို့ အိမ်ထောင်တွင် ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ ထိုင်စားနေသော ‘ပါးစပ်ပေါက်’ ဟူ၍ တစ်ပေါက်သာရှိ၏ ။ ယင်းမှာ အိဗန်၏ ဖခင် အဘိုးကြီး ဖြစ်သည်။ အဘိုးကြီးမှာ ပန်းနာဂျောဂါသည်ဖြစ်၍ အုတ်မီးဖို အထက်ဘက်လန်း ထဲရှိ ခုတင်ပေါ်၌ လဲလျောင်းနေလာခဲ့သည်မှာ ခုနစ်နှစ်ပင်ရှိခဲ့လေပြီ။

အီဗန်၏ ဘဝသည် လိုအင်ဆန္ဒများနှင့် ပြည့်စုံလုံလောက်နေသော ဘဝဖြစ်သည်။ သူလိုသမျှအရာအားလုံး ရှိနေသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ သူ့တွင် မြင်းသုံးကောင်နှင့် မြင်းပေါက်က လေးတစ်ကောင်၊ နွားမတစ်ကောင်နှင့် နွားပေါက်စကလေးတစ်ကောင် အပြင် သိုးကောင်ရေ ဆယ့်ငါးကောင်မျှရှိသည်။ မိန်းမများသည် ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးသည့် အလုပ်ကို လုပ်ကြသည်။

သူတို့အိမ်ထောင်တွင် နောက်တစ်နှစ် ကောက်မသိမ်းမီ ကြားကာလ အတွင်း စားဖို့သောက်ဖို့ ဂျုံအလုံအလောက် လှောင်ထားနိုင်သည်။ မြင်စားဂျုံများ ရောင်းရဉ်ည့် ငွေသည် အခွန်တော် ပေးဆောင်ရန်နှင့် မိသားစု အတွက် အခြားလိုသော အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ ဝယ်ရန် လုံလောက်သည်။ ထို့ဗကြောင့် အီဗန်နှင့် သူ့မိသားစုသည် စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ နေနိုင်ကြသည်။ သူတို့ အိမ်နီးနားချင်းဖြစ်သော ဂျော်ဒေး အီဗန်နော့ဗ်၏ သား လင်ပင်းဂါဘရီရယ်တို့နှင့် လည်း ရန်ဟူ၍ မရှိ။

အဘိုးအို ဂျော်ဒေး အသက်ထင်ရှားရှိနေစဉ်အခါက အီဗန်၏ ဖခင်သည်လည်း လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင် သေးသည့်အရွယ်ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က လယ်သမားများသည် သူတို့သဘာဝ အတိုင်း အချင်းချင်း နေထိုင် ဆက်ဆံမှုတွေ များစွာ အဆင်ပြေကြသည်။ မည်သည့်အိမ်က မိန်းမမဆို သူ့တွင် တန်ခါသို့မဟုတ် ရေစည်စသည် ပစ္စည်းတစ်ခုခုလိုအပါနေပါက အိမ်နီးနားချင်း မိန်းမထံမှငှား၍ အသုံးပြုလေ့ရှိ၏ ။

ထိုနည်းတူစွာပင် ယောက်ျားများသည်လည်း အိတ်တစ်လုံးလိုလာလျှင် သို့မဟုတ် ကျိုးပဲ့သွားသော လှည်းဘီးကို ချင်ချင်း မပြင်နိုင်သေးမီစပ်ကြား ခေတ္တခဏ အသုံးလိုလာလျှင် အိမ်နီးနားချင် ယောက်ျားချင်း ငှားရမ်း၍ အသုံးပြုလေ့ရှိကြသည်။

အကယ်၍ အိမ်နီးနားချင်း နွားပေါက်စတစ်ကောင် မိမိတို့ခြံထဲဝင်လာပြီး တလင်းပြင်ထဲ ရောက်လာပါက တွေ့မြင်သူတစ်ဦးဦးက မောင်းထုတ်လိုက်ကြသည်။

‘အဲဒီ နွားပေါက်စကို လွှတ်မထားပါနဲ့ ဟေ့၊ တို့ဂျုံလှိုင်းတွေ
တလင်းထဲမှာ ရှိနေလို့ပါ’ ဟု ပြောလိုကရုံမျှဖြင့် ကိစ္စပြီးသွားလေရှိသည်။
အများအားဖြင့် မိမိတို့ပိုင်ပစ္စည်းများကို ကျိတ်များအတွင်း၌ လုံခြုံစွာ
သိမ်းဆည်းထားကြသဖြင့် တဦးပစ္စည်းကိုတစ်ဦး မြင်ရဖို့မလွယ်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး
အတင်းအဖျင်းပြောဖို့ ကုန်းချော ရန်တိုက်ဖို့ဆိုသည်မှာများမှာ ခေါင်းထဲ
လုံးဝမထည့်ကြသည့်အရာများ ဖြစ်၏ ။

ယင်းအလေ့အထ အကျင့်စရိုက်များမှာ ဖအေများခေတ်က
တည်ရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ သားများက မိသားစု အကြီးအကဲများ ဖြစ်လာသည့်အခါတွင်မူ
အရာရာတိုင်းသည် ပြောင်းလဲသွားကြသည်။

မလိုလားအပ်သည့်ဖြစ်ရပ်အားလုံးသည် စာမဖွဲ့လောက်သည့်
အသေးအဖွဲ့ကလေးမှ အစပြုတတ်၏ ။

*

အီဗန်၏ ချွေးမတွင် ကြက်မတစ်ကောင်ရှိသည်။ ထုကြိမသည်
ရာသီမတိုင်မီ စောစောစီးစီး ဥလျက်ရှိသဖြင့် ချွေးမလုပ်သူသည် သူ့ကြက်ဥများကို
အီစတာပွဲတော်အတွက် ရည်စူးပြီး စုဆောင်းသိမ်းဆည်းထားသည်။ နေ့တိုင်း
သူသည် လှည်းဂိုထောင်ထဲသွား၍ လှည်းပေါ်၌ ဥထားသည့် ကြက်ဥ တစ်လုံးကို
ယူလေ့ရှိ၏ ။

တစ်ရက်တွင်မူ ကလေးများက ခြောက်လှန့်၍ လားမသိ ၊ ကြက်မသည်
ခြံစည်းရိုးပေါ်မှ ဖြတ်ပျံကာ အိမ်နီးချင်းခြံအတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီးဥသည်။ ချွေးမသည်
သူ့ကြက်မ၏ ကတော်သံများ ကြားနေရသည်။

‘အခုလောလောဆယ်တော့ ငါမအားသေးဘူး၊ နောက်မှဘဲ ကြက်ဥကို
သွားယူတော့မယ်’ ဟုတွေးသည်။

ညနေစောင်းသည့်အခါ သူသည် လှည်းဆီသို့သွား၍ ထုံးစံအတိုင်း

ကြက်ဥကောက်သည်။ သူတွေ့နေကျနေရာတွင် ကြက်ဥမရှိချေ။ သူသည်
ယောက္ခမနှင့် မတ်တို့ထံသွား၍ ကြက်ဥကို သူတို့ ကောက်ထားသလားဟု
မေးသည်။

‘ဟင့်အင်း . . . တို့မကောင်ဘူး ‘ဟူသော အဖြေက်ရသည်။
သို့သော်လည်း သူ၏ မတ်အငယ်ဆုံး တာရပ်စ်က . . .

‘အစ်မကြက် ဘစ်ဒီက ဟိုဘက်ခြံထဲမှာ သွားဥတယ်ဗျ၊
သူကတော်နေတာ အဲဒီ ခြံထဲမှာ ၊ပြီးတော့မှ ဒီဘက်ကို ခြံစည်းရိုးကို
ကျော်ပြီးပျံလာတယ်’ ဟုပြောသည်။ ချွေးမသည် သူ့ကြက်မကို သွားကြည့်သည် ၊
ကြက်မသည် အိပ်တန်းပေါ်၌ မျက်စိများစုံမှိတ်ကာ အိပ်ပျော်လှနီးနီး ဖြစ်နေပြီ၊
ချွေးမ အနေဖြင့် သူ့ကြက်မအား မေးလို့ရလျှင် မေးကြည့်ပြီး
အဖြေရှာချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ထို့နောက် သူသည် အိမ်နီးနားချင်း
အိမ်သို့သွားသည်။ သူ့အား ထွက်တွေ့သူမှာ အိမ်ရှင် ဂါဘရီရယ်၏ အမေ။

‘ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဟဲ့ . . . မိန်းကလေး’

‘ဟိုဒင်းပါအဘွား ၊ ကျွန်မရဲ့ ကြက်မ ဒီမနက်က ဒီခြံထဲပျံသွားပါတယ်၊
အဲဒါ ဥအုသွားသလားလို့ပါ

‘ တို့တော့ မမြင်ဘူးဟဲ့ ၊တို့ကြက်မ ဥနေတာလဲကြည့်လှပြီ၊ တို့ဘာသာတို့
တို့ကြံဉ်းတွဲပဲ လိုက်ကောင်နေကြတာ ၊တခြားလူကြက်ဥကို
လိုက်ကောက်စရာမလိုပါဘူး၊ ပြီးတော့ သူများခြံထဲဝင်ပြီး
ကြက်ဥလိုက်ရှာနေစရာလည်း မလိုပါဘူးဟယ်’

ထိုစကားကို ကြားသည့်အခါ မိန်းမငယ် စိတ်ဆိုးသည်။ စိတ်ဆိုးသည့်
အလျောက် လည်း သူပြောသင့်သည်ထက် ပို၍ ပြောမိသည်။ အိမ်နားနီးချင်း
အဘွားကြီးကလည်း မိန်းမငယ်၏ စကားကို ခွန်းတုံ့ပြန်၍ ချေပသည်။ ဤသို့ဖြင့်
မိန်းမနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဆဲကြဆိုကြ သည့်အဆင့်သို့

ရောက်သွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရေခပ်ပြန်လာသော အီဗန်၏ မိန်းမသည် သူတို့အနီးမှ ဖြတ်သွားသည်။ သူ့ချွေးမနှင့် အဘွားကြီးတို့၏ ရန်ပွဲတွင် သူ့ချွေးမဘက်မှ ဝင်ကူသည်။ ဆူဆူညံညံအသံများကြား၍ ဂါဘရီရယ်၏ မိန်းမသည် အိမ်ထဲမသည် အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာပြီး မိန်းမငယ်အား ဝင်၍ ရန်တွေ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ရန်ပွဲသည် ကြီးမားကျယ်ပြန့်လာသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဆဲကြဆိုကြ အော်ကြဟစ်ကြ။

‘နင်က ဒီလိုအစားဟဲ့’

‘နင်က ဟိုလိုအစားဟဲ့’

နင်သာ အဲ့လိုအစားဟဲ့၊ ငါတို့ အဲ့လိုအစားမျိုးမဟုတ်ဘူး

‘နင်ဟာ နင့်ယောက္ခမ အဘိုးကြီး အစာအငတ်ထားပြီး သတ်တဲ့ ကောင်မဆိုတာ လူတကာသိတယ်’ စသော စကားများသည် ပလူပျံနေသည်။

‘ငါ့ဆီက ငှားသွားတဲ့ ဆန်ခါကို ဖောက်ပစ်တဲ့ကောင်မ’

‘အခု နင်ရေထမ်းတဲ့ ထမ်းပိုး ဟာ ကါတို့ထမ်းပိုး၊ အခုချက်ချင်း ပြန်ပေး’ စသော မလိုလျှင် မလိုသလို ပြောသည့် စကားများသည်လည်း ခွန်းကြီးခွန်းငယ် ထွက်လာသည်။

ထို့နောက် ရေထမ်းပိုးကို ဝင်လုသူက လုယူပြီး ရေပုံးထဲမှ ရေများကို သွန်ပစ်သည်။ တစ်ဦးကို တစ်ဦး ဆွဲကြ ယမ်းကြ တွန်းကြ ထိုးကြနှင့် အကျ..အဝတ်အစားများ စုတ်ပြကုန်သည်။ ဤတွင် ကိုယ်ထိလက်ရောက်သတ်ပုတ်ကြသည့်ရန်ပွဲ အစပြုတော့သည်။ လယ်ထဲမှ ပြန်လာသောဂါဘရီရယ်သည် သူ့မိန်းမဘက်မှ ဝင်ကူသည်။ ထိုအခါ အီဗန်နှင့် သူ့သားသည် အိမ်ထဲမှ အပြေးအလွှားထွက်လာပြီး သူတို့ အုပ်စုဘက်မှ

ဝင်ကူကြသည်။ အိဗန်သည် လူကောင်ထွား သလောက် သန်မာသူဖြစ်သည်။ သူဝင်ပါလာသည့်အခါ သတ်ပုတ်နေကြသည့် လူတစ်စုသည် ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်သွားသည်။ ဂါဘရီရယ်၏ မုတ်ဆိတ်မွေး လက်တစ်ဆုပ်စာခန့် သူ့လက်ထဲ ပါလာသည်။ ရွာထဲမှ လူများသည် အချင်းဖြစ်ပွားရာနေရာသို့ စုဝေးရောက်ရှိလာကြသည်။ ရန်ပွဲကို ဝင်ဖျင်ကြသည်။ ရုတ်တရက် ဖျင်၍ မရ ၊ အတော်ကြီးခက်ခက်ခဲခဲဆွဲ၍ ဖျင်မှ ရန်ပွဲပြီးသွားသည်။

ဤသည်ကား ပဋိကုပ္ပကြီး တစ်ခု၏ အစပေတည်း။

ဂါဘရီရယ်သည် သူ့မုတ်ဆိတ်မွေး လက်တစ်ဆုပ်စာခန့် ကိုစက္ကူတစ်ရွက်ဖြင့် ထုပ်ကာ အိဗန်အား တရားစွဲရန် ခရိုင်တရားရုံးသို့ သွားသည်။

‘ကျွန်တော်မုတ်ဆိတ်မွေးကို အိဗန်ဆိုတဲ့ ကျောက်ဖြုန်းကောင်ဆောင့်ဆွဲပါတယ်၊ မုတ်ဆိတ်မွေးပြန်ပေါက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးဟု’ တိုင်သည်။

ဂါဘရီရယ်၏ မိန်းမကလည်း အိဗန်အား သူ့ယောက်ျားတရားစွဲပြီး ထောင်ချလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ၊ မကြာမီ ဆိုက်ဘေးရီးသို့ အပို့ခံရဗဟု မည်ဖြစ်ကြောင်းစသည်ဖြင့် အတင်းအဖျင်းလိုက်ပြောသည်။ ဤသို့ဖြင့် ‘ရန်ငြိုးရန်စသည်’ ကြီးထွားလာသည်။

မီးဖို အထပ်ခိုးပေါ်မှ နေထိုင်လျက်ရှိသော အဘိုးအိုသည် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ပြေလည်အောင်လုပ်ဖို့ကြိုးစားသည်။ သို့သော်လည်း မည်သူမျှ နားမထောင်ကြပေ။ အဘိုးအိုက...

‘သားတို့ သမီးတို့ . . .မင်းတို့ အင်မတန် မိုက်မဲတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်နေကြတာပါလား၊ အင်မတန် ဖွဲတဲ့ကိစ္စလေးတစ်ခုကြောင့် ရန်ခိုက်ဒေါသ ဖြစ်ကြရသလား၊ မင်းတို့ ပြန်စဉ်းစားကြစမ်း၊ ဒီရန်ပွဲဟာ ကြက်ဥတစ်လုံးက စတာ၊ ဒီကြက်ဥကို ကလေးတွေကောက်ချင်ကောက်မှာပေါ့ ၊ ကဲ...ထားကတော့ ၊

ဘယ်သူပဲကောက်သွားကောက်သွား ကြက်ဥတစ်လုံးက ဘယ်လောက်များ
တန်ဖိုးရှိလဲ’ ဟု ပြောသည်။

‘ဘုရားသခင်က ကြက်ဥတွေ အလုံအလောက် ပို့ထားတာပဲမဟုတ်လား၊
ဆိုကြပါစို့ အိမ်နီးနားချင်းက ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းပြောတယ် ပြောတယ်ပဲထားဦး၊
ဒီလိုမပြောသင့်ဘူးဆိုတာ နားဝင်အောင်ပြောပြပေါ့၊ ဘယ်လိုပြောရမယ်ဆိုတာ
သင်ပြပေးကြပေါ့၊ သတ်ကြပုတ်ကြတဲ့ အထိ ရန်ပွဲခင်းရင်း အဲဒါမျိုးတွေနောက်ထပ်
အများကြီးဖြစ်လာတော့မှာပေါ့၊ အဲဒီ တော့ ရန်ပွဲကို အဆုံးသတ်လိုကြပါ။
မင်းတို့ရှေ့ ဒေါသကို မွေးပြီး ရှင်သန်လာအောင် လုပ်နေကြမယ်ဆိုရင်တော့
မင်းတို့အတွက် အဆိုးဆုံးတွေ ထပ်ဖြစ်လာမှာသေချာတယ်’

သို့သော်လည်း ငယ်ရွယ်သူများသည် အဘိုးအို၏ စကားကို
နားမဝင်ကြချေ။ အဘိုးအို၏ စကားများသည် အဓိပ္ပာယ်မရှိသော စကားများ၊
သူငယ်ပြန်ပြီး ပြောနေသော စကားများဟု တွေးကြသည်။ အီဗန်သည်
သူ့အိမ်နီးချင်းရှေ့တွင် ဘယ်တော့မှ ဦးခေါင်းလျှိုလိမ့်မည် မဟုတ်၊ မာန်မာန
ချလိမ့်မည်မဟုတ်။

‘ငါ သူ့မုတ်ဆိတ်မွေးကို လုံးဝမဆွဲဘူးကွ’ ဟု အီဗန်က ပြောသည်။

‘သူကသာ ငါ့ဆံပင်ကိုဆွဲတာ၊ သူ့သားကလဲ ငါ့အကျူးကြယ်သီးတွေ
ကိုဆွဲဖြုတ်တယ်၊ အကျူးတစ်ထည်လုံးလဲ စုတ်ပြဲကုန်တယ် ဟောဒီမှာကြည့်၊
မြင်တယ်မဟုတ်လား’

ဤသို့ဖြင့် အီဗန်ကလည်း ဥပဒေကြောင်းဖြင့် အရေးယူနိုင်ရန်
တရားရုံးသို့ သွားသည်။ သူတို့အမှုကို ခရိုင်တရားရုံးမှစစ်ဆေးသည် ။
ဤအတောအတွင်း ဂါဘရီရယ်၏ လှည်းမှ မူလီနှစ်ချောင်း ပျောက်သွားခဲ့ရာ
ဂါဘရီရယ်ဘက်မှ မိန်းမများက အီဗန်၏ သား ခိုးသည်ဟု စွပ်စွဲကြသည်။ သူတို့က . .

‘ကျွန်မတို့ ဟိုတစ်ညက သူ လှည်းစီးသွားတာ ပြတင်းပေါက်ကနေပြီး မြင်လိုက်ရတယ်။ အိမ်နီးနားချင်း တစ်ယောက်က အိပ်ခန်းရဲ့သား အရက်ဆိုင်မှာ မူလီနဲ့ အရက်လဲသောက်နေတယ် မြင်ခဲ့ရတယ်လို့ လည်းပြောပါတယ်’ ဟု ဆိုကြသည်။

သူတို့သည် ဤကိစ္စကိုလည်း တရားဥပဒေအရ အရေးယူနိုင်ရန် စီစဉ်ကြသည်။ သက်ဆိုင်ရာသို့ တိုင်ကြားတောကြသည်။ သူတို့အိမ်တွင် ရန်မဖြစ်ပဲ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဆဲရေးတိုင်းထွာ ကြသည်။ လူကြီးများထံမှ အတုခိုး၍ လုပ်ကြခြင်းဖြစ်၏ ။ မိန်းမများ မြစ်ဆိပ်သို့ အဝတ်လျှော်ဆင်းကြသည့် အခါတွင်လည်း လူချင်းဆုံကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထွီကြ ထွမ်ကြသည်။ စောင်းကြမြောင်းကြသည်။ ဆဲရေးကြသည်။ သူတို့ပါးစပ်မှ ထွက်လာသမျှ စကားလုံးတိုင်းသည် အယုတ္တအနတ္တများ ချည်းဖြစ်သည်စ။

ပထမတွင် သူတို့သည် အချင်းချင်း ဂုဏ်သိက္ခာကင်းမဲ့အောင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အမန်ပပြောကြသည်။ အသရေမပျက် ပျက်အောင် သွားပုပ်လေလွင့် အတင်းများအဖျင်းများ ပြောကြသည်။ ထို့နောက် လစ်လျှင်လစ်သလို ယူလို့လွယ်သည့် ပစ္စည်းများ ကို အလစ်သုတ်ကြသည်။ လူကြီးတွေက လုပ်ည့်အခါ ကလေးတွေကပါ အတုခိုး၍ လိုက်လာကြသည်။ သူတို့ဘဝသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခက်ခဲကျဉ်းမြောင်းလာသည်။

အိပ်ခန်းနှင့် ဂါရီရယ်တို့သည် ကျေးရွာကောင်စီ၌ လည်းကောင်း ခရိုင်တရားရုံး၌ လည်းကောင်း ၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းရေး တရားရုံး၌ လည်းကောင်း အမှုများဖွင့်ကာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြန်အလှန် တရားစွဲဆိုကြသည်။ အမှုတွေများလာတော့လည်း တရားရုံးအသီးသီးမှ တရားသူကြီးများသည် သူတို့အပေါ် စိတ်ပျက်လာကြသည်။

ဤအမှုတွင် အိပ်ခန်းဒဏ်ရိုက်ခံရ၍ သို့မဟုတ် အချုပ်အနှောင်ခံရ၍ ဂါဘရီရယ်က အနိုင်ရသည်။ ထိုအခါ အိပ်ခန်းကလည်း ဂါဘရီရယ်ကို သူခံရသလို ခံရအောင်ပြန်လုပ်သည်။ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် ရန်ငြိုး ကြီးလာလေလေ

ဒေါသများပိုထွက်လေလေဖြစ်လျက်ရှိ၏။

သူတို့အဖြစ်သည် ခွေးနှစ်ကောင် ကိုက်သည်နှင့် တူတူလာသည်။
တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် သဲသဲမဲမဲ ကိုက်လေလေ ပို၍ ပို၍ ဒေါသမာန်ထလေလေ
ဖြစ်တတ်သည် မဟုတ်ပါလော။ ထို့ပြင်လည်း ခွေးတစ်ကောင် အား
လူတစ်ယောက်က နောက်မှနေ၍ ရိုက်လာသည်ဆိုပါတော့။ အရိုက်ခံရသည့်
ခွေးသည် သူ့အား သူ့ရန်သူခွေးက နောက်မှချောင်းကိုက်သည်ဟု
ထင်လာတတ်သည်။ အခုဆိုလျှင် ဤလယ်သမားသည် တရားရုံးသို့ သွား၍
တရားစွဲသည်။ တစ်ယောက်ကို ဒဏ်ရိုက်လျှင် အချုပ်ခန်းထဲ ထည့်လိုက်လျှင်
တစ်ယောက်က ကျေနပ်အားရသော်လည်း တစ်ယောက်က ပို၍
ဒေါသမီးပွားကြီးထွားလာသည်။

‘နေနှင့်ဦး ပေါ့ကွာ ၊ နောက်တစ်ခါ ငါ့အလှည့် ပေါ့’

ဟု ကြုံးဝါးတတ်သည်။ ဤနည်းဤပုံစံဖြင့် သူတို့သည်
ခြောက်နှစ်ခန့် ကြာခဲ့လေပြီ။ သူတို့အား ဘေးမှနေ၍ အမြဲမပြတ် ဆုံးမနေသူမှာ မီးဖို
အထပ်ခိုးပေါ်မှ အဘိုးအိုတစ်ဦးတည်းသာရှိ၏ ။

‘မင်းတို့ဘာတွေလုပ်နေကြတာလဲ၊ လက်စားချေတဲ့ အလုပ်ကို
ရပ်လိုက်ကြတော့ ၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုလုပ်ကြစမ်းပါ။ မစ္စရိယစိတ်ဆွေ
မမွေးကြပါနဲ့တော့ ၊ ဒါမှ မင်းတို့ ကောင်းလာမှာ၊ မစ္စရိယစိတ်တွေမွေးလေလေ
မင်းတို့မှာ အဆိုးဆုံးဒုက္ခတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရလေလေ ဖြစ်တော့မယ်’

သို့တစေလည်း သူတို့သည် အဘိုးအို၏ စကားကို အရေးတယူ လုပ်၍
နားထောင်ခြင်း မပြုကြပေ။

ခုနစ်နှစ်အတွင်း ဝင်လာချိန်တွင် မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခု၌ အိပ်ခန်း၏ ရွေးမက
ဂါဘရီရယ်အား မြင်းသူခိုးဟု စွပ်ဆို၍ အရှက်ခွဲသည်။ အရက်မူးနေသော
ဂါဘရီရယ်သည် သူ့ဒေါသကို မထိန်းချုပ်နိုင်။ အိပ်ခန်း၏ ချွေးမအား

လက်သီးနှင့်ထိုးသည်။ လက်သီးချက်ကပြင်းလွန်းသဖြင့် အီဗန်၏ ချွေးမသည် သီတင်းတစ် အိပ်ရာပေါ်မှမထနိုင် ၊ထို့ပြင်လည်းထို ချိန်က ။ အီဗန်၏ ချွေးမသည် ကိုယ်ဝန်ဆောင် နေချိန်ဖြစ်၏ ။ ချွေးမအဖြစ်ကို ကြည့်ကာ အီဗန်သည်များစွာ ဝမ်းသာလျက်ရှိသည်။ တရားရုံးသို့ အမှုဖွင့်ပြီး တရားစွဲသည်။

‘ဒီအကောင် ဒီတစ်ခါတော့ထောင်ကျပြီ၊ ထောင်မကျလည်း ဆိုက်ဘေးရီးယားကို အပို့ခံရတော့မှာသေချာပြီ ၊ ဒီကောင် ဒီတစ်ခါတော့ ကြွပြီ ’ဟုလည်း တွေးသည်။

သို့သော်လည်း အီဗန်၏ အလိုဆန္ဒသည်မပြည့် ။တရားသူကြီးက အမှုကို ပယ်ချလိုက်သည်။ တရားသူကြီးအနေဖြင့် ရှေးဦးစွာ အီဗန်၏ ချွေးမကို စစ်ဆေးရာ အကြီးအကျယ် ဒဏ်ရာတရဖြစ်နေသည်ကိုမတွေ့ရ၊ ထူထူထောင်ထောင် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၍ အမှုကို ပလပ်လဲခြင်းဖြစ်၏ ။ ထိုအခါ အီဗန်သည် စာရေးလေးနှင့် စာရေးကြီးတို့အား အရက်တစ်ဂါလံ ပေးကာ ဂါဘရီရယ်အား ကြိမ်ဒဏ်ပေးခံရအောင် လုပ်ပေးခိုင်းသည်။ စာရေးဧက ဂါဘရီရယ် အား ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်သည့် အမိန့်ကို ဖတ်ပြသည်။

‘လယ်သမား ဂါဘရီရယ်အား တရားရုံးတော် ရှေ့မှောက်တွင် ကြိမ်ဒဏ်နှစ်ဆယ်ရိုက်ရန် အမိန့် ချမှတ်လိုက်သည်။

အမိန့်စာ ဖတ်ပြနေသည်ကို ကိုယ်တိုင်လည်း နားထောင်လျက် ရှိသည်ဖြစ်ရာ သူ့ရန်သူ ဂါဘရီရယ်သည် ဘယ်လိုခံစားရသည်ကို တစ်ချက်လှမ်း၍ အကဲခတ်သည်။ ဂါဘရီရယ် မျက်နှာပျက်နေသည်။ ချာခနဲ လှည့်ကာ ရုံးအပြင် စကြွန်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ အီဗန်ကလည်း က လည်း နောက်မှ အသာလိုက်သွားသည်။ လူအများကြားအောင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် လူအများကြားအောင်ပြောနေသော ဂါဘရီရယ်၏ စကားများကို တစ်လုံးမကျန် ကြားသည်။’

‘ရပါတယ်...ကွာ၊ သိပ်ရတာ ပေါ့၊ သူက ငါ့ကျောကို ကြိမ်နဲ့ ရိုက်အောင်လုပ်တော့ ငါကလဲ သူ့ကို မီးလောင်တိုက်သွင်းရမှာပေါ့၊ ငါခံရတာ ထက်ပိုဆိုးအောင် လုပ်ပြမယ်’

အီဗန်သည် ချက်ချင်း တရားထဲပြန်ဝင်ကာ ရုံးတော်သို့ ဦးတိုက်လျောက်သည်။

‘တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ ဂါဘရီရယ်က ကျွန်တော့် အိမ်ကိုမီးနဲ့ ရှို့မယ်လို့ ကြိမ်းမောင်းနေပါတယ်၊ သူပြောတာကို လူတွေ အများကြီး ကြားပါတယ်’

တရားရုံးမှ ဂါဘရီရယ် အား ပြန်ခေါ်ပြီး ထိုစကားများအား ပြောမပြော မေးသည်။

‘ကျုပ်ဘာမှ မပြောဘူး၊ ခင်ဗျားတို့မှာ အာဏာရှိရင် ကျုပ်ကို ကြိမ်ဒဏ်ပေးဖို့ အမိန့်ချထားပြီးပြီပဲ၊ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း တစ်ဖက်သတ်ခံရတာ ကို ခင်ဗျားတို့က တရားတယ်ထင်နေကြတာကိုး၊ သူကြိုက်သလို လုပ်ခွင့်ပေးသလို ဖြစ်နေတာပဲ’

ဂါဘရီရယ်သည် ထိုမျှမက ပြောချင်သော စကားများရှိနေသော်လည်း မပြောနိုင် ၊ နှုတ်ခမ်းများနှင့် ပါးများက တဆတ်ဆတ် လှုပ်နေသဖြင့် ရပ်လိုက်ရသည်။ သူသည် နံရံကို မျက်နှာအပ်၍ ရပ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာထားမှာ ကြောက်စရာအလွန်ကောင်းလွန်းနေသဖြင့် တရားရုံးမှ ဝန်ထမ်းများသည် ပင်လျှင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် နေကြသည်။

‘ဒီလူကြည့်ရတာ သူ့ကိုယ်သူဖြစ်ဖြစ် သူ့အိမ်နီးနားချင်းကိုဖြစ်ဖြစ် မတော်တရော် လုပ်မယ့်ပုံကြီးပါလား၊ ’ ဟုပင်တွေးမိကြသည်။ ထိုအခါ အသက်ကြီး ကြီး တရားသူကြီးက...

‘ငါလူတို့...မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ငါပြောတာ အသေအချာ နားထောင်ကြစမ်း၊ မင်းတို့ လုပ်ကိုင်နေတာတွေကို ပြန်ပြီးဆင်ခြင်စဉ်းစားကြဖို့

လိုတယ်၊ ဒီမယ်... ဂါဘရီရယ် ၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည် မိန်းမတစ်ယောက်ကို မင်းက
ထိုးလားရိုက်လားလုပ်တာ ကောင်းသလား... မှန်သလား၊ အခုဆို သူ့မှာ
ဘာမှဖြစ်မသွားလို့ တော်သေးတာပေါ့။ တစ်ခုခုသာဖြစ်သွားရင်
မင်းဘယ့်နှယ်လုပ်မဲ၊ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ၊ အဲဒီ တော့ ငါပြောမယ် ၊ မင့်အပြစ်ကို
ဝန်ခံပြီး ဟိုလူကို တောင်ပန်စကားပြောလိုက်၊ သူကခွင့်လွှတ်ရင် ငါတို့က အမိန့်ကို
ပြင်ပေးမယ်’ ဟုပြောသည်။ ထိုအခါ စာရေးက...

‘ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၇ အရအမိန့်ကို ပြင်လို့မဖြစ်နိုင်ဘူး တရားလိုနဲ့
တရားခံတို့က အမှုကို ကျေအေးမယ်လို့ မဆုံးဖြတ်ကြသေးပါ၊ ဒါ့ကြောင့်
မူလအမိန့်အတိုင်း ပြစ်ဒဏ်ပေးရပါလိမ့်မယ်’ ဟု ဝင်ပြောသည်။

သို့သော်လည်း တရားသူကြီးသည် စာရေး၏ စကားကို လုံးရဂရမစိုက် ။

‘မင်းလျှာကို တိုတိုထား ၊ လျှာမရှည်တနဲ့... ငါ့လူ ’ ဟု တရားသူကြီးက
လှမ်းဟောက်သည်။

‘ဥပဒေအားလုံးဟာ ဘုရားသခင်အဆိုအမိန့် အတိုင်း
လိုက်နာကြရလိမ့်မယ်ဆိုတာ အဓိကအချက်ပဲ၊ အေးအေးငြိမ်းချမ်းတာကို
ဘယ်သူကြိုက်သလဲ။ ဘယ်သူချစ်သလဲ’

တရားသူကြီးသည် လယ်သမားနှစ်ယောက်အား ပြေလည်သွားစေရန်
နားချပြန်သည်။ သို့သော်လည်း မအောင်မြင်ချေ။ သူ့စကားက ဂါဘရီရယ်က
လုံးဝနားမထောင်။

‘လာမည့်နှစ်ဆိုရင် ကျုပ် အသက်ငါးဆယ်ပြည့်ပြီ ’ ဟု
ဂါဘရီရယ်ကပြောသည်။

‘ကျုပ်မှာ အိမ်ထောင်သည် သားတစ်ယောက်ရှိပြီ၊ ကျုပ်တစ်သက်မှာ
တစ်ခါမှ ကြိမ်ဒဏ်ပေးတာ မခံရဘူး၊ အခု အသက်အရွယ်ရောက်ကာမှ
ဟိုကျောက်ဖြုန်းကောင် အီဗန်ကြောင့် ကြိမ်နဲ့ အရိုက်ခံရတော့မယ်၊ ဒီလောက်

ယုတ်မာတဲ့ကောင်မျိုးကို ကျုပ်က ခွင့်လွှတ်ဖို့တောင်းပန်ရမလား၊ ဘယ်တော့မှ
မတောင်ပန်ဘူး၊ ဒီကောင့်တစ်သက်မှာ ကျုပ်ကို အမြဲသတိရနေအောင်
ကျုပ်ကြိမ်ဒဏ်ပဲခံမယ်’

ယခုတစ်ကြိမ်တွင်လည်း ဂါဘရီရယ်သည် စကားကို
သူပြောချင်သလောက်မပြောနိုင်၊ အသံများတုန်ယင်လှုပ်ရှားကာ ပြောလက်စ
စကားကိုပင် ရပ်ထားလိုက်ရသည်။ သူသည် ချာခနဲလှည့်ကာ တရားရုံးအတွင်းမှ
ထွက်ခွာသွားလေ၏။

တရားရုံးနှင့် ၇ - မိုင်ဝေးသည့်ဖြစ်ရာ အီဗန်အိမ်သို့
ပြန်ရောက်သွားသောအခါ မိုးချုပ်နေလေပြီ၊ သူသည် မြင်းကကြိုးတန်ဆာပလာ
များကိုဖြုတ်၍ မြင်းစောင်ထဲသို့ပို့သည်။ ထို့ဗနာက တဲထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ တဲထဲတွင်
လူတစ်ယောက်မျှမရှိ။ မိန့်မမျှမှာ နွားအုပ်ကို သွာမရာမှ ပြန်မရောက်ကြသေး၊
လူငယ်များမှာလည်း လယ်တဲမှ ပြန်မလာကြသေး။

အီဗန်သည် တစ်နေရာတွင် ထိုင်ကာ စဉ်းစားတွေးတောလျက် ရှိသည်။
တရားရုံးမှ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်စဉ်က ရပ်၍ နာထောင်နေသော ဂါဘရီရယ်အား
ပြန်လည် မြင်ယောင်မိသည်။ သူမျက်နှာသည် ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားခဲ့၏။
ပြီးတော့ ကြိမ်ဒီဏခံရန်အတွက် နံရံဘက်သို့ လှည့်သွားခဲ့၏။ အီဗန်၏ စိတ်သည်
တဖြည်းဖြည်း နှင့် လေးလံလာသည်။ အကယ်၍ ဤပြစ်ဒဏ်မျိုးကို သူခံရလျှင်
သူစိတ်မည်သို့ ရှိမည်နည်း၊ ဂါဘရီရယ်၏ အပေါ်၌ ကိုယ်ချင်းစာနာသော စိတ်သည်
ဝင်လာသည်။ ထိုအခါ ဂါဘရီရယ်အား သနားမိ၏။

ထိုအခိုက်တွင် အထပ်ခိုးပေါ်မှ သူ့အဖေ အဘိုးအို၏ ချောင်းဆိုးသံ
ကိုကြားရသည်။ အဘိုးအိုသည် တဂွတ်တွန်း၍ ဆင်းလာပြီး အီဗန်၏ ဘေးတွင်
ဝင်ထိုင်သည်။ မောဟိုက်နေသဖြင့် ရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်၊
အချိန်အတော်အကြာမျှ ချောင်းတစ်ဟွတ်ဟွတ်ဆိုးနေသည်။ ထို့နောက် စာပွဲကို
လှမ်းမှီ လိုက်ပြီး မေးသည်။

‘တရားရုံက သူ့ကို အပြစ်ပေးလိုက်သလား’

‘ပေးတယ်အဖေ ကြိမ်ဒဏ်အချက်နှစ်ဆယ် ရိုက်လွှတ်လိုက်တယ်’
အဘိုးအိုက ခေါင်းယမ်းသည်။

‘အလွန်ဆိုးတဲ့ အလုပ်ပဲ’ ဟု အဘိုးအို ရေရွတ်သည်။

‘ငါ့သား မင်းလုပ်တာတွေလွဲနေပြီ၊ အလွန်ဆိုးတဲ့ ကိစ္စပဲ ၊ သူ့နေရာမှာ
မင်းနေကြည့်စမ်း၊ ခံရခက်မှာပဲ ၊ အခုသူ့ကို ကြိမ်နဲ့ ရိုက်လွှတ်လိုက်တယ်၊
သူကြိမ်ဒဏ်ခံရလို့ ဘာများအရသာ ရှိလာသလဲ၊ ဘယ်လိုများကော
တိုးတက်လာသလဲ’

‘သူ ကျွန်တော်တို့ကို ထပ်ပြီးမစော်ကား ရဲတော့ပါဘူး အဖေရာ’

‘သူက ဘာများ ထပ်စော်ကားစရာလိုလို့လဲ ၊ သူနဲ့မင်းနဲ့ ဘာများထူး
လို့လဲ၊ သူလုပ်တာက မင်းလုပ်တာထက်ပိုပြီး များ ဆိုးသေးသလား’

‘သူကျွန်တော် တို့ကို ဘယ်လောက်ဒုက္ခပေးခဲ့သလဲ၊

အဖေစဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ ကျွန်တော့်မိန်းမ သေလုနီးပါး ဖြစ်သွားခဲ့တယ်
မဟုတ်လား၊ အခုလဲ ကျွန်တော်တို့ကို မီးရှို့ သတ်မယ်လို့ ကြိမ်းလွှတ်လိုက်ပြန်ပြီ၊
ဒီလိုကြိမ်းတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို ကျေးဇူးတင်နေရဦးမှာလားဗျ’

အဘိုးအိုက သက်ပြင်းချသည်။

‘ ငါ သက်ကြီးလာလို့ ဒီထပ်ခိုးပေါ်တဲ့ နှစ်အတောအတွင်း မှာမင်းက
ကမ္ဘာအနှံ့ ခြေဆန့်နေရတော့ ငါအကုန်မြင် အဘိုးကြီးကတော့ ဘာမှမမြင်
မသိတော့ဘူးလို့ ထင်နေဟန်တူတယ်၊ အဲသလို ထင်ရင်တော့ မင်းလွဲပြီလူကလေး’

‘ အမှန်တော့ ဘာမှမမြင်မသိတဲ့လူဟာ မင်းပဲ၊ မစ္ဆရီယ စိတ်တွေက
မင်းကို ချုပ်နှောင်ထားခံနေရပြီ ငါ့သား၊ တခြားလူတွေရဲ့ မကောင်းမှု
ဒုစရိုက်တွေအားလုံး မင်းမျက်စိရှေ့မှာ ရောက်နေပေမယ့် မင်းရဲက နောက်မှာ

ရှိနေတဲ့ မင်းရဲ့ ဒုစရိုက်မှုတွေကျတော့ မင်းမမြင်ဘူး ၊ သူကမှ မကောင်းတာဆိုတဲ့ စကား မင်းပြောတယ် ၊သူကရော ဘာပြောမလဲ၊ တကယ်လို့ မင်းပြောသလို သူမကောင်းဘူးဆိုပါတော့ ၊တစ်ယောက်တည်း မကောင်းရုံနဲ့တော့ ခိုက်ရန်ဒေါသဆိုတာ ပေါ်လာမတဲ့လား၊ လူတွေကြားမှာ ရန်ပွဲတွေ ဖြစ်နေတာဟာ တစ်ယောက်တည်းက မကောင်းလို့လား ၊ရန်ပွဲဆိုတာ နှစ်ယောက်မကောင်ကြလို့ ဖြစ်လာရတာ ပါ ငါ့သား။

‘မင်းက အခု သူမကောင်းတာကျတော့ မြင်တယ်၊
ကိုယ်မကောင်းတာကျတော့ မင်းမမြင်ဘူး တကယ်လို့ သူမကောင်းပေမယ့်
မင်းကကောင်းနေတယ်ဆိုရင် ရန်ပွဲဆိုတာ ရှိလာမလား၊ မရှိနိုင်ဘူး အီဗန်။
သူ့မှတ်ဆိတ်မွေးကို ဘယ်သူဆွဲခဲ့သလဲ၊ သူ့ကောက်ရိုးပုံကို ဘယ်သူဖျက်ဆီးခဲ့သလဲ၊
သူ့ကို တရားရုံးခေါ်သွားတာ ဘယ်သူလဲ ၊ဒါတွေကျတော့ မစဉ်းစားဘဲ
အပြစ်ဟူသမျှသူ့အပေါ် ချည်း ပုံချနေရသလား။’

‘မင်းဟာ မကောင်းတဲ့ဘဝတစ်ခုထဲမှနေသလိုဖြစ်နေပြီ၊ အဲဒါ
မင်းမှားနေတာ ၊အဖေနေခဲ့တာ ဒီလိုဘဝမျိုး မဟုတ်ဘူး ငါ့သား။ အဖေမင်းကို
နေတတ်အောင် သင်ပေးခဲ့တာလဲ ဒီနည်းမဟုတ်ဘူး ၊ မင်းအဖေနဲ့ မင်းအဘိုးတို့
နေထိုင်ခဲ့ကြတဲ့ ဘဝဟာ ဒီဘဝမျိုးလားဆိုတာ စဉ်းစားမှပေါ့ ကွယ်၊ တို့ဘယ်လို
နေခဲ့ကြကသလဲ၊ အိမ်နီးချင်းတွေလိုက်နာကျင့်သုံးရမယ့် နည်းလမ်းအတိုင်း
နေခဲ့ကြတာ။ ’

‘ဆိုကြပါစို့ ၊တကယ်လို့ အိမ်မှာ ဂျုံကုန်သွားတယ် ၊
မိန်းမတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး . . . ဦးလေးထရိုလ် ၊ကျွန်မတို့
ဂျုံနည်းနည်းလိုနေလို့ လာတာ ’ လို့ပြောတယ်။

‘ဟဲ့ ကျီထဲသွား ၊ လိုသလောက်ယူသွား’ လို့ အဖေက ပြောမယ်၊
တကယ်လို့ သူ့မှာ မြင်းကျောင်းပေးမယ့်လူ မရှိရင် အဖေက . . .

‘ဟေ့ကောင် အီဗန်၊ဟိုဘက်အိမ်ကလူတွေရဲ့ မြင်းတွေကို စားကျက်ထဲ ပို့ပေးလိုက်စမ်း’ လို့ခိုင်းမယ်။

တကယ်လို့ ငါအိမ်မှာ တစ်ခုခုလိုနေရင် သူတို့အိမ်သွားမယ်၊

‘ဦးလေး ဂျော်ဒီရေ၊ကျွန်တော့်မှာ ဘာလိုနေတယ် လို့ပြောမယ်၊ သူကလည်း...’

‘ဦးလေး ထရိုက်ရေ၊ဒီကယူသွားပေါ့’ လို့ပြောမယ်။

အဲဒါဟာ အဖေတို့ နေခဲ့တဲ့ ဘဝကွယ့်၊ တို့ခေတ်က လွယ်ကူလျော့မွေ့တဲ့ ခေတ်ကာလ။ ဒါပေမယ့် အခုဘယ်လိုလဲ. . .။

‘ဟိုတလောက စစ်သားတစ်ယောက်ပြောသွားတာ ဘာတဲ့ တို့ကို ပြောသွားတာလေ၊ ပလက်ဗ်နာတိုက်ပွဲအကြောင်း။ ကဲ ငါမေးမယ် ၊ မင်းတို့အခု ခင်းနေတဲ့ စစ်ပွဲက ပလက်ဗ်နာတိုက်ပွဲထက် အများကြီးကိုဆိုးတယ်၊

မင်းလုပ်နေတာ ဘယ်လောက်ဆိုးတဲ့ ဒုစရိုက်မှုတစ်ခုလဲ မင်းဟာ ယောက်ျား၊ အိမ်ထောင်ဦးစီး ဒီမေးခွန်းတွေကို ဖြေရမှာမင်းဘဲ။ မင်းမိန်းမ ၊မင်းချွေးမနဲ့ မင်းသားမီး မြေးမြစ်တွေကို မင်းဘာသင်ပေးမှာလဲ၊

ရန်ခိုက်ဒေါသဖြစ်အောင်သင်ပေးမှာလား၊ အလစ်သုတ်တဲ့ သူခိုး အတတ်ပညာ သင်ပေးမှာလား။’

‘ဟိုတစ်တေနဲ့က မင်းတာရပ်စကားက အိမ်နီးနားချင်း ကလေးမလေး အိုင်ရှိနာကို ဆဲနေတယ်၊ သူ့အမေကနားထောင်ပြီး ရယ်နေတယ်၊ အဲဒါမှန်သလား၊ အဖေမေးတာကို ဖြေရမယ့်လူဟာ မင်းပဲ၊ အရေးကြီးတာ မင်းစိတ်ပဲ၊

မင်းစဉ်းစားရမှာ မင်းစိတ်ပဲ၊ မင်းစိတ်ကို အခုလိုပဲ လွှတ်ထားတော့မှလား အဖေ့ကို တစ်ခွန်းဆဲရင် အဖေက နှစ်ခွန်းဆဲမှာပဲ၊ မင်းကတစ်ချက်ထိုးရင် အဖေက နှစ်ချက်ပြန်ထိုးမှာပဲ. . . .။’

‘မင်းစဉ်းစားပါ ကျသား။ ခရစ်တော် ဒီကမ္ဘာမြေကြီး ပေါ်

ဆင်းလာချိန်က ဘာတွေသင်ခဲ့လဲ၊မင့်ကို လူတစ်ယောက်က
မတော်တရော်လာပြောရင် မင်းကနှုတ်ဆိတ်နေရမယ်၊ ငါ့သား သူ့အသိက သူ့ကို
ဆုံးမသွားလိမ့်မယ်တဲ့။ အဲဒါတို့ဘုရားသခင်က တို့ကို ဆုံးမသွားတဲ့စကား
တကယ်လို့ သူက မင်းပါးကို တစ်ချက်ရိုက်ရင် မင်းက သူမရိုက်ရသေးတဲ့
ပါးတစ်ချက်ကို ထိုးပေးပြီး . . .တစ်ဖက် ကျန်ပါသေးတယ်၊
ထပ်ရိုက်သင့်တယ်ထင်ရင် တ ပြောရမယ်တဲ့။ သူလုပ်တဲ့ ပြစ်မှုအတွက် သူ့အသိက
သူ့ကို ပြန်ပြီး ဆုံးမသွားမယ်တဲ့ ။ အဲဒီ အခါမှာ သူဟာ အလိုအလျောက်
နူးညံ့သိမ်မွေ့လာပြီး မင်းပြောသမျှ နားထောင်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒါ ဘုရားသခင်
ပေးသွားတဲ့ နည်း။ မာနပြန်ထားဖို့ မဟုတ်ဘူး ၊ကဲ အခုမင်းဘာမှပြန်မပြောတာ
ဘာကြောင့်လဲ။ အဖေပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား ၊ဟုတ်လား ၊စဉ်းစားပေါ့’

အီဗန်သည် ငြိမ်၍ နားထောင်နေသည်။

အဘိုးအိုသည် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးနေပြန်သည်။ ရုတ်တရက်
ရပ်၍ မရသော ချောင်းကြောင့် သူ့လည်ချောင်းကို အတော် အားယူ၍
ရှင်းနေရသည်။

‘မင်းက ခရစ်တော်က ငါတို့ကို အမှားတွေ သင်ပေးသွားတယ်လို့များ
ထင်နေသလား’ ဟု စကားပြန်စသည်။

‘မဟုတ်ဘူး ငါ့သား၊ ငါတို့ အားလုံးရဲ့ ကောင်းကျိုးအတွက်
သင်ပေးသွားတာ၊ အခု ငါ့သားမှာ ဒါတွေဖြစ်လာမှ မင်းအခြေအနေ
ပိုကောင်းလာသလား၊ ဆိုးလာသလား၊ပြန်စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ ဒီဥပဒေ
တရားစွဲတာတွေ လုပ်လာကာမှ ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲဆိုတာ တိုးတက်လာသလား ၊
ဆုတ်ယုတ်သလား ၊မင်းတရားရုံး သွားတဲ့အခါ ကုန်ကျတဲ့ စရိတ်တွေဟာ
နည်းသလား ၊ မင်းမွေးထားတဲ့ သားတွေကို ကြည့်စမ်း၊ အားကောင်းမောင်သန်
လူချော လူလှတွေ မင်းသူတို့နဲ့ အိုးမကွာ အိမ်မကွာ နေပြီး အလုပ်ကို
ကြိုးစားလုပ်ရမယ်။ အခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး ကိုယ့်ပစ္စည်းဥစ္စာ လျော့ပါးမယ့်

အလုပ်ကိုပဲ လုပ်နေတယ်။’

‘ဘာကြောင့်လဲ ဒီမိုက်မဲမှုကြောင့် ဖြစ်နေတာ၊ မင်းရဲ့ မာန်မာနကြောင့် ဖြစ်နေတာ၊ မင်းလုပ်ရမှာကက မင်းသားတွေနဲ့ တွဲပြီး ထွန်လိုက်ယက်လိုက် စိုက်ပျိုးလိုက်လုပ်ပြီး နေရမှာ၊ အခုတော့ မကောင်းဆိုးဝါး မင်းကို တရားသူကြီးဆီ ခေါ်သွားလိုက် ၊ တန်ဖိုးမရှိတဲ့ လူလိမ်လူညူတွေဆီခေါ်သွားလိုက်နဲ့ မစိုက်နိုင် မပျိုးနိုင် ဖြစ်နေရပြီ။ အဲဒီ တော့ မြေကြီးက သီးနှံကို မှန်မှန်ဖြစ်ထွန်းအောင် လုပ်ပေးနိုင်ပါတော့မလား။’

‘မင်းကို ငါမေးရဦးမယ်၊ ဒီနှစ် ဘာပြုလို့ ဂျုံအထွက်နည်းရတာ လဲ၊ ဂျုံကို မင်းအဘယ်ချိန်က ကြဲခဲ့လို့လဲ၊ မင်းမြို့ကပြန်လာမှ ကျဲတာ မဟုတ်လား။ ကဲ. . .ကဲ. . . မင်းမှာ ဘာအကျိုးခံစားရသလဲ၊ ဒါကြီးက မင်းပရုံးပေါ်မှာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတစ်ခု ထမ်းထားရသလို ဖြစ်နေတာ၊ သား. . .စဉ်းစား ငါ့သား စဉ်းစား၊ မင်း မင်းအလုပ်ကိုပဲ မင်းစဉ်းစားရတော့မှာကွ။’

‘မင်းသားတွေနဲ့ လယ်ယာထဲဆင်းပြီး အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်နေပါတော့ ၊ တကယ်လို့ တစ်ဦးဦးက မင်းအပေါ်မကောင်းတာ လာလုပ်ရင် ခွင့်လွှတ်လိုက်ပေါ့ကွာ ၊ ဘုရားသခင်ကလဲ ခွင့်လွှတ်တာပဲ ကြိုက်တယ်ဆိုတော့ ဘုရားသခင်ရဲ့ အဆုံးအမအတိုင်းပဲ လုပ်ပေါ့၊ ဒါဆိုရင် မင့်ဘဝလဲ သာယာစိုပြည်မယ်၊ မင့်နှလုံးသားလဲ အမြဲတစေ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေမယ်’

အီဗန်သည် ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။

‘သား. . .အီဗန် ၊ အဖေ့စကား နားထောင်ပါကွယ်၊ မင့် အခုချက်ချင်း မြင်းပြင်ပြီး အစိုးရရုံးကိုသွားပါ ၊ လုပ်လက်စ အမှုဖွင့်ထားတာတွေ အားလုံးကို ပြန်ရုတ်သိမ်းပါ ။ နောက်နေ့မနက်ကရင် ဂါဘရီရယ်ဆီသွားပြီး တောင်ပန်စကားပြောပါ၊ ပြီးတော့ မနက်ဖြန်ပွဲတော်နေ့မှာ အိမ်ကိုလာဖို့ဖိတ်ခဲ့ပါ၊ လက်ဖက်ရည် ဗောဒ်ခါတို့ အဆင်သင့်လုပ်ထားပြီး သူ့ကို ကျွေးမွေးပြုစုပါ ၊

အခုလုပ်နေတဲ့ မကောင်းမှုကြီး ကို အဆုံးသတ်လိုက်စမ်းပါတော့ သားရယ်၊
မင်းမိန်းမနဲ့ ချွေးမ၊ သားသမီးတွေကိုလည်း မင်းလိုပဲ ကျေအေးပြဖို့ပြောပါ’

အီဗန် သက်ပြင်းချသည်။

‘အဖေပြောတာ အကုန်မှန်တယ် ’ ဟုလည်း တွေးသည်။ ထိုအခါ
သူ့စိတ်သည် ပေါ့ပါးကြည်လင်သွားသည်။ သို့သော်လည်း ဤကိစ္စအားလုံးကို
ပြန်လည် ပြေလည်သွားအောင် ဘာကစ၍ ဘယ်လိုလုပ်မှန်းမသိ။

အဘိုးအိုသည် အီဗန်ဘာတွေးနေသည်ကို စိုးရိမ်နေသည့်နှယ် ထပ်မံ၍
တိုက်တွန်းပြန်သည်။

‘သွားပါ အီဗန်ရယ် ၊ နေ့ရွှေ့ညရွှေ့ လုပ်မနေပါနဲ့ တော့၊ မီးဆိုတာ
မလောင်ခင်က ငြိမ်း ရတယ် ကြုံကြုံတင်တင် လုပ်ထားရင်
သိပ်နောက်ကျသွားလိမ့်မယ်’

အဘိုးအိုသည် အီဗန်၏ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကို ကြည့်ကာ ထပ်မံ
တိုက်တွန်းရန် ဟန်ပြင်သည်။ သို့သော်လည်း သူစကားမပြောနိုင်မီ မိန်းမ များသည်
စကားတွေ ဖောင်လာက်အောင်ပြောကာ အိမ်ထဲဝင်လာကြသည်။ ဂါဘရီရယ်
ကြိမ်ဒဏ်မှချမှတ်ခံရသည့် အကြောင်းများဖြစ်၏ ။ သူတို့သည် ဤသတင်းများကို
လမ်းမှ ကြားလာခြင်း ဖြစ်၍ သူတို့အထင်နှင့် သူတို့ ပြောဆိုဝေဖန်လာကြရာမှာ
စားကျက်မြက်ခင်း ပြင်တွင် ဆုံမိခဲ့သော ဂါဘရီရယ် အိမ်မှ မိန်းမများနှင့်
ရန်ဖြစ်လာခဲ့ကြပြန်သည်ဟု ဆိုသည်။

ဂါဘရီရယ်၏ ချွေးမ သူတို့အား နောက်တစ်ကြိမ် ချဦးမည်ဟု
ကြိမ်းဝါးလိုက်ကြောင့်၊ ဂါဘရီရယ်သည် သူ့အမှုအား အယူခံမည်ဖြစ်၍
ယခုချထားသည့် အမိန့်ကို ဇောက်ထိုးမိုးမျှော်ဖြစ်သွားအောင် လုပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ၊
အခုဆိုလျှင် ရွာကျောင်း ဆရာအား အသနားခံစာ ရေးခိုင်းထားပြီ ဖြစ်ကြောင်း
ထိုအသနားခံစာ ကို ဇာဘုရင်ထံ တင်ပြမည်ဖြစ်ကြောင်း ၊ စာထဲတွင် အီဗန်တို့

ပစ္စည်းများခိုးခဲ့ပုံ၊ မြေခိုးခဲ့ပုံ များကိုပါ အသေးစိတ်ထည့်ရေးထားကြောင်း၊ အီဗန်တို့ မြေတစ်ဝက်သည် မကြာမီ သူတို့လက်ထဲ ရောက်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း စသည်များကို ကြားခဲ့ရသည်ဟု ပြောပြကြသည်။

ဤစကားများကို ကြားရသောအခါ အီဗန်သည် တစ်မျိုးဖြစ်သွားပြန်သည်။ သူ့နှလုံးသားသည် စောစောကလို နွေးထွေးခြင်း မရှိတော့ဘဲ အေးစက်သွားပြန်သည်။ ဂါဘရီရယ်နှင့် ပြေအေးအောင် လုပ်မည်ဟူသော စိတ်ကူးကို ချက်ချင်းပင် စွန့်လွှတ်လိုက်သည်။

ယာတောတစ်ခုတွင် ပိုင်ရှင်အတွက် လုပ်စရာအလုပ်တွေများလှချေသည်။ အီဗန်သည် မိန်းမများ စကားပြောနေသည်ကို အချိန်ကုန်ခံ၍ နားထောင်မနေနိုင်၊ သူသည် ဂျုံတလင်းရှိ ကျီးများရှိရာသို့ သွားကြည့်သည်။ သူသန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီးချိန်တွင် နေဝင်သွားခဲ့ပြီ။ ယာတောမှ သူ့သားများ ပြန်ရောက်လာကြပြီ။ ဆောင်းသီးနှံများ စိုက်ပျိုးရန် မြင်းနှစ်ကောင်နှင့် ယာထွန်ပြီး ပြန်လာကြခြင်းပေတည်း။

အီဗန်သည် သူ့သားများကို တွေ့ကာ အလုပ်အကြောင်မေးသည်။ သူတို့၏ ပစ္စည်းများကို သူပနေရာနှင့်သူ သိမ်းဆည်းသည်။ စုပ်ပြသွားသော မြင်းလည်ပတ်ကြိုးတစ်ခုကို ပြန်ပြင်ချုပ်ရန်သီးသန့် ဖယ်ထားလိုက်ပြီး ထွန်သွားများကို အကျအောက်သို့ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ မိုးစံးစုံးချုပ်သွားခဲ့လေပြီ။ ကျန်ပစ္စည်းများကို ဆက်လက်သိမ်းဆည်းရန် အချိန်မရှိတော့သဖြင့် သူတိုင်းထားပစ်ခဲ့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် နွားများကို အစာကျွေးခြင်း၊ တာရပ်စ် ညပိုင်းစာကျက်လွှတ်မည့်မြင်းများကို ခြံထဲမှ အဆင်သင့်ထုတ်လုပ်ထားခြင်းများ ပြုလုပ်ပေးပြီးသော် ဝင်းတံခါးများကို ကန့်လန့်များ အခိုင်အမာ ချ၍ ပိတ်လိုက်သည်။

‘ငါ ညစာစားမယ်၊ ပြီးရင် အိပ်မယ်’

ဟု သူတွေ့သည်။ သူသည် မြင်းလည်ပတ်ကြိုးပျက်ကိ ဆွဲယူကာ တဲထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် သူသည် ဂါဘရီရယ်ကိုရော သူ့အဖေပြောခဲ့သည့်စကားများကိုပါ သတိမရတော့ပေ။

သူည် တဲအတွင်းသို့ ကူးသွားရာ စင်္ကြံလမ်းတံခါးကိုဖွင့်သည်။ ဤအခိုက်တွင် ဝင်းခြံ၏ တစ်ဖက်မှ ဂါဘရီရယ်၏ ကြိမ်းမောင်းရေရွတ်သံများ ကြားရသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်အား ဆဲရေးတိုင်းထွာနေခြင်းလည်းဖြစ်၏ ။

‘ဒီအကောင်က ဘာသောက်ဖိုးတန်တဲ့ ကောင်မို့လဲ။ ဒီကောင်မျိုးက သတ်ပစ်မှ အေးမယ့်ကောင်မျိုးကွသိလား’ ဟု ဂါဘရီရယ်ကရေရွတ်လျက်ရှိ၏ ။

ဤစကားများကြားရသည့်အခါ အီဇန်တွင် ယခင်က ကိန်းအောင်း နေခဲ့သော အမုန်းစိတ်သည် ပြန်လည် နိုးထလာသည်။ သူသည် ဂါဘရီရယ် ပြောဆိုသမျှကို အသာရပ်၍ နားစွင့်နေသည်။ ဂါဘရီရယ်၏ အသံ ရပ်သွားကာမှပင် သူသည် တဲထဲသို့ ဆက်ဝင်လာခဲ့လေ၏ ။

အတွင်းတွင် မီးထွန်းထားပြီ။ သူ့ချွေးမသည် ချည်ငင်လျက်ရှိ၏ ။ သူ့မိန်းမသည် ညစာပြင်လျက်ရှိသည်။ သူ့သားအကြီးသည် ဖိနပ်လုပ်ရန် သစ်ခေါက်များ ခွာလျက်ရှိသည်။ ဒုတိယသားသည် စားပွဲအနီးတွင် စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် ထိုင်နေပြီး အငယ်ဆုံးဘေး ငယ်တာရပ်စ်ကတော့ ညပိုင်းမြင်းများကို စားကျက်သို့ပို့ရန် အသင့်ပြင်ဆင်ပြီး ဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရ၏

မြင်ရသမျှ အရာရာတိုင်းသည် သာယာချမ်းမြေ့စရာကောင်းလှပါဘိ ခြင်း၊ သို့သော်လည်း သူ့အိမ်နီးနားချင်း ပလိပ်ရောဂါလို ကောင်ကြောင့် သူ့မှာ စိတ်ဆင်းရဲနေရ၏ ။

အီဇန်၏ မျက်နှာသည်မှုန်မှိုင်းနေသည် ။ စိတ်ကလည်းတိုလျက်ရှိ၏ ။ သူသည် ခုံတန်းလျားပေါ်မှ ကြောင်ကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးမောင်းချသည်။ ညစ်ပေရေနေသော ပုံးကို သူပနေရာသူမထားရကောင်းလားဟု

မိန်းမများအားဒေါသတကြီး အပြစ်တင်သည်။ တွေတွေဝေဝေ မျက်နှာထားဖြင့် တစ်နေရာ၌ ဝင်ထိုင်ကာ မြင်းလည်ပတ်ကြိုးကိုပြင်နေသည်။ သူ့နားထဲတွင် ဂွာရီရယ်၏ စကားများကို ကြားယောင်နေဆဲ။ တရားရုံးတွင် ကြိမ်းမောင်းခဲ့သည်များ၊ ယခုလည်း . .

‘သည်ကောင်မျိုးက သတ်ပစ်မှအေးမှာကွ’ ဟူသော စကားကို ကြားခဲ့ရ၏ ။

အီဗန်မိန်းမသည် သား တာရပ်စ်အား ညစာကျွေးနေသည်။ စားသောက်အပြီးတွင် တာရပ်စ်သည် သိုးရေဟောင်းကြီးတစ်ထည်နှင့် ကုတ်အကျ...ကိုဆွဲယူပြီး ခါးစည်းပဝါကို ခါးတွင်ချည်ကာ ပေါင်မုန့်အနည်းငယ် ယူ၍ အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ အမှန်တော့ တာရပ်စ်အား သူ့အစ်ကို ကြီးက လိုက်ပို့နေကျဖြစ်၏ ။ သို့သော်လည်း ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ ဘာ့ကြောင့်ရယ်မသိ၊ အီဗန်သည် ထိုင်ရာမှ ထကာ တာရပ်စ်နောက်မှ လိုက်သွားသည်။

အပြင်ဘက်တွင် မှောင်မည်းနေသည်။ လေသည်အရှိန်ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်ခတ်နေသည်။ အီဗန်သည် ဆင်ဝင်လှေကားမှ ဆင်းသွားပြီး တာရပ်စ်မြင်း ပေါ်တက်နိုင်ရန် မြင်းကို ကိုင်ပေးထားသည်။ ခြံဝင်းထဲမှ သူ့သားတာရပ်စ် ထွက်သွားပြီး သူပအဖော်များနှင့် ဆုံမိသံများကြားရချိန်အထိ အသာရပ်၍ နားစွင့်နေသည်။

အသံများသည် တဖြည်းဖြည်း ဝေးကာ နောက်ဆုံးတွင် ပျောက်သွားသည်။ ဝင်းတံခါးအနီး၌ ရပ်နေသော အီဗန်၏ နားထဲတွင် ဂါဘရီရယ်ကမီးရှို့မည်ဟု ကြိမ်သွားသောစကားကို ပြန်၍ ကြားယောင်နေမိ၏ ။

‘ဒီအကောင်ဟာ မျှောင်လင့်ချက်မရှိတော့သလို ဖြစ်နေတဲ့အကောင် ’ ဟု အီဗန် တွေးမိ၏ ။

‘အင်းပတ်ဝန်းကျင်ကလဲ အရမ်းခြောက်သွေ့နေတာပဲ ၊လေကလဲ

ထန်လိုက်တာ ၊ဒီအကောင် အမှောင်ရိပ်ခိုပြီး ငါ့အိမ်နောက်ဖေးဝင်၊ တစ်ခုခုကို မီးနဲ့ရှို့ ၊ပြီးတော့ ထွက်ပြေး၊ အဲသလို လုပ်မယ်ဆိုရင် ဖြစ်တယ်၊ တကယ်လို့ ဝင်လာတုန်း ချောင်ဖမ်းလိုက်ရင် ဒီအကောင်...’

အီဗန်သည် ဆင်ဝင်လှေကားမှ ပြန်မတက်တော့ဘဲ လမ်းပေါ်သို့ ထွက်လာခဲ့ပြီး ခြံထောင့်သို့သွားသည်။

‘ပတ်ပတ်လည်လျှောက်ကြည့်မှဖြစ်မယ် ၊ဒီအကောင်ဘယ်လို လုပ်မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ အတတ်ပြောနိုင်တာမဟုတ်ဘူး’

အီဗန်သည် သူ့အတွေးနှင့် သူ ခြံဝင်းတံခါး အပြင်သို့ ခြေသံမကြားအောင်ထွက်ခဲ့သည်။ ခြံထောင့်အရောက်တွင် ခြံစည်းရိုးတစ်လျှောက်တွင် လှုပ်ရှားနေသော အရာဝတ္ထု တစ်ခုရှိသလိုလို ထင်မိသည်။ အသေအချာ ထပ်ကြည့်သည်။ ပေါ်လာလိုက် ပျောက်သွားလိုက်။ အီဗန်သည် ငြိမ်ဆိတ်စွာရပ် ခဲ့ နားစွင့်သည်။ အားလုံးငြိမ်တိတ်နေသည်။ လေတိုးတိုင်းမြည်နေသည့် သစ်ရွက်လှုပ်ရှားသံများ ။ပထမတော့ မှောင်လွန်း၍ ဘာကိုမှမမြင်ရ။ မျက်စိများကျသ့်သားရလာသည့်အခါမှ အလှမ်းအတော်ကွာဝေးသော ခြံထောင့်ကိုသူမြင်ရသည်။ သူထပ်ကြည့်သည် ဘာမှမမြင်ရတော့။

‘ငါ မျက်စိမှားတာဖြစ်မှာပါ ’ ဟုအီဗန်တွေးသည်။

‘ဒါပေမယ့် သေချာအောင် တော့ သွားကြည့်လိုက်သီးမယ်’

အီဗန်သည် တဲဘေးအတိုင်းအသံမထွက်အောင် သတိကြီးစွာထား၍ လျှောက်သည်။ သစ်ခေါက်ဖိနပ်စီးထားသော ခြေထောက်များကို သတိထား၍ နင်းသွားနေသဖြင့် သူ့ခြေထောက်ကိုပင် သူပြန်မကြားရ။ ထောင့်တစ်ဖက်အရောက်တွင် မီးရောင်တစ်ခု လက်ခနဲဖြစ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်ဟု ထင်သည်။ သို့သော်လည်း ပြန်ပျောက်သွားပြန်စဖွင့်

ဧဝေယေခွဲရခက်လျက်ရှိ၏။

သူ့ရင်သည် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာသည်။ ထိုအခိုက်တွင် စောစောက မြင်ခဲ့ရသည့်နေရာမှာ မီးတောက်တစ်ခုကို မြင်ရပြန်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ဘက်ကျောပေးကာ ခပ်ကုန်းကုန်းရပ်နေသည်လူတစ်ယောက်။ သူ့လက်ထဲတွင် မီးရှို့ထားသည့် ကောက်ရိုးတစ်ဆုပ်၊ အီဗန်၏ နှလုံးခုန်သံသည် အလွန်မြန်လာသည်။ သူသည် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ တအားချုပ်တည်းပြီး ထိုလူရှိရာ ဘက်သို့ ခြေထောက်များကို ဖော့နင်းကာ လျှောက်သွားသည်။

‘ကဲ... အခုဒီအကောင် ငါ့လက်ထဲက လွတ်နိုင်သေးလား၊
မတော်တရော်လုပ်နေတုန်းကိုမိမှာ’

ထိုလူထံ အီဗန်မရောက်ခင်မှာပင် ရုတ်တရက်လင်းလာသော မီးတောက်ကို မြင်ရသည်။ သူမူလမြင်ရသည့် နေရာမှမဟုတ်။ မူလမြင်ခဲ့ရသည့် မီးတောက်လောက်မသေး။ သက်ငယ်မျိုးကို စွဲနေပြီဖြစ်သော မီးတောက်သည် တံစက်မြိတ်မှစလောင်ပြီး ခေါင်မိုးသို့ ကူးသွားနေသည်။ တံစက်မြိတ်အောက်၌ ရပ်နေသည့် ဂါဘရီရယ်၏ ရုပ်လွှာသည် ထင်ရှားပြတ်သားစွာပေါ်လာသည်။

သိန်းငှက်တစ်ကောင်က မိုးစွေငှက်တစ်ကောင်အား ထိုးသုတ်ရန်ဟန်ပြင်နေသည့်နှယ် အီဗန်သည် ဂါဘရီရယ်ထံ အသာချောင်း၍ ပြေးသွားသည်။ သို့သော်လည်း ဂါဘရီရယ်သည် အီဗန်၏ ခြေသံများကို ကြားသွားပုံရ၏။ နောက်သို့ ချာခနဲလှည့်ကြည့်ပြီး ယုန်တစ်ကောင်သဖွယ် ကျီဘေးအတိုင်းလှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားသည်။

နောက်မှတဟုန်ထိုး လိုက်သွားနေသော အီဗန်က . . .

‘ဟေ့ကောင် မပေးနဲ့၊ မင်းလွတ်မယ်ထင်နေလို့လား၊ မလွတ်ဘူးကွ၊
သိလား ‘ဟု အော်ပြောသည်။

ဂါဘရီရယ်သည် သူ့အပေါ် ခုန်အုပ်လိုက်ပြီး ဖမ်းသော အီဗန်လက်ထဲမှ

လွတ်အောင်ရှောင်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့ကုတ်အကျအောက်စသည် အီဗန် လက်ထဲသို့ရောက်သွားသည်။ ဂါဘရီရယ် ရုန်းထွက်လိုက်သည့် အရှိန်ကြောင့် အကျစပြုထွက်သွားသည်။ အီဗန်သည် အားလွန်ကာ မှောက်လျက်လဲ သည်။

သူသည် ချက်ချင်းမြေပေါ်မှ လူးလဲထကာ...

‘သူခိုးဗျို့...သူခိုး၊ ဣကိုဖမ်းကြပါ၊ လူသတ်သမားထွက်ပြေးပြီ’

စသည်ဖြင့် သူ့အိမ်ဝင်းတံခါးဝ ဆိုက်ရက်သွားခဲ့လေပြီ။

နောက်မှပြေးလိုက်လာသော အီဗန်သည် ထိုနေရာမှ ဂါဘရီရယ်အား ဖမ်းမိလုနီးနီး ဖြစ်လာသည်။ သို့သော်လည်း ကျောက်ခဲလို အရာတစ်ခုက သူ့နားထင်အား အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ဝင်၍ မှန်သည်။ တစ်ခေါင်းလုံးမူးနောက်ရီဝေကာ နားတွေအူသွားသည်။ အမှန်တော့ အီဗန်အား ကျောက်ခဲထိမှန်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဂါဘရီရယ်က ဝင်းတံခါးအနီး၌ ကျနေသော ဝက်သစ်ချသားတုတ်ကို ကောက်ယူပြီး တအားကုန် လွှဲရိုက်လိုက်၍ ဖြစ်သည်။

အီဗန်၏ မျက်လုံးထဲမှ မီးပွင့် များဖြာထွက်ကာလဲကျသွားသည် သူသည် မိုက်ခနဲဖြစ်ကာ လဲကျသွားပြီး သတိလစ်သွားသည်။

အားလုံးမှောင်ကြီးအတိကျသွားသည်။ သူပြန်ပြီး သတိရလာချိန်တွင်မူ ဂါဘရီရယ်မရှိတော့ ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံး ထိန်လင်းလျက်ရှိ၏ ။ သူ့အိမ်ဘက်ဆီမှ တဖြောင်းဖြောင်း မြည်သံများ ကြားနေရသည်။ သူသည် လဲနေရာမှ ကျုံးထပြီး နောက်သို့လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့နောက်မှတစ်ခုနှင့် ဘေးမှတစ်ခုများကို မီးလောင်လျက်ရှိ၏ ။ မီးခိုးလုံးကြီးများနှင့်ရောနေသော မီးတောက်ကြီးများသည် တဟော...ဟော...တဟဲ...ဟဲ အော်မြည်ကာ သူတဲဆီသို့ ပြေးသွားလျက်ရှိသည်။

‘ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲဗျာ၊ လုပ်ကြပါဦး’

အီဗန်သည် ချုံးပွဲချ၍ ငိုကာ သူ့ပေါင်နှစ်ဖက်ကို လက်သီးများနှင့် ထု၍

အော်သည်။

တံစက်မြတ်တွေကို လောင်နေတုန်း အသာဆွဲချပြီး
ခြေနဲ့နင်းသတ်လိုက်ရင် ဒီမီးငြိမ်းသွားမှာ ၊အခုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊
ကယ်ကြပါဦးဗျာ ‘ ဟုဆက်ပြောနေသော်လည်း အသက်ရှူကျပ်နေသဖြင့်
အသံကမထွက် ။ အသံကုန်ဟစ်၍ အော်ချင်ပါ၏ ။ အော်၍ မရ။သူသည် ထိုနေရာမှ
ထွက်ပြေးလိုပါသော်လည်းခြေထောက်များကို မသယ်ရ။

သူသည် ဒယိမ်းဒယိုင် ဖြစ်နေရာမှ တောင့်တောင့်မတ်မတ်
ရပ်နိုင်အောင် အားထုတ်သည်။ အသက်ကို မှန်မှန်ရှူနိုင်အောင် အားထုတ်သည်။
ထို့နောက် အိမ်နောက်ဘက်မှ တဲဆီသို့ ဒရွတ်သီတိုးသွားသည်။
သူရောက်သွားချိန်တွင် အိမ်ဘေးမှ တဲကိုသာမက အိမ်ထောင့် တစ်ဘက်ကိုပင်
မီးစွဲနေလေပြီ။ မီးအရှိန်က ကြီးမာလွန်းသဖြင့် အနားကပ်၍ မရ။

လူစုလူဝေးကြီးသည် အုတ်ကျွတ်. . .အုတ်ကျွတ်ဖြစ်နေကြသည်။
သို့ဗသ်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင် ၊အိမ်နီးနားချင်းများသည် သူတို့တဲများအတွင် မှ
ပစ္စည်းများကို သဲသဲရုတ်ရုတ် ထုတ်သွားနေကြသည်။ ကျွဲနွားအုပ်များကို
တဲများအတွင်းမှ မောင်းထုတ်နေကြသည်။

အီဗန်၏ အိမ်ကုန်သွားသည့်အခါ မီးသည် ဂါဘရီရယ် အိမ်ကု
ကူးစက်လောင်ကျွမ်းသည်။ လေကလည်း တိုး၍ ထန်လာသည်။ ထိုအခါ မီးသည်
အခြားတစ်ဖက်ရှိ အိမ်များကိုပါ ဆက်လက်လေယင်ကျွမ်းသည်။ ဤသို့ဖြင့် ရွာ၏
အိမ်ခြေတစ်ဝက်သည် မီး၏ ဝါးမျိုဖျက်ဆီးခြင်းကို ခံရသည်။ အီဗန်၏
အိမ်သူအိမ်သားများသည် ခါးဝတ်ခါးစားဖြင့် ကိုယ်လွတ်ရုန်း၍
ထွက်ပြေးကြရသည်။ အီဗန်၏ အဖေ အဘိုးအိုကိုပင်မကယ်နိုင်ကြ။

ညပိုင်းစားကျက်မြက်ခင်း သို့သွားလှန်ထားသည့် မြင်းများမှတစ်ပါး
ပစ္စည်းအားလုံးဆုံးရှုံးသည်။

ကျွဲနွားများ၊ အိပ်တန်းစင်ပေါ်မှ ကြက်များ၊ လှည်းများ၊ ထွန်များ၊
ထယ်များ၊ အဝတ်အထည်များ၊ သိုလှောင်ထားသည့် ဂျုံများ၊ ရှိရှိသမျှ
ပစ္စည်းအားလုံး တက်တက်ပြောင်သည်။

ဂါဘရီရယ်၏ အိမ်မှလည်း ကျွဲနွားများကိုသာ မောင်းထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။
မဖြစ်စလောက် ပစ္စည်း အနည်းငယ်မှတစ်ပါး ကျန်ပစ္စည်း အားလုံးဆုံးရှုံးကြသည်။
မီးသည် တစ်ညလုံး လောင်လျက်ရှိ၏ ။

အီဗန်သည် သူ့အိမ်ရှေ့၌ ရပ်ကာ တဝိုင်း တညည်းညည်းဖြစ်နေသည်။
ပါးစပ်မှလည်း . . .

‘ဘယ်လိုဖြစ်ရတာ လည်း သူငယ်ချင်းတို့ရယ်၊ လောင်စတုန်းက
တံစက်မိတ်တွေ ဆွဲချပြီး ခြေနဲ့ နင်းသတ်လိုက်ရင် လွယ်လွယ်လေးပါ၊ ငါဘယ်လို
ဖြစ်တာလဲ ’စသည်ဖြင့် တဖျစ်တောက်တောက် ရေရွတ်မြည်တမ်းလျက် ရှိသည်။

အိမ်ခေါင်မိုးပြိုကျသွားသည့်အခါတွင်မူ သူသည် အိမ်ထဲသို့
ပြေးဝင်ပြီးမီးကျွမ်းထားည့် ယက်မကြီးကို ယူ၍ အပြင်သို့ ဆွဲထုတ်ရန်
အားထုတ်သည်။ မိန်းမများက အလန့်တကြားအံ့သည်။ ပြန်ထွက်လာဖို့
တစ်ကြော်ကြော် ခေါ်ကြသော်လည်း မရ။ ယက်မတစ်ချောင်း
အပြင်ရောက်သည့်အခါ နောက်တစ်ချောင်း ထပ်ဆွဲရန် အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်ပြန်သည်။
ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ သူသည် ခြေချော်ကာ မီးတောက်များ ကြားသို့ လဲကျသည်။
အီဗန်သားက နောက်မှယင်လိုက်သွားပြီး သူ့အဖေအားဆွဲထုတ်သည်။ အီဗန်၏
ဆံပင်၊ မုတ်ဆိတ်နှင့် အကျ...များ မီးလောင်ခံရသည်။ သူ့လက်များ ကိုလည်း
မီးလောင်ထားသည်။ သို့ဗသ်လည်း အီဗန်သည် သူဝေဒနာခံစားနေရသည်ကိုမသိ။

‘ဒီကောင် စိတ်ထိခိုက်လွန်းလို့ ဘာမှမသိတော့ဘူး’ ဟု လူအများက
ဝေဖန်ကျသည်။ မီးသည် လောင်စရာရှိသည်များကို ကုန်အောင်
လောင်ပြီးနောက်ငြိမ်းသွားသည်။ အီဗန်ကတော့ အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်မဲတိုင်းရပ်ကာ . . .

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ၊ ငါစောစောကငြိမ်းလိုက်ရင် ရနိုင်လျက်နဲ့...’

စသည်ဖြင့် တဖျစ်တောက်တောက် ရေရွတ်လျက်ပင်ရှိသည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ရွာသူကြီးသားသည် အိပ်ခန်းထဲရောက်လာသည်။

‘အဘ... အိပ်ခန်း၊ ခင်ဗျားအဖေ သေတော့မယ်၊ ကျုပ်ကိုအခေါ်ခိုင်းနေလို့ လာခေါ်တာ’ ဟုပြောသည်။

သူ့အဖေကိုပင် သတ်မရဖြစ်နေသည့် အိပ်ခန်းသည် သူကြီးသားကက သူ့အား ပြောနေသည့် စကားများကို နားမလည်။

‘ဘာလဲကွ ၊ ဘာအဖေလဲ’ ဟုပြောသည်

‘ဘယ်အဖေက ငါ့ကို အခေါ်လွှတ်နေတာလဲ’

‘ခင်ဗျားကို ခေါ်ခိုင်းတာဗျ၊ ကျုပ်တို့တဲမှာ ရောက်နေတယ်၊

သေတော့မလို့ ဖြစ်နေပြီ၊ လာဗျာ... သွားကြမယ်’ ဟုရွာသူကြီးသားက ပြောကာ အိပ်ခန်းအား ဆွဲခေါ်သည်။ အိပ်ခန်းသည် ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ လိုက်လာသည်။ အိပ်ခန်း၏ အဖေအား မီးလောင်နေသည့် တဲအတွင်းမှ ဆွဲထုတ်ခဲ့ကြရခြင်းဖြစ်၏ ထိုစဉ်က သူ့ကိုယ်ပေးတွင် မီးဟုန်းဟုန်းတောက် နေသောကောက်ရိုးစများ ကျနေသည်ကို တွေ့ခဲ့ကြရသည်။ အဘိုးအိုကို ကယ်ထုတ်လာကြသူများသည် ရွာအစွန်းရှိ မီးမရောက်နိုင်သော သူကြီးအိမ်သို့ မနေ့ညကတည်းက လာပို့ထား ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

သူ့အဖေထံအိပ်ခန်းရောက်သွားသည့်အခါ တဲထဲတွင် ရွာသူကြီး၏ မိန်းမနှင့် ကလေးများသာရှိသည်။ ကျန်လူစုမှာ မီးလောင်ပြင်မှ ပြန်မလာကြသေး ။ ခုံတန်းလျား တစ်လံပေါ်တွင် ပက်လက်ဖြစ်နေသော အဘိုးအိုသည် ပျားဖရောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ကာ တံခါးဆီသို့လှမ်းကြည့်နေသည်။ သူ့သား ဝင်လာသည့်အခါ အဘိုးအိုသည် အနည်းငယ်မျှ လှုပ်ရှားလာသည်။ ။ သူကြီးမိန်းမ အဘွားအိုသည် အဘိုးအိုက

သူ့အနားသို့ခေါ်ပေးပါဟု ခိုင်းသည်။ အဖန်သည် ခုံတန်းလျားသို့ လာရပ်သည်။

‘အဖေမင်းကို ဘာပြောခဲ့သလဲ အီဗန်’ ဟုအဘိုးအိုက စကားစသည်။

‘ရွာကို မီးနဲ့ရှို့တာ ဘယ်သူလဲ’

‘ဟို အကောင်အဖေရဲ့ ’ ဟုအီဗန်ကပြောသည်။

‘သူမီးနဲ့ရှို့နေတုန်း ကျွန်တော်နဲ့တွေ့တာ ၊ သူကိုယ်တိုင်မီးတုတ်နဲ့ တံစက်မြိတ်ကို ရှို့သွားတာ မြင်ရတယ် ၊ ကျွန်တော် ဆွဲချပြီး ငြိမ်းလိုက်ရင် ရနိုင်လျက်နဲ့ပဲ မလုပ်မိဘူး’

‘အီဗန် . . . အဖေသေရတော့မယ် ၊မင်းလဲ မင်းအလည့်ကျလာရင် သေခြင်းကို ရင်ဆိုင်ရမှာပါ ၊ အခုကိစ္စဟာ ဘယ်သူရဲ့ ဒုစရိုက်မှုလဲ ’

အီဗန်သည် အဖေမျက်နှာကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ အေ့ဖတော့မပေး။

‘ဘုရားသခင်ရဲ့ ရှေ့ဗတ်မှောက်မှာ ဘယ်သူ အပြစ်လဲဆိုတာ ပြောပါ။ အဖေ ဘာပြောခဲ့သလဲ ’ အီဗန်စိတ်တွင် အသိစိတ်ဝင်လာပြီဖြစ်ရာ အရာရာတိုင်းသည် နားလည် သဘောပေါက်နေပြီဖြစ်၏ ။ သူသည်နျာခေါင်းကို တစ်ချက်ရှုံ့လိုက်ပြီး . . .

‘ကျွန်တော့်အပြစ်ပါအဖေဟု ’ ဟုပြောကာ သူ့အဖေဘေးတွင် နူးနှစ်ဖက်ထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ အဖေ၊ အဖေနဲ့ ဘုရားသခင်ရှေ့မှာ ကျွန်တော် အပြစ်ရှိတာ ဝန်ခံပါတယ်’

အဘိုးအိုသည် သူ့ညာလက်ထဲမှ ဖယောင်းတိုင်ကိုဘယ်ဘက်လက်သို့ ပြောင်းကိုင်သည် ။ ညာလက်ဖြင့် သူ့နဖူးပေါ် လက်ဝါးကပ်တိုင် မသယ်နိုင်။ အမှတ်အသားလက္ခဏာ ပြုလုပ်ရန် အားထုတ်သည်။ သို့သော်လည်း လက်ကိုနဖူးဆီရောက်အောင်

‘ဘုရားသခင်၏ ဂုဏ်တော်ကိုချီးကျူးပါ၏ ’ ဟုရေရွတ်ကာ အဘိုးအို က သူ့သားအား လှမ်းကြည့်သည်။

‘အီဗန် . . .အဖေပြောမယ်’

‘ဘာလဲ . . .အဖေ’

‘အခု မင်းဘာလုပ်မလဲ’ အီဗန်သည်
ဝမ်းနည်းပက်လက်ငိုကြွေးလျက်ရှိသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ဘယ်လိုနေထိုင်ရမယ်ဆိုတာတောင်
မသိတော့ပါဘူးအဖေရယ်’

အဘိုးအိုသည် မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားသည် ။ သူ့နှုတ်ခမ်းများသည်
တလှုပ်လှုပ်။ စကားပြောရန် အားယူနေခြင်းဖြစ်၏ ထို့နောက်
မျက်လုံးများပြန်ပွင့်လာသည်။

‘ဖြစ်သွားမှာပါ သားရယ်၊ မင်း ဘုရားသခင်စကားကို လိုက်နာပြီး နေရင်
အဆင်ပြေသွားမှာပါ’

အဘိုးအိုသည် စကားကို ဖြတ်ကာ ပြုံးနေသည်။

‘သတိထားအီဗန်၊မီးကို ဘယ်သူစရှို့တယ်ဆိုတာ ထုတ်မပြောပါနဲ့၊
သူတစ်ပါးရဲ့ ဒုစရိုက်မှုကို ဖုံးကွယ်ပေးလိုက်ပါ။ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကို
ဘုရားသခင်ကခွင့်လွှတ်ပါလိမ့်မယ်’

အဘိုးအိုသည် ဖယောင်းတိုင် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ကာ ရင်ဘတ်တွင်
အပ်ထားပြီး သက်ပြင်းချသည်။ ထို့နောက် အကြောတချက်မျှဆွဲကာ
အသက်ကုန်ဆုံးခြင်းသို့ ရောက်သည်။ အီဗန်သည် ဂါဘရီရယ်၏
အပြစ်ကိုထုတ်ဖော်မပြော ။ ထို့ကြောင့်လည်း မီးဘယ်မှ စလောင်သည်ကို မည်သူမျှ
မသိကြ။ ဂါဘရီရယ်အပေါ်၌ ရှိနေသော အီဗန်၏ ဒေါသသည်

လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားသည်။ အီဗန်က လက်သည်အမည်ကို ထုတ်ဖော်မပြောဘဲနေသဖြင့် ဂါဘရီရယ် အံ့သြနေသည်။ ပထမတော့ ဂါဘရီရယ်သည် စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကြာလာ၍ နေသားတကျ ဖြစ်သွားသည့် အခါတွင်မူ သူစိတ်အေးကာ မေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ်သွားသည်။

ယောက်ျားနှစ်ယောက်သည် ရန်ပွဲကို ထပ်၍ မစကြတော့ ပေ။ သူတို့ မိသားစုသည် တံဦးနှင့်တစ်ဦး ရန်မပြုကျတော့ပေ။ သူတို့တဲများကို ပြန်ဆောက်ကြသည့်အခါ မိသားစုစုလုံး တစ်အိမ်တည်း အတူနေကြသည်။

ရွာကို ပြန်လည်တည်ဆောက်သည့်အခါတွင်လည်း အီဗန်နှင့် ဂါဘရီရယ် ယခင်ကလိုပင် အိမ်နီးချင်း များဘဝသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူတို့သည် အိမ်နီးနားချင်း ကောင်းများ ကျင့်သုံးလိုက်နာကြရသည့် ဓလေ့ထုံးစံနှင့်အညီ နေထိုင်ကြသည်။

‘ဘုရားသခင် ချမှတ်ပေးတဲ့ စည်းကမ်းဥပဒေ နှင့်အညီ နေထိုင်ပါ။ ပထမဆုံးတောက်လာသည့် မီးပွားကို အရင်ဆုံး ငြိမ်းပစ်ပါ’ ဟုပြောခဲ့သော သူ့အဖေ၏ ဆုံးမစကားကို အမြဲသတိရသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်က သူပအပေါ် ထိခိုက်နစ်နာအောင် လုပ်သည့် အခါတွင်လည်း လက်တုံ့မပြန်မိအောင် သူစိတ်သူထိန်းချုပ်သည်။ လက်စားချေမည့်အစား တော်တည့်မှန်ကန်သွားအောင်ပြုပြင်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ အကယ်၍ တစ်ဦးတစ်ယောက် သူပအား ရိုင်းစိုင်းယုတ်မာသော စကားတစ်ခွန်း ပြောခဲ့သည်ဆိုပါတော့ ။ တစ်ဘက်လူ၏ စကားထက်ပို၍ ဆိုးဝါးသည့်စကားဖြင့် တုံ့ပြန်ခြင်းမပြုဘဲ ထိုစကားမျိုး မပြောသင့်ကြောင်းသ ဆုံးမသည် သူ့မိသားစုထဲမှ မိန်းမများနှင့်ကလေးများကိုလည်း ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းသော စကားများကို မပြောရန် အမြဲတစေ သွန်သင်ဆုံးမသည်။

အီဗန်၏ ဘဝသည် ပြန်လည်၍ ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာသည်။

ယခုဆိုလျှင် ယခင်ကထက်ပို၍ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ချမ်းချမ်းသာသာနှင့်
နေထိုင်နိုင်သောဘဝသို့ ဆိုက်ရောက်လျက်ရှိလေပြီ။

**A SPARK NEGLECTED BURNS THE HOUSE (၁၈၈၅) ကို
ပြန်ဆိုသည်။**

*

အဘိုးအို နှစ်ယောက်

အခန်း (၁)

တစ်ချိန်က ဂျေလုဆလင် မြို့တော်သို့ ဘုရားဖူးထွက်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားကြသော အဘိုးအိုနှစ်ယောက်ရှိသည်။ တစ်ယောက်မှာ လူချမ်းသာလယ်သမား တစ်ဦးဖြစ်၍ သူပအမည်မှာ အီဖင်တာရာဆစ်ရီဗီ လက်မဖြစ်သည်။ ကျန်တစ်ဦးမှာ အီလစ်ရှာဘိုဒရော့ဗ် ဟုခေါ်၍ သိပ်ပြီးချမ်းသာကြွယ်ဝသူ တစ်ဦးမဟုတ်ပေ။

အီဖင်သည် တည်ငြိမ်အေးဆေးပြီး ကုဏ္ဍိသိက္ခာကြီးသူ ဖြစ်သည်။ အရာရာတွင် အလေးအနက်ထားတတ်ပြီး တိကျပြတ်သားသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူသည် အရက်မသောက်၊ ဆေးလိပ်မသောက်တတ်၊ နှာဘူးလည်း မရှူ တတ်၊ သူတစ်သက်တာတွင် ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းသော စကားများကို ပြောဖူးဆိုဖူးခြင်းမရှိ။ သူသည် နှစ်ကြိမ်တိတိ ရွာသူကြီး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ သူကြီးရာထူးမှ အနုညူယူသွားသည့် အခါတွင် လည်း ငွေကြေးနှင့် ပတ်သက်၍ နာမည်ပျက်မရှိခဲ့။ ရုံး တွင်းငွေ ကြေးစာရင်း အားလုံးမှန်မှန်ကန်ကန် ပင်ရှိသည်။

သူ့မိသားစုမှာ အိမ်ထောင်ကြီးတစ်ခုဖြစ်၏။ သားနှစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်သည် မြေးတစ်ဦးအပါအဝင် အားလုံးသူနှင့် အတူတူနေကြသည်။ သူသည် ကျန်းမာသန်စွမ်းသည်။ ရှည်လျားသော မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့် ခံညားသော ရုပ်လက္ခဏာ ပိုင်ရှင်သည်။ အသက်ရှည်ခြောက်ဆယ်ကျော် လာသောအခါမှသာ သူ့မုတ်ဆိတ်ရှည်ကြီးတွင် အဖြူရောင်သမ်းလာခြင်းဖြစ်၏။

အီလစ်ရှာမှာ ချမ်းလည်းမချမ်းသာ ၊ ဆင်းလည်းမဆင်းရဲ ၊

ယခင်တုန်းကတော့ သူသည် လက်သမားအလုပ်လုပ်သည်။ ယခုအခါတွင်မူ အသက်ကြီးလာပြီဖြစ်၍ အိမ်မှာပင်နေပြီး ပျားမွေးသည်။ သူ့သားတစ်ယောက်မှာ အလုပ်ရှာရန် ခရီးဝေးထွက်သွားပြီး ကျန်တစ်ယောက်မှာ အလုပ်ရှာရန် ခရီးဝေးထွက်သွားပြီး ကျန်တစ်ယောက်မှာ အိမ်တွင်ရှိသည်။

အီလစ်ရှာသည် ပျော်ပျော်နေတတ်ပြီး သနားကြင်နာတတ်သော အဘိုးအို တစ်ဦးဖြစ်၏ ။ သူသည် တစ်ခါတစ်ရံ အရက်သောက်၍ နှာမူန့်လည်းရှူချင်သည့် အခါ ရှူတတ်သည် ။ သီချင်းဆိုလည်း ဝါသနာပါသည် ။ သို့သော်လည်း အလွန်အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သည် ။ သူ့မိသားစု သူ့အိမ်နီးနားချင်းနှင့်လည်း ခိုကရန်ဒေါသထွက်လေ့မရှိ။ သူသည် အရပ်ပုပု ၊ အသားမည်းမည်း၊ မုတ်ဆိတ်မွေး ကောက်ကွေးကွေး နှင့် ထိပ်ပြောင်ပြောင် ဖြစ်သည်။

ဂျေရုဆလင်သို့ အတူတူဘုရားထွက်ကြရန် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ထား ခဲ့ကြသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ ၊ သို့သော်လည်း အလွန်အလုပ်များသော အီဖင်သည် အချိန်မပေးနိုင်လျက်ရှိသည်။ ခရီးသွားတော့မည်ဟု စဉ်းစားတိုင်း သူ့တွင် လုပ်စရာတစ်ခုက အမြဲရှိနေတတ်၏ ။ အလုပ်တစ်ခုပြီးလျှင် နောက်တစ်ခုပြီးလျှင် နောက်တစ်ခုပေါ်လာတတ်သော အခြေအနေကလည်း ရှိတတ်၏ ။ ပထမတစ်ကြိမ်တွင် သူ့မြေး၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲ ကို သူ့ကိုယ်တိုင် စီစဉ်ပေးနေ၍ မအား၊ နောက်တစ်ကြိမ်တွင်မူ သူပအငယ်ဆုံးသား စစ်တပ်မှ ပြန်ရောက်အလာ စောင့်ကြိုနေရသည်။ ထို့နောက်တွင် အိမ်သစ်ပြန်ဆောက်ရသည့် အလုပ်က ပေါ်လာသည်။ အလုပ်ရက်တစ်ရက်တွင် အဘိုးအိုနှစ်ယောက်သည် တဲပြင်ဘက် သစ်ပုံတစ်ပုံ ပေါ်၌ ထိုင်ကာ အာလာပသလ္လာပ စကားပြောဖြစ်ကြသည်။

‘ဘယ့်နှယ်လဲ ၊ ကျုပ်တို့အစီအစဉ်က ဘယ်အချိန်ကျမှ ဖြစ်မြောက်မှာလဲဗျာ ’ ဟု အီလစ်ရှာက မေးသည်။

အီဖင်က မျက်နှာကို ရှုံ့လိုက်သည်။

‘စောင့်တော့စောင့်ရဦးမှာပဲဗျာ’ ဟုပြန်ပြောသည်။

‘ဒီနှစ်က ကျုပ်အတွက် နည်းနည်းအခက်အခဲနဲ့ ကြုံတွေ့နေရတဲ့ နှစ်ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်တစ်သက်ဆောက်တာက မှန်းတုန်းက ရှာဖွေတတ်ရာကျော် လောက်ပဲ ကုန်မယ်လို့ ထင်ထားတာ ၊ အခုဆို ပြီးတောင်မပြီးသေးဘူး၊ ရှာဖွေသုံးရာလောက်ကုန်နေပြီ။ နွေရာသီထိတော့ စောင့်ရဦးမှာပဲ၊ နွေကျရင်တော့ ဆက်ဆက်သွားဖြစ်အောင် သွားကြတာပေါ့ဗျာ’

‘ကျုပ်ကတော့ ခရီးသွားမယ်ဆိုရင် ချက်ချင်းထသွားလိုက်တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ့်၊ ထင်ပါတယ်၊ နေ့ရွှေ့ညရွှေ့လုပ်နေရင် မသွားဖြစ်တော့ဘူး’ ဟု အီလစ်ရှာက ပြန်ပြောပါသည်။

‘နွေဦးပေါက်ဟာ အကောင်းဆုံးအချိန် ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်ဗျာ ဘယ်နှယ်လဲ ’

‘အချိန်ကတော့ အချိန်ကောင်းပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်အိမ်ဆောက်လက်စကြီး ဘယ်လိုလုပ် ပြီးထားပစ်ခဲ့လို့ဖြစ်မှာလဲ’

‘ခင်ဗျားပြောပုံကြီးက ခင်ဗျားကိုယ်စား လွှဲပစ်ခဲ့ရင်ရော လူတစ်ယောက်မှမရှိတော့သလိုပဲ ၊ ခင်ဗျား သားကြည့်လို့ မရဘူးလား။’

‘မဖြစ်လို့ပေါ့ဗျာ ၊ ကျုပ်သားကြီးက ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ ကောင်မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခါတစ်လေ အရက်သောက်တယ်’

‘ဟာဗျာ ၊ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့ သေသွားတော့လဲ သူတို့ဘာသာသူ တို့ ဒီလိုပဲ နေသွားကြမှာပဲ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားသားကို အတွေ့အကြုံ လေးရအောင်တော့ လုပ်ပေးမှပေါ့’

‘မှန်တော့မှန်တာပေါ့ဗျာ ၊ ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူစထားတဲ့

အလုပ်ကို သူပဲပြီးပြတ်သွားအောင် လက်စတ်တာကောင်းတာပေါ့’

‘မိတ်ဆွေကြီးရယ်၊ လုပ်စရာအလုပ်ဆိုတာတော့ ဘယ်တော့မှ ပြတ်သွားတယ်လို့ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး ၊ဟိုနေ့က ကျုပ်အိမ်ကမိန်းမတွေ အိစတာပွဲတော်အတွက် အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ကြတယ်၊ ဟိုနေရာမှာလဲ လုပ်စရာလေး တွေပေါ်လာလိုက် ၊ဒီနေရာမှာ လုပ်စရာတွေပေါ်လာလိုက်နဲ့ ပြီးသွားတယ်ကိုမရှိတော့ဘူး၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ချွေးမအကြီးက နည်းနည်းပါးပါး စဉ်းစားဆင်ခြင်တတ်တော့ ပြောတယ်၊ “အွစတာပွဲရက်က တို့ကိုမစောင့်ဘဲ ရောက်လာတာ ကျေးဇူးတင်ရမယ် ၊ဒီလိုသာ ရောက်မလာရင် ငါတို့ပွဲတော်အတွက် ဘာမှ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင်လုပ်ထားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့’

အီဖင်သည် အတန်ကြာမျှ ငြိမ်၍ စဉ်းစားနေသည်။

‘ကျုပ်က အိမ်ဆောက်တဲ့အထဲမှာ ငွေသိပ်ဝင်နေတယ် ’ ဟုသူက ပြောသည်။

‘ခရီးသွားတယ်ဆိုတာ အိတ်ဟောင်းလောင်းနဲ့ သွားလို့ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အနည်းဆုံး လူတစ်ယောက်မှာ ရူဘယ်တစ်ရာ လောက်တော့ ပါမှ ဒါတောင်မှ အတော့ကို နည်းသေးတဲ့ငွေ’

အီလစ်ရှာကရယ်သည်။

‘ဖြစ်ရလေ မိတ်ဆွေရယ် ၊ခင်ဗျားက ကျုပ်ထက် ဆယ်ဆလောက် ပိုပြီချမ်းသာတဲ့လူပါဗျာ ၊ အဲဒါတောင်မှ ခင်ဗျားက ငွေကြေးအခက်အခဲကို ညည်းနေတယ်၊ ဒီမယ် . . . ဆရာကြီးရေ ၊ခင်ဗျားဘယ်တော့ သွားမလဲဆိုတာသာ အချိန်ကျရင်ပြော၊အလုကျုပ်လက်ထဲမှာ တစ်ပြားမှ မရှိပေမယ့် အဲဒီ အချိန် ကျရင် ရှိကိုရှိလာစေရမယ်’

အီဖင်က ထိုအခါကျတော့ပြုံးသည် ။

‘အမယ်လေးဗျာ၊ ခင်ဗျားအဲသလောက် ချမ်းသာနေမှန်း ကျုပ်မသိဘူး’
ဟုပြောသည်။ ‘ခင်ဗျားက ဘယ်ကများရသလဲ ကိုယ့်လူရယ်’

‘ကျုပ်အိမ်မှာ ခြစ်ခြစ်ကုပ်ကုပ်လုပ်ပြီး စုဆောင်းထားတာလေးပါဗျာ၊
အေး . . . အဲဒါမှ မလုံလောက်သေးဘူးဆိုရင်လဲ ကျုပ်ပျားအိုတွေ ထဲက
တစ်ဝက်လောက်ကို အိမ်နီးနားချင်းတွေဆီမှာ ရောင်းလိုက်မယ်၊ သူက
ဝယ်ချင်လွန်းလို့ စောင့်နေရရှာတာ ကြာလှပြီ’

‘တကယ်လို့ ဒီနှစ်ပျားမွေးတာ မကောင်းရင် ခင်ဗျား
စိတ်ထိခိုက်ရဦးမယ်နော့’

‘စိတ်ထိခိုက်ရမယ် . . .ဟုတ်လား၊ ကျုပ်တစ်သက်မှာ ဘယ်ပစ္စည်း
အတွက်မှ စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ဖူးတာ မရှိပေါင်ဗျာ ။ ကျုပ်စိတ်ထိခိုက်တာဟာ ကျုပ်ရဲ့
ဒုစရိုက်မှုတွေအတွက်ပါ။ လောကကြီးမှာ စိတ်ချမ်းသာဖို့ထက် ပိုပြီးတန်ဖိုးရှိတာ
မရှိပါဘူး အီဖင်ရယ်’

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒီကြားထဲကပဲ အိမ်ကအလုပ်တွေကို
ဂရုမစိုက်ဘဲ ပစ်ထားလို့ကတော့ မမှန်ဘူးဗျ။’

‘ဒါပေမယ့်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့စိတ်တွေကို ပစ်ထားရင် ကော
ဘာတွေဖြစ်ကုန်မယ်ထင်သလဲ၊ ပိုဆိုးကုန်တော့မပေါ့ဗျာ၊ ကဲပါလေ . . .ဒါတွေ
အသာထားလိုက်ပေါ့တော့ ၊ ကျုပ်တို့ သွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ကိစ္စ
သွားဖြစ်အောင်သွားလိုက်ကြပါစို့။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ တကယ်လေးလေးနက်
နက်ထားပြီး သွားလိုက်ကြရအောင်လား’

*

အခန်း(၂)

အီလစ်ရှာသည် သူ့မိတ်ဆွေအား စိတ်ပါလာအောင် သွေးဆောင်ရာ၌

အောင်မြင်မှုရခဲ့သည်။ ထိုညက တစ်ညလုံးစဉ်းစားပြီး ပြီဖြစ်သော အီဖင်သည် နောက်နေ့မနက်တွင် အီလစ်ရှာထံ ရောက်လာသည်။

‘ခင်ဗျားပြောတာမှန်တယ် ‘ဟု အီဖင်က ဝန်ခံသည်။

‘ကျုပ်တို့သွားကျတာပေါ့၊ ရှင်မှုနဲ့သေမှုဆိုတာ ဘုရားသခင်လက်ထဲမှာ ရှိနေတာပဲ ၊ အခုလို အသက်ရှင်နေတုန်း သွားနိုင်လာနိုင်လောက်အောင် ကျန်းမာနေတုန်းမှာ သွားလိုက်တယ် အကောင်းဆုံးပဲ’

နောက်တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် အဘိုးအိုနှစ်ယောက်သည် ခရီးထွက်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေသ်။အီဖင်လက်ထဲတွင် ငွေအလုံအလောက် ရထားပြီး ၊သူထံတွင် ‘ရူဘယ်ငွေတစ်ရာရှိနေပြီ။ သူမိန်းမအတွက် ရူဘယ်နှစ်ရာ ထားခံနိုင်သည်။

အီလစ်ရှာကလည်း အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ ။သူပျားအုံဆယ်အုံကို သူ့အိမ်နီးချင်းအား ရောင်းလိုက်သည် ။ နွေရာသီ မတိုင်မီ ပျားအုံအသစ်များ မွေးနိုင်ဖို့ အတွက်လည်း ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားပြီးပြီ။ ပျားအုံ ဆယ်အုံအတွက် ရူဘယ်ငွေ ခုနစ်ဆယ် ရသည်။ လိုအပ်နေသော ငွေအတွက် သူ့မိားစုက ဝိုင်းဝန်း၍ ဖြည့်ပေးကြသည်။ သူမိန်းမက သူကွယ်လွန်သည့်အခါ သဂြိုဟ်ဖို့ အတွက် စုဆောင်းထားသည့် ငွေအားလုံးကို သူ့အားပေးသည်။ သူ့ချွေးမကလည်း သူစုထားသည့် ငွေအားလုံးကို သူပအာပေးသည်။ သူ့ချွေးမက လည်း သူစုထားသည့် ငွေကို ပေးသည်။

အီဖင်သည် သူ့သားအကြီးအား သူ့အိမ်တွင်မရှိခိုက် ဆောင်ရွက်ရမည့် အလုပ်များကို စနစ်တကျ မှာကြားအပ်နှံသည်။ ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလတွင် မြက်များကို ဘယ်လိုရိတ်၊ မြေဆွေးများကို ဘယ်နေရာမှာသွားသယ်၊ ဆောက်လက်စအိမ်ကို ဘယ်အချိန်မှာပြီးအောင်လုပ်. . .စသည်ဖြင့် စနစ်တကျမှာ ကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏ ။ အီလစ်ရှာကတော့ သူ့လို အသေးစိတ်မှာကြားခြင်းမပြု။ သူမိန်းမအား သူရောင်းထားသည့် ပျားအုံများနှင့် အခြားပျားအုံများ

ရောမသွားအောင် ကြည့်ရှုပေးဖို့သာ မှာကြားသည်။ အိမ်မှုကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာကိုမှ အသေးစိတ်မှာ ကြားခြင်းမပြု။

‘ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မင်းသိနေတာပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာလဲ မင်းသိနေတာပဲ ၊အေခအနေအရ လိုအပ်သလို လုပ်သွားပေါ့ ၊ ငါမရှိတုန်းမှာ မင်းဟာသခင်ပဲ၊ ကောင်းသလိုသာကြည့်လုပ်ပေါ့၊’ ဟုသာပြောသည်။

သူတို့အတွက် အိမ်သူအိမ်သားများက မုန့်များ ဖုတ်ပေးကြသည်။ အဝတ်အစားများ ထည့်ပေါ်ကြသည်။သူတို့သည် သားရေရှူးဖိနပ် အသစ်များစီးကြသည်။လိုရမယ်ရသဘောဖြင့် သစ်ခေါက် ရှူးဖိနပ် များ အပိုဆောင်သွားကြသည်။ ခရီးထွက်သည့်နေ့တွင် မိသားစုများက ဂွာအဝထိ လိုက်ပါပြီး နှုတ်ဆက်ပြသည်။ ဤသို့ဖြင့် အဘိုးအိုနှစ်ယောက်သည် သူတို့၏ ဘုရားဖူး ခရီးကို ထွက်ခဲ့ကြလေ၏ ။

အီလစ်ရှာသည် အိမ်မှထွက်ဟကတည်းက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ထွက်ခဲ့သည်။ ရွာအပြင်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့အိမ်မှုကိစ္စအားလုံးကို မေ့ပစ်လိုက်သည်။ သူ့အနေဖြင့် သူ့အဖော် စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောဆိုဆက်ဆံဖို့ ၊ မည်သူမှ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း မပြောမိဖို့ စသည်များကို သာတွေးသည်။ လမ်းပေါ်တွင် လျှောက်သွားနေခိုက် အီလစ်ရှာသည် ဘုရားရှိခိုးစာများကို တီးတိုးရေရွတ်သည် ။ သူကြည်ညိုကိုးကွယ်သည့် သူတော်စင်များအကြောင်းကို တွေးသည့်အခါ တွေးသည်။

လမ်းအပေါ် ခရီးသွားများနှင့်တွေ့သည့်အခါ ဖြစ်စေ၊ ညပိုင်းရောက်၍ တစ်နေရာ၌ ညအိပ်ညဉ့်နေ ရပ်နားသည့်အခါများတွင်ဖြစ်စေ တွေ့သမျှလူများအား ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ဆက်ဆံပြောဆိုသည် ။ ကောင်းသော စကားများကိုသာ ပြောမိအောင် သတိထားသည်။ သူ့အနေဖြင့် နှာရှူသည့်အလုပ်ကိုတော့ မစွန့်လွှတ်နိုင်၊ သူ့နှာဘူး အိမ်တွင်မေ့ကျန်ခဲ့သော်လည်း လမ်းတွင်ဆုံမိသည့် လူတစ်ယောက်ငပေးသွားသဖြင့် နှာဘူးတစ်ခု ရထားသည်ဖြစ်ရာ သူသည် ထိုနှာဘူးကိုမကြာခဏ ထုတ်၍ ရှူလေ့ရှိ၏ ။

အီဖင်သည် လည်း အီလစ်ရှာလိုပင် အကျိုးမရှိသော စကားများကို ပြောဆိုခြင်းမပြု။ အမှားများကို မလုပ်မအောင် လည်း သတိထားလျက်ရှိ၏။ သို့သော်လည်း သူ့စိတ်သည် အီလစ်ရှာ၏ စိတ်လို ကြည်လင်ပေါ့ပါးခြင်းမရှိ။ သူ့စိတ်ကို အိမ်မှုကိစ္စများက ဖိစီးထားသဖြင့် လေးလံလျက်ရှိ၏။ အိမ်တွင် မရှိခိုက်ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်မလဲဟူသော အတွေးဖြင့် သောကရောက်လျက်ရှိသည်။

သူ့သားအားမှာခဲ့မိသည့် ကိစ္စများကို စဉ်းစားမိသည့်အခါ ပူပန်သောကရောက်လျက်ရှိသည်။ သူသည် အိမ်သို့ ပြန်သွားချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိရုံမျှမကက အိမ်မှုကိစ္စအဝဝကို သူကိုယ်တိုင်စီမံခန့်ခွဲ၍ လုပ်ချင်ကိုင်ချင်သော စိတ်လည်း ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိလေ၏။

*

အခန်း(၃)

အဘိုးအိုနှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြသည်မှာ သီတင်းငါးပတ်မျှ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မကုန်ဘဲ မိုင်ငါးရာခရီးကြာခဲ့လေပြီ။ သူတို့စီးလာသောရှူးဖိနပ်များမှာ စုတ်ပြတ်ကုန်ပြီဖြစ်၏။ ယူကရိန်းနယ်သို့ ရောက်သောအခါ ရှူးဖိနပ်အသစ်များ ဝယ်ကြရသည်။ အိမ်မှထွက်ကတည်းက အစားကိုလည်းဝယ်စားရသည်။ တစ်ညတာတည်းခိုဖို့အတွက် လည်း အခန်းခပေးခဲ့ကြရ၏။

ယူကရိန်းပြည်နယ်တွင်မူ လူအများသည် သူတို့အား အလှအယက် ခရီးဦးကြိုပြုကြသည်။ သူတို့ထံတွင် တည်းခိုရန် အလှအယက်ဖိတ်ခေါ်ကြသည်။ အခမဲ့ တည်းခိုခွင့်ပြုရုံမျှမက အစားအသောက် အတွက်လည်း ငွေကြေး လက်ခံခြင်းမပြုကြပေ။ ထိုမျှမကသေး ။ ခရီးဆက်သည့်အခါ လမ်းတွင်စားဖို့ အတွက် မုန့်များကို အလုံအလောက် ထည့်ပေးလိုက်သေး၏။

အဘိုးအိုနှစ်ယောက်သည် စရိတ်ကြေးငွေ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မကုန်ဘဲ

မိုင်ငါးရာခရီးကို ကျော်လာခဲ့သည်။ နောက် ပြည်နယ်တစ်ခုကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီးနောက် ဆိုက်ရောက်သွားသည့် ဒေသမှာ သီးနှံများပျက်စီးခဲ့ရသည့် နယ်မြေတစ်ခုဖြစ်၏ ။

လယ်သမားများသည် သူတို့အား အခကြေးငွေမယူဘဲ တည်းခိုခွင့် ပြုသော်လည်း အစားအသောက်ကျတော့ အခမဲ့ ကျွေးမွေးနိုင်ခြင်းမရှိကြ။ တစ်ခါတစ်ရံ ပေါင်မုန့်ကိုပင် ဝယ်၍ မရသည့် အခြေအနေနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရသည်။ သူတို့ကငွေပေးသော်လည်း ရောင်းစရာပေါင်မုန့်က မရှိဘဲဖြစ်နေသည်။

မနှစ်က သီးနှံပျက်စီးသည့်ဘေးနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်ရပါသည်ဟု လူအများက ပြောကြသည်။ လူချမ်းသာများပင်လျှင် ပျက်စီးသည့် ကိန်းနှင့် ဆိုက်နေကြသည်။ သူတို့ပိုင်ဆိုင်သမျှ ပစ္စည်းအားလုံးကို ရောင်းချစားသောက်နေကြရသည်။ ပစ္စည်းအသင့်အတင့် ရှိသူများသည် ကုန်းကောက်စရာမရှိအောင်ပင် ဆင်းရဲမွဲတေကျသည်။

ဆင်းရဲသားများမှာမူ တလည်လည်လျှောက်သွားကာ တောင်းရမ်းစားဘ သောက်နေကြရသည်။ အချို့မှာ အငတ်ဘေးဒဏ်ကို ခံနေကြရသည်။ ဆောင်းရာသီဆိုလျှင် ဖွဲကြမ်းများနှင့် သစ်ဥသစ်ဖုများကို ရှာဖွေစားသောက်နေကြသည်။

တစ်ညတွင် အဘိုးအိုနှစ်ယောက်သည် ရွာငယ်လေးတစ်ရွာတွင် ရပ်နားကြသည်။ သူတို့တွင် လမ်းမှဝယ်လာသည့် ပေါင်မုန့်ဆယ့်ငါးပေါင်မျှ ပါလာသဖြင့် အစားအစာအတွက် ပူပန်စရာမလိုပေ။ ထိုညရွာတွင် ရပ်နားညအိပ်ပြီး နောက်နေ့မနက် နေမထွက်မီ စောစောထကာ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ ရှစ်မိုင်ခန့် ခရီးပေါက်လာ၍ စမ်းချောင်းတစ်ခုသို့ ဆိုက်ရောက်သည့်အခါ ခဏမျှရပ်နားပြီး ပေါင်မုန့်အနည်းငယ်ကို ရေနှင့် စိမ်၍ စားကြသည်။ အီလစ်ရှာ သည် သူ့နှာဘူးကို ထုတ်၍ ရှူသည်။ အီဖင်က အီလစ်ရှာအဖြစ်ကို ကြည့်၍ ခေါင်းတခါခါလုပ်သည်။

ခင်ဗျားကလဲဗျာ၊ ဒီလောက်စက်ဆုပ်စရာကောင်းတဲ့ အလုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ မစွန့်နိုင်သေးတာလဲ ဟုပြောသည်။

‘အေးဗျာ၊ ဒီမကောင်းမှုက ကျွန်တော့်ထက် အားကြီးနေတယ်’ ဟု အီလစ်ရှာက ပြန်ပြောသည်။

သူတို့သည် အမောပြေသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခရီးဆက်ကြသည်။ နောက်ထပ်ရှစ်မိုင် နီးပါးမျှ လျှောက်မိကြသောအခါ ရွာကြီးတစ်ရွာသို့ ဆိုက်ရောက်ကြသည်။ ရွာထဲမှ ဖြတ်လာချိန်တွင် နေသည်အတော်ကြီး ပူပြင်းလျက်ရှိသည်။ အီလစ်ရှာမှာ တာစူ၍ မရနိုင်လောက်အောင် မောပန်းနေပြီ ဖြစ်၍ ခဏတဖြုတ်ရပ်နားကာ ရေတစ်ခွက်တစ်ဖလား သောက်ချင်နေသည်။ အီဖင်ကတော့ မနားချင်။ သူတို့နှစ်ယောက်တွင် အုဖင်သည် လမ်းပို လျှောက်နိုင်သောသူဖြစ်လေရာ သူ့ကိုမီအောင် သွားနိုင်ဖို့ ဆိုသည်မှာ မလွယ်လှပေ။

‘ရေတစ်ခွက်လောက် သောက်ချင်လိုက်တာဗျာ’ ဟု အီလစ်ရှာက ပြောသည်။

‘သောက်ချင်သောက်လေ . . . ဗျာ ’

‘ကျုပ်ကတော့ မသောက်ချင်ဘူး ’ ဟု အီဖင်ကပြောသည်။

‘ခင်ဗျားဆက်သွားနှင့်ဗျာ ’ ဟုပြောပြီး အီလစ်ရှာကရပ်သည်။

‘ကျုပ်ဟိုနားက တဲလျှိုးသွားပြီး ခဏနားနေခဲ့မယ်၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကိုမီအောင် လိုက်လာခဲ့မယ်’

‘ကောင်းပြီလေ’ ဟုဆိုကာ အီဖင်သည် လမ်းမကြီးပေါ် အတိုင်း တစ်ယောက်တည်း ဆက်လျှောက်သွားသည်။ အီလစ်ရှာကတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တဲဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

တဲမှာ တဲငယ်လေးတစ်လုံးဖြစ်၍ ရွံ့များ မံထားသည်။ အောက်ခြေကို

အမည်းရောင်သုတ်ထားပြီး အပေါ်ဘက်ကို ထုံးဖြူသုတ်ထားသည်
တဲဆောက်ထားသည်မှာ နှစ်အတော်ကြာပြီဖြစ်ကြောင်းမြင်ရုံဖြင့် သိသာလျက်ရှိ၏ ။
ခေါင်မိုးတစ်က်သည် နိမ့်နေပြီး သက်ငယ်များ ပြုတ်ထွက်နေကြသည်။ အီလစ်ရှာသံ
ခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ တဲပတ်လည်၌ ဖို့ထားသည့် မြေကမူကိုမှီ၍
လဲလျောင်းနေသော လူတစ်ယောက်ကို သူလှမ်းမြင်သည် ။ထိုလူသည် အဆမတန်
ပိန်ချုံးလျက်ရှိ၏ ယူကရိန်းနယ်ဘက်က အလေ့အထ အတိုင်း
ဂျပ်အကျူးကိုဘောင်းဘီထည့်သွင်းပြီး ဝတ်ထားသည်။ ထိုသူသည် ထိုနေရာတွင်
လှဲစဉ်က အရိပ်ကိုမှီ၍ လှဲခြင်းဖြစ်ဟန်တူသော်လည်း ယခုအခါတွင်မူ နေသည့်
သူ့အပေါ်ဘက်မှနေ၍ ပြင်းထန်သော အပူရှိန်ကို လွှတ်လျက်ရှိ၏ ။
သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ အိပ်ပျော်နေပုံမရ ၊သို့သော်လည်း လူကတော့
လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ၊ အလစ်ရှာက လှမ်း၍ အသံပေးကာ ရေတစ်ခွက်
သောက်ပါရစေဟု တောင်း၏ ။ ထိုလူထံမှ ဖြေသံကို မကြားရ။

‘သူနေမကောင်းလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ဖော်ဖော်ရွေရွေ မရှိလို့လား ’ ဟု
အီလစ်ရှာ တွေးသည်။ သူတဲတံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည့် အခါ အထဲမှ
ကလေးငိုသံကြားရသည်။ သူသည် တံခါးကို ထုသည်။

‘အိမ်ရှင်တို့ဟု ’ ခေါ်သည်။ထူးသံမကြားရ ။သူသည် လက်ထဲမှ
တောင်စေးဖြင့် တံခါးကိုခေါက်သည်။

‘အိမ်ရှင်တို့... အိမ်ရှင်တို့’

အတွင်းမှ ဘာသံမှမကြားရ။ အီလစ်ရှာသည် ပြန်လှည့်
ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ဤအခိုက်မှာပင် တံခါးနောက်ဘက်မှ ညည်းသံတစ်ခုကို
ကြားရသည်။

‘ဒုက္ခပါဘဲ၊ ဒီလူတွေမှာ အဖြစ်ဆိုးတစ်ခုခုနဲ့ ကြုံနေရပြီ ထင်တယ်၊
ငါဝင်ကြည့်မှကောင်းမယ် ’

ထို့နောက် အီလစ်ရှာသည် တဲအတွင်းသို့ဝင်ခဲ့လေ၏။

*

အခန်း(၄)

အီလစ်ရှာသည် အတင်းတံခါးလက်ကိုင်ကို ဆွဲ၍ တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။
အတွင်း ဘက်မှ ပိတ်မထားသဖြင့် တံခါးသည် အလွယ်တကူပင် ပွင့်သွားသည်။
သူသည် အတွင်း စင်္ကြံနံရံလမ်းအတိုင်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ လူနေခန်း တံခါး
သည်လည်း ပွင့်လျက်ရှိ၏။ သူ့ဘယ်ဘက်တွင် အုတ်မီးဖိုတစ်လုံး။
သူ့ဗရူတည့်တည့်နံရံတွင် ဘုရားစင်တစ်ခုနှင့် စင်ရှေ့တွင် စားပွဲတစ်လုံး။
စားပွဲဘေး၌ ချထားသည့် ခုံတန်းများပေါ်တွင် အဘွားအိုတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။
အဘွားအိုသည် စားပွဲပေါ်ခေါင်းတင်၍ ထိုင်နေခြင်းဖြစ်၍ သူ့အနီးတွင်
တစ်ကိုယ်လုံး ဖယောင်းသားလို ဖြူဖွေးနေသော ပိန်ချုံးချုံး
သူငယ်တစ်ယောက်ရှိသည်။ သူသည် မျက်တွင်းဟောက်ပက် ဗိုက်ပူနံ့ကား
နှင့်ဖြစ်သည်။

သူငယ်သည် အဘွားအို၏ အကျလက်မောင်းစကိုဆွဲကာ
တစ်စုံတစ်ခုကို တောင်းလိုက်၊ ငိုလုပ်လုပ်နေသည်။ အီလစ်ရှာသည်
တုံ့ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ အတွင်းဘက်တွင် အနံ့အသက်သည်
ဆိုးဝါးလှချေသည်။ သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။
မီးဖိုကြမ်းပေါ်တွင် လဲဗနသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကိ တွေ့ရပြန်သည်။ မိန်းမသည်
စန့်စန့်ကြီး လဲနေခြင်းဖြစ်၍ မျက်လုံးများကို ပိတ်ထားသည်။ လည်ချောင်းများဆီမှ
မြည်သံများကို ကြားနေရ၏။ ဆိုးရွားသော အနံ့များသည် မိန့်မထံမှ
လာနေခြင်းပေတည်း။ ။ ဤမိန်းမသည် သူ့အတွက် သူလည်းဘာတစ်ခုမှ
လုပ်နိုင်ပုံမရ။ သူ့လိုအပ်ချက်များကို ဘေးမှနေ၍ လုပ်ကိုင်ပေးမည့် လူလည်း
တစ်ဦးတစ်ယောက်မှပင် ရှိပုံမပေါ်။ ခုံတန်းပေါ်ထိုင်နေရာမှ ခေါင်း

ထောင်ကြည့်လိုက်သော အဘွားအိုသည် အခန်းထဲ ရောက်နေသည့် လူစီမ်းကို မြင်သွားသည်။

‘တော် ဘာလိုလိင်လို့လဲ’ ဟု အဘွားအိုက မေးသည်။

‘ကျုပ်တို့မှာ ဘာမှမရှိဘူး’ ယူကရိန်း ဘာသာစကားနှင့် ပြောလိုက်သော်လည်း အီလစ်ရှာက နားလည်သည်။

“ရေတစ်ခွက်လောက် သောက်ချင်လို့ဝင်လာတာပါ’

‘မရှိဘူး၊ ရေခပ်မယ့်လူလဲ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ပဲ သွားပါ’

‘ခင်ဗျားတို့တဲမှာ ဟိုမိန်းမကို ကြည့်ရှုပေးမယ့်သူတစ်ယောက်မှမရှိဘူးလား’

ဟု အီလစ်ရှာကမေးသည်။

‘မရှိဘူး၊ ကျုပ်တို့မှာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး ကျုပ်သားက အပြင်မှာ သေတော့မလိုဖြစ်နေပြီ၊ ကျုပ်တို့ကလဲဒီအထဲမှာ သေတော့မလို ဖြစ်နေကြတာ’

လူစီမ်းကို မြင်သောအခါ သူငယ်သည် အငိုတိတ်သွားသည်။ သို့သော်လည်း အဘွားအို စကားစပြောသည့်အခါ သူသည် အဘွားအို၏ အကျလက်မောင်းကို ဆွဲကာ ထပ်ငိုပြန်သည်။

‘ပေါင်မုန့်ပေးပါ အဘွား၊ ပေါင်မုန့်ပေးပါ’

အီလစ်ရှာသည် အဘွားအိုအား ထပ်မံ၍ မေးခွန်းထုတ်ရန် စိတ်ကူးမိသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် အပြင်၌ သူတွေ့ခဲ့ရသော လူသည် ဒယိမ်းဒယိုင်ဖြင့် အခန်းထဲဝင်လာသ်။ သူသည် နံရံကို လက်များဖြင့် အားပြုကာ စင်္ကြံနံရံအတိုင်းလျှောက်လာခြင်းဖြစ်၍ အခန်းထဲ ဝင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့ကိုယ်သူ မဟန်နိုင်တော့ဘဲ တံလါးခုံနားတွင် လဲကျသွားသည်။ သူသည် လဲရာမှ

ပြန်ထမကြိုးစားတော့ဘဲ အီလစ်ရှာအား စကားလှမ်းပြောသည်။ စကားပြောရ၍
လည်း တစ်လုံးနှင့် တစ်လုံး အလွန်အာဒယူပြီး ပြောခြင်းဖြစ်၏။

‘ကျုပ်တို့ တစ်အိမ်သားလုံး ဖျားနေကြတယ်’ ဟု သူကပြောသည်။

‘ပြီးတော့’ ဘာမှစားစရာမရှိလို့ ငတ်နေကြတယ်၊ သူလဲ အစားမစားရလို့
သေတော့မလို ဖြစ်နေပြီ ထိုလူသည် သူငယ်ဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြီး
မ်းနည်းပက်လက်ငိုသည်။

အီလစ်ရှာသည် ပခုံးတွင်လွယ်အိတ်ကိုကပျာကသီဖြုတ်၍
ကြမ်းပေါ်သို့ချသည်။ ထို့နောက် အိတ်ကိုမ၍ ခုံတန်းပေါ်တင်လိုက်ပြီး
စည်းထားသည့် ကြိုးများကိုဖြုတ်သည်။ အိတ်ပွင့်သွားလျှင် သွားချင် အထဲမှ
ပေါင်မုန့်တစ်လုံးထုတ်ကာ သူ့ဓားဖြင့် တစ်ချပ်လှီး လိုက်ပြီး လဲနေသော လူအား
လှမ်းပေးသည်။ ‘ထိုလူကမယူ။’ တပူဆာဆာ ဖြစ်နေသော သူငယ်နှင့် မီးဖိုနောက်၌
ထိုင်နေသော သူငယ်မလေးအား လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

‘သူတို့ကို ပေးလိုက်ပါ’ ဟုပြောသည့်နှယ် အမူအရာဖြင့် ပြသည်။

အီလစ်ရှာက ပေါင်မုန့်ကို သူငယ်အား လှမ်းပေးသည်။

ပေါင်မုန့်နံ့ရသွားသော သူငယ်သည် လက်များကို ဆန့်တန်းကာ ပေါင်မုန့်ကို
အငမ်းမရ ဆွဲယူသည်။ ချက်ချင်းပါးစပ်ဖြင့် ကိုက်၍ ဝါးသည်။ သူ့နှုခေါင်းသည်
ပေါင်မုန့်ထဲသို့ တိုးဝင်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သူငယ်မလေးကတော့
မီးဖိုနောက်နှုထွက်လာပြီး ပေါင်မုန့်ကိုကြည့်နေသည်။ အီလစ်ရှာက ပေါင်မုန့်
တစ်ချပ်ထပ်လှီးပြီး သူငယ်မလေးဘက်သို့ လှမ်းပေးသည်။ ထို့ဗနာက်
တစ်ချပ်ထပ်လှီးပြီး အဘွားအိုအားလှမ်းပေးသည်။ အဘွားအိုသည် ပေါင်မုန့်ကို
ယူ၍ တမြို့မြို့ဝါးလျက်ရှိ၏။

‘တကယ်လို့ ရေသယ်နိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမယ်’ ဟု
အဘွားအိုကပြောသည်။

‘သူတို့အားလုံး ရေငတ်လွန်းလို့ အာတွေခြောက်နေကြပြီ။

ကျုပ်မနေ့ကလား၊ဘယ်ရက်ကလဲ သူတို့အားလုံး ဆိုတာမမှတ်မိတော့ဘူး ၊

ရေသွားခပ်သေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် . . .အားပြတ်ပြီး လဲကျသွားလို့ မသွားနိုင်တော့ဘူး

၊ရေပုံးလဲ အဲဒီ မှာကျန်ခဲ့တယ်’

အီလစ်ရှာက ‘ရေတွင်းဘယ်မှာလဲ’ ဟုမေးသည်။

အဘွားအိုသည် နေရာကို ပြောပြသည်။ အီလစ်ရှာသည် တဲအပြင်သို့

ထွက်ကာ ရေတွင်းဆီသို့သွားနေသည်။ရေပုံးကီတွေ့သဖြင့် ရေတစ်ပုံးခပ်ပြီး

ပြန်လာကာ လူအားလုံး ရေတိုက်သည်။ ကလေးနှစ်ယောက်နှင့်အဘွားအိုတို့သည်

ပေါင်မုန့်နည်းနည်းစီ ထပ်စားကာ ဂေနှင့် မျောချကြသည်။ လူရွယ်

ယောက်ျားကတော့မစားနိုင် ။

‘ကျုပ်မစားနိုင်လို့ပါ’ ဟုပြောသည်။

လဲကျနေသော မိန်းမသည် တစ်ချိန်လုံး သတိရမလာသေး။

ဘယ်ပြောင်းညာလူးဖြစ်နေဆဲပင်။ အီလစ်ရှာသည် ရွာထဲမှဆိုင်သို့ အပြေးအလွှား

သွား၍ လူး၊ဆန်၊ ဆား၊ဂျုံမှုန့်နှင့် ဆီများ ဝယ်သည်။ တဲထဲမှ တွေ့သော

ပုစိန်ကိုယူ၍ ထင်းခွဲပြီးမီးမွှေးသည် သူငယ်မလေးက သူ့အား ကူညီသည်။ ထို့နောက်

သူသည် စွပ်ပြုတ်ပြုတ်ကာ ငတ်ပြတ်နေသော မိသားစုအား

အစားအစာများကျွေးမွေးလေသည်။

*

အခန်း(၅)

လူရွယ်ယောက်ျားသည် စွပ်ပြုတ်အနည်းငယ်သောက်သည်။

အဘွားအိုကလည်း နည်းနည်းပါး သောက်သည်။ သူငယ်မလေးနှင့်

သူငယ်လေးတို့ ကတော့ ပန်းကန်များကို ပင် ပြောင်နေအောင်လျှာနှင့်

လျက်ကြသည် ။ ထို့နောက် တစ်နေရာတွင်သွား၍ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက်ဖက်ကာ အိပ်ပျော်သွားကြသည်။

လူရွယ်နှင့် အဘွားအိုသည် သူတို့အဖြစ်ကို အီလစ်ရှာအား
တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောပြကြသည်။

‘ကျုပ်တို့ က အရင်ကတည်းက ဆင်ရဲကြတယ် ’ ဟု သူတို့ကပြောသည်။
သီးနှံပျက်တဲ့ နှစ်မှာတော့ ကျုပ်တို့ စုဆောင်းထားသမျှတွေဟာ ဆောင်းဦးပေါက်
အချိန်ကုန်တဲ့အထိတောင် မခံတော့ဘူး။ဆောင်းလည်းဝင်ရော ကျုပ်တို့မှာ
ဘာမှစားစရာ မကျန်တော့ဘူး ၊အိမ်နီးနားချင်း တွေဆီက ချေးငှား စားနေရတဲ့
ဘဝရောက်လာတယ်၊ သူတို့ကလဲ ပထမတော့ ချေးကြပါတယ်၊ နောက်ပိုင်းကျတော့
မချေးတော့ဘူး ၊တချို့တို့ကို သနားလို့ ကူညီချင်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့မှာလဲ
ပိုပိုလျှံလျှံမရှိတော့ မပေးနိုင်ကြဘူးပေါ့ ၊ ကျုပ်တို့ကလဲ ခဏခဏချေးနေရတာ ကို
ရှက်လာကြပါတယ်၊ ကျုပ်တို့မှာ ကြွေးကလဲ ပတ်လည်ဝိုင်းနေပြီ၊ ငွေရော
ပေါင်မုန့်ရော အားလုံးတင်နေလိုက်တဲ့ ကြွေးကနည်းနည်းနောနော မဟုတ်တော့ဘူး’

‘ ကျုပ် အလုပ်ထွက်ရပါတယ် ’ ဟု လူရွယ်က ပြောသည် ။ ဒါပေမယ့်
ဘာအလုပ်မ မရဘူး၊ နေရာတိုင်းမှာ အလုပ်ရှာနေတဲ့ လူတွေချည်းပဲ ၊
အလုပ်ကရပြန်တော့လဲ ယာယီအလုပ်ပါ ၊ ဒီနေ့လုပ်ရပေမယ့်
နောက်နှစ်ရက်လောက်က အလုပ်မရှိတော့ တလည်လည်ဖြစ်နေပြန်ရော ၊ အဲဒီ
နောက်မှာ တော့ အဘွားကြီး နဲ့ ကလေးမလေးက ထွက်တောင်းတယ် ၊
ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဝေးကြီးမှာ သွားတောင်းကြတာပါ။
ဒါပေမယ့် သူတို့ရတာ က နည်းနည်းလေးပါ ၊ပေါင်မုန့်လဲ သိပ်ရှားနေပြီ မဟုတ်လား
၊ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ကလဲ ရသလောက်လေးနဲ့ စားသောက်ပြီး နောက်သီးနှံ
သိမ်းချိန်အထိ အသံဆက်သွားနိုင်အောင် နေသွားနိုင်လိမ့်မယ်လို့
မျှော်လင့်ထားကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နွေဦးလဲပေါက်လာရော လူတွေက
ဘာမှမပေးကြတော့ဘူးဗျ . . .။

‘နောက်တော့ အခုအဖျားရေပြာ တစ်အိမ်လုံးကို ဝင်လာတယ် ၊

အခြေအနေတွေကလဲ ပိုပိုဆိုးလာတယ် ၊ ကျုပ်တို့မှာ တစ်ရက်လောက် စားစရာရှိပေမယ့် နှစ်ရက်လောက်က ဘာမှမရလို့ အသငတ်နေကြရတယ်၊ ကျုပ်တို့မြက်တွေကို စားကြပါတယ်၊ ကျုပ်မိန်းမဖျားတာဟာ မြက်စားမိတာ ပဲလား၊ တခြားဟာတစ်ခု စားမိလို့လားဆိုတာ ကျုပ်လဲ မပြောတတ်ဘူး၊ သူ့ခမျာ မတ်တပ်တောင်မရပ်နိုင်တော့ဘူး ၊ ကျုပ်လဲဘာထူးလဲ၊ အားတစ်စက်မှ မရှိတော့ဘူး ၊ ကျုပ်တို့ကို နာလန်ပြန်ထအောင် ကူညီနိုင်တဲ့ဟာဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှမရှိတော့တဲ့အဖြစ်ပါဗျာ’

‘ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ခဏတစ်ဖြုတ် ရုန်းကန်နေပါသေးတယ် တော်’ ဟု အဘွားအိုက ဝင်ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့် အစာက မစားရတော့ အားမရှိဖြစ်ပြီး လဲတာပဲ၊

သူငယ်မလေးခမျာလဲ အားမှမရှိတော့တာ ၊ ဘာလုပ်နိုင်တော့မှာလဲ ၊ ကျုပ်ကက သူ့ကိုအိမ်နီးနားချင်း တွေဆီသွားခိုင်းပါသေးတယ် ၊ မသွားနိုင်ရှာတော့ အဲဒီ ထောင့်မှာ ထိုင်နေတော့တာပဲ ၊ တမြန်မနေ့ကတော့ အိမ်နီးချင်း မိန်းမတစ်ယောက် လာကြည့်တယ် ၊ ကျုပ်တို့ အားလုံးဖျားပြီး အစာငတ်နေတာမြင်တော့ ပြန်သွားရော ၊ သူ့မှာကလဲ ယောက်ျားက အဝေးထွက်သွား ၊ သူ့ကလေးတွေ အတွက် တောင် စားစရာမရှိတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကူညီမှာလဲ၊ ဒါ့ကြောင့် ကျုပ်တို့လဲ တဲထဲမှာ လဲပြီးစေမယ့်ရက်ကို စောင့်နေကြရတာ ပေါ့’

သူတို့ဇာတ်ကြောင်း ကို ကြားရပြီးသည့်နောက်တွင် အီလစ်ရှာသည် သူ့အဖော်နောက်သို့ ထိုနေ့လိုက်မသွားဘဲနေကာ မီးမဲ ဤမိသားစုနှင့် တစ်ညတာမျှနေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မနက်လင်းသည့်အခါ သူသည် အိပ်ရာမှထကာ သူ့အိမ်ကဲ့သို့ သဘောထားပြီး အိမ်မှုကိစ္စများကို လုပ်သည်။

သူသည် ပေါင်မုန့်ဖုတ်ရန် ဂျုံများကို အဘွားကြီး အကူအညီဖြင့်နယ်ကာ မီးမွှေးသည် ။ ထို့နောက် ကလေးမလေးကို ခေါ်၍ အိမ်နီးနားချင်း များထံသွားကာ

အိမ်အတွက် လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကို ဝယ်သည်။

ယင်းကဲ့သို့ ဝယ်ရခြင်းမှာ တခြားကြောင့်မဟုတ် ။ တဲထဲတွင် ဘာပစ္စည်းမှမရှိ၍ ဖြစ်သည်။ ရှိသမျှ ပစ္စည်းများကို ပေါင်မုန့်ဝယ်ရန် အတွက်ရောင်းချပစ်ခဲ့ကြပြီ မဟုတ်ပါလား။ ချက်ပြုတ်စရာ အိုးခွက်များနှင့် အဝတ်အစားများမှ အစ ရှိရှိသမျှကို ရောင်းချစားသောက် ပစ်ကြခြင်းဖြစ်၏ ။ ထို့ကြောင့်လည်း အီလစ်ရှာသည် လိုအပ်နေသော အိမ်သုံးပစ္စည်းများကို ဝယ်၍ အစားထိုး နေရခြင်းဖြစ်သည်။ အချို့ကိုမူ မဝယ်တော့ဘဲ သူကိုယ်တိုင် ပြန်လုပ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် အီလစ်ရှာသည် ဤမိသားစုနှင့် တစ်ရက်မျှနေသည်။ ထို့နောက် နောက်တစ်ရက်။ ထို့နောက် တတိယတစ်ရက် ။ လူငယ်လေးမှာ အစာရေစာ ဝလင်စွာ စားရသဖြင့် ပြန်လည်၍ အားအင်ပြည့်ဖြိုးလာသည်။ အီလစ်ရှာ ထိုင်နေလျှင် ခုံတန်းလျားပေါ် ဝင်ထိုင်ကာ အီလစ်ရှာအား ကပ်နေတတ်သည်။

မိန်းကလေးသည်လည်း ပြန်လည်စိုပြည်လာကာ အိမ်မှုကိစ္စအလုံး တွင် ဝင်၍ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးတတ်သည်။ အီလစ်ရှာ သွားလေရာနောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်ကာ . .

အဖေကြီး . . . အဖေကြီး ဟု တကြော်ကြော် အော်ခေါ်နေတတ်လေသည်။ အဘွားကြီးသည် ပြန်လည်၍ ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်ကာ အနီးအနား အိမ်များကိုပင် ထွက်၍ လည်နိုင်ပတ်နိုင်လာသည်။ လူရွယ်ယောက်ျား မှာလည်း နံရံကိုကိုင်၍ လမ်းလျှောက်လာနိုင်ပြီဖြစ်၏ ။ သူ့မိန်းမမှာမူ ရုတ်တရက် မထနိုင်သေး။ သို့သော်လည်း သတိကောင်းစွာ ရလာပြီဖြစ်ရုံမျှ ရုတ်တရက် မထနိုင်သေး ။ သို့သော်လည်း သတိကောင်းစွာ ရလာပြီဖြစ်ရုံမျှမက တတိယနေ့တွင် အစာကိုပင် တောင်းလာသည်။

‘အင်း...လမ်းမှာ ငါဒီလောက်အထိ အချိန်ဖြုန်းဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့တာ
မဟုတ်ဘူး’ ဟုအီလစ်ရှာ တွေးသည်။

‘ငါ ခရီးဆက်မှဖြစ်တော့မယ်’

*

အခန်း(၆)

စတုတ္ထနေ့သည် နွေဥတု ဥပုသ်ထွက်သည့်နေ့ဖြစ်၍
စားပွဲပြုလုပ်ရမည့်နေ့ဖြစ်၏။ ယင်အချစ်ကို သတိထားမိနေသော အီလစ်ရှာသည်
ဤသို့တွေးသည်။

‘ငါဒီမှာပဲ တစ်ရက်ဆက်နေပြီး ဒီလူတွေနဲ့ ဥပုသ်ထွက်လိုက်တာ
ကောင်းမယ်၊ ငါ့ကိုတိုင် အပြင်ထွက် ၊ ဝယ်စရာရှိတာဝယ်၊ သူတို့နဲ့ စားသောက်ပြီး
မနက်ဖြန် ညနေကျမှ ခရီးဆက်တော့မယ်’

ဤသို့ဖြင့် အီလစ်ရှာသည် ရွာထဲသို့ သွားကာ နွားနို့၊
ဂျုံနှင့်ဆီစသည်များကို ဝယ်သည်။ အဘွားကြီးအား ချက်ခိုင်းပြုတ်ခိုင်း၊
မုန့်ဖုတ်ခိုင်းပြီး သူကဘေးမှ ဝိုင်းဝန်းကူညီသည်။ ဥပုသ်ထွက်သည့်နေ့တွင်
အီလစ်ရှာသည် ရီာဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့သွား၍ ဝတ်ပြုသည်။

ထို့နောက် သူ့မိတ်ဆွေ မိသားနှင့်အတူ တဲထဲတွင် ဥပုသ်ထွက်ကာ
စားကြသောက်ကြသည်။ ထိုနေ့တွင် ပက်လက်ဖြစ်နေသော အိမ်ရှင်မသည်
ထနိုင်ရုံမျှမက အနည်းငယ်မျှ သွားလာလှုပ်ရှားနိုင်သည် ။

အိမ်ရှင်ယောက်ျားသည် မုတ်ဆိတ်မွေး ပါးမြိုင်းမွေးများကို
စင်ကြယ်အောင်ရိတ်ကာ ပဘွားကြီး လျှော်ဖွပ်ပေးသည့် ရှပ်အကျ...တစ်ထည်ဝတ်၍
သူ့မြေးနှင့် စားကျက်မြက်ခင်းများ ပေါင်ထားသည့် ရွာထဲမှ လူချမ်းသာ
လယ်သမားထံ သွားည်။ သူ့မြေးနှင့် စားကို သူ့အား ပြန်လည်လုပ်ကိုင်ခွင့်ပေးရန်

အသနားခံသည်။ သို့သော်လည်း ညနေပိုင်းတွင် သူသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော
မျက်နှာထားဖြင့် ပြန်ရောက်လာသည်။ ရောက်လျှင် ရောက်ခြင်း ဝမ်းနည်းပက်လက်
ငိုကြွေသည်။ လူချမ်းသာ လယ်သမားသည် သနားကြင်နာမှုကင်းမဲ့ လှချေသည်။
သူ့အား...

‘မြေကို ငွေနှင့်လာရွေး ’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

အီလစ်ရှာအဖို့ စဉ်းစားဆင်ခြင်စရာ ဖြစ်လာပြန်လေပြီ။

‘ဒီအတိုင်းဆိုရင် သူတို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နေကရမှာလဲ’ ဟုတွေးသည်။

‘တစ်ခြားလူတွေက မြက်တွေရတ်ကြ၊ ပုံကြ လုပ်နေချိန်မှာ သူတို့က
စားကျက်မြက်ခင်း ပေါင်ထားလို့ လုပ်စရာ ရှိမှာဘူး။ ဂျုံစိုက်ဖို့ ကျတော့လဲ
မြေကမရှိပြန်ဘူး၊ ဒီနှစ် သူများတွေ ဂျုံရိတ်သိမ်းချိန်မှာ သူတို့အဖ ‘ထိုင်နေကြရုံ
ပဲရှိမှာ ၊ ကြည့်ရတာ ဒီနှစ် သီးနှံကောင်းမယ့် လက္ခဏာရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် သတို့မြေ
သုံးဧက လူချမ်းသာလယ်သမား လက်ထဲမှာဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ၊ အခု
ဒီကငါထွက်ရင် သူတို့အခြေအနေဟာ ငါနဲ့တွေ့စတုန်းကအတိုင်း
ပြန်ဖြစ်သွားသီးမှာပဲ’

အီလစ်ရှာသည် စိတ်နှစ်ခွဖြစ်နေသည်။ သို့သော်လည်း နောက်ဆုံးတွင်
ယနေ့ည ခရီးမဆက်တော့ မနက်ဖြန်အထိ ဆက်နေဦးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။
သူသည် ခြံဝင်ထဲသို့ ထွက်လာပြီး အိပ်ရန်ပြင်ဆင်သည်။ ပထမ ဘုရားရှိခိုးသည် ။
ထို့နောက် သူ့ကုတ်အကျ...ကို ခေါင်းအုံးလုပ်ကာ အိပ်လိုက်သည်။ လုံးဝအိပ်၍ မရ။
သူ့စိတ်ထဲတွင် ခရီးဆက်မှ သင့်မည်ဟု ထင်နေသည်။ သူဒီမှနေသည့်အတွက်
အချိန်လည်းကုန်၊ ငွေလည်းကုန်ဖြစ်နေပြီ၊ သို့ဆိုလျှင် ခရီးဆက်များလား ၊ တစ်ဖက်က
ကြည့်ပြန်တော့လည်း ဤမိသားစု အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်၏ ။

‘ကိစ္စကတော့ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေပြီ’ ဟု ပြောမိသည်။

‘ပထမတုန်းကတော့ ငါ့အနေနဲ့ သူတို့ကို ရေလေးတစ်ခွက်

တစ်ဖလားတိုက်ပြီး ပေါင်မုန့် တစ်ချပ်နှစ်ချပ် ကျွေးရုံလောက်ပဲလို့ ထင်တာ၊
အခုကျတော့ စားကျက်မြက်ခင်းရော ယာကွက်ကိုပါ ရွေးပေးရမယ့်
အခြေအနေရောက်နေပြီ၊ ခက်တာပဲ၊ အင်း.... ငါက ဒါတွေကို ပြန်ရွေးပေးပြီးပြီ
ဆိုပါတော့၊ အလုပ်က ဆုံးမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ သူတို့အတွက် နွားမတစ်ကောင်
ဝယ်ပေးရဦးမယ်၊ ပြီးတော့ ထွန်ဖို့ယက်ဖို့ မြင်းတစ်ကောင် ဝယ်ပေးရဦးမယ် ၊ ကဲ . . .
အီလစ်ရှာ မင်းအဖြစ် ကြိုးတစ်ချောင်းနဲ့ အတုပ်ခံရသလို ဖြစ်နေပြီ
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

အီလစ်ရှာသည် ခေါင်အုံးလုပ်ထားသည့် ကုတ်အကျ.. ကိုယူကာ
အိပ်ကပ်ထဲမှ နှာဘူးကိုယူ၍ ရှူသည်။ နှာရှူလိုက်လျှင် ရှုပ်ထွေးနေသော အတွေးများ
ရှင်းသွားလိမ့်မည်ဟူသော စိတ်ကူးဖြင့် ရှူနေခြင်းဖြစ်၏ ။

သို့သော်လည်း သူမျှော်လင့်ထားသလို စိတ်ရှင်းမသွား။
တွေးရင်းတွေးရင်းနှင့် ရှုပ်သည်ထက်ရှုပ်ကာ ဘာကိုမှ အတိကျဆုံးဖြတ်၍
မရဖြစ်နေသည်။ သူ ခရီးဆက်သင့်သည်မှာ မှန်ပါ၏ ။ သို့သော်လည်း ကရုဏာ
တရားက သူ့စိတ်ကို ဆွဲထြားသည်။ သူဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ သူသည် ကုတ်အကျ..ကို
ပြန်ခေါက်ကာ ခေါင်းအုံး၍ သူ့ခေါင်းအောက်သို့ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ သူသည်
ဤပုံစံဖြင့် အချိန်အတော်ကြီး ကြာမျှ တလူးလူး တလိမ့်လိမ့် ဖြစ်နေသည်။
ကြက်တွန်သံများကြားရသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်ကာ
ငိုက်မျဉ်းလာသည်။ ထိုအခိုက်တွင်ရုတ်တရက် သူ့အား တစ်စုံတစ်ဦးက လာ၍
လှုပ်နှိုးနေသည့်နှယ် ခံစားရသည်။

သူသည် ခရီးထွက်ဖို့ ဝတ်စားထားသည်။ ကျောပေါ်တွင်
ကျောပိုးအိတ်နှင့် လက်ထဲတွင် တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းကိုင်ထား၏ ။ သူ့ရှေ့ တွင်
ဝင်းတံခါးလည်း အဆင်သင့်ပွင့်နေသဖြင့် အသာထွက်သွားရုံ သာရှိ၏ ။ သူတံခါးမှ
ဖြတ်ထွက်ခါနီး ကျမှ သူပကျောပိုးအိတ်သည် တစ်ဖက်မှ ခြံတိုင်နှင့်
ငြိနေခြင်းမဟုတ်။ ကလေးမလေးက ဆွဲကာငိုယိုနေခြင်း ဖြစ်သည်ကို သူမြင်ရသည်။

‘ပေါင်မုန့် ပေးပါအဖေ၊ ပေါင်မုန့်ပေးပါ’

သူသည်ခြေထောက်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။ သူ့ခြေထောက်ကိုဖက်၍ ရပ်နေသူမှာ ပိန်ခြောက်ခြောက် သူငယ်လေးဖြစ်၏။ တဲရှင် ယောက်ျားနှင့် အဘွားအိုသည် တဲပြတင်းပေါက်နေ၍ သူ့အားလှမ်းကြည့်နေကြသည်။

မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားရာမှ လန့်နိုးလာသော အီလစ်ရှာသည် အသံထုတ် သူ့ကိုယ်သူ စကားပြောနေသည်။

‘မနက်ဖြန်ကျရင် ငါ သူတို့မြေကို ပြန်ရွေးပေးမယ်။ မြင်းတစ်ကောင်လဲ ဝယ်ပေးခဲ့မယ်၊ နောက်သီးနှံပေါ်ချိန်အထိစားဖို့ဂျုံလဲ အလုံအလောက် ဝယ်ခဲ့ပေးမယ်၊ ကလေးတွေအတိုက် နွားမတစ်ကောင်လဲ ဝယ်ပေးခဲ့မယ်’

ထို့နောက် အီလစ်ရှာသည် စိတ်အေးနားအေး အိပ်ပျော်သွားသည်။ မနက်ကျတော့ အိပ်ရာမှ အစောကြီးနိုးသည်။ သူသည် လူချမ်းသာ လယ်သမား ထံသွားကာ စားကျက်မြက်ခင်းကိုရော ယာခင်းကိုပါ ပြန်ရွေးသည်။ ပြီးတော့ တံစဉ်တစ်ချောင်းဝယ်ကာ တဲသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ တဲရှင်ယောက်ျားအား မြက်ရိတ်ခိုင်းကာ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ ရွာထဲသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ရွာလယ်စားသောက်ဆိုင်တွင် မြင်းတစ်ကောင်နှင့် လှည်းတစ်စီးရောင်းရန်ရှိနေသည်ဟု သတင်းကြားသဖြင့် သွား၍ ကြည့်သည်။ ပိုငရှင်နှင့် ဈေးစစ်ကာ ဝယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဂျုံတစ်အိတ်ဝယ်ပြီး လှည်းပေါ်တင်ကာ နွားမတစ်ကောင်ဝယ်ရန် ထွက်လာခဲ့သည်။ သူသည် ရှေ့မှစကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်သွားနေသော မိန်းမနှစ်ယောက်ကိုမီလာသည်။ အီလစ်ရှာသည် သူတို့ပြောသမျှအားလုံး ကားလည်းကြားသည်။ နားလည်းလည်သည်။

ပထမတော့ သူတို့ကသူ့ကိုသိကြပုံမရပါဘူး၊ သူလိုငါလို သာမန်လူတစ်ယောက်လို့ပဲ ထင်နေကြပုံ ပေါ်တယ်တော့ သိလား၊ သူလာတာက

ရေလာတောင်းသောက်တာတဲ့၊ အဲဒီ ကစပြီး သူတို့ဆီမှာနေတာတဲ့၊ အဲဒီ ကစပြီး သူတို့ဆီမှနေတာပဲ၊ သူတို့ဆီမှာနေတာပဲ၊ သူတို့အတွက် ဝယ်ပေးတာတွေကို တော်ပဲစဉ်းစားကြည့်ပါလား၊ နည်းနည်းနောနောမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အခုမနက်ပဲ မြင်းတကောင်နဲ့ လှည်းတစ်စီးဝယ်သွားပြန်ပြီလို့ ပြောနေကြတာ ကြားရတယ်၊ ဒီလိုလူစားမျိုးတွေက ဒီကမ္ဘာမှာ များများစားစားရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူလို လူမျိုးကို မြင်ဖူးရင်ပဲ တန်ဖိုးက ရှိလှပြီတော့

အီလစ်ရှာသည် သူ့အား ချီးကျူးပြောဆိုနေကခြင်းဖြစ်သည်ကို နားလည်သဘောပေါက် သည်။ သူမသည် နွားမကို သွားမဝယ်တော့ဘဲ စားသောက်ဆိုင်သို့ ပြန်ကာ မြင်းဖိုး ငွေချေးသည် ။ မြင်းကို ကကြိုးတန်ဆာ ပလာဆင်ကာ လှည်းတွင် တပ်ပြီး တဲဆီသို့ မောင်းလာခဲ့သည်။ တဲထဲမှ လူများသည် မြင်းနှင့် လှည်းကိုမြင်သည့်အခါ အံ့အားသင့်နေကြ၏ ။ သူတို့အတွက် ဝယ်လာခြင်းဖြစ်သည်ဟု တွေးမိကြသော်လည်း မမေးဝံ့၍ မမေးကြ။ တဲရှင်ယောက်ျားသည် အပြင်သို့ ထွက်လာသည်။

‘မြင်း ဘယ်ကရလာတာလဲ အဘိုး’ ဟု မေးသည်။

‘ဘာပြုလို့လဲ၊ ငါဝယ်လာတာပေါ့ကွ ’ ဟု အီလစ်ရှာက ပြန်ပြောသည်။

‘ကဲ...သွား မြက်ရိတ်ချေ၊ ပြီးတော့ မြင်းစားခွက်ထဲထည့် ၊ မြင်းကို တစ်ညလုံး အစာကျွေးထားလိုက် ၊လှည်းပေါ်က ဂျုံအိတ်ကိုလဲ အိမ်ထဲတွင်း ထားလိုက်တော့

တဲရှင်ယောက်ျားသည် မြင်းကို လှည်းမှဖြုတ်လိုက်သည်။ ဂျုံအိတ်ကိုတထဲသို့ သယ်ပို့သည်။ ထို့နောက် မြက်သွားရိတ်ပြီး မြင်းစားခွက်ထဲထည့် ကာ အစာကျွေးသည်။ တဲထဲရှိ လူအားလုံး အိပ်ရာဝင်သည့်အခါ အီလစ်ရှာသည် ခြံဝင်းအပြင် သို့ထွက်ခဲ့ပြီး လမ်းဘေးတစ်နေရာ၌ လဲလျောင်းသည်။ ဤ တစ်ကြိမ်တော့ဖြင့် သူ၏ ကျောပိုးအိတ်ကိုပါ တစ်ခါတည်း ယူလာခဲ့ပြီဖြစ်၏ ။

တဲထဲမှ လူအားလုံး အိပ်မောကျသွားသည့် အခါတွင်မူ အီလစ်ရှာသည် လှဲနေရာမှထကာ သူ့အိတ်ထဲသို့ ပစ္စည်းများကိုထည့်၏။ ဖိနပ်များ ကိုကျအနစီးကာ ခြေပတ်များကို ပြန်စည်းသည်။ ထို့နောက် ကုတ်အကျ..ကို ဝတ်ကာ အီဖင်နောက်သို့ လိုက်ရန် ခရီးဆက်ခဲ့လေသည်။

*

အခန်း(၇)

သုံးမိုင်ကျော်ကျော်ခန့် ခရီးပေါက်လာသည့်အခါ ပတ်ဝန်းကျင် တွင် အလင်းရောင် တိုဝင်လာလေပြီ။ အီလစ်ရှာသည် သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ဝင်ထိုင်ကာ အိတ်ကိုဖွင့်၍ သူ့ငွေများကိုထုတ်ပြီး ရေတွက်ကြည့်သည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ဆယ့်ခုနစ်ရှာဘယ်နှင့် ကိုက်နှစ်ဆယ်မျှသာ ကျန်တော့သည်ကို တွေ့ရ။

‘အင်း... အခုအတိုင်းဆိုရင်တော့ ခက်တယ် ’ ဟုတွေးသည်။

‘ဒီငွေနဲ့ ပင်လယ်ကို ဖြတ်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး၊ မိတ်ဆွေကြီး အီဖင်တော့ ဂျေဆလင်ကို ငါမပါဘဲ ရောက်သွားတော့မယ်၊ ဘုရားကျောင်းမှာ ငါ့ကိုယ်စား ဖယောင်းတိုင်မီးပူဇော်မှာတော့ သေချာပါတယ်၊ ငါ့အဖို့ကတော့ မလွယ်တော့ဘူး၊ ဒီဘဝမှာ ဘုရားသခင်ရဲ့ မြေပေါ်ကို ရောက်ဖို့ဆိုတာမဖြစ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး’

အီလစ်ရှာသည် ထိုင်ရာမှထကာ သူ့ကျောပိုးအိတ်ကို လွယ်၍ လာလမ်းအတိုင်း လှည့်ပြန်သည်။ သူ့အား သိနေသူများနှင့် တွေ့ချင်စိတ်မရှိတော့သဖြင့် အီလစ်ရှာသည် သူ့ခေတ္တမျှ နေထိုင်ခဲ့သော ဂွာကို ဝေးရာမှ ကွင်း၍ လျှောက်သည်။ အိမ်မှ ထွက်လာစဉ်တုန်းကတော့ သူသည် အီဖင်ကိုပင် မီအောင်မလျှောက်နိုင်၊ မခု အပြန်ခရီးကျတော့လည်း သူ့ခြေထောက်များသည် များစွာသွက်လက်နေသည်။

ပင်ပန်းသည် မောဟိုက်သည်ဟုပင်မရှိ။ လမ်းလျှောက်နေရသည်မှာ ကလေးကစရာ တစ်ခုနှင့်ပင် တူနေသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် သူ့တောင်မှေးကို အားပြုကာ တစ်နေ့တစ်နေ့လျှင် မိုင်လေးဆယ်မှ ငါးဆယ်အထိ လျှောက်သည်။ သူ အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ ကောက်သိမ်းပြီးနေလေပြီ။ သူပြန်ရောက်လာသဖြင့် မိသားစုက ဝမ်းသာကြသည်။ သူဘာတွေဖြစ်ခဲ့သည်ကို ကြားလိုကြသည်။ ဘာကြောင့် ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တာလဲ ၊ ဂျေရုဆလင် အထိ ဆက်မလိုက်ဘဲ ဘာပြုလို့ လာရတာ လဲ စသည်ဖြင့်မေးကြသည်။ သို့သော်လည်း အီလစ်ရှာက ပြောမပြ။

‘ငါ အဲဒီ အထိ မရောက်တာဟာ ဘုရားသခင်အလိုတော်အရပေါ့ကွယ်’ ဟု အီလစ်ရှာကပြောသည်။

‘ပါသွားတဲ့ငွေက လမ်းမှာတင်ကုန်သွားတယ် ၊ ဒါ့ဇာကကောင့် ပြန်လာခဲ့ရတာ ၊ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ကျပါကွယ်’

အီလစ်ရှာသည် သူ့လက်ထဲတွင် ကျန်သည့် ငွေအားလုံးကို သူ့မိန့်မအဘွားကြီး အားပေးသည်။ ထို့ဗနာက အိမ်တွင်းရေးကိစ္စများကို မေးသည်။ သူမရှိခိုက် အိမ်တွင်အားလုံးအဆင်ပြေသည်။ ဘာပြဿနာမှမရှိ။ အားလုံး ပြောစရာမရှိအောင် လုပ်ကိုင်ထားကြသည်။ အားလုံးအေးအေးဆေးဆေးပင်ရှိကြသည်။

အီဖင်၏ မိသားစုသည် ထိုနေ့မှာပင် အီလစ်ရှာပြန်ရောက်လာသည့် သတင်းကိုကြားကြသည်။ သူ့ထံလာပြီး သူတို့အဘိုးကြီး အီဖင်အကြောင်း စုံစမ်းကြသည်။ သူတို့ကိုလည်း အီလစ်ရှာသည် သိပ်ပြီး ထွေထွေထူးထူး မပြော။ သူ့အိမ်သားများ ပြောသလိုပင် ပြောပြသည်။

‘အီဖင်ဟာ လမ်းလျှောက်တာ သိပ်မြန်တယ် ၊ တို့နှစ်ယောက်ဟာ စိန့်ပီတာပွဲတော်ရက်မတိုင်မီ လူချင်းကွဲသွားကြတာ၊ ငါ့သူ့ကို မီအောင်လိုက်မယ်လို့

စီစဉ်ထားပေမယ့် လမ်းမှာဟိုဟာဖြစ် ဒီဟာဖြစ်နဲ့
အစီအစဉ်အတိုင်းလုပ်လို့မရတော့ဘူး၊ ငါ့မှာ ငွေကလဲ သိပ်နည်းသွားတော့
ခရီးဆက်လို့လုံးဝမဖြစ်တော့ဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် ပြန်လှည့်လာတာပဲ’

သူ့စကားကိုနားထောင်ပြီး အားလုံးအံ့သြနေကြသည်။ အီလဆစ်ရှာ
လုပ်ပုံသည် မလိမ္မာရာ ကျလွန်းသည်ဟု ယူဆကြသည်။ အဘွားကြီး သွားပြီးကာမှ
ခရီးလမ်းဆုံးထိမရောက်ဘဲ ငွေနည်းသွား၍ ပြန်လာရသည်ဟု ဆိုခြင်းသည်
တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေသည်ဟု တွေးကြသည်။ ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ တခဏမျှ
စိတ်ဝင်စားကာ ပြောဆိုနေကြသော်လည်း ကြာတော့ မေ့ဉှားကြသည်။
အီလဆစ်ရှာကိုယ်တိုင်လည်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားသည်။

အီလဆစ်ရှာသည် သူ့အိမ်၊ အလုပ်များတွင် စိတ်ဝင်စားကာ
လုပ်စရာရှိသည်များကိုလုပ်သည်။ သူ့သားအကူအညီဖြင့် ဆောင်းတွင်းအတွက်
ထင်များခုတ်၍ သိုလှောင်ခြင်း၊ အမျိုးသမီးများနှင့်အတူ ဂျုံများခြွေခြင်း ခြံထဲရှိ
တဲများကို အမိုးမိုးခြင်း... စသည်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်တိုက်လုပ်သည်။
နွေဦးပေါက် ရောင်းထားခဲ့သည့် ပျားအုံဆယ်အုံကိုလည်း သူ့အိမ်နားနီးချင်းအား
လွှဲပေးသည်။ ဆောင်းရာသီအတွက် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည်များကို လုပ်ကိုင်၍
ပြီးစီးသွားသည့်အခါ အီလဆစ်ရှာသည် သူ့သားအား အလုပ်လုပ်ရန်
တစ်နယ်တစ်ကျေး သို့ စေလွှတ်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ သစ်ခေါက်ဖိနပ်များ
လုပ်ခြင်းနှင့် ပျားအုံများအတွက် သစ်ခေါက်မများထွင်းခြင်းကို
လုပ်ကိုင်လျက်ရှိသည်။

*

အခန်း(၈)

နာမကျန်း ဖြစ်နေသူများနှင့် တဲအတွင်း၌ အီလဆစ်ရှာ
ကျန်ခဲ့သောနေ့ကအီဖင်သည် သူ့မိတ်ဆွေ အီလဆစ်ရှာအား တစ်နေရာမှနေ၍

စောင့်သည်။ ရှေ့မှသွားနှင့်သည်ဟု ဆိုရသော်လည်း ဝေးဝေးလံလံသွားခြင်း မဟုတ်
။အနည်းငယ် မျှသာ ဆက်သွားပြီး တစ်နေရာမှထိုင်စောင့်နေသည်။

စောင့်ရင်းစောင့်ရင်းနှင့် အိပ်ပျော်သွားလိုက်၊ ပြန်နိုးလိုက် ၊
ဆက်စောင့်လိုက်နှင့် အချိန်များစွာကုန်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း
သူ့ခရီးသွားဖော်ကတော့ရောက်မလာ ၊မျှော်ကြည့်လွန်းရသဖြင့် အီဖင်၏
မျက်စိများသည် ကျိန်းစပ်ကာ နာကျင်ကိုက်ခဲလာသည်။ ။နေသည်
သစ်ပင်တစ်ပင်၏ နောက်ကွယ်သို့ လျှောဆင်းသွားလေပြီ။ သူ့မိတ်ဆွေ အီလစ်ရှာ၏
အစအနကိုတော့ မမြင်ရေသေး ။

‘သူငါ့ကိုကျော်သွားလေသလား ’ ဟု အီဖင်တွေးသည်။

‘ဒါမှမဟုတ်လဲ လမ်းမှာ လှည်းကြုံနဲ့ တွေ့လိုက်သွားသလား၊ ငါက
အိပ်ပျော်နေတော့ လှည်းပေါ်ကနေ ငါ့ကိုမမြင်ဘဲ ဖြစ်သွားတယ်ထင်ပါရဲ့ ၊ ဒါပေမယ့်
မမြင်ဘဲတော့ နေမတဲ့လား ၊ ဒီကွင်းပြင်ထဲမှာဆိုရင် တော်တော်ဝေးဝေး
အထိမြင်နိုင်တာပဲ ၊ငါနောက်ရင်းကို ပြန်သွားရင်ကောင်းမလား ၊တကယ်လို့ သူက
ငါ့ရှေ့ကို ရောက်သွားရင် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လွဲကုန်တော့ မယ်၊ အဲဒါမှ
ပိုဆိုးမှာ၊မထူးပါဘူးလေ...ငါဆက်သွားမယ်၊ ညတည်းမယ့် နေရာကျရင်တော့
ဆုံမိမှာပါ’

အီဖင်သည် ရွာတစ်ရွာသို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည်။ ရွာမှ ကင်းသမားအား
အီလစ်ရှာ၏ ရုပ်ရည်ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ပြောပြပြီး အကယ်၍ ထိုအဘိုးအို
ရောက်လာပါက သူတည်းခံမည့်တဲသို့ လက်ပို့ပေါ်ရန် မျာထားခဲ့၏ ။ သို့သော်လည်း
အီလစ်ရှာသည် ထိုညတွင်လည်း ရောက်မလာချေ။ အီဖင်သည် သူ့ခရီးကိုဆက်သည်။
လမ်းတွင် တွေ့သမျှလူများအား အရပ်ပုပု ၊ထိပ်ပြောင်ပြောင် အဘိုးအိုတစ်ယောက်
တွေ့ပမိသလားဟု စုံစမ်းသည်။ သူပြောသည့် ခရီးသည် တွေ့ဖူးခဲ့သူ တစ်ဦးမှမရှိပေ။
အီဖင်သည် များစွာအံ့သြလျက်ရှိ၏ ။

‘ငါတို့နှစ်ယောက် အိုဒက်ဆာမြို့ ရောက်ရင်တော့ တွေ့ကြမှာပါ။ အဲဒီ မှာ မတွေ့လဲ သင်္ဘောပေါ်ကျရင်တော့ မုချတွေ့ရမယ်’ ဟုသူ့ကိုယ်သူပြောသည်။
ထို့ဗနာကံတော့ ဤကိစ္စကို ဒုက္ခခံပြီး ထပ်မံမစဉ်းစားတော့ ပေ။

လမ်းခရီးတွင် အီဖင်သည် ကော့ဆက်ဘရားဖူးခရီးသည်နှင့် ဆုံမိသည်။
ခရီးသည်မှာ ဆံပင်ရှည်ရှည် နှင့်ဖြစ်၍ ဘုန်းကြီးများဆောင်းသည့်
ဦးထုပ်ကိုဆောင်းထားသည်။ ထိုခရီးသည် သည် အေသို့စ် တောင်ထက်သို့
ဘုရားဖူးရောက်ခဲ့ဖူးဖြစ်၍ ယခုလည်း ဂျေရုဆလင်မြို့သို့ ဒုတိယအကြိမ်
ဘုရားဖူးထိက်လာခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့သည် တည်းခိုရိပ်သာ တစ်ခုတွင် တစ်ခုတွင်
တစ်ညတာမျှ အတူတည်းမိရာ သိကျွမ်းခင်မင်လာကြခြင်း ဖြစ်၍ ရှေ့ကခရီးကို
နှစ်ဦးအတူ ဆက်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့သည် အိုဒက်ဆာမြို့သို့ ချောချော မောမော
ဆိုင်ရောက်ခဲ့ကြပြီးနောက် သုံးရက်ကြာမျှ သင်္ဘောစောင့်နေကြရသည်။
ဤနေရာတွင် နိုင်ငံအသီးသီးမှ လာကြသော ဘုရားဖူးခရီးသည် များနှင့်တွေ့သည်။
အီဖင်သည် အီလစ်ရှာအကြောင်းကို ထပ်မံစုံစမ်းပြန်၏။ သို့သော်လည်း မည်သူမှ
အီလစ်ရှာကို နာတွေ့ခဲ့ကြပေ။

အီဖင်သည် ငွေ ငါးရူဘယ်မျှ အကုန်ခံကာ နိုင်ငံလက်မှတ်တစ်စောင်
ယူရသည်။ ။ ဂျေရုဆလင် အသွားအပြန် ခရီးအတွက် ရူဘယ်လေးဆယ်ပေါ်ရသည်။
လမ်းခရီးတွင် စားဖို့ပအတွက် ပေါင်မုန့်နှင့် ငါးများဝယ်ရသည်။

သူ့အဖော် ငွေ ငါးရူဘယ်မျှ အကုန်ခံကာ
နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တစ်စောင်ယူရသည်။ ။ ဂျေရုဆလင် အသွားအပြန်ခရီးအတွက်
ရူဘယ်လေးဆယ် ပေါ်ရသည်။ လမ်းခရီးတွင် စားဖို့အတွက် ပေါင်မုန့်နှင့်
ငါးများဝယ်ရသည်။

သူ့အဖော် ဘုရားဖူးခရီးသည်က အီဖင်အား လက်မှတ်အတွက်

ငွေကြေးကုန်ဘဲ သင်္ဘောစီးနိုင်နည်းကို ပြောပြသော်လည်း အီဖင်က နားမထောင်။

‘မဟုတ်သေးဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်က ကျသမျှစရိတ်ပေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့လူ၊ အဲဒီ တော့ ပေးမှာပဲ’ ဟုပြန်ပြောသည်။

သင်္ဘောသည် ကုန်တင်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခရီးသည်များအား တက်ခွင့်ပေးသည်။ အီဖင်နှင့် သူ့အဖော်သစ်တို့သည် အခြားသော ဘုရားဖူး ခရီးသည်များကြားတွင် ရောက်နေကြသည်။ မကြာမတင်မှာပင် သင်္ဘောသည် ကျောက်ဆူးများကိုနှုတ်၍ ပင်လယ်ပြင်သို့ ထွင်လာခဲ့လေ၏ ။

သင်္ဘောသည် တစ်နေ့လုံး အေးအေးသာသာ ခုတ်မောင်းသွားလျက် ရှိသော်လည်း ညပိုင်းရောက်သည့်အခါ လေထန်လာသည်။ မိုးလည်းသည်းထန်စွာ ရွာချသည်။ သင်္ဘောသည် ဂေါ်ပေါ်တွင် ဘယ်လိမ့်ညာလူးဖြစ်လျက်ရှိ၏ ။ လူအားလုံးထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့လာကြသည်။ မိန်းမများက ငိုကြယိုကြ အော်ကြဟစ်ကြနှင့် ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်ကုန်သည်။ ကြောက်တတ်သော ယောက်ျားများသည် သင်္ဘောပေါ်တွင် ဟိုသည်ပြေးလွှားကာ ပုန်းခိုစရာနေရာရှာကြသည်။

အီဖင်သည် အများနည်းတူ ထိတ်လန့်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ၏ ကြောက်လန့်မှုကို မဖော်ပြ၊ သူသင်္ဘောပေါ်တက်ကတည်းက ယူထားသည့် နေရာမှပင် အခြေမပျက် ထိုင်နေသည်။ သူ့ဘေးနားတွင် တင်မိဘော့မှ အဘိုးအို တချို့ရှိနေသည် ။ သူတို့အားလုံး ထိုညတစ်ညလုံးနှင့် နောက်တစ်နေ့လုံး သူတို့အိတ်များကို ကိုယ်စီပိုက်ကာ ငြိမ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေကြသည်။

တတိယနေ့တွင် ပင်လယ်ပြင်သည် ပြန်လည်ငြိမ်သက်လာပြီး ပဉ္စမနေ့တွင် သင်္ဘောသည် ကွန်စတန်တင်နိုပိုမြို့သို့ဆိုက်ကပ်သည်။ ဘုရားဖူးတချို့သည် တူရကီများ သိမ်းပိုက်ထားသည့် နယ်မြေအတွင်းမှ စိန့်ဆိုဖီယာ ဘုရားကျောင်းသို့ သွားရောက်ကြသည်။ အီဖင်ကတော့ သဘောငွေငါးမှမဆင်း။

ပေါင်မုန့်အနည်းငယ် ထပ်ဝယ်သည်မှလွဲ၍ တခြားဘာမှမလုပ်။ သဘောသည် ကွန်စတန်တင်နိုပိုဆိပ်ကမ်းတွင် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီမျှ ရပ်နားပြီးနောက် ပင်လယ်ပြင်သို့ ပြန်ထွက်သည်။

ဆာဖာနာသို့ရောက်သည့်အခါ သဘောသည် နောက်တစ်ကြိမ် ရပ်နားပြန်သည်။ ။ထို့နောက် အလက်ဇန်ဒရက်တာမြို့တွင် ဆိုက်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဘုရားဖူးအားလုံး ဘော်ပေါ်မှ ဆင်းကြသည့် ဂျာဖာဆိတ်ကမ်း သို့ ဆိုက်ကပ်သည်။ ထိုဆိပ်ကမ်းမှနေ၍ ကုန်းလမ်းခရီး ဖြင့် မိုင်လေးဆယ်ကျော် ထပ်သွားခါမှ ဂျေရုဆလင်မြို့သို့ ရောက်ကြမည်ဖြစ်၏။ သဘောပေါ်မှ အဆင်းတွင် ခရီးသည်များ နောက်တစ်ကြိမ် အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့် ဖြစ်ကြရပြန်၏။ သဘောမှာ မြင့်လှသည်ဖြစ်ရာ သဘောပေါ်မှ လှေများပေါ်သို့ ဆင်းကြသော ခရီးသည်များသည် လှိုင်းလုံးများကြား၌ လူးနေသောလှေများပေါ် ဆင်းကြရခြင်းကို ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်ကြသည်။ ဤကြားထဲမှပင် တချို့သည် လှေပေးသို့မရောက်ဘဲ ရေထဲသို့ လိမ့်ကျကုန်သဖြင့် ပို၍ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ကုန်ကြသည်။ သို့သော်လည်း လူနှစ်ယောက်ခန့် ရေစိုသည်မှတစ်ပါး အခြား ဘေးအန္တရာယ် မဖြစ်ဘဲ အားလုံးချောမောစွာပင် ကုန်းပေါ်သို့ တက်နိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်သည့်အခါ အားလုံးခြေကျင်ခရီးဆက်ကြရသည်။ တတိယနေ့ မွန်းတည့်ချိန်တွင်မူ သူတို့သည် မြို့ပြင်ရှိ ရုရှားတည်းခိုရိပ်သာ၌ ရပ်နားပြီး နိုင်ငံကူး လက်မှတ်မားတွင် တွဲဆိပ်ရိုက်နှိပ်ပေးခြင်း ခံကြရ၏။ ထို့နောက် ညစာစားအပြီးတွင် အီဖင်သည် သူ့အဖော်ဘုရားဖူးများနှင့် အတူ မြင့်မြတ်သောနေရာများသို့သွားကြသည်။ ပထမတွင်မူ ဂူသချောင်းတော်သို့ သွားကြသည်။ ထို့ဗနာကံ ဂိုဏ်းချုပ်ကျောင်းတော်သို့ သွားကြသည်။

ထိုနေရာတွင် ဘုရားဖူးများ အားလုံးစုဝေးနေကြသည်။ မိန်းမများကို ယောက်ျားနှင့် ခွဲ၍ ဣပိုင်ပြီး ထိုင်ခိုင်းသည်။

‘ အီဖင်သည် အများနှင့်ရောကာညပိုင်းရော နံနက်ပိုင်းပါ

ဝတ်တက်သည်။ ခြင်းချင့် ဝတ်တက်သည် အထွတ်အမြတ်နေရာများတွင် ဆီးမီးအလင်းတိုင်များ ထွန်းခြင်းနှင့် ဘုရားကန်တော့ခြင်းများပြုသည်။ ဘုရားဖူးအားလုံးကို အစားအစာနှင့် ဝိုင်များ ဝေငှပေးသည်။ နောက်နေ့မနက်တွင် သူတို့သည် အီဂျစ်နိုင်ငံမှ မေရီအာပတ် ဖြေသွားခဲ့သည့် အခန်းကိုသွား၍ ဖယောင်းတိုင်များထွန်းကာ ဝတ်ပြုကြသည်။ ထို့နောက် မေရီမက်ဒယယ်လင်းထံ ခရစ်တော် ကြွလာသည့် နေရာနှင့် ဘုရားသခင်၏ နောင်တော်စံရာ ဂျိမ်းစ်ဘုရားကျောင်း သို့သွားကြသည်။

အီဖင် ၏ အဖော်ဘုရားဖူးသည် အီဖင်အား ထိုနေရာအားလုံးကို လိုက်ပို့ပေးရုံမျှမက နေရာတိုင်း၌ ငွေမည်မျှ လှူရမည်ကိုပါ ပြောပြသည်။ နေ့လည်ခင်းတွင် သူတို့သည် တည်းခိုရိပ်သာ ပြန်ကာ ညနေစာစားကြသည်။ ခဏတဖြုတ် လဲလျောင်း၍ နားကြရန် တာစူနေခိုင် မှာပင် အီဖင်၏ အဖော် ဘုရားဖူးသည် အလန့်တကြားထအော်ကာ သူ့အဝတ်အစားများအားစမ်းလိုက် ရှာလိုက် လုပ်နေသည်။

‘ကျုပ်ပိုက်ဆံအိတ်တော့ အခိုးခံရပြီ ။ အိတ်ထဲမှာ ရူဘယ်နှစ်ဆယ့် သုံးရူဘယ်ပါသွားတယ်’ ဟုပြောသည်။

‘ဆယ်ရူဘယ် တန်နှစ်ရွက်နဲ့ အကြွေတွေထည့်ထားတာ’

ဘုရားဖူးသည် သက်ပြင်းချကာ တညည်းညည်း တညူညူ လုပ်လျက် ရှိ၏ ။ သို့သော်လည်း ဘယ်သူကမှ တတ်နိုင်သော ကိစ္စမဟုတ်သဖြင့် အိပ်ရာပေါ် လှဲလိုက်ကြလေ၏ ။

*

အခန်း(၉)

သူ့နေရာတွင် ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေသော အီဖင်သည်

ဘုရားဖူးခရီးသည် ငွေပျောက်သည့်ကိစ္စကို မစဉ်းစားဘဲမနေနိုင်။

‘ဒီလူငွေကို ဘယ်သူမှ မခိုးပါဘူး’ ဟု သူတွေ့သည်။

‘သူ့မှာ ငွေရှိတယ်ဆိုတာ ငါတော့မရုံဘူး ၊ ဘယ်နေရာမှ ငွေထုတ်ပေးတာလဲ ငါမမြင်ခဲ့ဘူး၊ ကုန်သမျှစရိတ်တွေ ငါ့ကိုပဲ အပေးခိုင်းတယ်၊ ပြီးတော့လဲ ငါ့ဆီက တစ်ရှုဘယ်တောင်ချေးသေးတယ်’

မကြာခင်မှာပင် အီဖင်သည် ထိုအတွေးကို တွေးမိသည့် အတွက် စိတ်ထဲတွင် ကသိကအောက် ဖြစ်လာသည်။ ချက်ချင်းပင် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်၍ အပြစ်တင်နေမိသည်။

‘လူတစ်ယောက်ကို ငါအကဲဖြတ်ခွင့်ရှိသလား ၊ ဒါဟာ မကောင်းမှုတစ်ခုဘဲ ၊ ဒီအကြောင်းကို ငါနောက်ထပ်မတွေးတော့ဘူး’

သို့သော်လည်း သူ့အတွေးများသည် ဟိုရောက် သည်ရောက်ဖြစ်နေရာမှ ဘုရားဖူးထံသို့ ရောက်သွားပြန်၏ ။ ဒီလူ ငွေအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်များ စိတ်ဝင်စားလို့လဲ ။ သူ့ပိုက်ဆံအိတ် အခုခံရပြီလို့ အော်လိုက်တဲ့ အချိန်က သူ့အသံဟာ ဘယ်လောက်များ လေးနက်လို့လဲ၊ သိနေတာပဲ စသည်ဖြင့် စဉ်းစားမိပြန်သည်။

‘သူ့မှာ ငွေရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး ’ ဟု အီဖင်တွေးမိပြန်သည်။

‘ဒါဟာ သက်သက်မယ့် ထွင်တာ’

ညမိုးချုပ်သွားချိန်တွင် သူတို့သည် အိပ်ကုမှထကာ ‘တစ်ဖန်ပြန် လည်ရှင်သန်လာရာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း’ သို့သွား၍ သန်းခေါင်ယံတရားပွဲ တက်ကြသည်။ အဖော်ဘုရားဖူးသည် အီဖင်အနားမှ မခွာ။ အမြဲတစေ ကပ်ကာ အီဖင်သွားလေရာနောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်နေသည်။ တရားပွဲတွင် ဘုရားဖူးအများအပြားနှင့် ဆုံမိသည်။ အချို့သည် ရုရှားလူမျိုးများဖြစ်၍ ဂရိ၊

အာမေးနီးယန်း၊ တူရကီနှင့် ဆီးရီးယား လူမျိုးများ ဖြစ်သည်။

အီဖင်သည် ပရိသတ်များနှင့်ရောကာ မြင်မြတ်သော တံခါးဝမှ ဝင်လာသည်။ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးသည် ပရိသတ်အားဦးဆောင်ကာ တူရကီအစောင့်စစ်သားများရှေ့မှ ကျော်ဖြတ်ပြီး ခရစ်တော်အား လက်ဝါးကပ်တိုင်မှ ဖြုတ်၍ ဆီမွေးနံ့သာများ လိမ်းကျံပေးရာ နေရာဌာနသို့ပို့ပေးသည်။ ထိုနေရာ၏ရှေ့တည့်တည့်ရှိ ဖယောင်းတိုင်ကြီး ကိုးတိုင်ပေါ်တွင် ဖယောင်းတိုင်များ ပူဇော်ထားသည်ကို မြင်ရ၏။ ဘုန်းကြီးသည် နေရာဌာနတိုင်း၏ သမိုင်းကြောင်းကို ရှင်ခင်းပြောပြလျက်ရှိသည်။ အီဖင်သည် ထိုနေရာတွင် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ပူဇော်သည်။ ထို့နောက် ဘုန်းကြီးက အီဖင်အား ညာဘက် သို့မခါသွားပြီး လှေကားထစ်များအတိုင်း အပေါ်သို့ ခေါ်သွားသည်။ လက်ဝါးကပ်တိုင် တည်ရာ နေရာကိုလိုက်၍ ပြသခြင်းပေတည်း။ အီဖင်သည် ထိုနေရာတွင် ဘုရားသခင်ကို အာရုံပြု၍ ရှိခိုးသည်။ ထို့ဗနာက ခရစ်တော်၏ လက်များနှင့် ခြေများကို သံမှိုများဖြင့် နှက်ရာနေရာကို လိုက်ပြပြန်သည်။ ထို့ဗနာကတော့ ခရစ်တော်၏ သွေးများယိုစီးကျရာ အေဒမ်၏ အရိုးမချး မြှုပ်နှံထားသည့် သချောင်းဂူ၊ ခရစ်တော်သရဖူဆောင်းခဲ့စဉ်က ထိုင်ခဲ့သော ကျောက်တုံးကြီး၊ ခရစ်တော်အား ကြိမ်ဒဏ်ပေးခဲ့စဉ်က ကြိုးနှင့်တုပ်ခဲ့သည့် တိုင် . . . စသည်များ။

နောက်ထပ် ထူးခြားမြင့်မြတ်သည့် နေရာများကို လိုက်လံပြသရန် စီစဉ်နေခိုက်မှာပင် ပရိသတ်ထဲမှ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာသည်။ လက်တင် ဘာသာဖြင့် ပြုလုပ်နေသော ဝတ်တက်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားပြီးဖြစ်၍ ရုရှာဘာသာ ဖြင့် ဝတ်တက်ပွဲအစပြုပေတော့မည်။ အီဖင်သည် ပရိသတ်များနှင့် ရောနှော ကာလိုက်ပါသွားသည်။ သူသည် အဖော်ဘုရားဖူးအား စွန့်ခွာ၍ ထားခဲ့ရန်ကြိုးစားသည်။ ဤလူ့ဗကြောင့် သူ့စိတ်တွင် မကောင်းသောစိတ်များ ဝင်လာနေ၍ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း အဖော်ဘုရားဖူးသည် သူ့အားတောက်တဲ့ ကပ်သလိုကပ်နေ၏။ သူ့ကိုလုံးဝအလစ်မပေး။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တရားနာပရိသတ်၏

ရှေ့ဆုံးနေရာသို့ ရောက်ရန် အားထုတ်ကြ၏။ သို့သော်လည်း နောက်ကျသွားသဖြင့် လိုချင်သည့်နေရာကို မရကြတော့ ပေ။ အဆမတန် ပြည့်ကျပ်နေသော ပရိသတ်ကြောင့် သူတို့နှစ်ဦးသည် ရှေ့ကိုလည်းတိုး၍ မရ၊ နောက်သို့လည်း မဆုတ်နိုင် ဖြစ်နေကြ၏။

အီဖင်သည် မတ်တပ်ရပ်နေရာမှာ သူ့ရှေ့တည့်တည့်သို့ မကြာခဏမျှော်ကြည့်သည်။ ဘုရားသခင်ကိုလည်း အာရုံပြုသည်။ သူ့ပိုက်ဆံအိတ် အနှိုက်ခံရမည်ကိုစိုးသဖြင့် မကြာခဏ လက်နှင့်စမ်းကြည့်သည်။ သူ့စိတ်သည် တည်ငြိမ်ခြင်းမရှိ။ စိတ်လှုပ်ရှားကာ နှစ်ခွဲဖြစ်လျက်ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ သူ၏ ဘုရားဖူး အဖော်သည် သူ့အား လိမ်လည်လှည့်ဖျားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ထင်သည်။ ထို့ဗနာက သူ့စိတ်တွင် သံသယဝင်လာပြန်သည်။ အကယ်၍ သူ့ပိုက်ဆံအိတ် အခိုးခံရပါသည်ဟု ပြောခဲ့သော ဘုရားဖူးအဖော်၏ စကားမှန်နေပါက မိမိ၏ ပိုက်ဆံအိတ်လည်း အခိုးခံရမည်ကို ကြောက်ရွံ့လျက်ရှိ၏။ ဤသို့ဖြင့် အီဖင်စိတ်သည် တည်ငြိမ်ခြင်းမရှိဘဲ အမြဲတစေ လှုပ်ရှားလျက်ရှိလေ၏။

*

အခန်း(၁၀)

အီဖင်သည် သူရပ်နေသော နေရာမှနေ၍ ဘုရားသခင်း၏ သချင်းဂူကို မျှော်ကြည့်နေသည်။ ဂူ၏ အထက်တွင် မီးအိမ်သုံးဆယ့်ခြောက်လုံး ထွန်းညှိထားသဖြင့် ထိန်ထိန်လင်းလင်းလျက်ရှိ၏။ သူသည် မကြာခဏ ခြေဖျား ထောက်ကာ လူများ၏ ခေါင်းပေါ်မှကျော်၍ ကြည့်နေခြင်းဖြစ်ရာ သူ့မျက်လုံးများသည် အံ့အားသင့်စရာ ကောင်းသည့် အရာတစ်ခုကို မြင်ရလေသည်။

မီးအိမ်များအောက်၌ အဆက်မပြတ် တောက်လောင်နေသော ဖယောင်းတိုင်များရှိ၍ ထိုရှေ့တည့်တည့် တွင် မီးခိုးရောင်ကုတ်အကျွေ့ကို ဝတ်ထားသည့် အဘိုးအိုတစ်ယောက် ရှိနေသည်။ အဘိုးအိုသည် ရှေ့ဆုံး၌

ရောက်နေခြင်းဖြစ်၍ သူ၏ ပြောင်နေသောခေါင်းသည် မီးရောင်များအောက်တွင် တလက်လက် တောက်ပနေသည်။ အဘိုးအိုသည် သူ့မိတ်ဆွေ အီလစ်ရှာနှင့် တူလှချေသည်။

‘အီလစ်ရှာနဲ့ တော်တော်တူတာပဲ ’ ဟု အီဖင်တွေးသည်။

‘ဒါပေမယ့် သူတော့ ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး၊ သူငါ့ရှေ့က ရောက်နှင့်ဖို့ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါစီးလာတဲ့ သင်္ဘောမထွက်ခင်က သင်္ဘောတစ်စီးတော့ထွက်ခဲ့သေးတယ်၊ အဲဒီ သင်္ဘော တစ်ပတ်ကျော်ကျော်လောက်က ထွက်တဲ့သင်္ဘောပဲ ၊အီလစ်ရှာစာ ဒီသင်္ဘောကိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မမီနိုင်ဘူး၊ ငါစီးလာတဲ့ သင်္ဘောပေါ်မှာလဲ သူမပါလာဘူး ၊ ငါသေသေချာချာ ကြည့်ခဲ့တာပဲ’

သူတွေးနေခိုက်မှာပင် သူမြင်နေရတာ အဘိုးအိုသည် ဘုရားကို ဝတ်ပြုကာ သုံးကြိမ်မျှ ဦးညွတ်လိုက်သည်ကိုတွေ့ရ၏ ။ ပထမတစ်ကြိမ်သည် ဘုရားသခင်ဘက်လှည့်၍ သီးညွတ်ခြင်းဖြစ်၏ ။ နောက်နှစ်ကြိမ်က သူဘယ်ဘက်နှင့် ညဘပက်မှ ဘုရားဖူးများအား ဦးညွတ်ခြင်းဖြစ်၏ အဘိုးအို၏ ဦးခေါင်းညာသို့ လှည့်လိုက်သည့်အချိန်တွင် အီဖင်သည် မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုမျက်နှာကို သူချက်ချင်းမှတ်မိသည်။ တခြားလူမဟုတ် ၊ သူ့မိတ်ဆွေ အီလစ်ရှာဖြစ်၏ ။ သူ၏ နက်မှောင်သော မုတ်ဆတ်မွေး၊ သူ့မျက်ခုံးများနှင့် မျက်လုံးများ၊ ပြီးတော့ နှာခေါင်း ၊အီလစ်ရှာမှ အီလစ်ရှာဖြစ်၏ ။

အီဖင်သည် သူ့မိတ်ဆွေကို ပြန်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် များစွာဝမ်းသာသွားသည်။

‘ဒီလူ ငါ့ရှေ့က ဘယ်လိုနည်းနှင့် ရောက်နှင့်နေတာပါလိမ့်’ ဟုတွေးကာ အံ့သြလျက်ရှိသည်။

‘ခင်ဗျား တော်တော်ကို တော်တဲ့လူပါလား အီလစ်ရှာ ’ ဟု

အီဖင်တွေ့မိသည်။

‘ခင်ဗျား ကျုပ်ရှေ့က ရောက်အောင်သွားနှင့်တယ် ၊ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သွားလိုက်ပါလိမ့် ၊ လမ်းမှာတွေ့တဲ့ လူတစ်ယောက်လောက်က သူ့ကို ဖြတ်လမ်းကနေ ခေါ်သွားတာများလာ ၊ အပြင်ထွက်ရင်တော့ ငါ့သူ့ကိုရှာပြီး အပြစ်တင်လိုက်ဦးမယ် ၊ဒီလောက်များတဲ့ ပရိသတ်ကြားထဲမှာ ရှေ့ဆုံးက နေရာကိုရအောင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယူခဲ့သလဲဆိုတာသူ့ကိုမေးကြည့်ဦးမှပဲ’

အီဖင်သည် သူ့မျက်စိအောက်မှ အီလစ်ရှာ ပျောက်သွားမည်စိုးဖြင့် ထိုနေရာမှလွဲ၍ အခြားဘယ်ကိုမျှ မကြည့်။ သို့သော်လည်း တရားပွဲပြီး ဆုံးသွားသည်ဖြစ်၍ ပရိသတ်သည် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာသည်။ သချင်းဂူကို နမ်းရှုံ့ရန်အတွက် သူ့ထက်ငါ အလှူအယက်တိုးဝေ့ကြသည်။

အီဖင်သည် ဘေးတစ်ဖက်သို့ ရောက်သွားသဖြင့် သူ့ပိုက်ဆံအိတ် အနှိုက်ခံရမည်ကို စိုးရိမ်သောစိတ်ပြန်ပေါ်လာသည်။ သူသည် အိတ်ကပ်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖိ၍ ဘေးမှလူများအား တံတောင်နှင့် တွက်ကာ ပရိသတ်ကြားမှ တိုးထွက်နိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။

အပြင်သို့ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အီဖင်သ် အီလစ်ရှာအား လိုက်ရှာသည်။ အပြင်မှရော ဘုရားကျောင်းအတွင်းပါ ပိုက်စိတ်တိုက်၍ ရှာဖွေခြင်းဖြစ်၏ ။ သို့သော်လည်း အီလစ်ရှာနှင့် တူ့ကို အရိပ်အယောင်ပင်မမြင်ရတော့ပေ။ ဤသို့ဖြင့် သူတည်းခိုသည့် ထမင်းဆိုင်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ထိုညတွင် သူ၏ အဖော်ဘုရားဖူးသည် သူ့ထံ ပြန်ရောက်မလာတော့ ပေ။ သူ့ထံမှ ချေးယူသွားသောငွေတစ်ရှုဘယ်ကိုလည်း ပြန်လည်ပေးဆပ်ခြင်း မပြုခဲ့ပေ။ ယခုအခါတွင် အီဖင်သည် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေခဲ့ရပြန်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် အီဖင်သည် မြင်မြတ်သော သချင်းဂူသို့

သဘောတရားတို့တွင် မိတ်ဆွေဖွဲ့ခဲ့ပြန်သည်။ ။ ရှေ့ဆုံးနေရာကို ရရန်
အစွမ်းကုန်ကြိုးစားသော်လည်း မရ။ သူသည် တိုင်ကြီးတစ်တိုင်၏ ဘေးတွင်ရပ်ကာ
ဘုရားသခင်ကို အာရုံပြု ရ၏။ သူ့ဗုဒ္ဓတည်တည် သို့ မျှော်ကြည့်မိပြန်သည်။
မီးအိမ်များအောက်ရှေ့ဆုံးနေရာတွင် သချင်းဂူနားကပ်၍ ရပ်နေသော
ထိပ်ပြောင်ပြောင်နှင့် အီလစ်ရှာကို မြင်ရပြန်လေပြီ။

‘ကဲ... တွေ့ပြန်ပြီ’ဟု အီဖင်ကတွေးသည်။

‘ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဗျား ဘယ်ပြေးမလဲ ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို
အလွတ်မပေးတော့ဘူး’

အီဖင်သည် လူအများကြားမှ အတင်းတိုးဝှေ့ကာ
ရှေ့ဆုံးသို့ရောက်အောင်သွားသည်။ သို့ဗသ်လည်း သူရောက်သွားသည့်အခါ
အီလစ်ရှာ မရှိတော့ပေ။ အီလစ်ရှာသည် ထိုနေရာမှ ထွက်သွားပြီဟု ယူဆရသည်။

မကျေမချမ်းဖြစ်နေသော အီဖင်သည် သချင်းဂူသို့
တတိယအကြိမ်သွားပြန်သည်။ သူမြင်နေကျနေရာ၌ လက်နှစ်ဖက် ကိုမြှောက်၍
အပေါ်သို့ မော့ကြည့်နေသော အီလစ်ရှာကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်တွေ့ရပြန်သည်။
အီလစ်ရှာ၏ ထိပ်ပြောင်ပြောင်သည် မီးရောင်များအောက်တွင်
တလက်လက်တောက်ပနေသည်။

‘ဒီတစ်ခါတော့ လုံးဝမလွတ်စေရဘူး’ ဟု အီဖင်က တွေးပြန်သည်။

‘ငါ အပြင်ထွက်တဲ့ တံခါးဝကနေပြီး ရပ်စောင့်နေမယ်၊ ဒါဆိုရင်
လူချင်းမလွဲနိုင်တော့ဘူး’

အီဖင်သည် ဘုရားကျောင်းထဲမှ စောစောစီးစီး ကြို၍ ထွက်ကာ
တံခါးဝမှ ရပ်စောင့်နေသည်။ မွန်တည့်ချိန် ကုန်လွန်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း
တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထွက်လာနေသည့် လူများကြား၌ အီလစ်ရှာကို
မမြင်ရ။

အီဖင်သည် ဂျေရုဆလင်မြို့တော်၌ သီတင်ခြောက်ပတ်မျှနေခဲ့သည်။

အထွက်အမြတ်ပြုရာ နေရာတိုင်းသို့ ရောက်အောင်သွားသည်။ ဘီသယ်ဟမ် ၊ ဘီသာနီနှင့် ဂျော်ဒန် စသည့် နေရာများကိုပါ ရောက်သည်။ သူကွယ်လွန်သည့်အခါ သူ့အလောင်းနှင့်အတူ မြှုပ်နှံဖို့အတွက် သချင်းဂူမှ တံဆိပ်ရိုက်နှိပ်ထားသော အလောင်းဖုံးအဝတ်ကိုလည်း ရအောင်ယူထားသည် ။ ဂျော်ဒန်မြစ်ရေ တစ်ပုလင်းနှင့် မြေတစ်ဆုပ်ကိုလည်း ယူထားသည်။

မြင့်မြတ်သော ဘုရားကျောင်း အတွင်းမှ ဖယောင်တိုင်များကိုလည်း ဝယ်ထားသည်။ မြင့်မြတ်သောနေရာ ရှစ်နေရာ၌ လူအများက ဆုတောင်းပေးနိုင်ဖို့အတွက် သူ့နာမည်များကို ကမ္မည်းထိုးထားခဲ့သည်။ အပြန်ခရီးအတွက် လမ်းစရိတ်မျှသာချန်ပြီး ပိုငွေအားလုံးကိုသုံးစွဲသည်။ ထို့နောက် အိမ်အပြန်ခရီးကို အစပြုသည်။ သူသည် ဂျက်ဖားသို့ ခြေကျင်လျှောက်လာလမ်းအတိုင်းခြေကျင်လျှောက်၍ ပြနီလာခဲ့လေသည်။

*

အခန်း(၁၁)

အီဖင်သည် သူလာခဲ့သည့် လမ်းအတိုင်းပြန်သည်။ အခမ်းဘက်သို့ နီးလာသည့် အခါ သူပတွင် ယခင်ကရှိခဲ့ဖူးသော ပူပန်ကြောင့်ကြမှုများ ပြန်ဝင်လာသည်။ သူ့အိမ်တွင် မရှိခိုက် အိမ်မငကိစ္စများကို အဆင်ပြေအောင်မှ လုပ်နိုင်ကြပါ့မလား။ သူ့သားအနေဖြင့် သူခိုင်းထားသည့် အတိုင်းမှ လုပ်ပမလား ။ နွေရာသီတုန်းက သူတို့တစ်တွေ ဘယ်လိုနေကြပါလိမ့် ။နွားတွေကို ဆောင်းရာသီ အတွင်းက ဘယ်လိုများ ထားကြမည်နည်း။ သူ့အပြီးမသတ်နိုင်ခဲ့သည့် ဆောက်လက်စ အိမ်ကိုရော အပြီးသတ်ကြပါမည်လော စသည့် စသည်ဖြင့်ရောက်တတ်ရာရာ တွေးကာ ပူပန်သောက များလျက်ရှိသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူသည် မနှစ်က သူ့မိတ်ဆွေ အီလစ်ရှာနှင့်

ကွဲကွာသွားခဲ့ရသည့် ခရိုင်အတွင်းသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့သည်။ သူသည် မနှစ်ကနှင့်မတူသည့် လူတို့၏ နေမှုထိုင်မှု များကိုကြည့်ကာ မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရ၏ ။

မနှစ်တုန်းကတော့ ဤလူများသည် အငတ်ဘေးနှင့် ရင်ဆိုင်ကာ ဒုက္ခရောက်နေကြ၏ ။ အခုတော့လည်း အေးအေးသာသာ နေထိုင်လျက်ရှိကြ၏ ။ ဤနှစ်သီးနှံ အထွက်ကောင်းသောကြောင့် လူအများသည် မနှစ်က ဒုက္ခဆင်းရဲများကို မေ့လျော့နေကြလေပြီ။ တစ်ညနေခင်းတွင်မူ အီဖင်သည် အီလစ်ရှာ ကျန်နေခဲ့သည့် နေရာဆီသို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည်။ သူရွာထဲသို့ ဝင်သွားသည့်အခါ အဖြူရောင် အကျလက်ရှည်ဝတ်ထားသော ကလေးမလေး တစ်ယောက်သည် တဲတစ်လုံးအတွင်းမှ ငြုပးထွက်လာပြီး...

‘အဖေကြီး . . .လာပါ။ သမီးတို့ တဲကို ဝင်ပါဦး’ ဟုဖိတ်ခေါ်နေသည်နှင့် ကြုံရလေသည်။

အီဖင်က ကလေးမလေးခေါ်ရာသို့ မလိုက်ဘဲ ရှောင်ထွက်သွားရန် စိတ်ကူးလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ကလေးမလေးသည် သူ့အကျလက်ကိုဆွဲကာ ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် တဲဘက်သို့ ဆွဲခေါ်နေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် တဲထဲမှ မိန်းမတစ်ယောက်သည် သူငယ်လေးတစ်ယောက်နှင့် အတူ အပြင်သို့ လာပြီး သူ့အားဖိတ်ခေါ်နေပြန်သည်ကို တွေ့ရလေ၏ ။

‘အိမ်ထဲဝင်ပါဦးလား အဘိုး’ ဟု မိန်းမက လှမ်းပြောသည်။

‘ညစာလေးဘာလေး စားပြီး ကျွန်မတို့ဆီမှာ တစ်ညလောက် အိပ်ပါလား

,

ထို့ကြောင့်လည်း အီဖင်သည် တဲထဲသို့ ဝင်လိုက်သွားသည်။ စိတ်ထဲမှလည်း ငါ သူတို့ကို အီလစ်ရှာအကြောင်း မေးကြည့်ရင်ရမယ်ထင်တယ် ဟု တွေးသည်။

‘အီလစ်ရှာသည် ရေတောင်းသောက်ဖို့ သွားတဲ့တဟာ ဒီတဲထင်တာပဲ ’

မိန်းမသည် အီဖင်၏ ကျောပိုးအိတ်ကို ကူညီပြီး ဖြုတ်ပေးသည်။
ခြေလက်မျက်နှာ ဆေးကြောသုတ်သင်ရန် ရေပေးသည်။ ထို့ဗနာက စားပွဲ၌
ထိုင်ခိုင်းပြီး နွားနို့မှုန့်များ ချကျွေးသည်။ အီဖင်က
ဘုရားဖူးခရီးသည်တစ်ယောက်အပေါ် အခုလိုပြုစုသည့်အတွက် ချီးမွမ်းစကား
ပြောသည့်အခါ မိန်းမက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းခါသည်။

‘ကျွန်မတို့အနေနဲ့ ဘုရားဖူးခရီးသည် တစ်ဦးကို
အခုလိုဖိတ်ခေါ်ကျွေးမွေးတာဟာ လုံလောက်တဲ့ အကြောင်းရှိပါတယ် ’ ဟုမိန်းမက
ပြောသည်။

‘ကျွန်မတို့ကို ဘဝအကြောင်း သင်ပေးသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ
ဘုရားဖူးခရီးသည်တစ်ယောက်ပါ ၊ ကျွန်မတို့ဟာ ဘုရားသခင်ကို
မေ့လျော့နေခဲ့ကြတဲ့အတွက် ဘုရားသခင်ရဲ့ အပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်းကို ခံခဲ့ကြရပါတယ်။
ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ် နွေရာသီက ကျွန်မတို့တစ်အိမ်လုံး စားစရာဘာမှ ရှိဖြစ်ပြီး
ဖျားနာနေကြပါတယ်၊ ကူညီစောင့်ရှောက်မယ့် လူကလဲမရှိတော့
အားလုံးသေရတော့မယ့် အခြေအနေကို ဆိုက်နေပါတယ်။ အဲဒီ တုန်းမှာ
ကျွန်မတို့ကို ကူညီဖို့ ဘုရားသခင်က အဘိုးအိုတစ်ယောက် လွှတ်လိုက်ပါတယ်။

‘အဲဒီ အဘိုးအိုက အဘိုးအိုလို ဘုရားဖူးခရီးသည် တစ်ယောက်ပါ။ သူက
တစ်ရက်မှာ ကျွန်မတို့ဆီ ရောက်လာပြီး ရေဗတင်းသောက်တာပါ။ ကျွန်မတို့
မိသားစုရဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခ ကိုမြင်တော့ သနားပြီး ကျွန်မတို့နဲ့ အတူနေပါတယ်။
ကျွန်မတို့ကို စားစရာ သောက်စရာတွေပေးပြီး ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်
ကိုယ်ပြန်ရပ်နိုင်အောင် ကူညီခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ ကျွန်မတို့ကို မြေတွေလဲပြန်ရအောင်
လှည်းနဲ့မြင်းလဲ ဝယ်ပေးခဲ့ပါတယ်’

ဤနေရာအရောက်တွင် တဲထဲရှိ အဘွားအိုက မိန်းမ၏ စကားကို
ကြားဖြတ်ပြောသည်။ ကျုပ်တို့ကတော့ သူဟာ လူစစ်စစ်လား ၊
ဘုရားသခင်ဆီကလာတဲ့ စေတမန်လားဆိုတာ ခွဲခြားပြီး မသိပါဘူးတော်။ သူ့ခမျာ

ကျုပ်တို့အားလုံးကို မေတ္တာထားရှာပါတယ်။ ကရုဏာကလည်းရှိပါတယ်။ ကျုပ်တို့ကို သူ့နာမည်တောင် ပြောမသွားဘူး ၊ ကျုပ်တို့မှာ ဘယ်သူ့အတွက် ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ရမယ်ဆိုတာတောင် မသိဘဲကျန်ခဲ့ကြရတာ ၊ ကျုပ်မျက်စိထဲမှာ အခု အချိန်အထိ မြင်ယောင်နေမိပါတယ်။ ကျုပ်က ဟော့ဟိုနေရာမှာလဲနေတယ်၊ သေမယ့်အချိန်ကိုစောင့်နေရတဲ့ အဖြစ်ပေါ့။

‘အဲဒီ တုန်းမှာ ထိပ်ပြောင်ပြောင်နဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် တဲထဲဝင်လာပါတယ်။ ရုပ်ရည်ကလဲ သူလိုငါလိုပါပဲ။ သူက ရေတောင်းတယ်။ အဲဒီ အချိန်က ကျုပ်ကလည်း မကောင်းပါဘူး ၊ ကိယ့်ဘာသာ ကိုယ်တွေးနေမိတယ်။ အရေးထဲမှာ ဒီအဘိုးကြီး က ဘာလာလုပ်တာလဲ ၊ သူက ဘာလိုချင်နေပါလိမ့် ’လို့ စိတ်ထဲကြိတ်ပြီး မကျေနပ်ဘူး။ သူကတော့ ဘာလုပ်တယ် ထင်လဲ။ ကျုပ်တို့အဖြစ်လဲမြင်ရော . . . သူ့ကျောပိုးအိတ်ကို ဟောဒီနေရာမှာ ချပြီး ကြိုးတွေဖြည့်တော့တာပဲ

ဤနေရာတွင် ကေးမလေးက ကြားမှဖြတ်ပြောသည်။
‘မဟုတ်ဘူးအဘွားရဲ့ ၊ သူ့အိတ်ကြီးကို ချတာက ဒီနေရာမှာ၊ တဲရဲ့ အလယ်တည့်တည့် မှာချတာ ၊ ပြီးတော့မှ ခံတန်းပေါ်ကို မပြီးတင်တာ’

သူတို့မိသားစုသည် ထိုအဘိုးအို လုပ်ခဲ့သမျှ၊ ပြောခဲ့သမျှအားလုံးကို ပြော၍ မဆုံး နိုင်ဖြစ်နေကြသည်။ သူဘယ်နေရာ မှာ ဘယ်လိုထိုင်ခဲ့သည်။ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုအိပ်ခဲ့သည်။ သူတို့တစ်ဦးချင်းစီနှင့် ဘယ်လိုစကားမျိုးတွေပြောသွားသည် စသည်ဖြင့် အသေးစိတ်မှတ်မိကာ သတိတရပြောနေကြသည်။ ညပိုင်းတွင် တဲရှင်လယ်သမားပြန်ရောက်လာသည်။ သူကလည်း အီလစ်ရှာအကြောင်ကိုပြောပြသည်။ သူတို့မိသားစုနှင့် ဘယ်လိုနေထိုင်ပြီး မည်မျှလောက်အထိ ကူညီသွားခဲ့သည်ကိုရင်ဖွင့်သည်။

‘သူသာရောက်မလာရင် ကျုပ်တို့အားလုံး သေကြရမှာ၊ ကျုပ်တို့မှာ မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ လုံးဝမရှိတော့ဘူး ၊ ဘုရားသခင်နဲ့ တခြားလူတွေကို

အပြစ်တင်ရင်းနဲ့ အသက်ဆုံးကြရမယ့် အဖြစ်ပါ။ ဒါပေမယ့် သူက ကျုပ်တို့ဘဝကို ပြန်ထူထောင်ပေးခဲ့တယ်။ သူ့ကို အကြောင်းပြုပြီး ကျုပ်တို့ဟာ ဘုရားသခင်အပေါ်မှာလဲ နာလည်းခဲ့ကြတယ် ။ လူတွေမှာ အကောင်းလေးတွေရှိနေသေးတယ်ဆိုတာလဲ သိခဲ့ကြတယ်။ ဘုရားသခင်က သူ့ကို စေ့ရှောက်တော်မူပါစေဗျာ။ ကျုပ်တို့ဟာ တိရစ္ဆာန်တွေလိုနေခဲ့ကြရတာ ၊ သူက ကျုပ်တို့ကို လူသားတွေပြန်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးခဲ့ရှာတယ်’

သူတို့မိသားစုသည် ။ အီဖင်အား အစားအသောက်များ ကျွေးမွေးပြီး နောက် အိပ်စရာနေရာပေးသည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြသည်။ အိပ်ရာပေါ်၌ လဲဗလျောင်းနေသာ အီဖင်သည် အိပ်၍ မပျော်ပေ။ သူ့စိတ်ထဲမှ အီလစ်ရှာကို ထုတ်ပစ်၍ မရ သူသည် ဂျေရုဆလင်မြို့၌ ရှိနေစဉ်က အထွတ်အမြတ်နေရာ၌ ရပ်နေသော အီလစ်ရှာအား သုံးကြိမ်တိတိ မျက်စျားထင်ထင် မြင်တွေ့ခဲ့ရသူ မဟုတ်ပါလား။

‘အီလစ်ရှာ ဘုရားသခင် ဆီကို ငါ့ရှေ့က အရင်ရောက်နှင့်တာဟာ ဒါကြောင့်ကိုး’ ဟု လက်ခံတာအမှန်ပဲ

နောက်တစ်နေ့နံနက် တွင် အီဖင်သည် တဲရှင်မိသားစုအား နှုတ်ဆက်သည်။ သူတို့ကလည်း အီဖင်လမ်းတွင် စားဖို့ မုန့်များထည့်ပေးလိုက်ကြ၏ ။ အီဖင်သည် သူ့ခရီးကို ဆက်လက်ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။

*

အခန်း(၁၂)

အီဖင်ခရီးထွက်ခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်ခန့်မျှကြာသည်။ သူအိမ်ပြန်ရောက်သည့်အချိန်တွင် နွေဦးပေါက်နေပေပြီ။ သူပြန်ရောက်သည်မှာ ညခင်းဖြစ်၍ အိမ်တွင် သူသားမရှိပေ။ ရွာထဲရှိ ထမင်းဆိုင်သို့ သွားနေသည်ဟု သိရ၏ ။ သူသားပြန်ရောက်သည့်အခါ အရက်အတော်များများသောက်လာသည်ကို

တွေ့ရ၏။ အီဖင်က သူ့သားအား မေးခွန်းပေါင်း အမြောက်အများ မေးသည်။
အိမ်တွင်ဖခင်မရှိခိုက် သားဖြစ်သူသည် သိပ်ပြီးစည်းကမ်းတကျ နေထိုင်ပုံမရဟု
တွက်လို့ရသည်။ ငွေကိုလည်း စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ သုံးစွဲထားပုံရ၏။ သူခိုင်းခဲ့သည့်
အလုပ်များကိုလည်း ကျကျနန လုပ်ထားပုံမပေါ်၊ အဖေလုပ်သူ အီဖင်သည် သူ့အား
ပြစ်တင်ကြိမ်းမောင်းသည်။ သားဖြစ်သူ သူကလည်း ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းစွာ
ပြန်ပြောသည်။

‘အိမ်ကနေ ဘယ်မှမသွားဘဲ ခင်ဗျားဘာသာခင်ဗျားဘာလို့ မလုပ်လဲ
'ဟု သားကပြန်ပြောသည်။

‘အိမ်ကငွေတွေယူပြီး ခင်ဗျားသဘောနဲ့ ခင်ဗျား ခရီးသွားတာပဲ၊
အခုကျတော့မှ ကျုပ်ကိုလာပြီး အပြစ်တင်နေတယ်’

အဘိုးအိုသည် ဒေါသဖြစ်ကာ သူ့သားအား ထရိုက်သည်။

မိုးလင်းသည့်အခါ အီဖင်သည် ရွာသူကြီးထံသွား၍
သူ့သားအကြောင်းကိုတိုင်ကြားသည်။ သူ့အီလစ်ရှာ၏ အိမ်ရှေ့မှ အဖြတ်တွင်
အီလစ်ရှာ၏ ဇနီးက ဆင်ဝင်အောက်မှ နေ၍ သူ့အား လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

‘နေကောင်းရဲ့လား’ ဟု အီလစ်ရှာ၏ ဇနီးက လှမ်းမေးသည်။

‘ရှင် ဂျေရုဆလင်ကိုရောက်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား’

အီဖင်သည် အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။

“ရောက်ခဲ့ပါတယ်” ဟုပြန်ဖြေသည်။

‘ကျုပ် ခင်ဗျားကြီးကို မျက်ချေပြတ်သွားတယ်၊

သူ့အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီဆို’

‘ရောက်နေပြီ’ ဟု အဘွားကြီးက ပြန်ပြောသည်။

သူပြန်ရောက်နေတာကြာလှပါပကောလား၊ မေရီကောင်းကင်ဘုံ

တက်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပွဲတော် ပြီးပြီးချင်ရောက်လာတာပဲ။ ဘေးမသီရန်မခါဘဲ ဘုရားသခင်က ပြန်ပို့ပေးလို့ ကျွန်မတို့ ဝမ်းသာနေကြရတယ်။ သူမရှိတော့ ကျွန်မတို့လဲ ပျင်းနေကြတာ၊ အခုအချိန်မှာတော့ သူ့ကို အလုပ်များများ လုပ်ခိုင်းလို့ မရနိုင်တော့ဘူး ၊သူ့အတွက် အလုပ်လုပ်တဲ့ နှစ်တွေက ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီမဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ဒီအချိန်အထိ သူဟာအိမ်ထောင်ဦးစီးပါဘဲ ။ သူအိမ်မှာရှိနေရင် အားလုံပျော်ကြတာပေါ့။သားတွေကလဲ သူရှိရင် အားရှိကြတယ်၊ သူကပြောတယ်၊ အဖေအိမ်မှာမရှိရင် နေရောင်ခြည် မရှိသလိုပဲတဲ့ ၊ ကျွန်မတို့ကလဲ သူ့ကိုချစ်ကြပါတယ်၊ အသက်ကြီးလာလေ ဂရုစိုက်ရလေပေါ့

‘အခုသူအိမ်မှာရှိလား’

‘ရှိပါတယ်ရှင် ၊ သူ့ပျားအုံတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်။

ဒီနှစ်ပျားပေါက်ကောင်း လိမ့်မယ်ပြောတယ်၊ ကဲပါ အထဲဝင်ပါဦးရှင့်ကိုတွေ့ရင် သူသိပ်ဝမ်းသာသွားမှာ’

အီဖင်သည် အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ပြီး အီလစ်ရှာရှိရာ ပျားခြံထဲသို့ သွားသည်။ အီလစ်ရှာသည် သူဝတ်နေကျ မီးခိုးရောင် ကုတ်အကျ.. နှင့်ဖွဲ့သည့်။ မျက်နှာကိုလည်း ပိုက်အုပ်ထား ၊ သူ့လက်များတွင်လည်း လက်အိတ်များ စွပ်ထားခြင်းမရှိ၊ သစ်ပင်ကြီးများအောက်မှရပ်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကိုမြှောက်၍ အပေါ်သို့ မော့ကြည့်နေသည်။ နေရောင်သည်။ သစ်ကိုင်းများကြားမှနေ၍ သူ့ဆီသို့ဖြာကျလျက်ရှိ၏ ။ သူ့ထပ်ပြောင်ပြောင် သည် နေရောင်တွင် ဝင်းလက်နေသည်။အီဖင် ဂျေရုဆလင်တွင် မြင်ခဲ့ရသည့်ပုံစံနှင့် တစ်ထေရာတည်းတူလျက်ရှိ၏ ။ ပျားများသည် အီလစ်ရှာ၏ ဦးခေါင်းပေါ်မှ တဝီယီ ပျံသန်းနေကြသော်လည်း အီလစ်ရှာအား မတုပ်ကြ။

အီဖင်သည် တစ်နေရာမှ ရပ်ကာ အီလစ်ရှာအား ငေးကြည့်နေသည်။ အဘွားကြီးက သူ့ယောက်ျားအား လှမ်း၍ အသံပေးသည်။

‘ဟော့ဒီမှာ၊ ရှင့်မိတ်ဆွေကြီး လာတယ်လေ’

အီလစ်ရှာသည် လှည့်ကြည့်သည်။ အီဖင်ထံသို့ လျှောက်လာရင်ဒ သူပမုတ်ဆိတ်တွင် ကပ်ငြိနေသည်။ ပျားများကို အသာအယာလက်နှင့် ဆွဲနုတ်ပစ်နေသည်။

‘မင်္ဂလာနေ့ပါ အီဖင်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ခင်ဗျားဟိုကို ဘေးမသီရန်မခရောက်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား’

ကျုပ်ခြေတွေလက်တွေက လျှောက်သွားတော့လဲ ဂျောက်ခဲ့ရပေတာပေါ့ ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားအတွက် ဂျော်ဒန်မြစ်ရေ ယူလာခဲ့တယ်၊ အိမ်ကိုလာပြီး ယူလှည့်ဦးလေဗျာ ၊ ဒါပေမယ့် ဘုရားသခင်က ကျုပ်ရဲ့ ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုတွေကို လက်ခံသလား လက်မခံဘူးလားဘဆိုတာကတော့ . . .”

“အင့်ပေါ့လေ ဘုရားသခင်ကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ရပေမပေါ့၊ ဘုရားသခင်က ခင်ဗျားကို ကောင်းချီးမင်္ဂလာ မပေးပဲ မနေပါဘူး ’ ဟု အီလစ်ရှာက ပြန်ပြောသည်။ အီဖင်သည် တစ်ခဏမျှ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ ထို့ဗနာက်သူကစကားကို ဆက်ပြောသည်။

‘ကျုပ်ခြေတွေကတော့ ဟိုနေရာကို ရောက်ခဲ့ပါတယ် ၊ဒါပေမယ့် တကယ်အစစ်အမှန်ရောက်ခဲ့တာက ကျုပ်ရဲ့ ဝိညာဉ်ပဲလား၊တခြား တစ်ယောက်ရဲ့ ဝိညာဉ်လားဆိုတာ ခွဲခြားရခက်...’

‘အဲဒါ ဘုရားသခင်ရဲ့ အလုပ်ပါ မိတ်ဆွေရယ် ဘုရားသခင်ရဲ့ အလုပ်ပါ’ ဟု အီလစ်ရှာက ကြားဖြတ်ပြောသည်။

ကျုပ် အပြန်ခရီးမှာ ခင်ဗျားနဲ့ခွဲပြီး နေခဲ့တဲ့တဲမှာ ခဏနားသေးတယ် အဲဒါ...

အီလစ်ရှာသည် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားပြီး ကပျာကယာ

ဖြတ်ပြောသည်။

‘ဘုရားသခင်ရဲ့အလုပ်ပါ မိတ်ဆွေကြီးရယ် ၊ဒါဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ အလုပ်ပါ။ ကဲပါ အိမ်ထဲဝင်ပါဦး ၊ကျုပ်တို့ ရထားတဲ့ပျားရည်လေးကျွေးစမ်းပါရစေဦး’

အီလစ်ရှာသည် ထိုကိစ္စကို ကားအဆက်မခံ ။ စကားလမ်းကြောင်းကို ပြောင်းပစ်ကာ အိမ်မှု ကိစ္စများအကြောင်းလျှောက်ပြောနေသည်။ အီဗင်သည် သက်ပြင်းချသည်။ သူသည် တဲထဲမှ မိသားစုကြောင်းနှင့် ဂျေရဆလင် မြို့ဗတံ၏ အထွတ်အမြတ်တစ်နေရာတွင် အီလစ်ရှာအား သူမြင်တွေ့ခဲ့ရသည့် အကြောင်းများကို ပြောပြရန် မကြိုးစားတော့ချေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့အနေနှင့် အနှစ်သာရရှိသည့် အချက်တစ်ချက်ကိုတော့ ကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်သွားခဲ့လေပြီ။

သူသဘောပေါက်သွားသည့်အချက်မှာ တခြာတော့မဟုတ် ။ ဘုရားသခင်အေပေါ် သစ္စာစောင့်သိရေးနှင့် ဘုရားသခင်၏ အလိုဆန္ဒအတိုင်း လိုက်နာနေထိုင်ရေးအတွက် အကောင်းဆုံးသောကျင့်စဉ်မှာ လူ့ဘဝတွင် အသက်ရှင်နေသမျှ ကလပတ်လုံး လူအားလုံးသည် တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် မေတ္တာထားရန် နှင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကူညီစောင့်ရှောက် ပြုစုပျိုးထောင် ပေးရန်ဟူသော အချက်ပေတည်း။

TWO OLD MEN(၁၈၈၅) ကိုပြန်ဆိုသည်။

*